DANIEL ABRAHAM

CALEA DRAGONULUI

FANTASY MASTERS | PALADIN

Coautor al romanului SF *Trezirea Leviatanului*

În ciuda a tot ceea ce fusese învățat, a tot ceea ce crezuse până de curând, darurile zeiței-păianjen nu arătau adevărul. Le ofereau slujitorilor ei ceva, da, însă nu adevărul. I se părea, tot mai mult, că întreaga lui viață fusese o țesătură de minciuni plauzibile. Ar fi trebuit să se simtă pierdut. Devastat. În schimb, i se părea că iese la lumină dintr-un mormânt.

După dispariţia dragonilor, care au stăpânit lumea cu mii de ani în urmă, Pământul este populat de treisprezece rase umanoide. Deşi reuşesc să clădească o societate cvasi-instituţionalizată, în care cetăţenii trebuie să respecte reguli stricte, urmaşii dragonilor nu-şi pot înfrânge natura războinică. Atunci când Regatul Antea ridică armele împotriva oraşului liber Vanai, pe care vrea să-l supună, cavalerul Geder Palliako, tânăra Cithrin și căpitanul Marcus Wester pornesc în aventura vieţii lor, iar destinul îi va aduce împreună pe Calea Dragonului.

„[*Calea dragonului*] are tot ce mi-am dorit de la un roman *fantasy*."
George R. R. Martin

„Iubitorii de intrigi complicate și personaje zugrăvite cu realism vor fi încântați de această carte."
Library Journal

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-17-2

DANIEL ABRAHAM

Calea dragonului

FANTASY MASTERS

DANIEL ABRAHAM

Calea dragonului

Traducere din limba engleză
de Laura Ciobanu

Paladin

Redactori: Iulia Pomagă, Ioana Tudor
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactor: Rodica Cîrstoaia, Crenguța Rontea
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ABRAHAM, DANIEL
Calea dragonului / Daniel Abraham ; trad. de Laura Ciobanu.
- București : Paladin, 2016
ISBN 978-606-8673-17-2

I. Ciobanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Pentru Scarlet

LEGENDĂ
1 Stollbourne
2 Lasport
3 Daun
4 Cyrin
5 Upurt Marion
6 Sara-sur-mar
7 Porte Silena
8 Porte Oliva
9 Carse
10 Wodford
11 Gradis
12 Ellis
13 Vanai
14 Newport
15 Gilea
16 Orsen
17 Bellin
18 Maccia
19 Camnipol
20 Sevenpol
21 Kavinpol
22 Anninfort
23 Estinport
24 Kaltfel
25 Asinport
26 Nus
27 Inentai
28 Kiaria
29 Suddapal
30 Rukkyupal
31 Takynpal
32 Lôdi
33 Tauendak
34 Behur Dan
35 Malarska
36 Kort
Marea Mică
Narinisle
Princip C'Annaldé
Herez
Cabral
Birancour
Coasta de Nord
Asterilhold
Antea
Hallskar
Sarakal
Borja
Keshet
Elassae
Țărâmurile Uscate
Orașele Libere
Pût
Marea Oceanică
Marea Interioară
Lyoneia

Prolog

Apostatul

Apostatul se lipi și mai tare în umbra stâncii și se rugă – nu cuiva anume – ca făpturile care treceau călare pe catâri prin trecătoarea de dedesubt să nu privească în sus. Îl dureau mâinile, iar mușchii picioarelor și ai spatelui îi tremurau de oboseală. Țesătura subțire a robei de ceremonii fâlfâia în jurul lui în bătaia vântului rece și prăfos. Riscă o privire către cărarea de dedesubt.

Cei cinci catâri se opriseră, dar preoții nu descălecaseră. Sutanele lor erau mai groase, mai călduroase. Lumina dimineții juca în străluciri de un verde veninos peste străvechile spade pe care le purtau de-a curmezișul spinărilor. Erau făcute de dragoni spadele acelea. Aduceau moartea oricărui om a cărui piele o crestau. Cu timpul, otrava lor îi ucidea până și pe cei ce le mânuiau. Un motiv în plus, își zise apostatul, ca foștii săi frați să-l omoare iute și să se întoarcă acasă. Nimeni nu voia să poarte prea mult timp o asemenea spadă: erau scoase la lumină doar în caz de cumplită nevoie sau de furie ucigașă.

Mda. Măcar era măgulitor că îl luau atât de tare în serios.

Preotul care conducea potera se ridică în șa, mijindu-și ochii în lumină. Apostatul îi recunoscu vocea.

— Ieși afară, fiule, strigă marele preot. N-ai scăpare!

Apostatul simți un nod în stomac. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, gata să coboare. Își înfrână pornirea.

„Probabil“, își zise. „Probabil că n-am scăpare. Dar poate că am.“

Pe cărare, siluetele în sutane întunecate se foiră, se întoarseră, se sfătuiră între ele. Nu putea auzi ce-și spuneau.

Așteptă, cu trupul din ce în ce mai amorțit și mai înghețat. Ca un cadavru care n-avusese buna-cuviință să moară. Păru să treacă jumătate de zi până când hăitașii de dedesubt își terminară sfatul, deși soarele abia își schimbase poziția pe cerul albastru, senin. Și apoi, cât să tragă de două ori aer în piept, catârii se puseră din nou în mișcare.

Nu îndrăzni să se clintească, de teamă să nu facă vreo pietricică să se rostogolească pe panta abruptă. Încercă să nu zâmbească. Încet, făpturile acelea care fuseseră odinioară oameni își conduseră catârii în josul cărării, către capătul văii, urmând apoi cotitura largă către sud. Când ultimul dintre ei dispăru, apostatul se ridică, își puse mâinile în șolduri și se minună. Era încă în viață. Până la urmă, nu știuseră unde să-l caute.

În ciuda a tot ceea ce fusese învățat, a tot ceea ce crezuse până de curând, darurile zeiței-păianjen nu arătau adevărul. Le ofereau slujitorilor ei ceva, da, dar nu adevărul. I se părea, din ce în ce mai mult, că întreaga lui viață fusese o țesătură de minciuni plauzibile. Ar fi trebuit să se simtă pierdut. Devastat. În schimb, i se părea că iese la lumină dintr-un mormânt. Se pomeni zâmbind.

Escaladarea a ceea ce mai rămăsese din coasta vestică îl umplu de vânătăi. Îi alunecară sandalele. Se luptă să găsească sprijin pentru mâini și picioare. Dar, odată cu soarele care ajunsese în înaltul cerului, ajunse și el în vârf. Spre vest, munții se înșirau unul după altul și nori mari ca niște talazuri se adunau deasupra lor, furtunile părând un văl cenușiu și moale. Dar dincolo de cele mai îndepărtate trecători zări câmpia. Plată. Depărtarea colora câmpiile într-un albastru-cenușiu, iar vântul de pe culmi îi sfâșia pielea de parc-ar fi avut gheare. Un fulger străluci la orizont. Un șoim țipă de parcă i-ar fi răspuns.

Avea să-i ia câteva săptămâni dacă mergea singur și pe jos. Nu avea nimic de mâncare și, mai rău, niciun pic de apă. În ultimele cinci nopți, dormise în peșteri și sub tufișuri. Foștii lui frați și prieteni – oamenii pe care-i cunoscuse și pe

care-i iubise toată viața lui – periau cărările și satele dornici să-l ucidă. Pume și lupi feroce vânau pe culmi.

Își trecu o mână prin părul des și aspru, oftă și începu coborâșul. Probabil avea să moară înainte să ajungă în Keshet sau într-un oraș suficient de mare încât să-și piardă urma.

Dar numai *probabil*.

În lumina ultimelor raze ale soarelui ce apunea, găsi o streașină stâncoasă în apropierea unui pârâu subțire și noroios. Sacrifică o fâșie de piele din sandaua dreaptă și-și fabrică un arc rudimentar pentru aprinsul focului[1], iar când frigul mușcător se lăsă din nou, se ghemui lângă cercul înalt de pietre care ascundea micul său foc. Tufișurile uscate ardeau dând căldură și făcând puțin fum, dar se mistuiau iute. Își intră în ritm, hrănind focul crenguță cu crenguță, nelăsându-l să crească prea mare ca să nu-și dezvăluie adăpostul celor care-l vânau, dar nici să se stingă. Căldura nu părea să-i treacă dincolo de coate.

Undeva departe, se auzi un țipăt. Încercă să ignore sunetul. Îl durea tot corpul de epuizare și efort, dar mintea, eliberată de distragerile constante ale călătoriei, se puse în mișcare cu o iuțeală periculoasă. În întuneric, memoria îi deveni mai precisă. Senzația de libertate, de posibilitate făcu loc senzațiilor de pierdere, singurătate și disperare. Acestea, credea el, aveau mai multe șanse să-l ucidă decât felinele ieșite la vânătoare.

Se născuse printre niște dealuri asemănătoare. Își petrecuse copilăria jucându-se cu săbii de lemn și bice făcute din coajă împletită. Simțise vreodată ambiția de a intra în rândurile călugărilor din marele templu secret? Probabil că da, deși în frigul mușcător al sărmanului său adăpost de piatră

[1] Metodă de aprindere a focului bazată pe fricțiune. Se folosesc două bucăți de lemn, una plată, iar cealaltă lungă și ascuțită la un capăt și se aprinde focul prin căldura generată de fricțiune în punctul de contact dintre cele două (n. t.).

îi venea greu să creadă asta. Își amintea cum se uita cu admirație la marele zid de piatră. La santinelele sculptate în stâncă, înfățișând cele treisprezece rase ale umanității, atât de roase de ploi și vânturi încât toate – cinnai și tralgi, sudici și pursânge, timzinai și yemmu și înecați – aveau aceleași chipuri lipsite de trăsături și aceiași pumni încleștați. Nu puteau fi deosebiți. Numai aripile largi și dinții ca niște pumnale ai dragonului care se înălța deasupra lor se mai distingeau clar. Și sculptate în poarta uriașă de fier, litere întunecate formând cuvinte într-o limbă pe care nimeni din sat n-o știa.

Când a ajuns novice, a aflat ce spuneau. „Supus nu înseamnă înfrânt." Odinioară crezuse că știa ce înseamnă asta.

Boarea își schimbă direcția, împrăștiind scântei ca un roi de licurici. O fărâmă de cenușă îi intră în ochi înțepându-l, iar el își frecă fața cu dosul palmei. Ceva i se stârni în sânge, curenți din trupul lui răspunzând unui impuls ce nu venea din el. Era zeița, sau cel puțin așa crezuse. Se dusese în fața marii porți împreună cu ceilalți băieți din sat. Se oferise pe sine – viața și trupul său – și în schimb…

În schimb i se revelaseră mistere. Mai întâi fusese vorba numai de cunoaștere: să scrie suficient cât să poată citi cărțile sfinte, să socotească destul cât să poată ține registrele templului. Citise poveștile despre Imperiul dragonilor și despre căderea lui. Despre zeița-păianjen care venise să aducă dreptatea pe lume.

Minciuna, spuneau ei, n-are putere înaintea ei.

Firește, verificase asta. Îi crezuse, dar tot verificase. Îi mințea pe preoți pur și simplu ca să vadă dacă se putea. Alegea lucruri pe care numai el le știa: numele clanului tatălui său, felurile de mâncare preferate ale surorii lui, propriile-i vise. Preoții îl biciuiseră când mințise, îl crutaseră când spusese adevărul și nu se înșelaseră absolut *niciodată*. Certitudinile lui deveniseră mai puternice. La fel și credința. Când marele preot îl alesese să fie ridicat la rang de novice,

fusese sigur că-l așteptau vremuri mărețe, pentru că așa-i spuseseră preoții.

După ce coșmarul inițierii sale se sfârșise, simțise puterea zeiței-păianjen în propriul sânge. Prima oară când surprinsese pe cineva mințind fusese ca și cum și-ar fi descoperit un al șaselea simț. Prima oară când vorbise cu vocea zeiței simțise cuvintele impunând credința, de parcă ar fi fost făcute din foc.

Și acum pierduse grația divină și era posibil ca nimic să nu fie adevărat. Poate că nu exista niciun loc numit Keshet. El unul credea că există, credea cu atâta ardoare, încât își riscase viața în încercarea de a fugi într-acolo. Dar nu fusese acolo niciodată. Însemnele de pe hartă puteau fi mincinoase. De fapt, era posibil să nu fi existat nici dragonii, nici imperiul, nici vreun mare război. Nu văzuse niciodată oceanul; poate că nici nu exista așa ceva. Știa numai ceea ce văzuse, auzise și simțise.

Nu știa *nimic*.

Dintr-o pornire violentă, își înfipse dinții în palmă. Sângele îi țâşni din rană și-l adună în căușul mâinii. În lumina slabă a focului, părea aproape negru. Negru, cu mici puncte mai întunecate. Unul dintre puncte dădu la iveală piciorușe. Păianjenul se târî prostește dând ocol palmei. Încă unul i se alătură. Îi privi: trimiși ai zeiței în care nu mai credea. Încet, cu grijă, își înclină mâna deasupra micului său foc. Unul dintre păianjeni căzu în flăcări și picioarele lui subțiri ca firul de păr se chirciră într-o clipă.

— Ei, zise el. Puteți muri. Măcar atâta *știu*.

Munții păreau să se întindă la nesfârșit, fiecare vârf o nouă amenințare, fiecare vale mustind de primejdii. Ocoli sătucurile, aventurându-se aproape numai cât să fure apă de băut din bazinele lor de piatră. Mâncă șopârle și semințe galbene de pin. Ocoli locurile în care labe uriașe cu gheare lăsaseră urme în țărână. Într-o noapte, descoperi un cerc de stâlpi verticali, având dedesubt o încăpere micuță ce

promitea să-i ofere adăpost și un loc unde să-și recapete puterile, dar somnul îi fu tulburat de vise atât de violente și de stranii, încât preferă să-și vadă de drum.

Pierdu din greutate, și cureaua de piele împletită începu să-i atârne în jurul taliei. Tălpile sandalelor i se subțiară, iar arcul de foc se uză rapid. Timpul își pierdu însemnătatea. Zilele urmau una după alta. În fiecare dimineață își spunea: „Probabil asta o să fie ultima zi din viața mea. Dar numai probabil."

Probabilul acesta era întotdeauna suficient. Și apoi, într-o dimineață târzie, ajunse sforțându-se în vârful unui deal presărat cu bolovani, dincolo de care nu se mai afla un altul. Înaintea lui se întindeau câmpiile largi ale vestului și un râu strălucea în mantia de iarbă verde și copaci. Priveliștea era înșelătoare. Presupuse că, mergând pe jos, tot mai avea vreo două zile până să ajungă acolo. Totuși, se așeză pe o piatră largă, aspră, privi lumea și dădu frâu liber lacrimilor până se făcu amiază.

Apropiindu-se de râu, simți o nouă neliniște strângându-i stomacul. Cu săptămâni în urmă, în ziua în care sărise pe furiș zidul templului și fugise, ideea de a se pierde într-un mare oraș fusese o grijă îndepărtată. Acum zărea fumul a mii de vetre înălțându-se printre copaci. Urmele de animale sălbatice erau tot mai rare. În două rânduri, văzu în depărtare bărbați călare pe cai imenși. Zdrențele prăfuite ale sutanei sale, rămășițele sandalelor și duhoarea propriei pieli nespălate îi reamintiră că această parte era mai dificilă și mai periculoasă decât tot ce făcuse până atunci. Cum aveau să întâmpine bărbații și femeile din Keshet un sălbatic din munți? Aveau să-l ucidă pe loc?

Dădu ocol orașului de pe malul râului, uimit de imensitatea acestuia. Nu mai văzuse niciodată o aşezare atât de mare. Clădirile lungi din lemn cu acoperișuri de paie ar fi putut adăposti o mie de oameni. Drumurile erau pavate cu piatră. Rămase ascuns în tufișuri ca un tâlhar, privind.

Îi dădu curaj apariția unei femei yemmu. Asta și foamea. La marginea orașului, unde ultimele case se întindeau între drum și râu, femeia își lucra grădina. Era o dată și jumătate cât el și lată în umeri ca un taur. Din falcă îi țâșneau colți ce păreau cât pe ce să-i străpungă obrazul dacă femeia ar fi râs. Sânii i se legănau deasupra unui brâu țărănesc nu cu mult diferit de cele pe care le purtau mama și sora lui, croit însă din de trei ori mai multă pânză și piele.

Era prima dată când vedea pe cineva care nu era din neamul pursânge. Prima dovadă concretă că, într-adevăr, cele treisprezece rase ale omenirii existau. Ascuns după tufișuri, privind-o cum stătea îngenuncheată pe pământul moale plivind ierburile cu degetele ei gigantice, se simți uluit.

Ieși din tufe înainte ca lașitatea să-l copleșească din nou. Femeia își ridică de îndată capul imens, cu nările vibrând. El își înălță o mână, într-un gest care era aproape o scuză.

— Îmi cer iertare, zise el. Eu… am niște necazuri. Și speram că m-ai putea ajuta.

Ochii femeii se îngustară ca două tăieturi. Se ghemui ca o felină gata de luptă. Abia atunci îi trecu prin minte că ar fi fost mai înțelept să fi aflat dacă ea îi știa limba înainte să-i vorbească.

— Am coborât din munți, zise el, auzindu-și disperarea din voce.

Și auzind încă ceva. Pulsația inaudibilă a sângelui său. Darul zeiței-păianjen silind-o pe femeie să-l creadă.

— Nu facem comerț cu pursânge, mârâi femeia yemmu. Oricum, nu cu cei veniți din jegurile alea de munți. Pleacă de-aici și ia-ți oamenii cu tine!

— N-am niciun om cu mine, zise el.

Făpturile din sângele lui se deșteptară, încântate să fie folosite. Femeia își înclină capul, în timp ce magia lui furată își făcea lucrarea.

— Sunt singur. Și neînarmat. Umblu de… săptămâni în șir. Pot să muncesc dacă vrei. Pentru ceva de mâncare și un culcuș cald. Numai în noaptea asta.

— Singur și neînarmat. Prin munți?

— Da.

Femeia pufni și el avu senzația că era cântărit. Judecat.

— Ești un nătărău, spuse ea.

— Da, spuse el. Sunt. Dar un nătărău prietenos. Inofensiv.

După o clipă care-i păru foarte lungă, ea începu să râdă.

Îl puse să-i umple bazinul cu apă adusă de la râu, în timp ce ea termina de grădinărit. Găleata fusese făcută pentru mâini de yemmu și nu putea s-o umple decât pe jumătate, altminteri devenea prea grea ca s-o mai poată ridica. Dar se opinti bărbătește pe drumul dinspre căsuță spre platforma rudimentară de lemn și înapoi. Avu grijă să nu se zgârie, sau cel puțin nu atât de rău încât să sângereze. Ospitalitatea de care se bucura era și așa precară, și tot ce-i lipsea ar fi fost să trebuiască să dea explicații despre păianjeni.

La apus, femeia îi oferi un loc la masa ei. Focul din vatră părea o extravaganță și se văzu silit să-și amintească faptul că acum creaturile care-i fuseseră frați nu mai erau prin preajmă, cu ochii în patru după vreo urmă de-a lui. Ea umplu un castron cu tocană din oala de pe foc. Avea gustul bogat, pătrunzător și complex al mâncării gătite într-un vas care-şi făcea încontinuu treaba; oala nu era niciodată luată de pe foc și în ea erau aruncate mereu, după cum se nimerea, noi bucăți de carne și legume. Unele dintre bucățile cafenii de carne care pluteau în zeama grasă fierbeau probabil de dinainte ca el să părăsească templul. Era cea mai bună mâncare pe care o gustase în viața lui.

— Bărbatul meu s-a dus la caravanserai, zise ea. Se aude c-ar urma să vină unul dintre prinți și tuturor o să le fie foame. A luat toți porcii cu el. Dacă avem noroc, o să-i vândă pe toți. O să ia pe ei destui arginți cât să trecem de anotimpul furtunilor.

El îi ascultă vocea, atent în același timp la agitația din sângele lui. Ultima parte fusese o minciună. Ea *nu credea* că arginții vor ține atât de mult. Se întrebă dacă asta o îngrijora

și dacă nu era vreo cale prin care să se asigure că femeia avea tot ce-i trebuia. Avea să încerce măcar. Înainte să plece.

— Dar povestea ta care-i, răhățel amărât? întrebă ea cu o voce blândă și caldă. Pe-a cui oaie ai regulat-o de-ai ajuns să-mi ceri mie de lucru?

Apostatul chicoti. Mâncarea caldă din stomac, focul de alături și patul de fân cu pătura subțire de lână despre care știa că-l așteaptă afară conspirau toate pentru a-i alunga încordarea din umeri și din pântece. Ochii imenși și stropiți cu auriu ai femeii yemmu rămaseră ațintiți asupra lui. El ridică din umeri.

— Am descoperit că dacă tu crezi în ceva, nu-nseamnă că lucrul ăla-i adevărat, zise el cu prudență. Au fost lucruri pe care le-am acceptat, în care am crezut din tot sufletul și… m-am înșelat.

— Dus de nas? întrebă ea.

— Dus de nas, o aprobă el, apoi ezită. Sau poate nu. Nu intenționat. Nu contează cât de tare te înșeli: dacă tu crezi ce spui, atunci nu-i o minciună.

Femeia yemmu șuieră – o realizare impresionantă ținând cont de colții ei – și bătu din palme cu admirație prefăcută.

— Filosofie din partea unui cărăuș de apă, zise ea. Mai urmează să te apuci să ții predici și să ceri zeciuială.

— N-ai să vezi, spuse el râzând împreună cu ea.

Femeia sorbi zdravăn din castron. Focul trosnea. Ceva – șoareci sau poate insecte – se foia în acoperișul de paie de deasupra.

— Te-ai despărțit de o femeie, nu-i așa? îl întrebă ea.

— De o zeiță, răspunse el.

— Da. Așa par toate, nu? zise ea privind flăcările. Apare o nouă dragoste și-ai zice că-i cu totul deosebită. De parcă Zeul însuși ți-ar vorbi când dă ea din gură. Și pe urmă…

Pufni din nou, pe jumătate cu amuzament, pe jumătate cu amărăciune.

— Ce n-a mers cu tine și cu zeița ta? întrebă ea.

Apostatul își duse la buze ceva ce trebuie să fi fost un cartof și-i mestecă pulpa moale și coaja zgrunțuroasă. Încercă să transpună în cuvinte niște gânduri niciodată rostite cu glas tare. Glasul îi tremura.

— Vrea să-nghită întreaga lume.

Căpitanul Marcus Wester

Marcus își frecă bărbia cu palma lui bătătorită.

— Yardem?

— Da, domnule! mârâi tralgul mătăhălos de lângă el.

— Știi tu ziua aia în care o să-mi dai brânci în șanț și-o să preiei comanda companiei?

— Da, domnule!

— N-o să fie azi, nu?

Tralgul își încrucișă brațele groase pe piept și flutură dintr-o ureche, producând un clinchet.

— Nu, domnule, zise el în cele din urmă. Nu astăzi.

— Păcat.

Închisoarea publică din Vannai fusese cândva o menajerie. În zilele de odinioară, dragonii umblaseră prin piața largă și se scăldaseră în marea fântână din centru. De jur-împrejur era un șanț adânc, dincolo de care se înălțau pe trei niveluri cuști imense. Fațadele din jad de dragon erau sculptate cu figuri de animale care, cândva, se plimbaseră de colo-colo în spatele gratiilor de fier: lei, grifoni, șerpi gigantici cu șase capete, lupi, urși și păsări imense cu sâni femeiești.

Între cuști se aflau stâlpi sculptați înfățișând cele treisprezece rase ale omenirii: tralgi cu urechi lungi, timzinai chitinoși, yemmu colțoși și așa mai departe. Dartinaiul avea chiar niște mici vase cu mangal ascunse în orbite ca să imite privirea strălucitoare specifică acestei rase, deși acum nu le mai aprindea nimeni. Statuile nu fuseseră roase nici de timp, nici de ploaie, fiind pătate numai de dârele negre de rugină scursă din gratii: nimic nu eroda jadul dragonului

și nimic nu-l putea sparge. Acum însă animalele dispăruseră și în locul lor se aflau oameni.

Posomorâți, furioși sau plictisiți, oaspeții justiției din Vanai erau expuși aici în toată rușinea lor, pentru a fi recunoscuți și batjocoriți în timp ce așteptau hotărârea magistratului însărcinat cu cazul lor. Cetățenii de treabă puteau să se plimbe prin piață, unde, cu câteva monede de bronz, puteau să cumpere de la o tarabă măruntaie de animale, de obicei înfășurate în zdrențe. Băieții se dădeau în spectacol lansând o ploaie de rahați, șoareci morți și legume putrede asupra prizonierilor. Câteva neveste înlăcrimate și câțiva soți aduceau brânză sau unt și le aruncau pe deasupra șanțului, dar chiar dacă darul ajungea în mâinile celor cărora le fusese menit, închisoarea nu era un loc pașnic. În timp ce privea stând lângă zidul scund ce mărginea șanțul, Marcus văzu un asemenea norocos – un kurtadam cu mărgele zornăind în blana sa scurtă și mătăsoasă ca de vidră – luat la bătaie pentru pâinea albă pe care o primise, în timp ce un grup de băieți din neamul pursângilor râdeau și-l arătau cu degetul scandând: „Clincănitor de cururi pupător" și alte insulte rasiste.

În cel mai de jos șir de celule se aflau șapte bărbați. Majoritatea aveau constituția și cicatricele unor soldați, mai puțin unul care se ținea deoparte, cu picioarele subțiri trecute printre bare, legănându-și călcâiele deasupra șanțului. Cei șase soldați fuseseră oamenii lui Marcus. Celălalt, iscusitul companiei. Acum toți îi aparțineau principelui.

— Suntem urmăriți, zise tralgul.

— Știu.

Iscusitul ridică un braț și-i făcu cu mâna, cu un aer vinovat. Marcus îi răspunse cu un zâmbet fals și un gest mult mai puțin politicos. Fostul său iscusit privi în altă parte.

— Nu el, domnule. Celălalt.

Marcus își desprinse privirea de cuști. Îi trebui doar o clipă ca să-l zărească pe cel despre care vorbea Yardem. Nu prea departe de spațiul larg unde strada se deschidea în

piață stătea rezemat cu nonșalanță un tânăr bărbat în armura aurită a gărzilor principelui. Marcus scotoci prin minte și-și aminti numele omului.

— Of, pe zâmbetul Zeului, zise Marcus cu acreală.

Văzând că fusese observat, soldatul salută cu neglijență și se îndreptă spre ei. Avea o față rotofeie și umeri moi. Mirosea atât de tare a ulei de cedru de la baia publică de parcă s-ar fi tăvălit prin el. Marcus își mișcă umerii cum făcea de fiecare dată înainte de o luptă.

— Căpitanul Wester, zise soldatul înclinând din cap. Și Yardem Hane, adăugă el. Încă-l mai urmezi pe căpitan?

— Sergent Dossen, nu? întrebă Marcus.

— Terțian Dossen de-acum încolo. Principele respectă titlurile vechi. Ăia de colo-s oamenii tăi?

— Cine, ăia? întrebă Marcus făcând pe nevinovatul. Am lucrat cu o mulțime de oameni de-a lungul timpului. N-aș fi surprins să am cunoștințe în toate închisorile din Orașele Libere.

— Gașca aia de colo. I-am mânat încoace astă noapte pentru că s-au îmbătat și-au făcut scandal.

— Bărbații mai fac de-astea.

— Nu știi nimic despre treaba asta?

— N-aș vrea să spun nimic ce-ar putea ajunge la urechile magistratului, zise Marcus. S-ar putea să nu înțeleagă lucrurile așa cum le-am spus eu.

Dossen scuipă în șanțul lat.

— Te respect pentru că nu vrei să-i bagi în bucluc, căpitane. Dar nu contează. Vine războiul și principele are nevoie de oameni. Ăia de colo au pregătire militară. Experiență. O să fie luați în armată. Poate c-o să capete chiar grade.

Marcus își simți furia ințetindu-se: căldura din piept și din stomac, senzația că mai crescuse cu câțiva centimetri. Nu avea încredere în ea, cum nu avea încredere în niciun lucru care-l făcea să se simtă bine.

— Am impresia că vrei să zici ceva.

Dossen zâmbi ca un șarpe.

— Încă mai ești faimos. Căpitanul Wester, eroul de la Gradis și Wodford. Principele ar ține cont de asta. Ai putea să ocupi o poziție frumoasă.

— Prinți, baroni, duci. Toți sunt un fel de regi mai mici, spuse Marcus, cu mai multă înflăcărare decât intenționase. Iar eu nu lucrez pentru regi.

— Pentru ăsta o să lucrezi, spuse Dossen.

Yardem își scărpină pântecele și căscă. Era un semnal menit să-i reamintească lui Marcus să-și țină firea. Marcus își desprinse mâna de pe mânerul sabiei.

— Dossen, prietene, zise el, cam jumătate din apărarea orașului ăstuia este compusă din mercenari. L-am văzut pe Karol Dannian cu băieții lui. Pe Merrisan Koke. Principele tău o să rămână fără ei dacă se duce vorba că înrolează cu de-a sila soldați profesioniști aflați sub contract…

Lui Dossen chiar îi căzu falca de uimire.

— N-ai niciun contract, zise el.

— Ba am, spuse Marcus. Escortăm un convoi care merge în Coasta de Nord, la Carse. Am fost deja plătiți.

Paznicul se uită pe deasupra șanțului la bărbații închiși, la iscusitul demoralizat și la jadul pătat de rugină. Un porumbel ateriză pe laba sculptată a unui grifon, își scutură penele gri-perlate din coadă și se găinăță pe genunchiul iscusitului. În spatele lor, un bătrân behăi de râs.

— N-ai oameni, zise Dossen. Paznicii convoiului tău sunt chiar acolo. Tu și câinele tău de pază nu puteți păzi singuri un convoi. În acte se vorbește despre opt oameni înarmați cu săbii și arcuri și despre un iscusit.

— Nu știam că ne-ai citit contractul, spuse Yardem. Și să nu-mi zici mie câine de pază.

Dossen strânse din buze, cu ochii mijiți de furie. Își mișcă umerii și armura scoase un clinchet prea slab ca metalul ei să nu fi fost doar de fațadă.

— Da, l-am citit.

— Dar sunt sigur că asta nu are nicio legătură cu faptul că tocmai acei oameni au fost arestați, zise Marcus.

— Mai bine vino alături de noi, căpitane. Vanaiul are nevoie de tine.

— Convoiul pleacă în trei zile, zise Marcus. Și eu plec odată cu el. În baza contractului.

Dossen nu se clinti, dar chipul i se înroși. Marcus presupuse că, în calitate de membru al gărzii principelui, nu era obișnuit cu refuzurile.

— Crezi că ești mai presus decât cei ca mine? spuse Dossen. Crezi că poți să pui condiții și lumea o să te asculte? Trezește-te, Wester! Ești departe de câmpiile din Ellis.

Yardem icni de parcă ar fi încasat o lovitură și își clătină capul masiv.

— Eu unul n-aș fi pomenit de Ellis, zise el cu vocea ca un tunet îndepărtat.

Dossen îi aruncă tralgului o privire disprețuitoare, apoi se uită la Marcus și, nervos, își întoarse privirea.

— N-am vrut să fiu nerespectuos față de familia ta, căpitane, zise el.

— Pleacă, spuse Marcus. Chiar acum.

Dossen dădu îndărăt. Când ajunse dincolo de raza spadei lui Wester, se opri.

— Mai sunt trei zile până la plecarea convoiului, zise el.

Restul era clar. „Dacă nu te încadrezi în cerințele contractului, o să ajungi să dai socoteală principelui. Fie că-ți place, fie că nu." Marcus nu-i răspunse. Dossen se întoarse și se îndepărtă cu pași mari, străbătând piața.

— Asta-i o problemă, zise Yardem.

— Este.

— Avem nevoie de oameni, domnule.

— Avem.

— Ai vreo idee unde să-i găsim?

— Nu.

Marcus le mai aruncă o ultimă privire deznădăjduită celor ce fuseseră până de curând oamenii lui, clătină din cap și lăsă menajeria în urmă.

Orașul Vanai fusese cândva un port maritim așezat la gura Taneishului, dar secole de aluviuni făcuseră gura fluviului să se retragă treptat, astfel că acum se afla mai la sud, la distanță de o dimineață călare. Canale și căi navigabile brăzdau orașul, și barjele încă mai poposeau aici, pe drum către sau dinspre mai noul și mai micul oraș Newport, aducând grâne și lână, argint și cherestea din statele din nord.

Ca toate Orașele Libere, Vanaiul avea o istorie plină de conflicte. Fusese, pe rând, o republică ocârmuită de un consiliu ales prin tragere la sorți, feuda proprie a unui monarh, aliatul sau dușmanul Birancourului sau al Tronului Despicat, după cum bătea vântul. Fusese un centru al religiei și al revoltei antireligioase. Fiecare dintre aceste încarnări își lăsase amprenta asupra clădirilor albe de lemn, a canalelor unsuroase, a străzilor înguste și a piețelor largi.

Aici, porți străvechi încă mai atârnau în balamale, gata să apere sălile Palatului Consiliului, deși ultimii consilieri muriseră cu generații în urmă. Dincolo, o siluetă nobilă din bronz, cu ținuta solemnă și înțeleaptă a unui episcop în robă și mitră, era pătată de cocleală și găinaț. Străzile aveau indicatoare de lemn și piatră, rezultatul a o mie de ani de istorie, așa încât aceeași alee putea fi cunoscută sub o duzină de nume. Porți de fier delimitau cele douăsprezece mici districte, permițându-i principelui să retraseze drumurile orașului după bunul său plac, asigurându-i protecție împotriva răscoalelor și conspirațiilor.

Dar mai mult decât în arhitectură, istoria Vanaiului era înscrisă în firea locuitorilor săi.

Timzinaii și pursângii erau cei mai numeroși, însă dartinaii spâni și cu ochii strălucitori, cinnaii zvelți ca trestia și albi ca neaua și jasurii cu solzi arămii aveau toți districtele lor între zidurile albe și largi ale orașului. Timpul și experiența le conferiseră tuturor un soi de istețime cinică, sofisticată. Mergând pe străzile înguste ce urmau cursul canalelor de un verde intens, Marcus vedea micile semne ale istețimii. Negustori pursângi, loiali principelui, le ofereau

soldaților acestuia reduceri la produse care fuseseră scumpite special în acest scop. Crâșmarii și medicii, tăbăcarii și cizmarii, toți meseriașii, de orice soi, pregăteau firme noi scrise în anteeana imperială, astfel ca afacerile să poată continua netulburate și după pierderea războiului. Bătrâni timzinai, cu solzii negri crăpați și decolorați, stăteau cu picioarele încrucișate în fața măsuțelor de pe chei, povestind despre ultima revoluție, cea în care tatăl principelui smulsese puterea din mâinile republicii. Nepoatele lor se plimbau în grupuri, purtând fuste albe și subțiri, croite aproape după moda imperială, cu picioarele acoperite de solzi negri întrevăzându-se ca niște umbre prin țesătură.

Da, unii soldați aveau să moară. Da, unele clădiri aveau să ardă. Unele femei aveau să fie violate. Unele averi aveau să fie pierdute. Era un rău pe care orașul avea să-l îndure, cum mai făcuse și altă dată, și nimeni nu se aștepta ca nenorocirea să-l lovească tocmai pe el. Spiritul orașului putea fi rezumat printr-o ridicare din umeri.

Pe o pajiște pentru întruniri publice acoperită cu iarbă verde, căruța dărăpănată a unei trupe de actori ambulanți își desfăcea panoul lateral, scena scundă fiind împodobită cu panglici de un galben murdar. Puținii spectatori adunați în fața ei păreau în egală măsură curioși și sceptici. În timp ce Marcus trecea pe alături, un bătrân se ivi de după panglici. Avea părul zburlit și o barbă țeapănă.

— Opriți-vă! strigă bărbatul, cu o voce puternică și sonoră. Opriți-vă acum și trageți-vă mai aproape! Ascultați povestea lui Aleren Ucigașul și a spadei dragonilor! Sau, dacă sunteți slabi de inimă, treceți mai departe. Căci povestea noastră este aceea a unei aventuri mărețe. Dragoste, război, trădare, răzbunare se vor revărsa acum pe-această sărmană scenă și vă previn…

Vocea actorului scăzu la o șoaptă, deși continua să se audă la fel de clar ca și cum ar fi strigat.

— …nu toți cei buni au un sfârșit fericit. Nu toți cei răi sunt pedepsiți. Veniți mai aproape, prieteni, și fiți preveniți

că în povestea noastră, la fel ca pe-această lume, orice se poate întâmpla.

Marcus nu-și dădu seama că se oprise locului până când nu-l auzi pe Yardem.

— E bun.

— E, nu-i așa?

— Să ne uităm puțin, domnule?

Marcus nu-i răspunse, dar se trase mai aproape odată cu restul mulțimii. Piesa era una clasică. O profeție străveche, un rău înălțându-se din adâncurile infernului și o relicvă din vremea Imperiului dragonilor, destinată să ajungă în mâna eroului. Femeia care o juca pe frumoasa fecioară era poate puțin cam coaptă, iar bărbatul din rolul eroului – nițel cam moale. Dar replicile erau rostite cu convingere, iar trupa era experimentată. Marcus zări în mulțime o femeie cu părul lung și un tinerel slăbănog care râdeau de fiecare dată exact când trebuia și-i umileau pe cârcotași: actori de rezervă, strecurați în rândurile publicului. Dar de fiecare dată când apărea pe scenă actorul care rostise prologul, Marcus își pierdea firul gândurilor.

Bătrânul îl interpreta pe Orcus, regele-demon, cu o atâta răutate și cu un aşa patos, încât puteai uita cu ușurință că era doar un spectacol. Când Aleren Ucigașul lovi cu spada dragonilor și sângele țâșni din pieptul regelui-demon, Marcus fu cât pe ce să pună el însuși mâna pe armă.

În final, în ciuda avertismentelor actorului, binele triumfă, răul fu învins și trupa se înclină în fața publicului. Marcus fu surprins de forța aplauzelor: mulțimea se dublase fără ca el să fi observat. Până și Yardem își lovea una de alta palmele cât farfuriile, zâmbind cu gura până la urechi. Marcus scotoci în punga de sub cămașă după un ban de argint și-l aruncă pe scenă. Acesta ateriză cu un pocnet și, o clipă mai târziu, Orcus, regele-demon, se înclina zâmbind într-o ploaie ușoară de monede. Le mulțumi tuturor cu atâta căldură pentru generozitatea și bunătatea de care dăduseră

dovadă încât, în vreme ce se îndepărta, Marcus se pomeni gândindu-se că oamenii erau buni și generoși.

Soarele toamnei timpurii cobora spre orizont, învăluind orașul palid într-o strălucire aurie. Publicul se desprinse de scenă, spărgându-se în grupuri de două sau trei persoane, care se îndepărtară de-a lungul pajiștii. Marcus se așeză pe o bancă de piatră, sub un stejar cu frunzele îngălbenite, urmărind cu privirea trupa care își monta la loc căruța. Un grup de copii pursângi dădură buzna râzând peste actori și aceștia îi goniră cu zâmbetul pe buze. Marcus se lăsă pe spate, cercetând printre ramuri cerul care se întuneca.

— Ai un plan, zise Yardem.

— Am?

— Da, domnule.

Fusese o piesă drăguță. Distribuția, nu foarte numeroasă. Aleren Ucigașul și tovarășul său. Frumoasa fecioară. Orcus, regele-demon. Bărbatul care jucase toate rolurile mărunte, de la sătean la demon sau nobil, în funcție de costum. Cinci oameni pentru o piesă. Și alți doi în mulțime, dând tonul…

Șapte oameni.

— O, zise Marcus. Păi chiar am unul.

Șapte oameni stăteau în jurul unei mese largi, rotunde, bând bere și mâncând brânză și cârnați plătiți din fondurile tot mai scăzute ale lui Marcus. Cei doi din mulțime erau slăbănogul Mikel, iar femeia cu părul lung era Cary. Tânărul care-l jucase pe erou era Sandr, frumoasa și cam coapta fecioară se numea Opal, însoțitorul eroului era Hornet, iar omul bun la toate rolurile era Smit. Yardem stătea alături de ei, cu un zâmbet larg și binevoitor, ca o cățea înconjurată de puii ei.

Marcus ședea separat, la o masă mai mică, împreună cu Orcus, regele-demon.

— Iar eu, zise Orcus, mă numesc, printre altele, Kitap rol Keshmet. Cel mai adesea mi se spune maestrul Kit.

— N-o să țin minte toate numele-astea, zise Marcus.

— O să ți le amintim noi, zise maestrul Kit. Nu cred c-o să se simtă cineva jignit, mai ales dac-o să continui să dai de băut.

— Corect.

— Ceea ce ne aduce la subiect, nu-i așa, căpitane? Nu cred că ne-ai adus aici pe toți dintr-o iubire nețărmurită față de teatru.

— Nu.

Maestrul Kit ridică din sprâncene, într-o întrebare fără cuvinte. Dincolo de scenă și fără machiaj, era un ins interesant. Avea un chip prelung și un păr cenușiu ca oțelul. Măsliniul profund al pielii sale îi reamintea lui Marcus de pursângii care trăiau în deșerturile de dincolo de Marea Interioară, iar ochii îi erau atât de negri, încât Marcus bănuia că undeva nu prea departe în neamul lui trebuie să fi existat și ceva sânge de-al sudicilor.

— Principele vrea să mă înroleze cu forța în oastea lui, zise Marcus.

— Înțeleg, răspunse maestrul Kit. Ne-am pierdut și noi doi membri ai trupei în felul ăsta. Sandr este dublura. S-a trezit dinainte de răsărit ca să-și repete replicile.

— Aș prefera să nu fiu în serviciul principelui, zise Marcus. Atâta timp cât am un contract legal, problema nici nu se va pune.

— Problema?

— Dacă refuzi recrutarea ajungi ori pe front, ori în groapă. Și eu unul nu mă duc să lupt pentru Vanai.

Maestrul Kit se încruntă și sprâncenele lui stufoase se arcuiră ca niște omizi.

— Sper c-o să mă ierți, căpitane. Nu cumva tocmai mi-ai zis că pentru tine asta-i o problemă de viață și de moarte?

— Ba da.

— Pari foarte calm.

— N-ar fi prima oară.

Actorul se lăsă pe spătarul scaunului, împletindu-și degetele peste pântecele supt. Părea îngândurat și serios, dar în același timp interesat. Marcus luă o gură de bere. Avea gust de drojdie și melasă.

— Nu cred că vă pot ascunde pe-amândoi, zise maestrul Kit. Pe tine, poate. Știm cum să facem un om să nu mai semene cu el însuși, dar un tralg atât de departe în vest? Dacă principele te caută, mă tem că a rămâne cu prietenul tău este ca și cum ți-ai înălța stindardul deasupra capului. Am fi prinși.

— Nu vreau să mă alătur trupei tale, zise Marcus.

— Nu? spuse maestrul Kit. Atunci despre ce vorbim aici?

La cealaltă masă, femeia cu păr lung se ridică în picioare pe scaun, luă o poză demnă și începu să declame Ritul Sfântului Ancian cu o sâsâială comică. Ceilalți izbucniră cu toții în râs, mai puțin Yardem, care zâmbi amuzat, mișcând din urechi. Cary. Așa o chema, Cary.

— Vreau ca trupa ta să mi se alăture mie. Există un convoi care pleacă spre Carse.

— Ne considerăm o trupă ambulantă, zise maestrul Kit. Carse este un vad bun, după părerea mea, și n-am mai fost pe-acolo de ani de zile. Dar nu văd cu ce te-ar ajuta să ne bagi în convoiul tău.

— Principele mi-a luat oamenii. Trebuie să-i înlocuiesc. Vreau ca voi să jucați rolul paznicilor.

— Chiar vorbești serios!

— Da.

Maestrul Kit râse, clătinând din cap.

— Nu suntem soldați, zise el. Tot ce facem pe scenă este coregrafie, spectacol. Dacă ne-am confrunta cu soldați adevărați, mă îndoiesc că ne-am descurca.

— Nu vreau să *fiți* gărzi, zise Marcus. Vreau să vă *purtați* ca și cum ați fi. Bandiții nu-s tâmpiți. Își calculează și ei șansele, cum face oricine. Convoaiele sunt atacate de obicei pentru că nu au destui oameni în armuri sau pentru că transportă ceva ce merită riscul. Dacă îi îmbrăcăm pe-ai tăi

în pieptare de piele și le dăm arcuri, nimeni n-o să știe dacă ei le pot folosi ori ba. Iar marfa pe care o cărăm nu merită să te bați pentru ea.

— Nu?

— Cositor și fier. Lână nevopsită. Ceva pielărie, spuse Marcus. Un ins din Vechiul District, pe nume meșterul Will, a înjghebat o asociere de negustori care să-și scoată din oraș bunurile în ajunul bătăliei, în speranța că lupta o să se încheie înainte să aibă ei de făcut plăți. Riscul este destul de scăzut. Dacă aș fi bandit, eu nu m-aș uita de două ori la convoi.

— Și plata-i bună?

— Foarte bună, zise Marcus.

Maestrul Kit își încrucișă brațele, încruntându-se.

— Mă rog, e decentă, spuse Marcus. Având în vedere despre ce-i vorba. Și o să vă pună la adăpost de pericol pe tine și pe-ai tăi. Chiar și-n războaie de-astea de nobili tot se varsă ceva sânge și tu ai femei în trupă.

— Cred că și Cary, și Opal își pot purta singure de grijă, zise maestrul Kit.

— Nu și dacă orașul este prădat. Prinții și imperiile nu se sinchisesc dacă vreo câteva actrițe sunt violate sau ucise. Nu-i iau în seamă pe oamenii ca voi, iar soldații de rând știu asta.

Actorul privi către masa cea mare. Acolo păreau să se desfășoare simultan mai multe conversații, unii dintre actori luând parte la toate. Privirea bărbatului mai vârstnic se înmuie.

— Te cred, căpitane.

Rămaseră tăcuți un moment, ascultând vuietul focului în vatră, celelalte voci împletindu-se în conversație, vântul răcoros al serii zgâlțâind ușile și ferestrele. Hornul nu trăgea prea bine și, din când în când, elibera în încăpere norișori de fum de parc-ar fi râgâit. Actorul clătină din cap.

— Pot să te-ntreb ceva? zise maestrul Kit.

— Dă-i bătaie.

— Îți știu faima. Și am impresia că ești un om cu experiență. Trecut prin multe. Mi se pare ciudat să te găsesc în Orașele Libere, escortând convoaie neînsemnate.

— Asta nu-i o întrebare, zise Marcus.

— De ce te ocupi cu asta?

Marcus ridică din umeri.

— Sunt prea încăpățânat ca să mor, spuse el, încercând să vorbească pe un ton glumeț.

Zâmbetul maestrului Kit ar fi părut compătimitor, dacă n-ar fi ascuns la rândul lui o suferință proprie.

— Și pe-asta o cred, căpitane. Bine. Deci ai nevoie de nouă soldați care să apere ultimul convoi plecat din Vanaiul liber?

— Opt, zise Marcus. Opt soldați și un iscusit.

Master Kit își înălță privirea către tavanul înnegrit de funingine.

— Totdeauna am vrut să joc rolul unui iscusit, zise el.

Sir Geder Palliako, moștenitorul vicontelui de Rivenhalm

Dacă n-ar fi fost cu gândul la traducerea lui, Geder Palliako ar fi putut scăpa. Cartea în cauză era un eseu speculativ despre înecați, scris de un filosof pe jumătate discreditat din Principatul C'Annaldé. Geder îl găsise într-un scriptoriu[2] din Camnipol și, pregătindu-se de lungul marș spre sud și spre Orașele Libere, lăsase pe dinafară o pereche de cizme de rezervă ca să-i facă loc în bagaje. Dialectul era străvechi și puțin cunoscut. Scoarțele de piele nu erau cele originale. Paginile erau aproape cafenii de vechime, iar cerneala ștearsă.

Lui Geder îi era tare dragă.

Cortul său din pânză cerată era mai ieftin decât cele din piele folosite de obicei în campanii, dar ținea cât de cât frigul la distanță. Picioarele și spatele îl dureau din cauza mersului călare. Avea numai rosături pe coapse și-și descheiase jiletca pentru a-și elibera pântecele din strânsoare. Tatăl lui avea aceeași constituție. Blestemul familiei, așa-i spunea. Geder mai avea cam o oră până la culcare și și-o petrecea pe un scăunel pliant, aplecat deasupra cărții, punând cap la cap cuvânt cu cuvânt, frază cu frază.

„Spre deosebire de fiarele câmpului, omenirea nu are nevoie să recurgă la un Zeu abstract, mitic, pentru a

---

[2] Atelier de caligrafie și miniatură, aflat de obicei în cadrul unei mânăstiri, unde se copiau manuscrisele.

descoperi rostul existenței. Cu excepția pursângilor nemodificați, animalici, fiecare dintre rasele omenirii este creată cu un scop. Rasele estului – yemmu, tralgii, jasurii – au fost în mod evident făcute să fie creaturi ale războiului; raushadamii, ca obiecte de amuzament și distracție, timzinaii – cea mai tânără dintre rase – ca o rasă destinată apiculturii sau altor munci ușoare, cinnaii, printre care mă număr şi eu, drept lentilele conștiente care să filtreze înțelepciunea și filosofia și așa mai departe.

Dar înecații? Dintre toate rasele omenirii, numai înecații par să fie o formă fără scop. Curentul general de opinie îi plasează pe acești frați inferiori ai noștri mai degrabă alături de plante sau de fiarele încete de pe continentele vestice. Adunarea lor ocazională în bältoacele produse de maree ne spune mai multe despre curenții marini decât despre existența unei voințe umane. Unii romantici sugerează că înecații lucrează conform unui plan profund, inspirat de dragoni, ce continuă să se desfășoare chiar și după moartea autorilor lui. O idee romantică, una care poate fi iertată.

În schimb, și cred că asta este clar, înecații sunt cel mai clar exemplu al umanității ca expresie artistică și, aşa stând lucrurile..."

Sau poate că „intenție estetică" era un termen mai potrivit decât „expresie artistică"? Geder se frecă la ochi. Era târziu. Mult prea târziu. Mâine îl aștepta o nouă zi de călărie înspre sud, urmată de încă una. Prin bunăvoința Zeului, aveau să ajungă la graniță într-o săptămână, să petreacă încă o zi sau, în cel mai rău caz, două alegând câmpul de bătălie, o zi ca să zdrobească forțele locale și apoi avea să doarmă într-un pat adevărat, să mănânce o mâncare cumsecade și să bea vin care nu prinsese gustul burdufului în care fusese transportat. Cu condiția să supraviețuiască până acolo.

Geder puse cartea deoparte. Se pieptănă, mulțumit că nu avea păduchi. Se spălă pe față și pe mâini, apoi își încheie jiletca pentru scurtul drum până la latrină, ultimul popas

înainte de culcare. Afară, lângă cort, scutierul lui – un alt dar de la tatăl său – dormea ghemuit în maniera dartinailor, cu ochii emanând o strălucire roșiatică în spatele pleoapelor închise. Dincolo de el, armata acoperea ținutul ca un oraș itinerant.

Dealurile din apropiere erau presărate cu focuri pentru gătit ce umpleau văzduhul cu miros de linte. Căruțele erau adunate în centrul taberei, iar catârii, caii și sclavii se aflau alături, în țarcuri separate. Un vânt rece sufla dinspre nord. Era un semn bun. N-avea să plouă. Luna se înălțase pe jumătate, cornul ei în creștere oferind mai mult ideea de lumină decât lumină propriu-zisă, așa că Geder păși foarte atent pe drumul către latrină.

Se tot gândea la eseu. Își dorea ca printre cei aflați în marș să fi existat cineva cu care să poată discuta subiectul, dar eseul speculativ nu era considerat o artă masculină. Poezia, da. Călăria. Tragerea cu arcul. Lupta cu spada. Chiar și istoria, dac-o practicai cu întorsături abile de frază. Dar eseul speculativ era o plăcere vinovată, pe care era mai bine s-o țină ascunsă de tovarășii lui. Îl luau și-așa destul peste picior din cauza pântecelui. Nu era nevoie să le furnizeze pietre-n plus pentru praștii. Dar dacă nu era „intenție estetică"... oare autorul acela cinnai chiar spunea că înecații apăruseră pe lume numai ca să înfrumusețeze țărmurile?

Latrina era pustie, un mic cort de pânză adăpostind două scânduri rudimentare așezate deasupra unei gropi. Geder își dădu jos pantalonii, cu mintea încă la cele mai delicate aspecte ale traducerii. Remarcă mirosul dulceag care se simțea pe sub duhoarea fecalelor, dar nu-i dădu nicio importanță. Se puse cu fundul pe scânduri, suspinând ușurat și se întrebă, o clipă prea târziu, de ce mirosea a talaș în latrină.

Scândurile cedară și Geder țipă, prăbușindu-se pe spate în mocirla duhnitoare de fecale și urină. Una dintre scânduri ricoșă de peretele gropii și-i zgârie brațul. Ateriză cu atâta forță, încât rămase fără suflu. Zăcu năucit în bezna

împuțită, iar conținutul umed și rece al latrinei îi îmbibă pantalonii și jacheta.

De sus se auziră râsete. Apoi se ivi o lumină.

Patru felinare își lepădară învelitorile, strălucind pe cerul de deasupra. Lumina ascundea fețele celor care le țineau, dar vocile li se auzeau limpede. Erau așa-numiții săi prieteni și tovarăși de luptă. Jorey Kalliam, fiul baronului de Osterling Fells. Sir Gospey Allintot. Sodai Carvenallin, secretarul Înaltului Mareșal. Și, cel mai rău dintre toți, sir Alan Klin, căpitanul companiei, superiorul imediat al lui Geder și omul căruia ar fi trebuit să-i raporteze comportamentul necorespunzător al tovarășilor lui. Geder se ridică în picioare, cu capul și umerii afară din groapă, în timp ce ceilalți hohoteau de râs.

— Foarte nostim, zise Geder, întinzându-le mâinile murdare de rahat. Și-acuma ajutați-mă să ies.

Jorey îl apucă de braț și-l trase la suprafață. Ce-i al lui i-al lui, recunoscu Geder. Omul nu dăduse înapoi în fața mizeriei în care-l făcuseră să cadă. Pantalonii lui Geder îi atârnau în jurul genunchilor, uzi și murdari. Se opri în lumina felinarelor, gândindu-se dacă să și-i ridice sau să rămână gol de la brâu în jos. Suspină și și-i ridică.

— Erai ultima noastră speranță, zise Klin, trăgându-i un pumn în umăr, în timp ce lacrimi de râs îi curgeau pe obraji. Toți ceilalți s-au prins că era ceva în neregulă. Mă rog, mai puțin Sodai, dar el i-atât de slab, încât n-au cedat scândurile.

— Mda, excelentă glumă, rosti Geder cu acreală. Acum mă duc să-mi găsesc ceva curat de...

— A, nu, zise Sodai cu accentul său nazal, aristocratic. Te rog, prietene. Nu ne strica noaptea. A fost o glumă! Ia-o ca atare.

— Așa-i, zise Klin, înconjurând cu brațul umerii lui Geder. Dă-ne voie să ne cerem scuze. Haideți, prieteni! La corturi!

Cei patru bărbați se poticniră prin întuneric, târându-l pe Geder după ei. Dintre toți patru, numai Jorey părea să-l compătimească sincer și o făcea în tăcere.

Toată copilăria lui, Geder își imaginase cum ar fi fost să-l slujească pe rege, să plece călare într-o campanie și să-și demonstreze inteligența și iscusința în mânuirea armelor. Citise poveștile marilor războinici de odinioară și ascultase istorisirile despre prietenie și frăția spadei spuse de tatăl lui la beție.

Realitatea se dovedea dezamăgitoare.

Cortul căpitanului era din piele grea, întinsă pe un cadru de fier. Interiorul era mai luxos decât adăpostul lui Geder. Din tavan atârnau mătăsuri și un foc mare ardea în vatră, fumul fiind condus afară printr-un horn suspendat din fier forjat și piele înnegrită. Era mai cald decât în toiul verii, dar măcar fusese pregătită o baie, așa că, după ce-și dădu jos hainele împuțite, lui Geder nu-i fu frig. Ceilalți lepădară mănușile și tunicile contaminate de contactul cu Geder și un sclav timzinai le scoase pe toate din cort.

— Noi, dragi prieteni, suntem mândria și speranța Anteei, zise Klin umplând cu vin o carafă pântecoasă.

— În cinstea regelui Simeon! zise Gospey.

Klin puse carafa în mâna lui Geder și se ridică, înălțând el însuși burduful.

— Pentru regat și imperiu, zise el. Și blestem pe capul nemernicilor din Vanai!

Ceilalți se ridicară. Din cadă, Geder se săltă și el în picioare, pentru că a rămâne așezat ar fi însemnat un mic act de trădare. Acesta se dovedi numai primul dintr-o lungă serie de toasturi. Sir Alan Klin avea multe defecte, dar cu vinul nu se zgârcea. Și dacă lui Geder i se părea că totuși carafa lui era întotdeauna ceva mai plină decât ale celorlalți, era în mod sigur doar un semn al regretului căpitanului, un mod de a-și cere scuze pentru farsa din acea seară.

Sodai declamă cel mai recent sonet al său, un omagiu obscen adus uneia dintre cele mai populare târfe care-i

însoțea în campanie. Klin îi eclipsă prestația, improvizând o cuvântare despre virtuțile bărbătești, cum ar fi talentul cu armele, artele frumoase și potența sexuală. Jorey și Gospey interpretară un cântec vesel la tobă și harpă, cu vocile într-o frumoasă armonie. Când îi veni rândul, Geder se ridică din apa călâie și recită un cuplet deocheat, executând și micul dans care-l însoțea. Îl învățase cândva de la tatăl lui, când erau amândoi amețiți bine, și nu-l împărtășise nimănui din afara familiei. Abia când termină, iar ceilalți bărbați nu mai puteau de râs, își dădu seama cât de beat era dacă-l recitase aici. Zâmbi, ascuzându-și junghiul subit de teamă. Nu cumva tocmai devenise complice la propria sa umilință? Zâmbetul lui le provocă celorlalți un nou acces de ilaritate până când Klin, cu respirația tăiată, bătu în podea făcându-i lui Geder semn să se așeze.

Urmară cârnați și brânză, iarăși vin, turte și murături, apoi din nou vin. Ceilalți vorbeau despre lucruri pe care Geder abia le putea urmări, darămite să și le amintească mai apoi. La un moment dat, se pomeni perorând cu o gravitate șovăielnică despre înecați ca expresie artistică sau poate ca intenție estetică.

Se deșteptă în cortul său de pânză cerată, înghețat, cu dureri de cap și fără să-și amintească exact când se întorsese. Lumina slabă și crudă a zorilor ce se apropiau se strecura prin pânză. Afară șuiera un vânt ușor. Geder își înfășură pătura în jurul capului ca basmaua unei neveste de pescar, dorindu-și să adoarmă din nou, măcar câteva minute. Rămășițele unui vis încă mai stăruiau, ademenindu-l, dar trâmbița, sunând adunarea, puse capăt oricăror speranțe de odihnă. Geder se opinti în picioare, își puse o uniformă curată și-și pieptănă părul pe spate. În stomacul lui avea loc o rebeliune. Capul lui încerca să aleagă între durere și o stare de greață. Dacă vomita înăuntru, nimeni n-avea să-l vadă, dar scutierul urma să fie silit să curețe înainte să strângă cortul. Dacă ieșea afară, era aproape sigur c-avea să fie văzut. Se întrebă cât de mult băuse

noaptea trecută. Trompeta sună a doua oară adunarea. N-avea timp pentru astea. Strânse din dinți și porni, din nou, către cortul căpitanului.

Compania stătea aliniată, Kalliam, Allintot și alte două duzini de cavaleri, mulți dintre ei deja înveșmântați în zale și platoșe. În spatele fiecăruia erau sergenții și soldații lor, înșirându-se pe cinci rânduri. Geder Palliako încercă să stea cât mai drept, știind că oamenii din spatele lui își calculau șansele de glorie și supraviețuire în funcție de competența lui. La fel cum ale sale depindeau de căpitan și, deasupra lui, de lordul Ternigan, Înaltul Mareșal care comanda întreaga armată.

Sir Alan Klin ieși din cort. În lumina răcoroasă a dimineții, părea războinicul perfect. Avea părul blond prins la spate. Uniforma lui era de un negru atât de închis, încât părea croită din miez de noapte. Umerii largi și bărbia puternică îi dădeau aparența unei statui trezite la viață. Doi sclavi aduseră un podium și-l așezară la picioarele bărbatului. Căpitanul păși pe el.

— Oameni buni, zise el. Ieri, lordul Ternigan ne-a trimis noi ordine. Vanaiul a încheiat o alianță cu Maccia. Rapoartele noastre spun că șase sute de oameni înarmați cu săbii și arcuri mărșăluiesc în sprijinul Vanaiului chiar în acest moment.

Căpitanul se opri, lăsând vestea să-și facă loc în mințile lor, iar Geder se încruntă. Maccia era un aliat nefiresc pentru Vanai. Cele două orașe se dușmăneau de mai bine de o generație din pricina comerțului cu mirodenii și tutun. Din câte citise el, Vanaiul era construit din lemn mai ales din cauză că Maccia controla carierele de piatră, în timp ce cheresteaua era adusă pe râu, dinspre nord. Dar poate că se petreceau mai multe decât știa el.

— Aceste întăriri nu vor salva Vanaiul, zise Alan. În principal pentru că, ajungând acolo, vor găsi orașul sub controlul nostru.

Geder simți cum fruntea i se încruntă și mai tare, în timp ce în stomac i se instala o greață rău-prevestitoare. Între Maccia și Vanai erau probabil cinci zile pe calea apei, iar ei se aflau la cel puțin o săptămână de graniță. Să ajungă în Vanai înaintea întăririlor însemna...

— Azi începem un marș forțat, spuse Alan. O să dormim în șa. O să mâncăm din mers. Și în patru zile o să luăm Vanaiul prin surprindere și o să-i arătăm ce înseamnă puterea Tronului Despicat! Pentru rege!

— Pentru rege! rosti Geder alături de ceilalți, ridicându-și mâna în semn de salut și încercând să nu izbucnească în plâns.

Știuseră. Noaptea trecută, ei știuseră. Geder simțea deja durerea tot mai puternică din spinare și coapse. Pulsațiile din cap se intensificară. În timp ce armata rupea rândurile, Jorey Kalliam îi întâlni privirea și-și feri ochii.

Asta fusese gluma. Faptul că fusese făcut să cadă în mizeria din latrină nu reprezentase decât începutul. După asta, hai să insistăm ca bufonul să ne accepte scuzele. Hai să-l vârâm în apă caldă. Hai să-i turnăm vin pe gât. Să-l facem să danseze. Amintirea lui recitând cupletul deocheat al tatălui său și executându-și micul dans se deșteptă, dureroasă ca o lovitură de cuțit în spinare. Și toate astea ca să poată anunța marșul forțat în timp ce idiotul de Palliako încerca să nu vomite din poziție de drepți. Îl lipsiseră de ultima noapte de somn și, în zilele ce urmau, aveau să se distreze văzându-l cum se chinuie.

Frăția spadei. Camaraderia campaniei. Cuvinte frumoase, care nu-nsemnau nimic. Nu era nimic diferit față de situația de-acasă. Cei puternici își băteau joc de cei slabi. Cei frumoși îi compătimeau pe cei şterşi. Pretutindeni, cei puternici stabileau cine se bucura de favoruri și cine putea fi luat peste picior. Geder se întoarse și se îndreptă cu pași furioși către cortul lui. Scutierul lui ținea sclavii pregătiți să-l strângă. Îi ignoră și se îndreptă către ultimele momente

de intimitate dinaintea bătăliei aflate încă la câteva zile distanță. Întinse mâna după carte.

Nu era unde-o lăsase.

Îl străbătu un fior fără nicio legătură cu toamna.

Era beat când se întorsese. Poate-o mutase. Poate încercase să citească înainte să adoarmă. Geder își controlă patul de campanie, apoi se uită sub el. O căută printre uniforme și în cufărul din lemn și piele în care își ținea celelalte lucruri. Cartea nu era nicăieri. Se pomeni respirând mai iute. Simțea că-i arde fața, dar refuză să se gândească dacă de rușine sau de furie. Ieși din cort și sclavii luară poziție de drepți. Restul taberei era deja încărcat în căruțe sau pe spinările catârilor. Nu era timp. Geder îi făcu semn scutierului său dartinai și sclavii trecură la treabă, punându-i ordine în lucruri. Geder traversă din nou câmpul, cu o frică ce-i încetinea pașii. Dar trebuia să-și recapete cartea.

Cortul căpitanului era deja strâns, pielea desprinsă de pe cadrul de fier, cadrul pliat și depozitat. Peticul de pământ dezgolit unde Geder se ținuse de giumbușlucuri cu o noapte înainte era ca desprins dintr-un basm, un castel al zânelor care dispărea la ivirea zorilor. Cu excepția faptului că sir Alan Klin era încă acolo, cu mantaua de călărie din piele atârnându-i pe umeri și cu spada ceremonială prinsă la șold. Responsabilul pentru provizii, un munte de om pe jumătate yemmu, tocmai primea ordine de la căpitan. Rangul lui Geder îi dădea, practic, dreptul să-l întrerupă, dar n-o făcu. Așteptă.

— Palliako, zise Klin.

Vocea lui nu mai avea căldura din noaptea trecută.

— Excelență, zise Geder. Îmi cer scuze de deranj, dar când m-am trezit de dimineață... după noaptea trecută...

— Zi-i odată, omule!

— Aveam o carte, domnule.

Sir Alan își închise ochii săi nobili, cu gene lungi.

— Credeam c-am terminat cu chestia asta.

— Am terminat, domnule? Adică știți despre carte? V-am arătat-o?

Căpitanul își deschise ochii, contemplând haosul ordonat al taberei în curs de ridicare. Geder se simți ca un băiețel care sâcâie un preceptor mult prea hărțuit.

— Eseu speculativ, spuse Klin. Zău, Palliako! Eseu speculativ?!

— Mai mult un exercițiu de traducere, minți Geder, simțindu-se brusc rușinat de entuziasmul său sincer.

— A fost... curajos din partea ta că ți-ai recunoscut viciul, zise Klin. Și cred că distrugând-o ai luat decizia corectă.

Geder își simți inima zvâcnindu-i în piept.

— Am distrus-o, domnule?

Alan îl privi cu o expresie de surprindere. Sau poate de prefăcută surprindere.

— I-am dat foc noaptea trecută, zise căpitanul. Noi amândoi, imediat ce te-am dus înapoi în cortul tău. Nu-ți aduci aminte?

Geder nu știa dacă bărbatul îl mințea sau nu. Noaptea trecută se pierdea în ceață. Își amintea atât de puține. Era posibil ca, băut fiind, să-și fi renegat mica abatere de la regulile sofisticării și să fi permis să i se dea foc? Sau poate că Alan Klin, căpitanul și comandantul lui, îl mințea de la obraz? Niciuna dintre ipoteze nu părea plauzibilă, dar fie una, fie cealaltă trebuia să fie adevărată. Iar dacă ar fi recunoscut că nu știa ce se întâmplase, ar fi însemnat că nu ținea la băutură și ar fi demonstrat, din nou, că era bătaia de joc a companiei.

— Îmi cer scuze, domnule, zise Geder. Cred c-am fost cam confuz. Acum am înțeles.

— Fii atent cu chestiile-astea.

— N-o să se mai întâmple.

Geder salută și, înainte să-i răspundă Klin, porni către calul său. Era un jugan cenușiu, cel mai bun cal pe care și-l putea permite familia lui. Se ridică în șa și smuci frâiele. Calul se întoarse brusc, surprins de violența gestului, și,

dincolo de toată furia sa, Geder simți un junghi de regret. Nu era vina animalului. Își promise să-i dea o măsură de trestie de zahăr când urmau să se oprească. Dac-aveau să se oprească. Dacă această campanie, fie ea de două ori blestemată, n-avea să se târască înainte până la sfârșitul timpului și la reîntoarcerea dragonilor.

Armata se porni, mișcându-se în acel ritm domol al oamenilor care știu că mersul nu va înceta curând. Marșul forțat începu, rând după rând, pe drumul larg din jad de dragon. Geder stătea țeapăn în șa, ținându-și spinarea dreaptă numai grație mâniei și unui efort de voință. Mai fusese umilit și altădată. Cel mai probabil avea să fie umilit și de-acum înainte. Dar sir Alan Klin îi arsese cartea. În timp ce soarele dimineții răsărea și căldura făcea mantiile să le alunece de pe umeri, iar frunzele toamnei străluceau glorios în jur, Geder realiză că jurase deja să se răzbune. Și o făcuse chiar în fața noului său dușman de moarte.

„N-o să se mai întâmple“, zisese el.

Și n-avea să se mai întâmple.

Cithrin Bel Sarcour, pupila Băncii Medean

Singura amintire clară pe care-o avea Cithrin despre părinții ei era momentul când i se spusese că muriseră. Din perioada de dinainte nu avea decât frânturi fantomatice de amintiri. Tatăl ei însemna o îmbrățișare caldă în ploaie și miros de tutun. Mama ei era gustul de miere pe pâine și mâna subțire și delicată a unei femei cinnai mângâindu-i piciorul. Nu-și amintea fețele sau vocile lor, dar își amintea clipa în care îi pierduse.

Avea patru ani. Camera ei era vopsită în alb și purpuriu. Stătea la fereastră și-și bea ceaiul în compania unui tralg de jucărie făcut din pânză de sac și umplut cu teci uscate de fasole. Tocmai îi îndrepta urechile când nanné a ei intrase, mai palidă ca de obicei, și-i spusese că ciuma îi luase pe stăpânul și pe stăpâna casei și că Cithrin trebuia să se pregătească de plecare. Avea să locuiască de-acum cu altcineva.

Nu înțelesese. Pe-atunci, moartea însemna pentru ea ceva ce putea fi negociat, ca și cum ar fi fost vorba despre o panglică pe care s-o poarte în păr sau despre porția de ovăz îndulcit de la micul dejun. În loc să plângă, Cithrin simțise mai degrabă iritare față de schimbarea survenită.

Abia mai târziu, în noile și mult mai întunecoasele ei camere de deasupra sediului băncii, înțelesese că nu conta cât de tare țipa sau cât de mult plângea. Părinții ei n-aveau să mai vină pentru că, fiind morți, nu le mai păsa.

— Îți faci prea multe griji, zise Besel.

Se lăsă pe spate cât era de lung, părând să se simtă în largul lui pe scările tocite de lemn. Părea în largul lui oriunde

s-ar fi aflat. Cei douăzeci și unu de ani ai săi îl făceau să fie cu patru ani mai mare decât Cithrin și avea un păr negru și cârlionțat și o față lată, făcută parcă pentru zâmbete. Umerii îi erau solizi ca ai unui muncitor, dar mâinile-i erau fine. La fel ca rochia ei, tunica lui era vopsită în roșu și cafeniu, culorile băncii. Dar lui îi veneau mai bine. Cithrin știa că avea vreo șase iubite și în secret era geloasă pe fiecare în parte.

Stăteau pe o bancă de lemn deasupra Pieței cu Arcade, contemplând de sus aglomerația pieței săptămânale de mărfuri proaspete, sute de tarabe înghesuite din pânză viu colorată și bețe subțiri, răsărind din clădirile ce mărgineau locul ca niște mlădițe din trunchiul unui copac bătrân. Marele canal al Vanaiului clipocea pe cheiul din dreapta lor, apa verzuie fiind plină de bărcuțe înguste și de barje. Piața zumzăia de vocile vânzătorilor de pește și ale măcelarilor, ale fermierilor și ale vânzătorilor de ierburi, toți vânzându-și ultimele recolte ale verii.

Cei mai mulți erau pursângi și timzinai cu chitină neagră, dar ici-colo Cithrin zărea silueta palidă și zveltă a unui cinnai pur, capul larg și mobil și urechile ca de câine ale unui tralg, mersul legănat al unui yemmu. Crescând în Vanai, Cithrin văzuse măcar câte un exemplar din mai toate rasele omenești. Odată zărise într-un canal chiar și un înecat, privind-o cu ochi negri și plini de tristețe.

— Nu înțeleg cum poate banca să ia partea Anteei Imperiale, zise ea.

— Nu le luăm partea, spuse Besel.

— Nu luăm partea principelui. Asta înseamnă război!

Besel râse. Avea un râs frumos. Cithrin simți un fulger de mânie, dar îl iertă de îndată ce el își puse mâna pe a ei.

— E o piesă de teatru, spuse el. Două grupuri de oameni o să se întâlnească pe un câmp în afara orașului, o să-și fluture săbiile unii la alții, o să se tăvălească reciproc cât să le fie onoarea satisfăcută, după care noi o să deschidem

porțile armatei anteene și-o să-i lăsăm să ne conducă pentru câțiva ani.

— Dar principele…

— Exilat. Sau închis, dar cel mai probabil exilat. Așa se întâmplă tot timpul. O baroneasă din Gilea se mărită cu un prinț din Asterilhold, și regele Simeon decide că Anteea are nevoie de o contragreutate în Orașele Libere. Așa că găsește un motiv și declară război Vanaiului.

Cithrin se încruntă. Besel părea amuzat și deloc îngrijorat. Din punctul lui de vedere, spaimele ei păreau naive. Prostești. Se încăpățână.

— Am citit despre războaie. Profesorul meu de istorie nu vorbește așa despre ele.

— Poate că războaiele adevărate sunt altfel, zise Besel ridicând din umeri. Dacă Anteea pornește vreodată la luptă împotriva Birancourului sau a Keshetului, atunci o să-mi retrag toate pariurile. Dar asta? E mai puțin ca o furtună de primăvară, rândunică mică.

O voce feminină îl strigă pe Besel. Era o fiică de negustor, îmbrăcată într-un corsaj cafeniu, adânc decoltat, și o fustă lungă din pânză nevopsită. Besel se ridică de lângă Cithrin.

— După cum vezi, am treabă, zise el cu ochii scânteindu-i. Ai face bine să te întorci acasă înainte să înceapă bătrâna Cam să-și facă griji. Dar acum serios, ai încredere în magistrul Imaniel. Se ocupă de chestia asta de mai mult timp decât noi doi și știe cu ce se mănâncă.

Cithrin făcu semn că a înțeles și-l privi pe Besel coborând treptele două câte două către fata cu păr întunecat. Se înclină în fața ei și ea îi făcu o reverență, dar lui Cithrin scena i se păru falsă. Formalități folosite pe post de preludiu. Probabil Besel nici nu credea că Cithrin știa ce-i ăla preludiu. Îl privi amărâtă cum o lua pe femeie de braț, pierzându-se împreună cu ea pe străzile și podurile albe ale orașului. Cithrin își aranjă mânecile, dorindu-și, nu pentru întâia oară, ca Banca Medean să fi ales niște culori care să-i fi venit mai bine. Ceva cu verde de exemplu.

Dacă părinții ei ar fi fost amândoi pursângi sau cinnai, ar fi avut o familie care s-o ia în grijă. În schimb, titlurile deținute de tatăl ei în Birancour fuseseră reclamate de regină și oferite altcuiva. Clanul mamei sale din Principatul C'Annaldé refuzase politicos să aibă grijă de un copil cu sânge amestecat.

Dacă n-ar fi fost Banca, ar fi fost aruncată pe străzile Vanaiului. Dar tatăl ei își depozitase o parte din aur pentru a fi administrat de magistrul Imaniel și, ca moștenitoare, Cithrin devenise pupila Băncii până când avea să ajungă la vârsta la care să-și poată pune amprenta degetului mare pe propriile ei contracte. Adică peste încă două veri. Atunci avea să treacă de cel de-al nouăsprezecelea solstițiu al ei, să devină o femeie înstărită și, probabil, să se mute din apartamentele micuțe din apropierea Pieței Mari în care își făcea afacerile sucursala din Vanai a Băncii Medean.

Presupunând, firește, că invadatorii aveau să lase orașul în picioare.

Străbătând piața de mărfuri proaspete, nu zări niciun semn de frică pe chipurile celor din jur. Poate că Besel avea dreptate. Zeul știe că băiatul părea foarte sigur de sine. Dar așa era el în orice împrejurare.

Se întrebă dacă Besel urma să o privească altfel când n-avea să mai fie micuța orfană a Băncii. Se opri în fața unei tarabe unde o femeie pursânge vindea parfumuri, uleiuri și panglici colorate pentru păr. Pe un stâlp de lemn neşlefuit era agățată o oglindă, invitându-i pe clienți să se admire. Cithrin se examină un moment, ridicându-și bărbia așa cum ar fi făcut o femeie care avea o familie adevărată.

— Vai, biata de tine, zise femeia. Ai fost bolnavă, nu? Îți trebuie ceva pentru buze?

Cithrin clătină din cap, dând înapoi. Femeia o prinse de mânecă.

— Nu fugi. Nu mi-e frică. Jumătate dintre clientele mele vin aici pentru că s-au simțit rău. Putem să facem să dispară paloarea aia a ta, drăguță.

— N-am fost, reuși Cithrin să spună, recăpătându-și vocea.

— N-ai fost? zise femeia îndemnând-o către un scăunel dintr-un colț al dughenei.

Aerul era greu de respirat din pricina mirosului de trandafiri și de pământ proaspăt săpat.

— Nu sunt bolnavă, zise ea. Mama mea e cinnai. E... e normal.

Femeia îi aruncă o privire compătimitoare. Avea dreptate. Cithrin nu avea nici frumusețea delicată ca de figurină de sticlă a neamului mamei sale, nici farmecul solid, cald, teluric al unei fete pursânge. Era la mijloc. Catârul alb, așa o porecliseră ceilalți copii. Nici una, nici alta.

— Păi cu-atât mai mult, zise femeia pe un ton consolator. Tu stai jos și o să vedem ce-i de făcut.

În cele din urmă, Cithrin cumpără un borcan de ruj de buze numai ca să poată pleca.

— Puteați să-i dați ceva totuși, zise Cam. Este principele. Nu-i ca și cum n-ați ști unde să-l găsiți.

Magistrul Imaniel își ridică ochii din farfurie, cu o expresie plăcută, dar impenetrabilă. Lumina lumânărilor îi juca în ochi. Era un bărbat mic de statură, cu pielea tăbăcită și un păr ce se rărea, și putea să pară sfios ca un pisoiaș, dacă voia, sau să devină un demon, tot numai răceală și furie. În anii petrecuți alături de el, Cithrin nu reușise să-și dea seama care era omul și care era masca. Acum vocea lui era blândă, ca și ochii.

— Cithrin, zise el. De ce nu-i bine să-i împrumut bani principelui?

— Pentru că, dacă nu vrea să vi-i dea înapoi, n-aveți cum să-l obligați.

Magistrul Imaniel se uită la Cam și ridică din umeri.

— Vezi? Fata știe. Politica băncii este să nu împrumute niciodată bani oamenilor care consideră că-i sub demnitatea lor să-i restituie. În plus, cine zice c-avem bani de prisos?

Cam clătină din cap cu prefăcută disperare și se întinse peste masă după solniță. Magistrul Imaniel mai luă o înghițitură din friptura de miel.

— De ce nu împrumută principele de la baronii și ducii lui? întrebă el.

— Nu poate, zise Cithrin.

— De ce?

— Of, da' mai lăsați-o în pace pe săraca fată măcar o dată! spuse Cam. Putem și noi s-avem o conversație pe care să n-o transformați într-un test?

— Aurul lor este la noi, spuse Cithrin. E tot aici.

— Măi să fie, exclamă magistrul Imaniel făcând ochii mari și pretinzându-se șocat. Chiar așa să fie?

— Au tot venit la noi de luni întregi. Am vândut scrisori de credit către jumătate din familiile nobile din oraș. Mai întâi pentru aur, dar apoi și pentru bijuterii, mătase, tutun... orice merită.

— Ești sigură?

Cithrin își dădu ochii peste cap.

— Toată lumea-i sigură, zise ea. În port numai despre asta se vorbește. Nobilii fug toți înot ca șobolanii de pe o corabie în flăcări, iar băncile profită și-i jumulesc. Când o să meargă cu scrisorile de credit în Carse, Kiaria sau Sollbourne, n-o să recupereze nici jumătate din cât au plătit pentru ele.

— Acum e o piață bună să cumperi, așa-i, zise cu un aer satisfăcut magistrul Imaniel. Dar inventarul devine o problemă.

După cină, Cithrin urcă în camera ei și deschise ferestrele ca să privească ceața ridicându-se deasupra canalelor. Aerul mirosea a ulei de in, cu care se ungea toamna lemnul clădirilor și podurilor pentru a preveni stricăciunile ploilor și ninsorilor ce urmau. Și, pe dedesubt, se simțea mirosul puternic al eflorescențelor de alge din canale. Uneori își imagina că toate casele acelea mari erau corăbii plutind pe

un fluviu uriaș, toate canalele unite într-o singură albie vastă, aflată mult prea jos ca s-o vadă.

La capătul străzii, una dintre porțile de fier se deschisese și se legăna scârțâind încolo și-ncoace în bătaia vântului. Cithrin se zgribuli, închise obloanele, se schimbă în hainele de culcare și suflă în lumânare.

Se trezi din cauza unor țipete. Apoi o bâtă cu capătul plumbuit lovi în ușă.

Dădu obloanele în lături și se aplecă în afară. Ceața se destrămase suficient cât să vadă limpede strada. În fața ușii se înghesuiau vreo șase oameni în uniforma soldaților principelui, dintre care cinci purtau torțe mirosind puternic a catran. Aveau voci sonore, pline de veselie și cruzime. Unul se uita în sus și ochii lui întunecați o zăriră. Soldatul zâmbi. Neștiind ce se petrecea, Cithrin îi aruncă și ea un zâmbet nervos și se retrase. Sângele îi înghețase în vine încă dinainte să audă vocile: glasul precaut al magistrului Imaniel, râsul căpitanului gărzii, apoi țipătul îndurerat al lui Cam.

Cithrin coborî în goană scările, în lumina difuză a unei lămpi îndepărtate ce picta culoarele într-o nuanță mai deschisă de negru. O parte din ea îi șoptea că era o nebunie să se repeadă către intrare, că ar fi trebuit să fugă în direcția opusă. Dar auzise glasul lui Cam și trebuia să știe ce se întâmpla.

Când ajunse la ușă, gărzile plecaseră deja. Magistrul Imaniel stătea încremenit, cu un felinar din cositor și sticlă strălucindu-i în mână. Chipul îi era inexpresiv. Alături de el se afla Cam, îngenuncheată, apăsându-și pumnul lat pe buze. Iar Besel, frumosul, perfectul Besel, zăcea pe podeaua de piatră, plin de sânge, dar fără să mai sângereze. Cithrin simți un țipăt ridicându-i-se în gât, dar nu reuși să scoată niciun sunet.

— Adu-mi un iscusit, zise magistrul Imaniel.

— E prea târziu, spuse Cam cu vocea îngroșată de lacrimi.

— Nu ți-am cerut părerea. Adu-mi un iscusit! Cithrin, vino-ncoace! Ajută-mă să-l duc înăuntru!

Nu era nicio speranță, dar amândouă făcură ce li se ceruse. Cam își trase pe ea o mantie de lână și dispăru grăbită în întuneric. Cithrin îl apucă pe Besel de picioare, în timp ce magistrul Imaniel îl ținea de umeri. Împreună, îi cărară trupul până în salon și-l întinseră pe o masă mare de lemn. Besel avea tăieturi pe față și pe mâini. O tăietură adâncă i se întindea de la încheietură până aproape de cot, mâneca fiindu-i sfâșiată de lama spadei. Nu respira. Nu sângera. Părea liniștit de parcă ar fi dormit.

Iscusitul veni, turnă prafuri în ochii goi ai lui Besel, își apăsă palmele pe pieptul lui nemișcat, chemă spiritele și îngerii. Besel trase aer în piept, o singură răsuflare chinuită, dar magia se dovedi a nu fi de ajuns. Magistrul Imaniel îi dădu iscusitului trei monede grele de argint și-l trimise la treburile lui. Cam aprinsese focul în cămin și flăcările dădeau strania impresie că Besel se mișca.

Magistrul Imaniel stătea în capul mesei, cu privirea în pământ. Cithrin se apropie și luă mâna înghețată și înțepenită a lui Besel în mâinile sale. Își dorea tare mult să plângă, dar nu putea. Frica, durerea și refuzul de a crede se războiau în ea și nu găseau ieșire. Când își ridică ochii, magistrul Imaniel o privea.

Cam spuse:

— Ar fi trebuit să cedăm. Să-l fi lăsat pe principe să ia ce vrea. Sunt numai bani.

— Adu-mi hainele lui, zise magistrul Imaniel. O cămașă curată. Și tunica aia roșie care nu-i plăcea.

Ochii i se mișcau de parcă ar fi citit niște slove scrise în aer. Cam și Cithrin schimbară o privire. Primul gând nebunesc al lui Cithrin fu că magistrul voia să vadă trupul spălat și îmbrăcat pentru înmormântare.

— Cam? zise magistrul Imaniel. M-ai auzit? Mișcă!

Bătrâna se ridică cu greutate de lângă cămin și se pierdu grăbită în adâncimile casei. Magistrul Imaniel se răsuci către Cithrin. Avea obrajii roșii, dar ea nu-și putea da seama dacă de furie, de rușine sau dintr-un motiv mai profund.

— Poți să conduci o căruță? Să mâni un atelaj mic? Doi catâri?

— Nu știu, zise Cithrin. Poate.

— Dezbracă-te, zise el.

Ea îl privi uimită.

— Dezbracă-te, repetă el. Cămașa de noapte. Scoate-o! Trebuie să văd cu ce anume lucrăm aici.

Nesigură, Cithrin își duse mâinile la umeri, desfăcu nodurile și lăsă cămașa să-i cadă pe podea. Aerul rece îi înfioră pielea. Magistrul Imaniel scotea exclamații ușoare dându-i ocol, făcând niște calcule pe care ea nu le putea ghici. Trupul lui Besel nu se mișca. Simți o vagă rușine. Se gândi că nu mai stătuse niciodată goală în fața unui bărbat.

Când Cam se întoarse, făcu ochii mari și gura ei descrise un O de surpriză. Apoi, doar o clipă mai târziu, chipul îi deveni dur ca tăiat în piatră.

— Nu, zise Cam.

— Dă-mi cămașa, spuse magistrul Imaniel.

Cam nu se clinti. El se apropie de ea și-i luă din mâini cămașa și jacheta lui Besel. Ea nu-l opri. Fără să scoată o vorbă, magistrul trase cămașa peste capul lui Cithrin. Pânza era moale și caldă și încă mai purta mirosul pielii celui mort. Tivul ajungea destul de jos cât să-i redea cât de cât decența. Magistrul Imaniel se trase îndărăt și în ochii lui se ivi o mulțumire sumbră. Îi azvârli lui Cithrin tunica și-i făcu semn să și-o pună.

— Mai trebuie ajustată, dar se poate face, zise el.

— Domnule, nu puteți face una ca asta, zise Cam. E doar o fată.

Magistrul Imaniel n-o luă în seamă. Se apropie din nou de Cithrin și-i dădu părul pe spate ca să-i descopere fața. Își lovi degetele între ele de parcă ar fi încercat să-și amintească ceva, se aplecă spre grătarul căminului și își frecă degetul mare prin funingine. O întinse pe obrajii și pe bărbia lui Cithrin. Ea simți un miros de fum stătut.

— O să ne trebuiască totuși ceva mai bun, dar…, zise el vorbind în mod evident pentru sine. Acuma… ia zi-mi: cum te cheamă?

— Cithrin? spuse ea.

Magistrul Imaniel scoase un râs ca un lătrat.

— Ce fel de nume-i ăsta pentru un băiat voinic ca tine? Tag. Numele tău e Tag. Zi-l!

— Mă cheamă Tag, spuse ea.

Magistrul Imaniel se strâmbă disprețuitor.

— Vorbești ca o fată, Tag.

— Mă cheamă Tag, zise Cithrin îngroșându-și vocea și mormăind.

— Bine, zise el. Doar bine, dar o să mai lucrăm la asta.

— Nu puteți face una ca asta, spuse Cam.

Magistrul Imaniel zâmbi. Dar zâmbetul nu i se citea și în ochi.

— Principele a întrecut măsura, spuse el. Politica băncii este clară. Nu capătă nimic.

— Dumneavoastră sunteți politica băncii, spuse Cam.

— Și sunt cum nu se poate mai clar. Tag, băiete? De acum într-o săptămână o să te duci la meșterul Will din Vechiul District. El o să te angajeze să conduci o căruță care-i parte a unui convoi înspre Coasta de Nord. Stofă de lână nevopsită pe care nu vrea s-o piardă în război.

Cithrin nu zise nici da, nici nu. Lumea se învârtea cu ea și i se părea că totul nu era decât un vis îngrozitor.

— Când ajungi în Carse, zise magistrul Imaniel, duci căruța la compania-mamă. O să-ți dau o hartă și niște instrucțiuni. Și o scrisoare care să explice totul.

— Drumul ăla o să dureze câteva săptămâni! exclamă Cam. Luni chiar, dacă se înzăpezește trecătoarea.

Magistrul Imaniel se răsuci spre ea cu ochii arzând de furie. Vocea-i era joasă și înghețată.

— Și ce vrei să fac? S-o țin aici? Nu-i deloc mai în siguranță în propriul ei pat decât în chip de căruțaș într-un convoi. Și n-o să stau cu brațele încrucișate și să pierd!

— Nu înțeleg, zise Cithrin.

Își auzea propria voce înfundat, ca și cum ar fi țipat peste vuietul valurilor.

— Oamenii principelui ne supraveghează, zise magistrul Imaniel. Sunt silit să presupun că îi urmăresc pe toți angajații băncii. Inclusiv pe pupila băncii, Cithrin, fata pe jumătate cinnaie. Tag căruțașul, pe de altă parte…

— Căruțașul? zise Cithrin mai degrabă îngânându-l decât exprimând vreun gând.

— Căruța e falsă, spuse Cam cu glasul îngroşat de disperare. Trebuia s-o mâne Besel. Să scoatem pe furiș cât mai mulți bani din oraș.

— Aurul? zise Cithrin. Vreți ca eu să duc aurul până în Carse?

— O parte din el, da, zise magistrul Imaniel. Dar aurul este greu. Ar fi mai bine să trimitem bani și bijuterii. Sunt mai valoroase. Condimente. Tutun. Mătase. Lucruri ușoare, pe care poți să le împachetezi strâns și care nu rup osiile căruței. Și registrele. Cele adevărate. Cât despre monede și lingouri… bun, o să găsesc eu o soluție.

Zâmbi, dar era doar năluca unui zâmbet. În lumina pâlpâitoare, cadavrul lui Besel păru să ridice din umeri. Un curent de aer adia peste gleznele goale ale lui Cithrin, iar gheara fricii îi încleștase stomacul atât de tare, încât simțea gust de vomă în gât.

— Poți s-o faci, draga mea, zise magistrul Imaniel. Am încredere în tine.

— Mulțumesc, zise ea înghițind cu greutate.

Cithrin străbătu străzile Vanaiului cu stomacul strâns de frică. Avea o mustață falsă, rară și pipernicită, soiul de mustață pe care un tinerel necopt și-ar fi îngrijit-o cu mândrie. Îmbrăcămintea îi era un amestec de haine de-ale lui Besel, modificate în bancă, și de zdrențe ieftine procurate de te miri unde. Nu îndrăzniseră să cumpere haine noi. Părul îi fusese colorat cu ceai până la un soi de castaniu

spălăcit și pieptănat astfel încât să-i umbrească fața. Umbla cu pași mai largi, cum o învățase magistrul Imaniel, cu un ghem enervant de cârpă lipit bine de sex ca să nu uite că ar trebui să aibă un mădular.

Se simțea mai mult decât ridicolă. Se simțea ca un comediant cu față de clovn și încălțări caraghioase. I se părea că este escrocheria cea mai bătătoare la ochi din întregul oraș. Și, ori de câte ori închidea ochii, cadavrul lui Besel o aștepta. La fiecare strigăt, inima îi bătea mai repede, în așteptarea cuțitului, a săgeții, a măciucii cu capăt plumbuit. Dar străzile Vanaiului n-o luau în seamă.

Pretutindeni se făceau ultimele pregătiri dinaintea războiului. Negustorii își băteau obloanele în cuie. Străzile erau blocate de căruțele familiilor care hotărâseră să nu se refugieze la țară, dar se răzgândiseră și plecau, și de ale celor care se răzgândiseră și se întorceau. Aprozi aflați în slujba principelui anunțau cifra improbabilă de o mie de oameni care mărșăluiau către oraș trimiși de noii săi aliați, iar bătrânii timzinai de pe chei râdeau, spunând că le-ar fi tuturor mai bine ca anteeni decât însurați cu Maccia. Patrule de recrutare împrăștiau oamenii dinaintea lor ca niște găini băgate în sperieți de lupi. În Vechiul District, ușile înalte, întunecate și bogat ornamentate ale prăvăliei meșterului Will erau date de perete. Strada era blocată de cotigi și căruțe trase de catâri, cai și boi. Convoiul se forma în piață și Cithrin își croi drum prin înghesuială către silueta solidă cu tichie de piele a meșterului Will.

— Domnule, zise ea cu o voce moale, joasă.

Meșterul Will nu răspunse și ea îl trase nesigură de mânecă.

— Ce vrei? zise bărbatul.

— Mă numesc Tag, domnule. Am venit să mân căruța magistrului Imaniel.

Meșterul Will făcu ochii mari și privi în jur ca să vadă dacă fuseseră auziți. Cithrin blestemă în tăcere. Nu era căruța magistrului Imaniel. Banca nu avea nicio căruță în

convoi. Ea mâna căruța cu lână. Tocmai făcuse prima ei greșeală. Maestrul Will își drese glasul și o apucă de umăr.

— Ai întârziat, băiete. Credeam că nu mai vii.

— Îmi pare rău, domnule.

— În numele Zeului, copilă, încearcă să nu vorbești prea mult.

O conduse zorit prin mulțime către o căruță adâncă și îngustă. Scândurile uzate de lemn păreau destul de solide, iar prelata din pânză groasă putea să apere de ploaie baloții îndesați de stofă cenușie. Osiile zdravene erau din fier, iar roțile aveau jante de oțel. Lui Cithrin i se păru că era, în mod evident, o căruță prea bună pentru transportul unor bieți baloți de stofă. Cei doi catâri înhămați la ea abia păreau în stare să tragă ceva atât de greu. În mod sigur toată lumea putea vedea că era o prefăcătorie. Cei din garda principelui aveau să înțeleagă totul dintr-o singură privire. Își simți stomacul strângându-se și mai tare și le mulțumi îngerilor că nu fusese în stare să mănânce nimic de dimineață. Nu știa dacă mustața ei falsă ar fi rezistat în caz că vomita. Meșterul Will se apropie de ea până când aproape că-i atinse urechea cu buzele.

— Primele două rânduri sunt baloți de stofă, zise el. Tot ce-i dedesubt se află în lăzi și butoaie sigilate. Dacă prelata nu face față și lucrurile se udă, lasă-le pur și simplu să se usuce singure.

— Registrele, murmură ea.

— Registrele sunt învelite în atâta piele și ceară c-ai putea să le arunci și în ocean. Nu-ți face griji în privința lor. Nu te gândi la ceea ce cari. Și sub nicio formă să nu scotocești ca să vezi ce și cum.

Ea simți un junghi de enervare. Chiar o credea proastă?

— Poți să dormi deasupra încărcăturii, zise el. Nimănui n-o să i se pară ciudat. Fă ce-ți spune conducătorul convoiului, ai grijă de catâri să fie sănătoși și bine hrăniți și stai cât mai retrasă cu putință.

— Da, domnule, spuse ea.

— Bine, zise bătrânul.

Se îndreptă de spate și o bătu pe umăr. Zâmbetul îi era forțat și lipsit de veselie.

— Noroc!

Se întoarse și se îndreptă către prăvălia lui. Cithrin simți impulsul să-l strige. Nu se putea ca asta să fi fost tot. Trebuia să mai fie ceva ce trebuia să facă, alte pregătiri sau vreun sfat. Înghiți în sec, își strânse umerii, apoi dădu ocol căruței. Catârii o priviră fără interes. Ei cel puțin nu se temeau.

— Eu sunt Tag, rosti ea la urechile lor lungi și catifelate. De fapt, mă cheamă Cithrin, adăugă ea în șoaptă.

Ar fi vrut să le știe numele.

Nu-i zări pe soldați decât după ce se cocoțase pe capră. Bărbați și femei în armuri din piele întărită, cu săbii la șold. Erau toți pursângi, cu excepția unui tralg cu cercei în urechi și cu un arc uriaș pe umăr. Căpitanul trupei, tralgul și un bărbat mai vârstnic, cu o robă lungă și părul împletit strâns, discutau însuflețit cu conducătorul timzinai al convoiului. Cithrin strânse frâiele atât de tare, încât încheieturile i se albiră și începură s-o doară. Căpitanul făcu semn către ea și conducătorul convoiului ridică din umeri. Îngrozită, îi zări pe cei trei soldați apropiindu-se. Trebuia să fugă. Aveau s-o omoare.

— Băiete, zise căpitanul privind-o cu ochii lui spălăciți.

Era un bărbat cu chipul dur, mai tânăr decât magistrul Imaniel, dar mai în vârstă decât Besel. Părul lui nisipiu era tuns prea scurt pentru moda anteeană și prea lung pentru Orașele Libere. Se aplecă înainte, ridicând din sprâncene.

— Băiete? M-auzi?

Cithrin făcu semn că da.

— Nu ești greu de cap, nu-i așa? Nu m-am angajat ca dădacă pentru băieți care o iau razna de capul lor.

— Nu, cârâi Cithrin.

Își drese glasul și încercă să vorbească cu o voce joasă și răgușită.

— Nu, domnule.

— Bine, zise căpitanul. Tu mâni căruța asta?

Cithrin făcu semn că da.

— Aha. Bine. Ai venit ultimul, așa că ai pierdut prezentările. Pe scurt, eu sunt căpitanul Wester. El e Yardem. Este secundul meu. Iar el e iscusitul nostru, maestrul Kit. Suntem paznicii convoiului ăstuia și ți-aș fi recunoscător dac-ai face ce-ți spunem noi, când îți spunem noi. În schimb, o să avem grijă să ajungi în siguranță la Carse.

Cithrin făcu semn că pricepuse. Căpitanul o imită, în mod evident încă neconvins că nu era un băiat cam greu de cap.

— Bine, zise el răsucindu-se să plece. Să-i dăm bătaie.

— Cum ziceți, domnule, zise tralgul cu o voce groasă, răgușită.

Căpitanul și tralgul se întoarseră și porniră înapoi către conducătorul convoiului, iar vocile li se pierdură iute în hărmălaia străzii. Iscusitul, maestrul Kit, se apropie. Era mai vârstnic, cu părul mai mult cărunt decât negru. Avea o față prelungă și măslinie. Zâmbetul îi era surprinzător de cald.

— Te simți bine, fiule? întrebă el.

— Agitat, zise Cithrin.

— E prima oară când mâni o căruță?

Cithrin făcu semn că da. Se simțea cam idioată dând tot timpul din cap ca un cerșetor mut. Zâmbetul iscusitului era liniștitor și blând ca al unui preot.

— Probabil cel mai rău lucru o să fie plictiseala. După ce-o să mergi vreo trei zile fără să vezi altceva decât căruța din fața ta, cred că priveliștea o să ți se pară cam neinteresantă.

Cithrin zâmbi aproape sincer.

— Cum te cheamă? întrebă iscusitul.

— Tag, zise ea.

El clipi și fetei i se păru că zâmbetul lui își pierduse puțin din căldură. Își înclină capul, cu părul căzându-i în ochi, și inima ei își iuți bătăile. Dar maestrul Kit se mulțumi să strănute și să clatine din cap. Când vorbi, vocea lui era la fel de mângâietoare ca un ștergar moale.

— Fii bine-venit în convoi, Tag.

Ea înclină din nou din cap și iscusitul se îndepărtă. Inima ei își încetini bătăile până la un ritm ceva mai firesc. Înghiți în sec, închise ochii și încercă să-și alunge încordarea din umeri și spate. Nu fusese descoperită. Totul avea să fie bine.

Carele se puseră în mișcare peste o oră, o căruță lată cu provizii hurducăind în frunte, urmată de o alta, cu coviltir, care scotea un zăngănit atât de puternic, încât Cithrin îl auzea de pe capra ei. Timzinaiul care era conducătorul convoiului călărea înainte și-napoi pe o iapă albă uriașă, atingând ușor căruțele, vizitii și animalele cu un baston lung și flexibil, pe jumătate toiag, pe jumătate bici. Când se apropie de ea, Cithrin scutură hățurile strigând la catâri așa cum o învățase Besel, pe vremea când era viu și zâmbitor și flirta cu biata pupilă a băncii. Catârii se puseră brusc în mișcare și conducătorul convoiului se răsti furios:

— Nu așa repede, băiete! Nu ești la o afurisită de cursă!

— Îmi pare rău, zise Cithrin trăgând de frâie.

Unul dintre catâri fornăi și privi în spate. Cu greu reuși să nu ia înclinarea urechilor lui drept un semn de enervare. Își îndemnă catârii să înainteze, de data asta mai încet. Conducătorul convoiului clătină din cap și se îndreptă în trap către următoarea căruță. Cithrin își încleștă mâinile pe frâie, dar de-acum nu mai avea nicio treabă. Catârii știau ce-aveau de făcut și porniseră pe urmele căruței din fața lor. Lent, cu strigăte și înjurături din belșug, convoiul se formă. Părăsiră străzile largi ale Vechiului District, pe lângă canalele care se vărsau în fluviu, peste Podul Protectorului, cu palatul principelui profilându-se deasupra lor.

Vanai, orașul copilăriei sale, aluneca pe lângă ea. Iată drumul spre piața de unde Cam îi cumpăra de ziua ei pâine coaptă cu miere. Dincolo, standul unde un ucenic de cizmar îi furase un sărut și fusese biciuit de magistrul Imaniel pentru isprava lui. Uitase de asta. Trecură pe lângă casa preceptorului la care mersese să învețe scrisul și socotitul când era doar o copilă. Undeva în oraș se aflau

mormintele mamei și tatălui ei. Nu le vizitase niciodată și acum îi părea rău.

Avea să facă asta când se va întoarce, își spuse ea. Când războiul o să se termine și lumea o să fie din nou sigură, avea să se întoarcă și-atunci o să afle unde îi era îngropată familia.

Prea iute, zidul orașului se ridica înaintea lor, din piatră albă, înalt cât doi oameni stând unul pe umerii celuilalt. Poarta era deschisă, dar traficul de pe drum le încetinea înaintarea. Catârii păreau să fi prevăzut asta și așteptară răbdători, în timp ce conducătorul călărea spre fruntea convoiului ca să deschidă drumul, lovind pe oricine-i stătea în cale. Sus, în turnul porții, stătea de veghe un bărbat în armura strălucitoare a gărzii principelui. Pentru o clipă îngrozitoare, Cithrin crezu că vede aceeași față care o privise zâmbind în noaptea morții lui Besel. Dar când paznicul strigă, i se adresa căpitanului.

— Ești un laș, Wester!

Cithrin își ținu respirația, șocată de nonșalanța insultei.

— Lovi-te-ar sifilisul, Dossen, îi strigă căpitanul drept răspuns, zâmbind larg, așa că poate cei doi bărbați erau prieteni.

Gândul o făcu să-l placă mai puțin pe căpitanul Wester. Măcar garda principelui nu-i oprise. Hurducăind și scârțâind, căruțele ieșiră din oraș în drum, lăsând în urmă caldarâmul pietruit pentru a întâmpina întinderea verde a jadului de dragon. Carse se afla undeva departe înspre nord-vest, dar drumul pornea spre sud, urmând curba îndepărtată a mării. Alte câteva căruțe trecură pe lângă ei, îndreptându-se spre oraș. Dealurile joase erau acoperite de copaci în toată splendoarea frunzișului lor de toamnă, roșu, galben și auriu. Când soarele cădea asupra lor, păreau niște focuri. Cithrin se ghemui pe capra căruței, cu picioarele înghețate și cu mâinile înțepenite.

Kilometrii se scurgeau încet și nervozitatea ei începea să scadă în intensitate, alinată de huruitul și legănatul căruței. Aproape că uită cine era, ce lăsa în urmă și ce transporta în

căruță. Atâta timp cât lumea se reducea la ea, catâri, căruța din față și copacii de pe marginile drumului era ca și cum ar fi fost singură. Soarele începu să coboare, intrându-i în ochi și aproape orbind-o. La un strigăt al conducătorului convoiului, căruțele încetiniră, apoi opriră. Timzinaiul călări de-a lungul șirului, cum făcuse și în Vanai, indicându-i fiecăruia câte un loc aflat pe un câmp jos, deschis. Tabăra. Din fericire, locul lui Cithrin era aproape de drum, așa că nu avea mare lucru de făcut. Întoarse catârii, trase căruța unde i se spusese, apoi sări din ea. Deshămă catârii și-i mână către pârâu, unde își vârâră boturile în apă și rămaseră astfel atât de mult timp că o cuprinse îngrijorarea. Oare erau în stare să bea atât de mult încât să se îmbolnăvească? Ar fi trebuit să încerce să-i oprească? Dar și celelalte animale făceau la fel. Se uită cum procedau alți căruțași și se strădui să nu bată la ochi.

Noaptea se lăsă iute și răcoroasă. Până când terminase de hrănit animalele, le bușumase și le dusese în țarcul improvizat al convoiului, se lăsase ceața. Conducătorul convoiului aprinsese un foc și mirosul de fum și de pește fript făcu stomacul lui Cithrin să se trezească brusc și dureros la viață. Li se alătură căruțașilor care râdeau și vorbeau stând la coadă ca să primească de mâncare. Își ținu capul plecat și ochii în jos. Ori de câte ori cineva încerca s-o includă într-o conversație, mormăia sau răspundea monosilabic. Bucătăreasa convoiului era o timzinaie scundă și atât de grasă, încât solzii chitinoși păreau gata să-i sară de pe brațele îndesate ca niște cârnați. Când îi veni rândul lui Cithrin, bucătăreasa îi întinse o farfurie de cositor cu o fâșie subțire de păstrăv cu carnea palidă, o lingură de fasole și o coajă de pâine neagră. Cithrin înclină din cap în semn de mulțumire și se duse să se așeze lângă foc. Umezeala îi pătrunsese prin pantaloni și tunică, dar nu îndrăzni să se tragă mai aproape de căldură. Era bine să stea mai în spate.

În timp ce mâncau, conducătorul convoiului scoase din propria căruță un scăunel jos și se cocoță pe el, citind dintr-o

carte sfântă la lumina focului. Cithrin ascultă numai pe jumătate. Și magistrul Imaniel era un om religios sau credea că-i bine să dea impresia asta. Cithrin auzise de mai multe ori scripturile, dar nu i se păruse că Zeul sau îngerii erau din cale-afară de impresionanți.

Lăsă jos în tăcere farfuria și cuțitul și se îndreptă spre pârâu. Una dintre spaimele ei stăruitoare fusese că nu va avea cum să meargă la latrină fără să se dea de gol, iar replica nepăsătoare a magistrului Imaniel – „Toți oamenii se cacă stând pe vine“ – n-o făcuse să se simtă mai bine. Singură în întuneric și ceață, cu pantalonii în jurul gleznelor și cu umplutura pentru prohab în mână, simți că nu numai trupul i se ușurase. O dată. Scăpase neprinsă o dată. Acum totul era să mențină șarada în săptămânile următoare până să ajungă la Carse.

Întorcându-se lângă foc, zări un bărbat așezat alături de locul unde-și lăsase farfuria. Unul dintre paznici, din fericire, nu căpitanul sau tralgul care-i era secund. Cithrin se așeză la locul ei și paznicul o salută din cap zâmbind. Speră că omul n-avea chef de vorbă.

— Ce mai orator și conducătorul nostru, zise paznicul. Le are cu discursurile. Ar fi fost un actor bun, numai că-s puține roluri scrise pentru timzinai. Orman din *Cercul de Foc* și cam atât.

Cithrin dădu aprobator din cap și luă o gură din fasolea care se răcise.

— Sandr, zise paznicul. Ăsta-s eu. Mă cheamă Sandr.

— Tag, zise Cithrin, cu speranța că, mormăind și cu gura plină de fasole, vocea-i sunase ca a unui bărbat.

— Mă bucur să te cunosc, Tag, zise Sandr.

Se întoarse și ridică din întuneric un burduf de piele.

— Vrei o gură?

Cithrin ridică din umeri cum își imagina că ar face un căruțaș, iar Sandr zâmbi și scoase dopul cu un pocnet. Cithrin băuse vin la templu și la ospețele din timpul festivalurilor, dar întotdeauna îndoit cu apă și niciodată prea mult.

Lichidul ce i se scurse în gură era cu totul altfel. Îi înțepă buzele și limba, îi alunecă pe gât și o lăsă cu sentimentul că fusese curățată. Căldura i se răspândi în piept ca o roșeață.

— Bun, nu? zise Sandr. L-am împrumutat de la maestrul Kit. N-o să se supere.

Cithrin mai luă o înghițitură și i-l înapoie fără tragere de inimă. Sandr bău, în timp ce conducătorul convoiului ajunse la finalul lecturii sale și în jurul lor vreo șase voci se înălțară pentru încheierea ceremonială. Luna părea moale și lumina era difuză din pricina ceții. Spre surprinderea lui Cithrin, vinul parcă-i făcuse gheara din stomac să se mai destindă. Nu mult, dar destul cât să simtă. Căldura din piept i se răspândea acum și în pântece. Se întrebă cât de mult din conținutul burdufului ar fi trebuit să bea ca s-o simtă și în umeri și gât.

Nu trebuia să facă prostii, totuși. Nu trebuia să se îmbete. Cineva îl strigă pe Sandr și paznicul sări în picioare. Nu luă și burduful.

— Aici sunt, domnule, zise Sandr apropiindu-se de foc.

Wester și tralgul lui își adunau soldații. Cithrin aruncă o privire înspre întunericul cenușiu, mișcător, apoi către foc, și, cu grijă, apucă burduful de vin cu un gest nonșalant și-l ascunse în jachetă.

Reveni la căruța ei ocolindu-i pe ceilalți. Cineva începuse să cânte și o altă voce se înălță, alăturându-i-se. O pasăre de noapte țipă. Cithrin se urcă în căruță. Pe acoperământul de lână se forma rouă, în picături micuțe ce reflectau strălucirea lunii. Se întrebă dacă ar fi trebuit să tragă prelata, dar era întuneric și nici nu ținea neapărat. În schimb, se cuibări înăuntru printre baloți, scoase burduful din haină și luă încă o gură. Una mică și numai una.

Trebuia să fie prudentă.

Dawson Kalliam, baron de Osterling Fells

Arcul descris de sabie devie în ultima clipă și lama de oțel se năpusti în sus, spre fața lui. Dacă Dawson ar fi fost la fel de tânăr ca adversarul său, manevra ar fi avut efectul scontat: s-ar fi ferit, întorcându-se și lăsându-și flancul expus. Dar se duela de prea mulți ani. Își mișcă propria spadă o fracțiune mai la stânga, deviind cu un fir de păr lovitura neașteptată a celuilalt.

Feldin Maas, baron de Ebbinbaugh și adversar al lui Dawson în acest duel și, de altfel, în toate cele, scuipă și rânji.

Jignirea de la care pornise totul fusese una minoră. Deși Dawson avea moșii mai întinse, cu trei zile mai înainte, la curte, Maas ceruse să fie servit înaintea lui pe baza faptului că fusese numit Administrator al Țărmului Sudic. Dawson îi explicase lui Maas că se înșela. Maas se simțise jignit de aroganța lui. Fuseseră cât pe ce să se încaiere chiar în marea sală de ospețe. Așa că problema trebuia rezolvată aici, după obiceiurile de odinioară.

Terenul destinat duelurilor era o suprafață uscată, prăfoasă, suficient de lungă pentru turniruri și suficient de îngustă pentru acest soi de confruntări cu spade scurte și armuri de duel din piele. Pe una dintre laturi, zidurile și turnurile înalte ale Turlei Regelui se înălțau deasupra copacilor. Pe cealaltă se afla Diviziunea, adâncă de trei sute de metri, care spinteca orașul și de la care își luase numele Tronul Despicat.

Se desprinseră unul de altul și reîncepură să-și dea târcoale, încordați. Dawson își simțea brațul drept atât de

obosit, că parcă îl ardea, dar vârful spadei nu-i tremura. Se mândrea cu faptul că, după treizeci de ani pe câmpul onoarei, era la fel de puternic ca-n ziua când pășise pe el prima oară. Spada bărbatului mai tânăr era parcă mai puțin stabilă, postura sa în aparență mai neglijentă. Era o minciună și Dawson știa că nu trebuie să-i dea crezare.

Cizmele lor cu tălpi de piele fâșâiau pe pământ. Feldin atacă. Dawson pară, ripostă și fu rândul lui Feldin să se retragă. Rânjetul lui era mai puțin plin de sine acum, dar Dawson nu-și dădu voie să se simtă mulțumit. Nu până când ticălosul nu avea să poarte o cicatrice făcută de un Kalliam. Feldin Maas dădu o lovitură joasă, cu toată forța, răsucind lama cu o mișcare iute din încheietură. Dawson pară, simulă un atac la stânga și lovi spre dreapta. Mișcarea fusese perfectă, dar adversarul său își schimbase deja poziția. Erau amândoi prea experimentați pentru ca asemenea trucuri să mai aibă efect.

Se impunea o manevră neașteptată.

Într-o luptă adevărată, lovitura lui Dawson ar fi fost sinucigașă. Îl lăsa expus, dezechilibrat, cu trupul prea întins. Era brutală și de aceea avu efectul scontat. Feldin sări în spate, dar prea încet. Rezistența metalului întâlnind pielea se transmise prin lama lui Dawson.

— Sânge! strigă Dawson.

Zări expresia lui Feldin trecând într-o singură secundă de la surprindere la furie, de la furie la un calcul rece și apoi redevenind o mască înghețată, ironică. Pentru o clipă, încă mai pregăti o ripostă. Ar fi fost imposibil de parat. Dawson realiză că tânărul Feldin se simțea ispitit s-o facă. În ciuda onoarei, a martorilor prezenți și a regulilor duelului, Feldin Maas era tentat să-l ucidă. Gustul victoriei i se păru încă și mai bun. Feldin dădu înapoi, își apăsă palma pe coaste și o ridică însângerată. Medicii veniră alergând să examineze rana. Dawson își vârî spada în teacă.

— Bine jucat, bătrâne, spuse Feldin, în timp ce medicii îi scoteau cămașa. Să folosești onoarea mea pe post de

armură? A fost aproape un compliment. Ți-ai riscat viața contând pe instinctele mele bune.

— Mai degrabă pe faptul că ți-ar fi fost teamă să nu le dai ascultare.

O sclipire periculoasă se ivi în ochii bărbatului mai tânăr.

— De-abia am terminat un duel aici, zise medicul-șef. Haideți să nu mai avem încă unul.

Dawson își trase pumnalul în semn de salut. Feldin împinse deoparte servitorii și și-l trase pe al lui. Sângele care-i șiroia pe coaste era un semn bun. Noua lui cicatrice avea să fie profundă. Dawson își vârî pumnalul în teacă, se întoarse și părăsi câmpul de dueluri cu onoarea intactă.

Camnipol. Orașul divizat, reședința Tronului Despicat.

Încă din vremea dragonilor, fusese centrul puterii pursângilor. În epocile întunecate ale decăderii de după marele război ce-i doborâse pe foștii stăpâni ai lumii, eliberând rasele de sclavi, Camnipolul fusese un far luminos. Negru și auriu, înălțându-se mândru pe dealul său, orașul îi chemase acasă pe pursângii risipiți. De-a lungul secolelor, unele averi se risipiseră și dispăruseră, dar orașul stătea în picioare, etern, împărțit în două de Diviziune și ținut laolaltă prin puterea Turlei Regelui, locuința regelui Simeon și a prințului Aster, încă un copil.

Podul de Argint se întindea peste hăul Diviziunii, legând Turla Regelui de districtul nobililor, aflat în partea de sus a pantei vestice. Piatra străveche se sprijinea pe o fâșie de jadul-dragonului nu mai lată de o palmă, dar la fel de eternă ca soarele sau ca marea. Dawson mergea într-o trăsurică trasă de cai, sfidând noua modă de a pune sclavi în hamuri. Roțile huruiau și, dedesubtul său, stoluri de porumbei se învolburau în aer. Se aplecă pe fereastră, privind în jos, către straturile de ruine și stâncă ce alcătuiau pereții Diviziunii. Se spunea că în stratul cel mai de jos, în movila imensă de la baza canionului, se aflau clădiri mai vechi

decât dragonii înșiși. Camnipol, orașul etern. Orașul lui, inima națiunii și rasei sale. Dawson nu iubea nimic mai mult pe lume, cu excepția familiei.

Apoi traversă cealaltă parte a marelui hău și vizitiul coti către scuarul îngust ce-i aparținea. Palatul lui i se înălța dinainte, cu linii clare, avântate și elegante, fără ornamentele țipătoare cu care parveniți precum Feldin Maas, Alan Klin și Curtin Issandrian își împopoțonau locuințele. Casa lui clasică și elegantă, privind pe deasupra vidului către Turla Regelui și către câmpia largă din spatele acesteia, era cea mai frumoasă din tot orașul, poate cu excepția proprietății lordului Bannien de Estinford.

Servitorii aduseră scărița și, ca întotdeauna, Dawson refuză cu o fluturare de mână brațul ce i se oferea. Era datoria lor să i-l ofere, iar lui demnitatea îi impunea să refuze. Important era ritualul. Sclavul ușier, un tralg bătrân cu pielea de un cafeniu deschis și păr argintiu pe vârfurile urechilor, stătea la intrare. Un lanț de argint îl lega de coloana de marmură neagră.

— Bine ați venit acasă, stăpâne, zise sclavul. A sosit o scrisoare de la fiul domniei voastre.

— Care dintre ei?

— Jorey, stăpâne.

Dawson simți un gol în stomac. Să fi venit de la oricare altul dintre copii, ar fi citit-o cu o plăcere neumbrită, dar o scrisoare de la Jorey însemna vești despre mult disprețuita campanie împotriva Vanaiului. Întinse mâna nerăbdător. Sclavul ușier făcu semn din cap către interiorul casei.

— Doamna, soția dumneavoastră, a luat-o, stăpâne.

Interiorul palatului era tot numai tapiserii întunecate și cristal strălucitor. Câinii coborâră în fugă scările, scheunând bucuroși. Erau cinci câini-lupi cu blană cenușie strălucitoare și dinți ca fildeșul. Dawson le scărpină urechile și-i mângâie, apoi se îndreptă către solar și către soția lui.

Încăperea aceea de sticlă era consolarea pe care i-o oferea Clarei. Strica linia clădirii în partea dinspre nord, dar

aici ea putea să cultive panseluțele și violetele care creșteau pe dealurile din Osterling. Amintirea ținutului de-acasă îi aducea o mulțumire provizorie în anotimpurile petrecute în Camnipol. Clara avea grijă ca locuința să miroasă toată iarna a violete. Acum, ședea într-un fotoliu, cu un mic pupitru alături și cu tăvile cu flori întunecate înșirate în jurul ei ca niște soldați la paradă. La auzul pașilor lui își ridică privirea și-i zâmbi.

Clara fusese întotdeauna perfectă. Poate că anii îi mai ofiliseră bujorii din obraji, iar părul ei negru era presărat cu fire albe, dar el încă o mai vedea pe fata de odinioară. Pe vremea când tatăl lui Dawson alesese pântecele care avea să-i poarte nepoții, existaseră frumuseți mai rafinate și poete mai dăruite. Dar el o alesese pe Clara și lui Dawson nu-i trebuise prea mult timp ca să aprecieze înțelepciunea acestei alegeri. Ea avea un suflet bun. Ar fi putut să fie o culme a tuturor virtuților, dar dacă n-ar fi fost bună la suflet, toate celelalte daruri s-ar fi transformat în cenușă. Dawson se aplecă și o sărută pe buze ca de obicei. Era un ritual, la fel ca acela de a refuza ajutorul lacheului sau de a scărpina urechile câinilor. Dădea sens vieții.

— Avem vești de la Jorey? întrebă el.

— Da, spuse ea. Îi merge bine. Se distrează de minune în armată. Căpitanul lui este băiatul Adriei Klin, Alan. Zice că se înțeleg chiar foarte bine.

Dawson se rezemă de o masă cu flori și își încrucișă brațele. Golul din stomac se amplifică. Klin. Încă unul din clica lui Feldin Maas. Faptul că regele îl pusese pe fiul său sub comanda acelui individ îi căzuse rău, ca un os în gât, și încă mai simțea o undă de furie când se gândea la asta.

— A, și zice că e înrolat alături de Geder Palliako, dar nu se poate una ca asta, nu-i așa? Nu-i omulețul acela ciudat și dolofan care are o pasiune pentru hărți și pentru cupletele comice?

— Tu te gândești la Lerer Palliako. Geder este fiul lui.

— Aha, zise Clara fluturând din mână. Așa mai are sens, pentru că nu mi-l puteam imagina plecând din nou la luptă la vârsta lui. Cred că am depășit cu toții etapa asta. Și Jorey a mai scris un pasaj lung despre cai și prune care este în mod clar un soi de mesaj codificat către tine, pentru că n-am reușit să înțeleg nimic din el.

După ce scotoci un moment printre cutele rochiei, îi întinse hârtia împăturită.

— Ai câștigat duelul? întrebă ea.

— Da.

— Și omul ăla îngrozitor și-a cerut scuze?

— Nu, draga mea, a făcut ceva mai bun de-atât. A pierdut.

Scrisul lui Jorey se întindea pe hârtie ca zgârietura regulată a unor gheruțe de pasăre, ordonat și neglijent în același timp. Dawson citi în diagonală primele paragrafe. Câteva comentarii glumețe despre rigorile marșului, o remarcă ironică despre Alan Klin pe care Clara fie n-o văzuse, fie alesese să n-o înțeleagă, un pasaj scurt despre băiatul ăla, Palliako, care s-ar părea că devenise un soi de bătaie de joc a companiei. Apoi urma partea importantă. O citi cu atenție, examinând fiecare frază, identificând cuvintele pe care le alesese împreună cu fiul său ca să desemneze anumiți jucători importanți și diversele lor stratageme. *Nu sunt prune iernatice anul ăsta*. Însemna că sir Klin nu era protejatul lordului Ternigan. Klin primea ordine de la el pentru că lordul Ternigan era mareșalul armatei și nu datorită vreunei alianțe politice colaterale. Era o informație bună de știut. *Calul meu este în pericol să șchioapete de piciorul drept*. Cal, nu armăsar. Șchiopătat, nu ologeală. Dreptul, nu stângul. Deci compania lui Klin era în poziția favorită pentru rămânerea în Vanaiul cucerit, iar Klin avea șansa să ajungă guvernator temporar. Ternigan nu plănuia să preia el conducerea orașului. Era, așadar, cu atât mai important ca armata să bată pasul pe loc.

Doar să bată pasul pe loc. Nu să fie înfrântă. Niciodată. Dacă forțelor lui Ternigan avea să le fie refuzată victoria

numai preț de un anotimp, până atunci totul avea fie pregătit. Diferența dintre amânare și înfrângere era singurul lucru care făcea ca negocierile lui cu Maccia să nu se cheme de-a dreptul trădare. Dacă ar fi reușit să amâne cucerirea Vanaiului până în primăvară, ar fi avut timp să obțină rechemarea lui Klin la curte și numirea lui Jorey în locul lui. Guvernarea Vanaiului avea să fie prima treaptă urcată de fiul său la curte, știrbind totodată ceva din prestigiul lui Maas și Klin și al celor ca ei.

Dawson lucrase prin cele mai obscure canale pe care le știa, trimițând scrisori unor agenți din Stollbourne, care trimiseseră scrisori unor negustori din Birancour care făceau afaceri în Maccia. Discreția era crucială, dar reușise. Șase sute de soldați urmau să sprijine orașul liber Vanai până în momentul în care avea să devină mai convenabil să n-o facă. În primăvară aveau să se retragă, Vanaiul urma să fie cucerit, iar venirea verii avea să-l găsească pe Dawson bând cu regele Simeon și râzând împreună de viclenia de care dăduse el dovadă.

— Stăpâne?

Servitorul stătea în ușa solarului, înclinându-se a scuze. Dawson împături scrisoarea și i-o înapoie Clarei.

— Ce este?

— O vizită, domnule. Baronul Maas și soția.

Dawson pufni, dar Clara se ridică și-și aranjă mânecile. Chipul ei luă o expresie de un calm seren și îi zâmbi.

— Ei, dragul meu, zise ea. Voi doi ați avut parte de jocul vostru de-a războiul. Acum nu fii ranchiunos dacă ne jucăm și noi de-a pacea.

În mintea lui, obiecțiile dădură năvală ca ogarii pe urma unei vulpi: nu era un joc, ci o chestiune de onoare, Maas își meritase cicatricea și umilința provocată de aceasta, să-l primească acum era doar etichetă goală de conținut și așa mai departe. Clara ridică o sprânceană, înclinându-și capul. Tot patosul lui secă. Începu să râdă.

— Iubirea mea, zise el, tu mă faci un om civilizat.

— O, nu, nici vorbă, spuse ea. Acum vino cu mine și zi ceva drăguț.

Camera de primire era îmbrăcată în tapiserii. Imagini ale Ultimei Bătălii lucrate în pânză, aripile dragonului fiind brodate cu fir de argint, iar Drakis Cioara-Furtunii cu aur. Lumina soarelui se revărsa printr-o fereastră mare din sticlă colorată cu blazonul casei Kalliam, grifonul și securea. Feldin Maas stătea lângă ușă țeapăn de parcă ar fi luat poziție de drepți. Soția lui, cu păr întunecat și față ascuțită, păși în întâmpinare când Dawson și Clara intrară în cameră.

— Verișoară, zise ea luând mâna Clarei. Mă bucur atât de mult să te văd!

— Da, Phelia, zise Clara. Îmi pare rău că reușim să ne vizităm doar când băieții noștri se poartă urât.

— Osterling, spuse Feldin Maas, folosind titulatura mai oficială a lui Dawson.

— Ebbinbaugh, îi răspunse Dawson făcând o plecăciune.

Feldin i-o reîntoarse cu un gest țeapăn care mărturisea că noua rană încă îl mai durea.

— O, potoliți-vă amândoi, zise Clara, în aceeași clipă în care soția lui Feldin spuse:

— Luați loc și beți niște vin.

Bărbații se supuseră. După câteva minute de conversație, Feldin se înclină înspre Dawson, coborându-și vocea.

— N-am auzit dacă o să participi sau nu la turnirul regal.

— Sigur c-o să particip. De ce nu?

— Credeam c-o să le lași și fiilor tăi prilejul să se bucure de glorie, bătrâne prieten, zise Feldin. De aceea. N-am vrut să te jignesc. Nu cred că-mi mai pot permite să te jignesc. Cel puțin nu până mă vindec.

— Poate data viitoare ar trebui să ne duelăm cu vorbe. Cuplete jignitoare, de la o distanță de zece pași.

— A, nu, prefer spadele. Cupletele tale provoacă daune permanente. Tu ești pricina pentru care oamenii încă-i mai spun lui sir Lauren Cavalerul Iepure.

— Eu? Da de unde! Nu mi-ar fi venit niciodată ideea dacă n-ar fi fost dinții ăia ai lui și coiful ăla ridicol. Știu că se presupunea că-s aripi, dar mă jur pe numele Zeului că mie mi s-a părut că aduceau cu niște urechi, zise Dawson și sorbi din vin. Te-ai achitat bine astăzi, fiule. Nu la fel de bine ca mine, dar ești un luptător abil, fără urmă de-ndoială.

Clara îl răsplăti cu un zâmbet. Avea dreptate, nu era greu să te arăți generos. Te și încălzea puțin. Vinul era aromat și servitorii aduseseră un platou cu brânză uscată și cârnați. Clara și verișoara ei bârfeau, atingându-și una alteia mâinile și brațele cu orice prilej, ca doi copii care flirtează. Era cam același lucru, probabil, își zise el. Mai întâi jignirea, apoi violența și în final consolarea. Femei ca soțiile lor erau cele care împiedicau regatul să se destrame, pradă unui război provocat de orgoliile masculine.

— Suntem norocoși să avem asemenea soții, zise Dawson.

Feldin Maas tresări, le privi pe cele două femei cufundate într-o conversație despre cât de dificil era să menții o casă în Camnipol și, în același timp, una la moșie și schiță un zâmbet.

— Cred că suntem, zise el. Cât ai de gând să rămâi în Camnipol?

— Până la turnir și poate o săptămână-două după. Vreau să ajung acasă înainte să înceapă ninsorile.

— Da. Nimic nu se compară cu Turla Regelui iarna când e vorba să te sufle tot vântul dinspre câmpie. Ai zice că Maiestatea sa a avut un croitor de vele pe post de arhitect. Am auzit că regele are de gând să facă un tur al moșiilor numai ca să poată petrece și el ceva timp într-o locuință călduroasă.

— E vorba de vânătoare, zise Dawson. De când eram copii, îi plăceau vânătorile de iarnă pe moșii.

— Totuși nu crezi că de-acum e cam bătrân pentru vânătoare?

— Nu. Nu cred.

— Mă înclin înaintea părerii tale, zise Feldin, dar zâmbetul său era subțire și arogant. Dawson simți un junghi de furie și Clara trebuie că-l observase. Parte din efortul de menținere al păcii, se pare, însemna să știi să oprești jocul ăsta de-a prietenia cât timp iluzia încă mai ținea. Chemă servitorii, adună violete și le oferi în dar verișoarei sale, apoi se îndreptară împreună către holul de la intrare ca să-și ia rămas-bun. Chiar înainte să se întoarcă, Feldin Maas se încruntă, ridicând un deget.

— Am uitat, domnul meu. Ai rude în Orașele Libere?

— Nu, spuse Dawson. Mă rog, Clara parcă are niște rude îndepărtate în Gilea.

— Prin căsătorie, spuse Clara. Nu rude de sânge.

— Deci pe nimeni în Maccia. Asta-i bine, zise Feldin Maas.

Dawson înțepeni.

— Maccia? Nu, zise el. De ce? Ce-i cu Maccia?

— S-ar părea că Marele Doge de-acolo a decis să se alieze cu Vanaiul împotriva Maiestății Sale. „Unitate în fața agresorilor“ sau cam așa ceva.

Feldin știa despre întăririle din Vanai. Și dacă el știa, atunci știa și Alan Klin. Știau și prin influența cui se alesese Vanaiul cu acest nou aliat sau doar bănuiau? Probabil că măcar o bănuială aveau, altfel Feldin nu ar fi deschis subiectul. Dawson zâmbi în felul în care spera c-ar fi făcut-o dacă n-ar fi avut nicio miză acolo.

— Unitate în rândul Orașelor Libere? Pare greu de crezut. Probabil e doar un zvon.

— Da, zise Feldin Maas. Da. Sunt sigur c-așa e.

Apoi fiul ăla bastard al unui dihor și-al unei curve, cu față de potaie și cocoșel, se înclină și-și conduse nevasta afară din casă. Văzând că Dawson nu se clintea, Clara îi luă mâna într-a ei.

— Te simți bine, dragul meu? Parcă te supără ceva.

— Scuză-mă, zise el.

Odată ajuns în bibliotecă, încuie ușile, aprinse lumânările și trase hărțile de pe rafturi. Însemnase pe ele drumurile din Maccia spre Vanai și traseul pe care era sigur că-l va urma armata. Măsură și calculă, iar furia îl năpădi ca valurile bătute de furtună. Fusese trădat. Undeva de-a lungul lanțului comunicării, cineva spusese ceva și se alesese praful de planurile lui. Fandase prea adânc și rămăsese expus. Fusese învins. De Feldin Maas. Unul dintre câini scânci și zgârie la ușă până când Dawson descuie și-i dădu drumul înăuntru.

Câinele se cocoță pe canapea, încolăcindu-se și privindu-l pe Dawson cu ochi îngrijorați. Baronul de Osterling Fells se așeză greoi lângă animal și-i scărpină urechile. Câinele scânci din nou, împingându-și capul în palma lui Dawson. O clipă mai târziu, Clara apăru în ușă, cu brațele încrucișate și cu ochii la fel de îngrijorați ca ai animalului.

— Ceva nu merge cum trebuie?

— Oarecum da.

— Jorey este în pericol? întrebă ea.

— Nu știu.

— Noi doi suntem în pericol?

Dawson nu-i răspunse, pentru că răspunsul ar fi fost da, iar s-o mintă nu se simțea în stare.

Geder

Ceața acoperea valea, albă în lumina soarelui. Stindardele caselor nobiliare ale Anteei atârnau inerte și jilave, umezeala din aer întunecându-le culorile și împrumutându-le nuanțe cenușii. Lumea mirosea a frig și a noroi călcat în picioare. Calul lui Geder își scutură capul și gemu. Geder întinse mâna înmănușată și bătu animalul pe greabăn.

Armura pe care o purta îi aparținuse cândva tatălui său și oțelul strălucitor al platoșei era puțin încețoșat în locurile unde fierarul îl îndoise ca să fie mai pe potriva spatelui lui Geder. Curelele îl strângeau până și prin brigandină[3]. Marșul fusese o lungă și epuizantă anticipare a felului în care arăta, probabil, iadul. Ritmul, niciodată iute, era neîndurător. După acea primă dimineață de mahmureală, călărise și mersese timp de patru zile fără să facă popasuri mai mari de două ore. Noaptea își punea pătura pe umeri și tremura de frig. În timpul zilei transpira. Armata mărșăluia pe largul drum al dragonului și tropăitul picioarelor pe jadul acestuia devenise mai întâi un zgomot iritant, apoi o muzică, apoi un soi de liniște, înainte să devină, din nou, o iritare. Având un singur cal, fusese silit să meargă pe jos o bună parte din zi. Un ins mai bogat ar fi adus cu sine în campanie doi-trei cai, ori poate chiar patru. Și o armură care să nu fi avut parte de decenii de serviciu încă dinainte să se nască el. Și un cort care să țină frigul la distanță. Și, poate, puțin respect și ceva demnitate.

---

[3] Piesă din armură constând într-o tunică din pânză groasă sau piele căptușită cu plăcuțe de metal (n. t.).

Ceilalți nobili călăreau în grupuri sau alături de suita lor. Geder stătea laolaltă cu ei, în fruntea coloanei, dar mult la coada grupului. Imediat după el veneau căruțele cu provizii, urmate de infanterie și de însoțitoarele armatei, deși acestea nu erau prea multe. Când târfele decideau că un marș reprezenta o prea mare pierdere de vreme, asta spunea ceva.

Ordinul de oprire sosise cu o seară înainte, cu o oră înainte de apus. Scutierul lui Geder înălțase cortul micuț, adusese o farfurie de cositor cu brânză și linte și se ghemuise după obiceiul dartinailor afară, la intrare. Geder se târâse în pat, închisese ochii și se rugase să adoarmă. În toate visele se văzuse mărșăluind. La prima lumină a zorilor, venise un nou ordin: fiți pregătiți.

Își imaginase ziua asta toată copilăria. Prima lui bătălie adevărată. Își imaginase curentul șarjei, căldura și iuțeala calului de sub el, strigătele fioroase de luptă țâșnindu-i din gâtlej. Nu se gândise că va amorți ore în șir în șa, cu armura răcindu-se în jurul lui, în timp ce infanteria se alinia, rupea rândurile și se alinia din nou. Șirul nobililor cavaleri cu spada și lancea pregătite de luptă era de fapt un pâlc de oameni care râdeau, făceau glume obscene și se plângeau că mâncarea era fie prea puțină, fie stricată. N-ai fi zis că ești pe nobilul câmp de încercare al războiului, ci în cea de-a noua zi a unei vânători de opt zile. Spinarea lui Geder era cuprinsă de o durere arzătoare care se întindea de la fund până la baza craniului. Coapsele-i erau carne vie din pricina rosăturilor, îi trosneau fălcile de atâta căscat și avea un gust de brânză stricată în gură. Scutierul stătea alături, cu lancea lui Geder în mână, cu scutul prins pe spate și cu o expresie prudentă pe fața spână.

— Palliako!

Geder se răsuci. Sir Alan Klin călărea un armăsar negru de luptă, al cărui acoperământ de oțel era smălțuit într-un roșu strălucitor. Roua strălucea pe armura bărbatului, pe care era gravată o aripă de dragon din argint. Ai fi zis că tocmai descinsese dintr-un vechi cântec de luptă.

— Domnule? zise Geder.

— Faci parte din șarja dinspre vest. Iscoadele spun că acolo sunt trupele de mercenari plătiți de Vanai, deci acolo ar trebui să fie lupta cea mai ușoară.

Geder se încruntă. Ceva nu era în regulă, dar oboseala îl împiedica să gândească. Mercenarii erau luptători profesioniști, veterani până la unul. Și-acolo ar fi urmat să fie lupta mai ușoară? Citindu-i expresia de pe chip, Klin se aplecă într-o parte și scuipă.

— Ei n-au case și neveste de apărat, zise el. Ține-te după Kalliam și încearcă să nu intri în nimeni cu calul. Poți să-ți sfărâmi genunchiul.

— Știu.

Klin înălță din sprâncenele sale blonde.

— Adică… vreau să spun c-o să fiu atent, domnule.

Klin plescăi din limbă și frumosul lui armăsar scutură din cap și se întoarse. Scutierul lui Geder își ridică privirea către el. Dacă în ochii strălucitori ai dartinaiului era vreo urmă de amuzament, și-o ascundea bine.

— Haide, zise Geder. Să ne punem pe poziții.

Culmea era că se putea ca totuși Klin să fi spus adevărul. Poate că îi trimitea pe Geder și pe cel mai tânăr dintre Kalliami în partea unde lupta avea să fie mai ușoară. O șarjă, câteva lovituri de spadă de-o parte și de alta și mercenarii strigând că se predau înainte să fie cineva prea grav rănit. Ar fi fost o dovadă a dibăciei lui Klin dacă ar fi reușit să-și păstreze toți cavalerii în viață și să-și sporească propria glorie rezervându-și sieși lupta cea mai grea. Totul numai ca să-l impresioneze pe lordul Ternigan și să iasă în evidență printre ceilalți căpitani din oastea mareșalului. Sau poate Klin voia ca Geder să moară în luptă. Geder se gândi că ar fi fost dispus să moară, dacă asta însemna că nu mai trebuia să călărească.

Jorey Kalliam stătea drept în șa vorbind cu stegarul său. Armura lui era din oțel simplu, neîmpodobit și elegant. Alături de el se aflau alți șase cavaleri, cu scutierii ațințându-se

prin preajmă pregătiți. Kalliam înclină solemn din cap către Geder și acesta îi întoarse salutul.

— Apropiați-vă, zise Kalliam. Toți. La mine.

Cavalerii își îndemnară caii să înainteze. Sir Makiyos de Ainsbaugh. Sozlu Veren și fratele lui geamăn, Sesil. Darius Sokak, conte de Hiren. Fallon Broot, baron de Suderling Heights, și fiul lui, Daved. Una peste alta, o adunătură jalnică. Vedea după expresiile lor că și ei trăseseră aceeași concluzie din sosirea sa.

— La doi kilometri și jumătate mai încolo, valea se îngustează, zise Kalliam. Vanaii sunt acolo, în tranșee. Iscoadele spun că steagurile de pe latura vestică aparțin unei companii de mercenari condusă de un anume căpitan Karol Dannian.

— Câți oameni are?

— Două sute, dar majoritatea înarmați cu săbii și arcuri, zise Kalliam.

— Minunat, spuse Fallon Broot mângâindu-și mustața care-i cădea peste bărbia minusculă. Asta înseamnă că sunt destui pentru toți.

Geder nu-și dădu seama dacă era sau nu o glumă.

— Misiunea noastră, zise Kalliam, este să ne menținem pe latura văii. Atacul principal va fi în capătul estic, unde forțele din Vanai sunt mai numeroase. Lordul Ternigan și toți cavalerii săi plus jumătate dintr-ai noștri. Noi trebuie doar să facem în așa fel încât să nu fie înconjurați. Sir Klin ne dă trei duzini de arcași și de două ori pe-atâtea spade. Am trimis arcașii înainte. La semnalul meu, o să lanseze atacul și o să încerce să le atragă cavaleria încoace. Când auzim semnalul șarjei, intrăm și noi în luptă, cu pedestrașii după noi.

— De ce-au venit aici? întrebă Geder. Eu unul, dac-aș fi în locul lor, aș încerca să mă ascund după un zid sau undeva. Să transform lupta într-un asediu.

— Nu poți să angajezi mercenari pentru un asediu, zise unul dintre cei doi Verens, cu vocea încărcată de dispreț

față de o asemenea întrebare. Ei nu încheie decât contracte sezoniere și Vanai nu poate strânge bani să le prelungească.

— Orașul se află la mai puțin de o oră călare, spuse Kalliam, și nu există loc mai bun de apărare până acolo. Dacă vor să ne împiedice să ajungem în Vanai, asta-i cea dintâi linie de apărare a lor și totodată ultima.

În depărtare sună un corn. Două note ascuțite și una joasă. Inima lui Geder începu să bată puțin mai iute. Kalliam zâmbi, dar privirea îi era rece.

— Domnilor, spuse el, cred că acesta este primul semnal. Dacă mai aveați ceva de făcut, e prea târziu de-acum.

Ceața nu se risipise, dar se rărise suficient cât să le permită să vadă clar terenul dinaintea lor. Pentru ochiul neexperimentat al lui Geder, părea o mică vale ca oricare dintre multele pe lângă care îi purtase drumul lor printre colinele joase de la nord de Orașele Libere. Inamicul era o linie întunecată, forfotitoare, ca niște furnici într-un mușuroi. Scutierii celorlalți cavaleri începură ultimele pregătiri, prinzând scuturi de brațe și înmânând lănci cu vârfuri oțelite. Geder trecu prin aceleași pregătiri. Dartinaiul termină, dădu din cap apreciativ și se apucă să-și pregătească și el armele pentru bătălie: o armură ușoară de piele și un cuțit cu lama lungă și amenințătoare. Și, la mai puțin de doi kilometri distanță, un alt scutier sau soldat de rând curăța un alt cuțit, la fel de amenințător, ca să i-l înfigă în gât lui Geder dacă s-ar fi ivit ocazia. Cornul sună din nou. Nu atacul, ci pregătirea pentru atac.

— Noroc, stăpâne, zise scutierul.

Geder dădu din cap, stânjenit de coif, își întoarse calul pe urmele celorlalți și porni spre câmpul de luptă. Micuțul său jugan necheză nervos. Furnicile se făcură mai mari și stindardele dușmanilor deveniră vizibile. Văzu unde erau așezați arcașii lui Kalliam, ascunși în dosul unor paveze din lemn și piele. Kalliam își înălță scutul și cavalerii se opriră. Geder dădu să se întoarcă pentru a vedea spadasinii din urma lor, dar armura îl împiedică. Strânse din pleoape.

Era ca la o întrecere cavalerească. Mai întâi un turnir și apoi un meleu[4]. Nici chiar o companie de mercenari înstăriți nu putea avea o cavalerie grea prea numeroasă. Avea să fie bine. Simțea nevoia să urineze.

Cornii intonară cele două note războinice ale atacului. Kalliam și ceilalți bărbați dădură pinteni cailor cu strigăte de luptă. Geder făcu la fel și juganul bătrân și obosit care-l purtase zi de zi, săptămână de săptămână, deveni o creatură făcută din vânt. Se auzi strigând, dar lumea era ea însăși un singur vuiet. Pavezele arcașilor străfulgerară pe lângă el și dispărură și deodată dușmanul era în fața lui: nu cavaleri sau cavalerie grea, ci sulițași, punându-și în poziție lăncile lor imense. Sir Makiyos dădu buzna printre ei, rupând rândul, iar Geder își stabili propria lui traiectorie astfel încât să profite de haos.

Un cal nechează ascuțit. Lancea lui Geder lovi un sulițaș, șocul transmițându-i-se în umăr, apoi trecu mai departe și se pomeni în învălmășeală. Lăsă lancea să-i cadă, își trase sabia și începu să lovească în orice se apropia. La dreapta sa, unul dintre gemenii Veren era tras jos de pe cal de o jumătate de duzină de mercenari înarmați cu spade. Geder își îmboldi calul către cavalerul căzut, dar tocmai atunci propriii lui spadasini se iviră, scurgându-se prin rândul frânt de sulițași. Își zări scutierul înaintând în salturi, cu capul între umeri și cuțitul pregătit, dar nu existau oameni în armură pe care el să-i doboare de pe cal pentru ca dartinaiul să le dea lovitura de grație. Masa de bărbați încleștați în luptă presa către sud. Geder se întoarse din nou, pregătit să-și găsească un adversar, dar mercenarii nu păreau dornici să forțeze atacul.

Nu văzu de unde venise săgeata. Într-o clipă, cerceta câmpul de luptă în căutarea unui inamic, iar în următoarea în piciorul lui părea să fi prins rădăcini un copăcel, lemnul

[4] Confruntare colectivă din cadrul unui turnir care ia forma unor lupte corp la corp între participanți, aceștia luptând pe jos și nu călare (n. t.).

gros și negru pătrunzând prin armură în mușchii coapsei. Urlând de durere, Geder lăsă spada să-i cadă și apucă săgeata, cuprins de agonie. Ceva se lovi atât de tare de scutul lui, încât fu împins îndărăt. Dinspre sud răsună un răpăit de tobe, grav și puternic ca un tunet. Juganul își schimbă poziția pe neașteptate și Geder simți că începe să alunece din șa. Mâna care-l ajută să-și păstreze echilibrul era a lui Jorey Kalliam.

— Tu de unde-ai apărut? întrebă Geder.

Kalliam nu-i răspunse. Era împroșcat cu sânge pe față și pe scut, dar nu părea rănit. Ochii îi erau ațintiți asupra bătăliei sau a unui lucru aflat undeva dincolo de aceasta și chipul lui părea cioplit în gheață. Încercând să-și uite durerea, Geder îi urmări privirea. Acolo, săltând deasupra încăierării, apăruseră noi stindarde. Cele cinci cercuri albastre ale Macciei.

— Lasă de unde-ai apărut tu, chițăi Geder. De unde-au apărut ăia?!

— Poți să călărești?

Geder se uită în jos. Pe o parte, calul său deschis la culoare se înroșise de sânge, iar șuvoiul ce se scurgea din rana de la picior părea un adevărat râu. Un val de amețeală îl făcu să se agațe de șa. Puteai muri dintr-o rană ca asta. Era sigur că auzise de oameni care muriseră dintr-o rană la picior. Așadar, avea să moară?

— Palliako!

Își ridică privirea. Lumea păru să se clatine ușor. Jorey Kalliam își desprinse ochii de la frontul bătăliei, care acum se retrăgea iute către ei, și-l privi pe Geder.

— Sunt rănit, zise Geder.

— Ești un cavaler al imperiului, zise Kalliam și forța din cuvintele lui nu era mânie. Poți să călărești?

Geder simți cum o parte din puterea celuilalt i se transmite și lui. Lumea se opri locului și Geder odată cu ea.

— Pot… pot să călăresc.

— Du-te atunci. Găsește-l pe lordul Ternigan. Spune-i că stindardele din Maccia au apărut la capătul vestic al frontului. Spune-i că avem nevoie de ajutor.

— O să-i spun, zise el și apucă frâiele.

Calul lui Kalliam dădu să se avânte fornăind înspre luptă, dar tânărul cavaler șovăi.

— Palliako! Du-te direct la lordul Ternigan. Direct.

— Domnule?

— Nu la Klin.

Ochii li se întâlniră o clipă și între ei se stabili o înțelegere. Nici Kalliam nu avea mai multă încredere în căpitan decât el. Geder își simți inima năpădită de ușurare și recunoștință, apoi de surpriză în fața a ceea ce simțea.

— Înțeleg, zise el. O să aduc ajutoare.

Kalliam îl salută din cap, întoarse armăsarul și se avântă în luptă. Geder dădu pinteni calului, călărind de-a curmezișul câmpului înspre est. Se chinui să-și desfacă scutul, deși mâinile înmănușate și calul care sălta făceau ca pielea și cataramele să fie greu de mânuit. În cele din urmă, reuși să-și elibereze mâna și se aplecă în față, grăbindu-și animalul. Cu o oră în urmă, valea fusese acoperită de iarbă și flori sălbatice de toamnă. Acum era plină toată de noroi răscolit și de urletele oamenilor care se luptau.

Geder miji ochii. Ceața dispăruse, dar stindardele ude erau tot cenușii și lipite de bețe. Trebuia să găsească auriul și stacojiul casei Ternigan. Trebuia să facă asta de îndată. Pretutindeni în jurul lui oamenii zăceau în noroi, morți sau răniți. Țipetele soldaților și cailor spintecau aerul. Dar stindardul mareșalului regal nu era nicăieri.

Geder blestemă în gura mare, uitându-se în jur. Îi era frig. Își simțea greu piciorul care-i sângera, iar brigandina i se îmbiba de sânge cu aceeași iuțeală cu care îl părăseau puterile. Cu fiecare minut care trecea, șansele de supraviețuire ale lui Kalliam și ale celorlalți se împuținau, iar peisajul începea să-i joace pe dinaintea ochilor, cu auriu și negru îngustându-i marginile. Încercă să se ridice în scări, dar piciorul lui rănit nu-l ajuta. Își îmboldi calul să înainteze. Iată stindardele caselor Flor și Rivercourt, Masonhalm și Klin…

Klin. La nici cincizeci de metri distanță, stindardul lui sir Alan Klin se înălța ud și fără vlagă deasupra unui ghem de oameni încleștați în luptă. Și, printre ei, uriașul armăsar negru cu armura lui roșie. Geder simți un fior. Dacă era o greșeală, dacă Klin nu voise să-i trimită la o moarte sigură, atunci ajutorul era aici. Chiar aici. Dar dacă asta voise și Geder se ducea la el, Kalliam și ceilalți erau morți. Călări mai departe. Nu-și mai simțea piciorul. Gura i se uscase. Iată stindardele caselor Estinford, Corenhall, Dannick.

Ternigan.

Dădu pinteni calului, care țâșni înainte, către bătălia din jurul stindardului. Îl blestemă pe Ternigan pentru că hotărâse să conducă el însuși atacul în loc să dirijeze bătălia din spatele rândurilor. Îl blestemă pe Excelența Sa Alan Klin pentru că îi trimisese pe el și pe Kalliam în cursa întinsă de dușman. Se blestemă și pe sine pentru că-și azvârlise scutul, pentru că fusese rănit și pentru că nu se mișca suficient de iute. Un adversar cu o spadă sări la el ridicându-se din noroi, dar Geder îl zdrobi sub picioarele calului. Simțea miros de pin ars. Undeva ardea ceva. Calul de sub el tremura de epuizare. Îi ceru în gând iertare și-i dădu pinteni din nou.

Dădu buzna printre oamenii încleștați în luptă ca o piatră azvârlită printr-un geam. Spadasini, anteeni și vanai deopotrivă, se împrăștiară din calea sa. La zece pași de stegar, lordul Ternigan stătea înălțat în șa, cu spada scânteindu-i în mână și cu cinci rânduri de soldați împiedicând inamicul să-l ajungă.

— Lord Ternigan! strigă Geder. Ternigan!

Vuietul bătăliei îi acoperea glasul. Mareșalul înaintă către zona unde lupta era mai aprigă. Geder văzu roșu în fața ochilor de furie. Kalliam și ceilalți luptau și mureau pentru acest om. Ticălosul ar fi putut măcar să-l audă! Își îmboldi calul tremurând, făcându-și loc printre gărzile mareșalului din pură încăpățânare. Câmpul de bătălie se redusese la acest lord, călare pe armăsarul său. Vederea lui

Geder se îngustă, de parcă ar fi călărit către lume printr-un tunel. Când ajunse la trei metri, strigă din nou.

— Maccia, lord Ternigan! Maccia a venit prin partea de vest și ne omoară!

De data aceasta, mareșalul auzi. Își întoarse capul spre Geder, cu o încruntare pe fruntea lui înaltă și nobilă. Geder flutură din mâini arătând înspre vest. „Nu te uita la mine. Uite, acolo e Maccia."

— Cine ești, domnule? întrebă lordul Ternigan.

Vocea îi era profundă ca un bubuit de tobă și se auzea cu ecou. Lumea din jur părea mai tăcută decât ar fi trebuit.

— Sunt sir Geder Palliako. M-a trimis Jorey Kalliam. La vest nu sunt numai mercenarii, excelență. Sunt și cei din Maccia. Nu-i putem opri. Kalliam… Kalliam m-a trimis. Trebuie să-l ajutați!

Ternigan strigă ceva peste umăr și cornii sunară din nou, aproape și cu atâta forță, încât Geder avu senzația că-l lovise un pumn în falcă. Deschise ochii din nou, descoperind astfel, surprins, că-i închisese. Oameni se mișcau în jurul lui. Cavaleria galopa pe alături, scurgându-se spre vest. Cel puțin așa credea, că încolo era vestul. Lordul Ternigan era alături, strângându-l cu putere de braț.

— Poți lupta, domnule? îl întrebă de la mare distanță mareșalul regatului Anteea.

— Pot, zise Geder răsucindu-se în șa.

Alunecos din pricina sângelui, piciorul i se desprinse din scară. Noroiul răscolit se înălță către el, dar lumea se întunecă înainte să-l atingă.

Marcus

La prânz, convoiul poposise într-o poiană prin care curgea un pârâu larg și leneș. Un băiat slăbănog, pe nume Mikel, ședea pe un trunchi căzut de copac alături de Yardem. Își purta armura de piele desfăcută la gât asemenea tralgului. Amândoi stăteau aplecați deasupra farfuriilor cu fasole și cârnați. Băiatul își ținea umerii de parcă i-ar fi fost puși în mișcare de mușchi pe care, de fapt, nu-i avea și gesturile sale exprimau o forță leneșă, premeditată, prin nimic justificată de statura lui. Yardem își aplecă ușor capul ca să-l privească pe Mikel. Cu aceeași seriozitate, băiatul își dădu capul pe spate.

— Căpitane, zise Yardem lipindu-și urechile de țeastă. Fă-l să-nceteze.

Așezat pe pământ cu picioarele încrucișate, Marcus își ascunse zâmbetul.

— Ce să-nceteze?

— De câteva zile numai asta face, domnule.

— Ce anume, se poartă ca un soldat?

— Se poartă ca mine, domnule, zise Yardem.

Mikel scoase un mârâit jos din gâtlej. Marcus se văzu silit să tușească, mascându-și astfel râsul.

— I-am angajat pe oamenii ăștia să joace rolul unor gărzi, zise el. Deci joacă rolul unor gărzi. E normal să ne ia ca model pentru detalii.

Yardem mârâi și se întoarse către băiat. Când îi întâlni privirea, tralgul scutură intenționat dintr-o ureche.

Pădurea care-i înconjura era compusă din stejari și mesteceni, mai înalți ca zece oameni la un loc. Cândva în ultimii

ani fusese cuprinsă de un incendiu ce pârjolise malul și tufișurile, fără să ajungă însă la bolta vastă de deasupra. Marcus își imagină fumul înălțându-se printre frunzele verzi ale verii. Acum covorul de pe marginea drumului era umed, frunzele căzute înnegrite de mucegai, pregătindu-se să devină solul din care să răsară iarba anului ce urma. Numai frunzele căzute pe drum erau uscate. La capătul dinspre est al luminișului, trupul unui rege de piatră din rasa sudicilor cu ochi mari, în ținută de luptă și cu o coroană în șase colțuri, fusese pe jumătate îngropat într-un stejar. Scoarța îmbătrânită înghițise jumătate din fața aceea solemnă, iar rădăcinile înclinaseră postamentul uriaș. Umerii de piatră erau înfășurați în iederă. Marcus nu avea idee ce anume comemora statuia.

De aproape o săptămână, convoiul avansa într-un ritm mulțumitor. Drumul era unul populat, iar fermierii locului îl țineau curat în cea mai mare parte, dar tot fusese, pe kilometri întregi, acoperit de frunze de curând căzute. Foșnetul copitelor cailor și trosnetul roților căruțelor fuseseră suficient de zgomotoase ca să acopere orice conversație. Conducătorul convoiului nu era deloc rău pentru un ins religios. În general, Marcus reușise să nu ia în seamă scripturile citite în timpul mesei de seară. Când se întâmpla ca timzinaiul să aleagă ceva greu de îndurat – predici despre familie sau despre copii sau asigurări că Zeul era drept sau orice îl trimitea cu gândul la ceea ce se petrecuse cu soția și fiica lui –, Marcus termina repede de mâncat și pleca să se plimbe singur pe drumul dinaintea lor. Spunea că merge în recunoaștere, iar conducătorul convoiului nu se simțea jignit. Alți călători se alăturaseră convoiului, apoi îl părăsiseră fără să fie nevoie de mai mult decât o privire de-a lui Yardem sau de-a sa ca să mențină liniștea. Cu excepția faptului că nu străbătuseră nici un sfert din drumul către trecătoarea ce mărginea Birancour, treaba mergea mai bine decât se așteptase.

Marcus mestecă încet ultima bucată de cârnat. Cele douăsprezece căruțe ocupau jumătate din luminiș, caii și catârii aveau traistele de mâncare atârnate de gât sau erau conduși spre pârâu să se adape. În general, căruțașii își știau meseria. Bătrânul care conducea căruța cu minereu de cositor era cam tare de ureche, iar băiatul cu căruța înaltă plină cu stofă de lână era fie nou în meserie, fie idiot, fie ambele, dar ei erau cei mai răi. Iar trupa lui de actori se achita de minune. Dacă își concentra atenția asupra copacilor, ignorând oamenii, tot putea să-și dea seama cu coada ochiului care erau gărzile, numai după postura lor.

La marginea drumului, femeia cu părul lung, Cary, stătea cu brațele încrucișate și cu un arc uriaș din os și tendon atârnat de-a curmezișul spatelui. Cel mai probabil nici n-ar fi putut întinde blestemăția aia, dar îl purta de parcă i-ar fi fost tovarăș de ani de zile. Sandr, tânărul june-prim, mergea printre căruțe cu capul sus și încruntat. Le povestise căruțașilor cum își rupsese un picior într-un turnir din Anteea și își intrase atât de tare în rol că începuse să șchioapete ușor. Și mai încolo, stând de vorbă cu grăsana nevastă a conducătorului convoiului, era iscusitul, maestrul Kit, fără de care acum Yardem ar fi luptat împotriva cuceririi Vanaiului. Fără de care Marcus ar fi fost în închisoare sau mort.

Fluierul conducătorului convoiului îl smulse pe Marcus din gânduri și acesta privi cu ochii mijiți peticul alb de nor ce se întrezărea prin bolta de ramuri de deasupra. În penumbra pădurii era mai greu de spus ce moment al zilei era, dar își dădu seama că masa durase cam mult. Ei bine, contractul îi cerea să-i conducă până la Carse în siguranță. Să-i ducă acolo la timp nu era problema lui. Marcus își șterse farfuria cu o coajă de pâine și se ridică în picioare.

— Avangardă sau ariergardă? îl întrebă Yardem.

— Avangardă, zise Marcus.

Tralgul dădu din cap și porni spre căruța negustorului de metal ce încheia convoiul. Era ultima care avea să se pună în mișcare. Marcus își verifică spada și armura cu

aceeași atenție ca înainte de bătălie – un vechi obicei – și se apropie de căruța lată și înaltă a conducătorului convoiului, care transporta proviziile. Se urcă alături de soția acestuia, pregătindu-se pentru călătoria de după-amiază. Femeia timzinai îl salută înclinând din cap și clipind din pleoapele transparente.

— Foarte bună mâncarea, doamnă, spuse Marcus.

— Ești amabil, căpitane.

Odată terminat schimbul de replici, ea îndemnă caii, șfichiuindu-le ușor cu biciul crupele și greabănul în chip de îndemn. Căruța ieși hurducăind pe drum, luând-o spre vest. Pe când pătrundeau din nou în umbrele întunecate ale pădurii, Marcus se întrebă dacă Vanaiul căzuse deja și, dacă nu, câte zile de libertate îi mai rămâneau. Nu prea multe. Altă problemă care nu era a lui.

Rotația gărzilor era simplă. Avangarda și ariergarda erau asigurate fie de Yardem, fie de Marcus. Maestrul Kit mâna propria căruță în mijlocul convoiului, cu culorile țipătoare ale teatrului ascunse sub un acoperământ de pânză simplă. Ceilalți călăreau câte trei de fiecare parte a căruțelor, cu ochii ațintiți asupra copacilor. Dacă vreunul vedea ceva suspect, dădea alarma și fie Yardem, fie Marcus venea să investigheze. Într-o săptămână întreagă, singurul care dăduse alarma fusese Smit, omul bun la toate, care se băgase singur în sperieți cu povești despre bande de asasini dartinai sălbăticiți. Marcus își miji ochii, rezemându-și spatele de lemnul tare al spătarului. Mirosea a frunze putrede și a vreme în schimbare, dar nu-și dădea seama dacă avea să plouă sau să ningă.

Drumul făcea o curbă strânsă la poalele unui deal acoperit de o pădure deasă. Un copac căzuse de-a curmezișul cărării, cu trunchiul încă alb acolo unde îl tăiase securea. Marcus se încordă înainte să știe măcar motivul.

— Anunță o oprire, zise el.

Înainte ca femeia timzinai să apuce să întrebe de ce, Smit, Sandr și Opal strigară cu toții. Marcus se răsuci și se

cocoță pe acoperișul căruței. N-ar fi trebuit să fie bandiți. N-aveau nimic care să merite furat. Iapa albă a conducătorului convoiului galopa de-a lungul șirului de căruțe către fruntea convoiului. Zări patru siluete îmbrăcate în piele și zale ușoare ieșind dintre copaci cu arcurile încordate. Purtau glugi care le acopereau fețele, dar după constituția lor solidă Marcus presupuse că erau jasuru sau kurtadami. Dacă erau patru la vedere, însemna că bandiții jucau la cacealma. Sau că mai erau încă vreo doisprezece inși ascunși printre copaci.

Măcar nu-și anunțaseră prezența cu o săgeată.

— Salutare, strigă o voce răgușită de undeva din față. Cine vorbește în numele vostru?

Patru bărbați călare apărură în fața stejarului doborât. Erau fie cinnai neîngrijiți, fie pursângi înfometați călare pe mârțoage, dar cel din frunte avea un armăsar cenușiu cu o alură elegantă și picioare puternice. Purta o platoșă de oțel și o cămașă de zale. Arcul era din corn, sabia era curbată în stilul sudic și fața-i era lată și osoasă, având solzii arămii ai unui jasuru.

Conducătorul timzinai al convoiului își opri iapa în fața căruței cu provizii.

— Eu vorbesc în numele convoiului, strigă el. Ce-nseamnă asta?

Marcus își mișcă umerii ca să și-i dezmorțească. Opt oameni la vedere. Jumătate, călare. El avea opt oameni dintre care șase pe cai. Era un avantaj mult prea mic și, dacă s-ar fi ajuns la luptă, aceştia n-ar fi rezistat nici preț de cinci răsuflări lungi. Speră că timzinaiul n-avea să-i supere pe bandiți prea tare.

— Sunt lordul Knightly Tierentois, zise șeful bandiților cu voce răsunătoare. Călătoriți pe drumul meu și am venit să încasez tributul ce mi se cuvine.

Marcus se lăsă să alunece la loc pe capra căruței, în timp ce impulsul de a da ochii peste cap se lupta cu gheara care-i

strângea stomacul. Călărețul era probabil un impostor și un lăudăros, dar avea arcuri și spade.

— Astea-s drumurile făcute de dragoni, strigă conducătorul convoiului. Iar tu ești un hoț prost și pripit într-o armură furată. Birancourul nu are cavaleri din neamul jasurilor.

Ei bine, asta nu era atât de diplomatic pe cât ar fi sperat Marcus. Râsul căpitanului bandiților era zgomotos și fals. Marcus își puse mâna pe mânerul spadei, căutând o cale de scăpare care să ducă la moartea a cât mai puțini oameni. Dacă actorii ar fi atacat arcașii care flancau convoiul, i-ar fi putut pune pe fugă. Lăsându-i lui cei patru oameni călări. Yardem apăru alături de el, neauzit ca o umbră. Tralgul avea arcul în mână. Deci câte doi călăreți de fiecare. Dacă nu cumva erau mai mulți ascunși în pădure.

— Ziua în care te răzvrătești și preiei compania? murmură Marcus.

— Nu-i azi, domnule.

Conducătorul convoiului țipa de-acum, iar chipul falsului cavaler începu să capete culoarea arămiu-verzuie care, printre cei de un neam cu el, însemna mânie. Marcus se lăsă să alunece jos din căruță și înaintă. Călăreții nu părură să-l observe până când nu ajunse aproape lângă iapa conducătorului convoiului.

— Cât vrei? zise Marcus.

Atât timzinaiul, cât și jasurul se întoarseră și-l priviră de sus, la fel de furioși.

— Îmi cer iertare că întrerup dezbaterea elegantă și plină de duh a domniilor voastre, dar cât vrei?

— Ar trebui să dai dovadă de respect, băiete, zise jasurul.

— Cât vrei, excelență? zise Marcus. Pentru că, dac-o să te uiți la convoiul ăsta, o să-ți dai seama că n-avem cine știe ce. Nu prea avem ce să oferim decât dacă excelența voastră și nobilii săi compatrioți vor să accepte un tribut în minereu de cositor și fier.

— Nu vorbi în numele meu, șuieră timzinaiul.

— Nu ne pune în pericol, îi zise Marcus, la fel de încet.

— Cine ești tu, pursânge? întrebă jasurul.

— Marcus Wester. Sunt căpitanul gărzii acestui convoi.

De data aceasta, râsul banditului nu mai era prefăcut și ceilalți călăreți i se alăturară. Jasurul clătină din capul lui rotund, rânjind. Avea limba neagră și dinții ascuțiți ca niște ace.

— Ești Marcus Wester?

— Da.

— Aha. Și ăsta de-aici presupun că e lord Harton, întors din morți. Fii atent, eu sunt Drakis Cioara-Furtunii.

— Cam la fel cum ești lordul Knightly Cum-i-o-zice, spuse conducătorul convoiului.

Marcus nu-l luă în seamă.

— Deci ai auzit de mine.

— Am fost la Wodfrod și m-am săturat să fiu jignit, zise jasurul. Vreau toți banii. Toată mâncarea. Jumătate dintre femei. Restul puteți să vă târâți înapoi în Vanai.

— Mănânci rahat, spuse conducătorul convoiului.

Jasurul duse mâna la spadă și în spatele lor răsună o nouă voce.

— O. Să. Trecem.

Maestrul Kit stătea pe acoperișul căruței cu provizii. Roba neagră și purpurie a lui Orcus, regele-demon, îl învăluia ca o umbră solidificată și ținea în mână un toiag decorat cu un craniu. Când actorul vorbi din nou, vocea ajunse la urechile tuturor de parcă ar fi coborât din văzduhul întunecat.

— Sunt protectorul acestor oameni! Nu-i puteți vătăma!

— Ce mama iadului e asta? zise jasurul, dar în voce i se strecurase îngrijorarea.

— Nu ne puteți vătăma, zise maestrul Kit. Săgețile voastre nu ne vor nimeri. Săbiile voastre nu ne vor tăia. Nu aveți nicio putere.

Marcus se răsuci din nou către jasur. Nedumerirea și îngrijorarea schimonoseau trăsăturile banditului.

— Ce căcat! zise unul dintre cei trei oameni aflați în spatele lui, fără să pară însă prea convins.

— Cine-i ăsta? întrebă jasurul.

— Iscusitul meu, zise Marcus.

— ASCULTAȚI-MĂ! strigă maestrul Kit și pădurea însăși păru să amuțească. Copacii ne sunt prieteni și umbra stejarului ne apără! Nu ne poți vătăma, băiete! Și o să trecem!

Marcus se înfioră. Observă că Orcus, regele-demon, avea același efect și asupra banditilor. Simți înmugurind o speranță timidă. Jasurul își desprinse arcul de pe umăr și potrivi în el o săgeată amenințătoare.

— Mai zi tu asta o dată, ticălos ce ești! strigă căpetenia banditilor.

Până și în penumbră, Marcus desluși zâmbetul maestrului Kit. Actorul își înălță brațele și faldurile întunecate ale costumului său părură să unduiască din proprie voință, la fel ca în timpul piesei din Vanai. Era vorba numai despre cusăturile neuniforme ale veşmântului, dar, laolaltă cu vocea sepulcrală a maestrului Kit și cu postura sa sfidătoare, efectul era neliniștitor. Maestrul Kit grăi din nou, rar și limpede și cu o încredere de neclintit.

— Nu mă poți vătăma. Săgeata ta n-o să nimerească ținta.

Jasurul se încruntă și întinse coarda. Arcul din corn scârțâi.

„Ei, merita încercat“, își spuse Marcus. Apoi, după numai o clipă: „Bată-mă zeii! Chiar n-o să nimerească!“

Săgeata se avântă prin penumbră. Maestrul Kit nu se clinti când vârful acesteia îi trecu pe lângă ureche. Jasurul își linse buzele cu limba lui neagră și lată. Își mută privirea de la Marcus la maestrul Kit și îndărăt. Frica din ochii lui era reală.

— Și dacă are vreo importanță, chiar sunt Marcus Wester.

Liniștea dură preț de vreo patru respirații, apoi jasurul își întoarse calul și înălță un braț.

— Nu-i nimic aici, băieți, strigă banditul. Răhățeii ăștia nu merită osteneala!

Călăreții se năpustiră în pădure. Marcus rămase în mijlocul drumului, ascultând cum se stingea zgomotul copitelor și realizând că, în cele din urmă, n-avea să moară în acea zi. Își duse mâinile la spate ca să le împiedice să tremure și își ridică privirea către conducătorul convoiului. Timzinaiul tremura și el. Măcar Marcus nu era singurul. Se apropie de marginea drumului, înclinându-se și constatând că arcașii de la lizieră dispăruseră și ei.

Yardem se apropie.

— A fost ciudat, zise tralgul.

— A fost, spuse Marcus. Bănuiesc că n-avem niciun scripete, aşa-i? Va trebui să mutăm copacul ăla din drum.

În noaptea aceea, soția conducătorului convoiului găti carne. Nu cârnați, nu porc sărat, ci un miel proaspăt tăiat, pe care conducătorul convoiului îl cumpără de la o fermă aflată la marginea pădurii. Carnea era închisă la culoare și gustoasă, aromată cu struguri și cu un sos gălbui și iute. Căruțașii, vizitii și majoritatea gărzilor lui Marcus se așezară în jurul unui foc zdravăn la marginea drumului. Toți mai puțin Tag, băiatul care transporta lână și care nu părea să mănânce decât singur. Și, la un alt foc, departe de ceilalți, Marcus cina alături de maestrul Kit.

— Din asta mi-am câștigat traiul de… ei, cred că nu chiar dinainte de nașterea ta, zise actorul. Stau în fața unor oameni, de obicei într-o căruță, și îi conving de diverse lucruri. Le spun că sunt un rege căzut sau un marinar naufragiat pe un țărm necunoscut. Presupun că ei știu că nu-i adevărat, dar cred că în asta constă meseria mea: să-i fac să creadă chiar și atunci când știu cum stau de fapt lucrurile.

— Atunci ce-ai făcut mai devreme? întrebă Marcus. Ai sădit neîncrederea în mintea ticălosului ăluia cu arcul. Asta n-a fost magie?

— Cred că a convinge un om de propriul lui eșec inevitabil este aproape o magie. Tu nu?

— Nu, nu tocmai.

— Ei, atunci probabil că n-o să cădem de acord cu privire la asta. Mai vrei vin?

Marcus luă burduful care i se oferea și își picură în gură vinul aromat. Lumina celor două focuri – cel mic, care le încălzea genunchii, și cel mai mare, aflat la cincisprezece metri distanță – făcea umbrele să se adune pe obrajii actorului și în scobiturile ochilor.

— Căpitane. Dacă te ajută cu ceva, îți jur: pot fi foarte convingător și-mi dau seama când cineva încearcă să mă convingă pe mine. Asta este singura magie pe care-o stăpânesc.

— Ți-ai tăia degetul ca dovadă? zise Marcus și maestrul Kit râse.

— Aș prefera să nu. Dacă pătez costumele cu sânge este greu să-l scot pe urmă. Dar tu? Ce aveai de gând când l-ai înfruntat pe omul ăla?

Marcus ridică din umeri.

— N-aveam nimic de gând. Nu în mod special, adăugă el. Dar mi-am zis că totuși conducătorul convoiului nu proceda prea bine.

— Te-ai fi luptat? întrebă maestrul Kit. Dacă s-ar fi ajuns la săbii și săgeți?

— Sigur că da, zise Marcus. Probabil nu pentru multă vreme, date fiind șansele, dar m-aș fi luptat. Și Yardem la fel și sper că și oamenii tăi. În fond, pentru asta suntem plătiți.

— Chiar dacă știai că nu poți să învingi?

— Da.

Maestrul Kit încuviință din cap. Marcus avu impresia că un zâmbet se furișase în colțul buzelor actorului, dar în lumina pâlpâitoare nu putea fi sigur. Putea să fi fost altceva.

— Vreau să încep să fac instrucție cu oamenii tăi, spuse Marcus. O oră în fiecare dimineață, înainte să pornim la drum și-o oră după ce ne oprim. Nu putem face mare lucru, dar ar trebui să mai știe despre o spadă și altceva decât de care capăt se ține.

— Cred că-i o idee înțeleaptă, spuse maestrul Kit.

Marcus își ridică privirile către cer. Stelele străluceau ca o ninsoare proaspătă, iar luna, abia răsărită, azvârlea umbre lungi și palide pe pământul întunecat. Lăsaseră pădurea în urmă, dar aerul încă mai mirosea a vreme în schimbare. Ploaie, se gândi Marcus. Cel mai probabil avea să fie ploaie. Maestrul Kit își mesteca friptura de miel, cu ochii ațintiți asupra focului și cu o expresie distantă.

— Nu-ți face griji. Asta a fost cea mai grea zi, zise Marcus. De-acum am lăsat în urmă partea cea mai aventuroasă a călătoriei.

Maestrul Kit nu se uită la el, adresându-și zâmbetul politicos flăcărilor. O clipă, Marcus crezu că bătrânul n-avea să spună nimic. Când vorbi, vocea-i era joasă și îndepărtată.

— Probabil, zise maestrul Kit.

Geder

Geder își imaginase că Vanaiul semăna mai mult cu Camnipolul sau cu Estinportul: un oraș mare, numai marmură și jad. Clădirile înghesuite din lemn și canalele lui largi i se păreau mai mici decât se așteptase şi mai întinse. Până și Piața Mare a orașului cucerit era mică în comparație cu spațiile largi destinate în Camnipol adunărilor publice, iar zonele cele mai bogate ale Vanaiului erau la fel de înțesate de oameni ca mahalalele mai răsărite de acasă. Camnipolul era un oraș. Vanaiul era o casă de jucărie pentru copii care, cumva, se extinsese. Era frumos într-un fel al lui, straniu, străin și improbabil. Nu era sigur dacă-i plăcea sau nu.

Șchiopăta pe străzile întunecate de ploaie ale Vanaiului aflat sub ocupație, sprijinindu-se la fiecare pas în bastonul său din abanos ornat cu argint. Cuvântarea lordului Ternigan urma să înceapă în curând și, deși rana ar fi făcut să-i fie iertată absența, Geder pierduse deja prea multe. Era și-așa destul de rea perspectiva de a se întoarce acasă și de a-l desfăta pe tatăl său cu povești despre felul în care își pierduse cunoștința în timpul luptei, petrecându-și apoi cele două zile cât durase prădarea orașului în compania unui iscusit care-i îngrijise piciorul.

Canalul aflat la marginea estică a modestei Piețe Mari era plin de frunze căzute, reproducând în auriu, roșu și galben suprafața apei întunecate de dedesubt. Sub ochii lui Geder, o broască țestoasă se ridică la suprafață, scoțându-și capul negru din apă. O singură frunză, de un roșu strălucitor, i se lipise de carapace. Țestoasa înaintă solemn pe lângă

ceea ce la o primă vedere părea un buștean, dar era de fapt un cadavru în uniforma îmbibată de apă a fostului principe: un soldat al Vanaiului, adus cu căruța de pe câmpul de luptă și azvârlit în canal ca un avertisment către localnici. Alte cadavre atârnau de copacii din parcuri și de-a lungul colonadelor. Zăceau pe scările palatelor, în piețe și în fața închisorii publice, unde fostul principe mânca, își făcea nevoile și tremura în văzul supușilor săi. Numai vremea răcoroasă ținea la distanță mirosul de putreziciune.

Odată ce principele avea să plece în exil, cadavrele urmau să fie strânse și arse. Odinioară fuseseră oameni. Acum erau material politic.

— Palliako!

Geder își ridică privirea. Aflat în mijlocul Pieței Mari, Jorey Kalliam se încrunta, făcându-i semn să se grăbească. Geder întoarse spatele țestoasei și cadavrului și șchiopătă bărbătește pe caldarâm. Nobilii din Anteea stăteau aliniați în formație, așteptând numai câțiva gură-cască precum el. În fața lor, direct pe caldarâm, ședeau oficialitățile orașului care fuseseră cruțate. Negustori și breslași timzinai, artizani pursângi și nobili pragmatici. Purtau propriile lor veşminte – multe dintre ele având o croială vizibil inspirată de moda imperială – și aveau o atitudine mai degrabă de spectatori politicoși ai unui ceremonial religios decât de oameni înjosiți și cuceriți cum erau. Sodai Carvenallin, secretarul lordului Ternigan, stătea singur pe platforma de piatră înaintea căreia erau aliniați cu toții și privea înainte, cu brațele încrucișate. Geder nu mai apucase să stea de vorbă cu el de când se îmbătaseră împreună. Din noaptea în care Klin îi arsese cartea. Goni amintirea și își ocupă locul.

Încercă să nu ia în seamă noile găteli din jurul lui, dar era imposibil. Mantia lui sir Gospey Allintot era prinsă cu o broșă din filigran de argint împodobită cu rubine strălucitoare. Sozlu Veren își purta spada într-o teacă din jad de dragon și fildeș îngălbenit, care fusese probabil făurită cu o mie de ani în urmă. La gâtul lui Jorey Kalliam atârna un lanț

de aur care părea să valoreze mai mult decât arenda pe o lună a tuturor pământurilor din Rivenhalm. Hainele tuturor erau proaspăt spălate, iar cizmele le străluceau până și în lumina acelei zile mohorâte. Nobilii războinici ai Anteei se mândreau cu cucerirea lor. Geder își coborî privirea către bastonul lui. Era lucrul cel mai apropiat de o pradă de război pe care-l avea și încercă să se simtă mândru de el.

— Ce mai zi, spuse Geder făcând semn către norii joși și cenușii. Azi dimineață chiar a nins un pic. Mă bucur că nu trebuie să mărșăluim pe vremea asta. Deși cred c-o să pornim curând, nu? Ca să-i ducem regelui tributul.

Jorey scoase un mormăit afirmativ, dar evită privirea lui Geder.

— Piciorul meu e bine. Numai puroi, ceea ce e mulțumitor, zise Geder. Dar ai auzit ce-a pățit contele Hiren? I s-a infectat o rană la mână. A murit noaptea trecută când au încercat să i-o amputeze. Mare păcat. Era un om de treabă.

— Era, încuviință Jorey.

Geder încercă să-i urmărească privirea, dar Jorey nu părea să se uite la ceva anume. Ba da. Ochii i se mișcau fără încetare, căutând. Geder căută și el fără să știe după ce se uita.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Geder în șoaptă.

— Klin nu-i aici.

Geder scrută mulțimea, cu atenția mai concentrată de data asta. În rânduri se vedeau goluri, oameni uciși, răniți sau trimiși de lordul mareșal în misiuni. Kalliam avea dreptate. Sir Alan Klin ar fi trebuit să se afle în fruntea grupului, cu oamenii de sub comanda sa aliniați în spate. Însă locul lui era ocupat de sir Gospey Allintot, cu nasul pe sus.

— O fi bolnav, poate? zise Geder.

Jorey chicoti de parcă ar fi auzit o glumă.

Tobele anunțară sosirea mareșalului. Nobilii Anteei își ridicară mâinile în semn de salut și lordul Ternigan îi lăsă astfel pentru o clipă înainte să le răspundă. La mijloc, puternicii Vanaiului își acceptau umilirea rituală într-o tăcere politicoasă. Jorey mârâi, cu o expresie acră pe chip. Nu mai căuta

pe nimeni. Geder îi urmări privirea și-l descoperi pe Klin stând în spatele platformei, alături de secretarul lordului mareșal. Klin purta tunică de mătase și pantaloni de un roșu închis și o manta de lână neagră. Croiala amintea mai puțin de spade și luptă, cât de guvernare.

Geder simți o greutate în stomac.

— Rămânem aici? întrebă el încet. Jorey Kalliam nu răspunse.

— Nobili ai Anteei, zise Ternigan, cu vocea răsunându-i în piață, dar nu atât de tare pe cât ar fi putut. Mareșalul părea să sufere de o răceală. Vă mulțumesc tuturor în numele regelui Simeon. Grație vitejiei voaste, imperiul se află din nou în siguranță. Am luat decizia să ne întoarcem de îndată în Camnipol cu tributul pe care Vanaiul îl datorează tronului. Toamna este pe trecute și marșul este unul lung, așa că aș prefera să nu ne petrecem toată săptămâna punându-ne cizmele. I-am cerut lui sir Alan Klin să rămână ca Protector al Vanaiului, până când regele Simeon va numi un guvernator permanent. Toți cei care l-ați urmat în luptă îl veți urma și într-aceasta.

Terminându-și de transmis ordinele, Ternigan dădu din cap ca pentru sine și își întoarse atenția către bărbații așezați pe caldarâm. În timp ce el repovestea istoria pretențiilor Anteei asupra Vanaiului, justificând ocupația prezentă prin războaie și acorduri încheiate cu șase sute de ani în urmă, între linii dinastice și parlamente independente de mult dizolvate, mintea lui Geder se poticnea încercând să deslușească ceea ce tocmai i se întâmplase.

Nici vorbă să revină în Camnipol, nu în anotimpul acesta. Posibil nici în următorii ani. Privi în jur, către clădirile înghesuite din lemn cu acoperișuri abrupte, îngrămădite pe străzile înguste, către marele canal prin care barje și bărci străbăteau orașul revenind apoi pe fluviu, către cerul jos și cenușiu. Nu mai era o aventură exotică. Era locul unde avea să trăiască de-acum. O mie de planuri numai pe jumătate

schițate pentru întoarcerea la Camnipol, la Rivenhalm, la căminul tatălui său, i se destrămară în fața ochilor.

Ternigan se retrase de la marginea platformei, luă o scrisoare sigilată din mâinile secretarului său și i-o înmână lui Alan Klin, Protectorul Vanaiului. Klin înaintă, deschise scrisoarea și citi cu voce tare însărcinarea primită de la mareșal. Geder clătină din cap. Disperarea sa, care creștea cu fiecare frază, îi demonstra cu câtă nerăbdare așteptase finalul campaniei și eliberarea de sub conducerea lui Alan Klin.

Rana din piciorul lui Geder pulsa dureros, în timp ce Klin îi asigura pe locuitorii Vanaiului că va trata toate rasele în mod egal, că loialitatea față de Anteea va fi recompensată, iar trădarea pedepsită iute și fără cruțare. Gloria Anteei în general și a regelui Simeon în special ocupară cea mai mare parte din următoarea oră. Pe la final, până și ceilalți din cohorta lui Geder începură să freamăte. Apoi Klin îi mulțumi lordului mareșal pentru serviciile sale și acceptă în mod oficial noua sa însărcinare. Salutul său fu întâmpinat cu urale de oamenii mulțumiți mai degrabă de încheierea ceremoniei decât de vorbele lui Klin. Cetățenii Vanaiului se ridicară în picioare, scuturându-și membrele amorțite și vorbind între ei ca negustorii din piața de mărfuri proaspete.

Geder observă reacții amestecate în rândul oamenilor imperiului. Unii îi invidiau pe Klin și pe ai săi pentru noul rol primit. Sir Gospey Allintot zâmbea atât de larg, că părea să strălucească. Jorey Kalliam se îndepărtă cu o expresie îngândurată și Geder făcu eforturi să țină pasul cu el.

— Suntem exilați, zise Geder când lăsaseră în urmă marea masă a compatrioților. Am câștigat lupta și ca răsplată ne-au exilat, la fel ca pe afurisitul de principe al orașului!

Jorey îl privi cu milă și iritare.

— Klin a țintit poziția asta dintru-nceput, spuse el. Asta a sperat tot timpul.

— De ce? întrebă Geder.

— Să fii vocea regelui îți conferă o anumită putere, zise Jorey. Chiar și în Vanai. Și dacă se face util, când va veni

vremea să cedăm orașul din nou, Klin va avea un loc rezervat și la masa aceea. Și-acum scuză-mă, dar trebuie să-i scriu tatei.

— Da, zise Geder. Și eu ar trebui să-mi anunț familia. Nici nu știu ce-o să le spun.

Râsul lui Jorey era stins și plin de amărăciune.

— Spune-le că n-ai ratat jefuirea Vanaiului în cele din urmă.

Dacă mai existau dubii cu privire la care dintre oamenii lui Alan Klin erau favorizați, întrebarea primi răspuns imediat ce lordul Ternigan ieși pe poarta orașului. Noul secretar al lui Klin, fiul unui negușător timzinai cu greutate, îl conduse pe Geder din patul pe care-l ocupase în infirmerie până la noua sa locuință: trei camere mici dintr-un palat lipsit de importanță, care jucaseră până atunci rol de depozit și miroseau a urină de șoarece. Totuși, măcar exista un mic cămin și vântul nu trecea prin pereți ca în cort.

Fiecare zi aducea cu sine un nou ordin din partea lui Klin. Poarta unui canal trebuia încuiată și scoasă din uz, negușătorii dintr-o anumită piață trebuiau să-și cumpere un permis anteean pentru a-și putea continua afacerile, un cetățean loial de-al principelui detronat trebuia dus la închisoarea publică pentru a sluji de exemplu celorlalți. Soldații de rând erau cei care comunicau ordinele și aveau grijă să fie îndeplinite, dar situația reclama, de fiecare dată, prezența unui nobil, a unei figuri care să arate că aristocrația din Anteea era prezentă și se implica în treburile noului ei oraș. Și, date fiind însărcinările pe care le primea, Geder bănuia că avea să ajungă cel mai detestat om din Vanai înainte să se încheie iarna.

Trebuia închis un bordel foarte frecventat? Geder conducea trupele. Văduva și copiii unui cetățean loial trebuiau aruncați afară din casă? Geder. Era nevoie să fie arestat un membru de vază al negustorimii locale?

— Pot să întreb care-s acuzațiile? zise magistrul Imaniel, șeful Băncii Medean din Vanai.

— Îmi pare rău, spuse Geder. Am ordin să vă aduc în fața Lordului Protector, de bunăvoie sau cu sila.

— Ordin, zise cu acreală omulețul. Și să mă plimbați pe străzi în lanțuri?

— Face parte din instrucțiunile primite. Îmi pare rău.

Sediul din Vanai al Băncii Medean se afla pe o stradă lăturalnică și nu era cu mult mai mare decât casa unei familii înstărite. Chiar și-așa, părea cumva cam pustiu. Numai magistrul mărunțel, cu chipul ridat de soare, și o femeie dolofană, ce-și frângea mâinile stând în cadrul ușii. Magistrul Imaniel se ridică de la masă, îi examină pe soldații din spatele lui Geder și-și aranjă tunica.

— Presupun că nu știți când o să pot să mă reîntorc la lucru, zise el.

— Nu mi s-a spus, zise Geder.

— Nu puteți face una ca asta, zise femeia. Nu v-am făcut nimic.

— Cam, zise bancherul cu asprime. Termină! Sunt convins că este vorba numai de afaceri. Spune oricui întreabă că s-a făcut o greșeală și că o să vorbesc cu însuși nobilul Lord Protector ca s-o îndrept.

Femeia, Cam, își mușcă buzele și își feri privirea. Magistrul Imaniel se apropie liniștit, oprindu-se în fața lui Geder, căruia-i făcu o plecăciune.

— Presupun că nu putem trece cu vederea lanțurile, zise el. Munca mea depinde foarte tare de reputație și…

— Îmi pare nespus de rău, zise Geder, dar lordul Klin a dat…

— Ordin, zise bancherul. Înțeleg. Atunci haideți să terminăm odată.

În stradă se adunase deja o mulțime de oameni. Zvonul despre apariția lui Geder în fața casei călătorise, se pare, mai iute decât păsările. Geder pășea înconjurat de gărzile sale, iar prizonierul îl urma în zornăit de fiare. Când privi

îndărăt, chipul tăbăcit al omului era o mască exprimând amuzament și indulgență. Geder nu-și dădea seama dacă neînfricarea bărbatului era sinceră sau prefăcută. Pe tot parcursul drumului de-a lungul canalelor și pe străzi, oamenii întorceau capul să-l vadă pe bancher în lanțuri. Geder mărșăluia cu bastonul bocănind hotărât pe caldarâm. Păstra pe chip o expresie severă, menită să ascundă faptul că nu știa de ce făcea ceea ce făcea. N-avea nicio îndoială că până dimineață tot orașul avea să afle că el îl arestase. Nu se simțea deloc mai bine știind că, în mod evident, asta și dorise Klin.

Sir Alan Klin îi întâmpină în încăperea vastă ce constituise odinioară sala de audiențe a principelui. Toate semnele trecutei guvernări dispăruseră sau fuseseră acoperite de stindardele anteene ale regelui Simeon și ale casei Klin. Mirosea a fum, a ploaie și-a câine ud. Sir Alan se ridică de la masă zâmbind.

— Magistrul Imaniel de la Banca Medean?

— El însuși, Lord Protector, zise bancherul zâmbind și făcând o plecăciune.

Vocea-i era amabilă. Lui Geder aproape că nu-i venea să creadă că sir Klin tocmai îl umilise pe acest om în văzul întregului oraș.

— Se pare că am jignit-o cumva pe excelența voastră. Trebuie să-mi cer iertare, firește. Dacă aș cunoaște natura insultei mele, aș putea, pe viitor, să mă feresc să mai comit o asemenea abatere.

Klin flutură nonșalant din mână.

— Nici vorbă de insultă, domnule, zise el. Numai că am vorbit cu fostul dumneavoastră principe înainte să plece în exil. Mi-a spus că ați refuzat să-i finanțați campania.

— Părea puțin probabil că o să ramburseze împrumutul, zise magistrul Imaniel.

— Înțeleg, spuse Klin.

Geder se uita de la unul la altul. Tonul conversației era atât de calm, aproape colegial, încât îl năucea. Și totuși în

ochii lui Klin era o asprime care – împreună cu lanțurile ce înfășurau în continuare încheieturile și gleznele bancherului – îi transforma fiecare cuvânt într-o amenințare. Klin reveni încet la masă, unde, pe o farfurie de argint, încă se mai aflau rămășițele prânzului.

— M-am uitat peste rapoartele din timpul prădării orașului, zise Klin. Am observat că tributul pentru regele Simeon luat de la instituția pe care o conduceți… Ei bine, s-a dovedit surprinzător de mic.

— Se poate ca fostul meu principe să fi avut o părere exagerată despre resursele mele, zise magistrul Imaniel.

Klin zâmbi.

— E îngropat sau l-ați scos pe furiș din oraș?

— Nu știu la ce vă referiți, domnule, zise magistrul Imaniel.

— Atunci n-aveți nimic împotrivă ca unul dintre agenții mei să facă un audit al registrelor domniei voastre, nu?

— Sigur că nu. Suntem fericiți că Anteea a preluat autoritatea care-i aparținea de drept și suntem nerăbdători să facem afaceri într-un oraș mai prietenos și în care domnește ordinea.

— Și avem acces în casa domniei voastre?

— Firește.

Klin dădu aprobator din cap.

— Înțelegeți că sunt silit să vă rețin până când o să descopăr care-i adevărul? Orice capital deținut de Bancă în Vanai intră de acum sub controlul Anteei.

— M-am așteptat la una ca asta, spuse magistrul Imaniel, dar sper că nu vă veți simți jignit aflând că speram la mai mult de-atât.

— Trăim într-o lume decăzută. Facem ce trebuie să facem, spuse Klin, adresându-i-se apoi căpitanului gărzii, care stătea în stânga lui Geder: Du-l în temnița publică. Pune-l pe rândul cel mai de jos, unde-l poate vedea toată lumea. Dacă încearcă să-i vorbească cineva, fii atent ce spune și-apoi arestează persoana respectivă.

Geder privi cum omulețul era escortat afară din încăpere. Nu era sigur dacă trebuia să se retragă și el sau nu. Klin nu se încrunta la el, ceea ce însemna, probabil, că trebuia să rămână.

— Ai fost atent, Palliako? îl întrebă Klin după ce bancherul și paznicii săi dispăruseră.

— Banca avea mai puțini bani decât te așteptai? întrebă Geder.

Klin scoase un hohot de râs care-l făcu pe Geder să se întrebe dacă era luat sau nu peste picior.

— A, nu, sunt aici, zise el. Pe undeva. Și, din câte spunea principele, erau ceva bani. Destul cât să angajezi suficienți mercenari ca să reziști unui asediu. Destul cât să cumperi de două ori forțele armate ale Macciei. Poate chiar mai mult.

— Dar și-a refuzat principele, zise Geder.

— Nu din loialitate față de noi, spuse Klin. Bancherii nu dau socoteală în fața niciunui tron. Dar dacă a scufundat banii într-un canal, cineva a ajutat la transportul lor. Dacă i-a îngropat, cineva a mânuit lopata. Dacă i-a strecurat afară din oraș, cineva a făcut aranjamentele. Și când acea persoană îl va vedea pe șeful băncii în închisoare, s-ar putea să intre în panică și să încerce să-și cumpere propria libertate.

— Ah, făcu Geder.

— Tu ești omul asociat cu arestul, așa că o să trebuiască să fii ușor de găsit în următoarele zile, zise Klin. Abordabil. Și, orice auzi, vino și raportează-mi.

— Sigur că da, domnule.

— Excelent, zise Klin.

Tăcerea dintre ei se prelungi și Geder realiză că avea permisiunea să plece.

Se întoarse în piață, găsi o bancă de piatră sub un copac cu scoarța înnegrită și aproape fără frunze și se așeză. Piciorul îl durea, dar nu simțea pe coapsă vreo răceală care să-l anunțe că din rană cursese puroi sau sânge. De cealaltă parte a străzii, un grup de adolescenți – pursângi și timzinai amestecați, de parcă rasele s-ar fi simțit complet în largul

lor împreună – se prefăceau că nu-l privesc. Un cârd de ciori se sfădi printre crengile copacilor, apoi se înălță în aer ca un fum înaripat. Geder ciocăni cu bastonul în caldarâm, simțindu-se reconfortat în mod straniu de micul șoc ce i se transmitea prin degete.

În următoarele câteva zile, rolul lui era acela al momelii atârnate în cârlig. Înțelegea asta. Poate complicii bancherului aveau să riște să-și cumpere buna părere a autorităților anteene. Sau poate aveau să păstreze tăcerea. Sau era posibil să-i aranjeze un accident omului pe care-l asociau cu această problemă. Klin îl pusese în pericol fără să-l prevină măcar că asupra lui plana o amenințare.

Și totuși, avea la dispoziție câteva zile în care putea să umble pe străzi și prin piețe spunând că acționa din ordinul lui Klin. Scutierul său îi adusese veşti despre un librar din districtul sudic. Putea, în sfârșit, să ajungă acolo. Și, chiar dacă trebuia să se ducă înarmat și sub pază, măcar putea să se ducă.

Timp de două zile, Geder colindă străzile, cafenelele și crâșmele din Vanai, dar cu precauție. În biserică, pe când vocile corului se înălțau în spațiul vast de deasupra, nu lăsă pe nimeni să se așeze prea aproape de el în strană. În piața de mărfuri proaspete, scotoci printre volumele pe jumătate putrezite din cotiga unui vânzător de cărți, dar păzit de un soldat. Apoi, în cea de-a treia zi, un căruțaș pe nume Olfreed veni la el acasă și-i pomeni despre un convoi organizat de un binecunoscut aliat al Băncii Medean, pe nume meșterul Will.

Pentru prima oară, Geder auzi numele lui Marcus Wester.

Cithrin

Cu atenția distrasă de rigorile deghizării sale și de averea ascunsă în căruță, Cithrin nu fusese suficient de grijulie.

— Ce-a fost în capul tău, băiete? întrebă conducătorul convoiului.

Cithrin își plecă privirea, cu obrajii arzând de rușine și cu un nod în gât. Praful roșu al popasului le năclăia cizmele și pământul era presărat cu frunze căzute tivite cu chiciură.

— Îmi pare rău, spuse ea, iar frigul îi transformă cuvintele în forme albe.

— Sunt catâri, spuse conducătorul convoiului. Trebuie să ai grijă de ei. De când durează treaba asta?

— De câteva zile, zise ea, abia mișcându-și buzele.

— Vorbește, măi băiete! De cât timp?

— De câteva zile, zise ea.

Urmă o pauză.

— Bine. Căruța cu provizii se poate descurca și cu un echipaj de trei. Leagă-l pe ăl bolnav de-un copac și-o să-ți aduc eu unul în loc.

— Dar dacă-l lăsăm aici o să moară, zise Cithrin.

— Asta-i și ideea.

— Dar nu e vina lui! Nu poți să-l lași aici singur să moară!

— Bine. Îți aduc un cuțit și poți să-i tai gâtul.

Tăcerea scandalizată a lui Cithrin grăia de la sine. Pleoapele transparente ale conducătorului convoiului se închiseră și se deschiseră din nou, clipind fără s-o piardă din ochi.

— Dacă preferi mai degrabă să părăsești convoiul ești bine-venit, spuse el. Și-așa mergem prea încet. N-o să-i

opresc pe toți fiindcă nu ești tu în stare să ai grijă de echipajul tău. Anunță-mă ce ai hotărât.

— N-o să-l las aici, zise ea, surprinsă la auzul propriilor cuvinte, dându-și seama, cu groază, că vorbea serios.

Nu putea să iasă din convoi!

— E doar un catâr.

— N-o să-l las aici.

De data asta, cuvintele sunară mai bine.

— Atunci ești un idiot.

Conducătorul convoiului se întoarse, scuipă și se îndepărtă. Cithrin îl privi îndreptându-se cu pași furioși către pereții de piatră și acoperișul prăpădit din paie al adăpostului. Când deveni clar că omul nu avea de gând să se întoarcă, reveni în grajd. Cel mai mare dintre cei doi catâri ai ei stătea în boxa lui cu capul lăsat. Respirația-i era scurtă și hârâită. Cithrin se strecură lângă el și-i mângâie blana groasă și aspră. Catârul își înălță capul, flutură dintr-o ureche și se înmuie din nou.

Încercă să se imagineze legând animalul de un copac și lăsând boala și ninsoarea să-l ucidă. Încercă să se imagineze spintecându-i gâtlejul cald și moale. Cum avea să mai ducă banii până în Carse?

— Îmi pare rău, zise Cithrin. Nu sunt un căruțaș adevărat. N-am știut.

La început, crezuse că încetineala căruței era din vina ei, că distanța care se căsca după-amiaza între ea și vehiculul din față însemna că nu-și îmboldea echipajul când trebuia sau că îi scăpa vreo nuanță fină privind luarea curbelor. Numai când catârul mai solid tușise – o tuse umedă, conținând flegmă – își dăduse seama că era bolnav. În gospodăria magistrului Imaniel practicile religioase fuseseră respectate, dar Cithrin se rugase ca animalul să se facă bine singur.

Nu se făcuse.

Locul de popas – o ruină abia întreținută de cei aflați în trecere – se afla pe panta unui deal larg, cel dintâi din șirul aflat la picioarele munților înalți, cu creștete încununate de

ninsoare, ce marcau sfârșitul Orașelor Libere și începutul Birancourului. Chiar și acum, piscuri îndepărtate răsăreau albăstrui la orizont. Trecătoarea dintre ele era drumul cel mai scurt între Vanai și Carse.

Carse. Cuvântul însuși căpătase pentru ea o semnificație aproape religioasă. Carse, marele oraș al Coastei de Nord, înălțându-se deasupra mării liniștite. Casa turnurilor albe clădite pe faleze cretoase, a Conșiliului din Eventide, a Mormântului Dragonilor. Sediul Băncii Medean și finalul carierei ei de contrabandist și refugiat. Nu fusese niciodată în Carse, dar tânjea după el ca după propria-i casă.

Putea să ajungă acolo și singură. Trebuia. Numai că nu știa drumul. Sau cum să îngrijească un catâr bolnav și să-l însănătoșească. Sau ce să facă dacă din pădure s-ar fi ivit o altă bandă de tâlhari. Catârul trase cu greu aer în piept, apoi tuși: o tuse profundă, umedă și răgușită. Cithrin se apropie și-i scărpină urechile lungi și mătăsoase.

— O să găsim noi o soluție, spuse ea, vorbind mai degrabă pentru sine decât cu animalul. O să fie bine.

— Probabil o să fie, grăi o voce de bărbat.

Iscusitul, maestrul Kit, stătea în ușa grajdului, având-o alături pe femeia pe nume Opal. Cithrin făcu o jumătate de pas către catâr, trecându-și brațul pe după gâtul lui plecat ca pentru a-l proteja. Sau pentru a fi apărată de el. Un fior de neliniște îi iuți respirația.

— Ăsta e, bietul de el? zise Opal trecând pe lângă iscusit. Pare obosit, nu?

Cithrin făcu semn că da, cu ochii în jos ca să evite privirile celor doi. Opal se strecură în boxă și dădu o dată ocol catârului, oprindu-se să-și culce urechea pe flancul animalului. Apoi, fredonând un cântecel ale cărui cuvinte Cithrin nu le recunoscu, îngenunche înaintea catârului și-i deschise cu blândețe botul.

— Opal are grijă de animalele noastre, atunci când avem, zise maestrul Kit. Am ajuns să merg pe mâna ei când e vorba de copitate.

Cithrin dădu din cap, împărțită între un val de recunoștință și neliniștea de a se afla atât de aproape de gărzi. Opal se ridică și adulmecă grijulie urechile catârului.

— Tag te cheamă, nu? întrebă ea și Cithrin făcu semn că da. Bun, Tag, păi poți să-mi spui dacă bătrânelu' ăsta trăgea într-o parte? A trebuit să-l îndrepți?

Cithrin încercă să-și amintească și făcu semn că nu.

— Asta-i bine, zise Opal și i se adresă peste umăr maestrului Kit. Nu cred că i-a ajuns la urechi, deci e bine. Gâfâie, dar nu are apă în plămâni. La o primă vedere, aș zice că, dacă-l ținem la căldură vreo două zile, o să fie bun zdravăn. Doar că-i mai trebuie niște pături.

— Două zile, zise maestrul Kit. Căpitanul Wester n-o să fie mulțumit când o să audă, cred eu.

Respirația chinuită a catârului și vântul dimineții foșnind printre crengi făceau tăcerea să pară și mai apăsătoare. Cithrin simți gheara care-i încleșta stomacul strângându-se și mai tare, până i se făcu greață.

— Un paznic mai puțin n-o să însemne mare lucru, zise Opal. O să rămân eu cu Tag, iar când bătrânelu' se mai înzdrăvenește o să vă prindem din urmă. N-o să fie mai mult de o zi-două și o căruță cu un echipaj bun se mișcă mai repede decât un convoi.

Iscusitul își încrucișă brațele, căzut pe gânduri. Cithrin simți o undă de speranță.

— Poți să faci asta? o întrebă maestrul Kit.

Ochii lui erau blânzi, iar vocea moale ca bumbacul.

— Pot, domnule, zise Cithrin, încercând să vorbească pe un ton jos, masculin.

Iscusitul dădu din cap.

— Nu cred că o să fie vreo problemă când o le facem propunerea, zise el. Dar poate mă lași pe mine să discut cu ei, Tag.

Ea făcu semn că da și bătrânul zâmbi. Se întoarse și se îndreptă spre adăpost, lăsându-i pe Cithrin, pe Opal și pe animale să-și poarte singure de grijă.

Ușurarea mai domoli tăișul fricii. Poate că într-un fel nu era chiar atât de rău. Opal în armura ei de piele întărită și Cithrin deghizată ca bărbat n-aveau să stârnească bănuieli. Asta însemna, totodată, câteva zile departe de mulțime, în care nu trebuia să se ferească decât de Opal. Iar faptul că se presupunea a fi de sexe diferite avea să ofere o scuză foarte bună pentru păstrarea intimității.

Totuși, frica nu dispăru cu totul. Asta, își spuse, se întâmpla numai pentru că ea știa mai multe decât ceilalți. Aproape că îl putea auzi pe magistrul Imaniel stând la cină împreună cu Cam și Besel și analizând prin ce diferise comportamentul unui negustor sau prelat față de maniera sa obișnuită și ce însemna asta. Cithrin știa că Tag, căruțașul, căra o avere suficient de mare cât să angajeze o mică armată, dar nimeni altcineva n-avea habar de asta. Dacă rămânea în urma convoiului, riscurile nu erau cu nimic mai mari decât dacă ar fi transportat cu adevărat doar lână nevopsită. Șansele ei păreau mai mici numai pentru că știa cât de mari erau mizele. N-o descoperise nimeni. Nimeni n-o căuta nici pe ea, nici încărcătura ei, catârul avea să se facă bine și ea n-avea să fie silită să călătorească de una singură până la Carse. Totul avea să fie bine.

— E prima ta călătorie? întrebă Opal.

Cithrin îi aruncă o privire și făcu semn că da.

— Ei, nu te-ngrijora, drăguță, zise femeia. Avem grijă de-ai noștri.

Abia după câteva ore se întrebă Cithrin de ce un mercenar ar fi inclus printre „ai noștri" un căruțaș nepriceput, iar până atunci planul deja fusese pus în aplicare și convoiul, cu tot cu căpitanul Wester și cu maestrul Kit, dispăruse pe drumul ce ducea spre munți și spre Carse.

Își petrecură ziua îngrijind catârul bolnav: făcând cald în grajd, frecționând animalul și vârându-i cu forța pe gât o licoare cu miros de catran și lemn dulce. La lăsarea serii, catârul deja își ținea capul mai sus și tusea lui nu mai era la fel de violentă. În acea noapte, Cithrin și Opal se culcară

în grajduri, înfășurate în pături subțiri. Un vechi vas cu mangal, așezat între ele, dădea doar atâta căldură cât să împiedice încăperea să înghețe. În întunericul de afară, ceva scoase un țipăt strident, care nu mai fu urmat de un altul. Cithrin închise ochii, își puse capul pe un braț și încercă să adoarmă printr-un efort de voință. Invidia răsuflarea liniștită și regulată a lui Opal. Corpul ei era încordat și tremura, iar mintea îi sărea de la una la alta, imaginându-și sute de dezastre posibile. Bandiții care atacaseră convoiul puteau să sosească în toiul nopții, să le violeze și să le ucidă pe amândouă și să fugă cu banii băncii. Opal putea să-i descopere secretul și, scoasă din minți de lăcomie, să-i taie gâtul. Catârului putea să-i revină boala, lăsând-o împotmolită în sălbăticie, pradă frigului toamnei.

Zorii cenuşii se iviră în cele din urmă, dar Cithrin nu reuşise să doarmă. O durea capul, iar spatele îi era țeapăn de parcă ar fi bătut-o cineva cu ciocanul. Opal aprinse din nou focul, fredonând ca pentru sine, apoi fierse o tigaie cu apă în care presărase niște frunze și se duse să vadă ce făcea pacientul. Când Cithrin i se alătură, pielea catârului nu mai era la fel de înfierbântată, ochii îi erau mai strălucitori și capul aproape-i revenise la postura lui obișnuită. În boxa alăturată, celălalt catâr tuşi și fornăi.

— O să se îmbolnăvească și ea? întrebă Cithrin.

Doar gândindu-se la asta îi venea să plângă.

— S-ar putea, dar deocamdată nu-i bolnavă, zise Opal. Probabil e doar geloasă că bătrânelul de-aici capătă toată atenția.

— Ar trebui să plecăm? Adică o să fie în afara oricărui pericol dacă pornim după convoi?

— În după-amiaza asta, poate, zise Opal. E mai bine să-și recapete puterile. Să-l punem la treabă numai o jumătate din zi pentru început.

— Dar…

— Am mai trecut pe drumul ăsta. O să-i ajungem înainte să străbată trecătoarea. O să se oprească la Bellin și-o să trimită cercetași înainte.

Cithrin știa numele, dar nu reușea să-l localizeze. Opal îi aruncă o privire.

— Bellin, zise ea. Un târgușor aflat înainte de intrarea în trecătoare. Chiar nu prea știi multe despre transportul cu convoaiele, nu?

— Nu, zise Cithrin, posomorâtă și în același timp stânjenită de propria ei îmbufnare.

— Bellin nu-i cine știe ce, dar locuitorii sunt prietenoși cu călătorii. Maestrul Kit ne-a adus aici odată, pentru o lună. La fiecare câteva zile vin noi călători și nimeni nu rămâne locului prea mult. A fost ca și cum eram o trupă ambulantă fără să ne mișcăm din loc.

O boare rece suflă paiele. În vas, cărbunii se aprinseră și flacăra subțire începu să danseze. Cithrin își simțea mintea înceată și îngreunată de oboseală. La ce i-ar fi folosit unei companii de mercenari să petreacă o lună într-un loc unde se aflau în trecere comercianți, negutători și misionari? Să le asigure protecția înăuntrul zidurilor orașului, unde aveau nevoie cel mai puțin de ea?

— Ar trebui să mă duc, zise Cithrin. Să verific… ăăă… căruța.

— Să te asiguri că n-a plecat undeva, zise Opal ca și cum ar fi fost de acord.

Practic, să fie numai cu Opal era mai bine decât să se afle în mijlocul convoiului. Având numai o persoană de care să se ferească, Cithrin putea să-și găsească vreo câteva momente în care să lase garda jos, să fie Cithrin și nu Tag. Când veni vremea plecării și înhămară catârii, situația nu se dovedi foarte diferită de perioada când fusese singură. Opal vorbi ea mai tot timpul, în cea mai mare parte explicându-i cum să-și mâne echipajul. Cithrin știa că Tag ar fi trebuit să fie plictisit de aceste lecții, dar ea le sorbi pe nerăsuflate. Într-o jumătate de zi, descoperi o mie de lucruri pe care le făcea greșit. În noaptea aceea, când își făcură culcușul pe o pajiște largă de la marginea drumului, era deja un

căruțaș mai bun decât în toate săptămânile lungi de când plecase din Vanai.

Voia să-i mulțumească femeii pentru tot ce făcuse, dar se temea că, dacă ar fi început, nu s-ar mai fi oprit. Recunoștința ar fi devenit prietenie, prietenia ar fi dus la mărturisiri și apoi toate secretele ei s-ar fi revărsat afară. În loc de asta, se asigură ca Opal să primească porția cea mai bună de mâncare și culcușul cel mai moale.

Se lungiră amândouă pe lâna moale, în întuneric. Luna și stelele dispăruseră, învăluite în nori, și bezna era absolută. Mintea lui Cithrin sărea de la una la alta, năucită de oboseală. Și totuși, somnul se lăsa așteptat. În toiul nopții, simți trupul lui Opal lipindu-se de al ei și se trezi panicată, îngrozită că femeia o ataca sau încerca s-o seducă sau poate ambele, dar aceasta nu era decât înfrigurată și pe jumătate adormită. Își petrecu restul nopții atrasă de căldura corpului lui Opal, dar încercând să păstreze distanța de teamă să nu-și dea de gol deghizarea.

În întuneric, săptămânile care-i mai rămâneau până la Carse i se păreau lungi cât o eternitate. Își imagină că simțea butoaiele și lăzile ascunse sub ea. Cărțile și registrele, mătasea, frunzele de tutun și mirodeniile. Nestematele și bijuteriile. Responsabilitatea și frica o apăsau ca și cum ar fi avut o greutate pe piept. Când, cu puțin înaintea zorilor, adormi suficient de adânc încât să viseze, se pomeni pe marginea unei prăpăstii, încercând să împiedice sute de bebeluși cu mers nesigur să se prăbușească în abis.

Se deșteptă cu un țipăt și descoperi că ningea.

Fulgi mari și dolofani cădeau din cer, cenușii pe fundalul alb al norilor. Poposeau pe ramurile copacilor, a căror scoarță părea neagră prin contrast. Jadul dragonului dispăruse și numai un spațiu liber printre copaci mai marca drumul pe care trebuia să-l urmeze. Linia orizontului dispăruse. Opal înhăma deja catârii la căruță.

— Chiar putem să mergem prin asta? întrebă Cithrin uitând să-și îngroașe vocea.

— Am face bine să putem. Doar dacă nu preferi să rămâi aici.

— Dar e sigur?

— Mai sigur decât alternativa, zise Opal. Ajută-mă cu catarama asta. Mi-a înghețat mâna de tot.

Cithrin coborî din căruță și făcu ceea ce i se spusese. Nu trecu mult și își croiau drum mai departe. Roțile late din fier ale căruței se încărcară cu zăpadă udă, iar din catâri începură să iasă aburi. Opal luase frâiele și biciul fără să întâmpine împotrivire. Cithrin se cuibări alături de ea, nefericită. Opal miji din cauza ninsoarii și clătină din cap.

— Vestea bună este că n-o să dăm de bandiți.

— Serios? Și aia proastă care-i? zise Cithrin cu amărăciune.

Opal o măsură din priviri cu surprindere și încântare. Cithrin realiză că era lucrul cel mai apropiat de o glumă pe care-l rostise de când convoiul părăsise Vanaiul. Roși, iar femeia de lângă ea râse.

Bellinul avea numai șase clădiri. Restul orașului se cuibărea în interiorul unei costișe largi, cu uși și ferestre tăiate în stânca cenușie de mâini neomenești, cu mii de ani în urmă. Funinginea păta peretele muntos acolo unde hornuri înclinate ieșeau afară. Ninsoarea se așternea peste rune uriașe, cioplite în panta muntelui într-un alfabet pe care Cithrin nu-l mai văzuse până atunci. Piscurile erau aproape invizibile, forme întunecate, abia presimțite, înălțându-se în inima furtunii. Căruțele familiare ale convoiului erau pete negre pe albul zăpezii, iar caii și catârii fuseseră deja adăpostiți înăuntrul stâncii. O ajută pe Opal să tragă căruța, să deshame catârii și să-i conducă în siguranță spre locul unde erau deja îngrămădite celelalte animale din convoi.

Gărzile convoiului, Mikel și Hornet, maestrul Kit și Smit, erau acolo, stând în jurul unei forje de fierărie în care mocnea focul. La intrarea lor, Sandr zâmbi, iar secundul

tralg le făcu semn cu mâna lui imensă, fără să-și întrerupă discuția cu Cary, femeia cu părul lung. Bucuria lui Opal când dădu cu ochii de ei aproape c-o făcu pe Cithrin să se simtă și ea fericită.

— Trebuie să fie ceva, zise Cary și Cithrin își dădu seama că n-o zicea pentru prima oară.

— Nu-i, bubui Yardem. Femeile sunt mai mici și mai slabe. Nu există armă care să transforme asta într-un avantaj.

— Despre ce vorbim aici? întrebă Opal, așezându-se lângă cuptor.

Cithrin se așeză alături de ea pe bancă, dându-și abia apoi seama că era aceeași poziție pe care o ocupaseră pe capra căruței. Maestrul Kit chicoti și clătină din cap.

— Cred că Cary ar prefera să se antreneze cu niște arme care să-i pună mai bine în valoare aptitudinile naturale, zise el.

— Cum ar fi faptul că-i mică și slabă, zise Sandr.

Fără să-și întoarcă privirea spre el, Cary îi azvârli un bulgăre de pământ în cap.

— Arcul scurt, zise Cary.

— Ai nevoie de putere ca să încordezi un arc, zise Yardem părând că-și cere scuze. Cu praștia, este mai puțin importantă, dar tot contează. O suliță ajunge până mai departe, dar cere mai multă forță. O spadă nu necesită atât forță, dar îți trebuie un braț mai lung. O femeie înaltă și puternică este mai bună decât un bărbat scund și slab, dar nu se poate vorbi despre vreo armă naturală a femeii.

Tralgul ridică din umeri cu o mișcare amplă.

— Trebuie să fie vreuna, zise Cary.

— Nu-i, zise Yardem.

— Sexul, sugeră Sandr rânjind.

Cary îi mai aruncă un bulgăre de pământ în cap.

— Ce-ți fac catârii, Tag? întrebă maestrul Kit.

— Le este mai bine, zise Cithrin. Mult mai bine. Mulțumită lui Opal.

— N-a fost mare lucru, spuse Opal.

— Mă bucur că ați scos-o la capăt, spuse maestrul Kit. Începusem să mă tem că va trebui să vă lăsăm în urmă.

— Asta nu s-ar fi întâmplat, rosti o voce din spatele lor.

Cithrin se răsuci pe loc, cu un junghi de teamă în piept. Căpitanul Wester intră în încăpere. Ninsoarea îi acoperise mantaua largă de piele și avea părul plin de zăpadă. Fața-i era atât de roșie de parcă gerul îl pălmuise. Se apropie de foc încruntat.

— Bine-ai venit, domnule, zise tralgul.

Căpitanul nici măcar nu înclină din cap.

— Să înțeleg că cercetarea a mers prost, zise maestrul Kit.

— Nu mai prost decât mă așteptam, răspunse Marcus Wester. Conducătorul convoiului tocmai le dă vestea celorlalți. Trecătoarea nu mai poate fi străbătută. Nici acum, nici în următoarele câteva luni.

— Ce?! exclamă Cithrin cu voce ascuțită, luându-se și pe sine prin surprindere.

Încercă să-și înghită cuvântul de îndată ce-l rostise, dar căpitanul nu-i acordă nicio atenție.

— Ninsoarea a căzut mai devreme, noi am întârziat prea mult și am avut ghinion, zise el. O să închiriem niște depozite pentru mărfuri și niște paturi pentru noi. Nu-i prea mult loc, așa că o să stăm cam înghesuiți. O să plecăm spre Carse la primăvară.

La primăvară. Pentru Cithrin, cuvintele erau ca o lovitură în stomac. Privi flăcările care dansau în forjă, cu senzația că o dâră de zăpadă topită i se prelinge pe spinare. Un râs născut din disperare îi urcă în gât. Dacă avea să-i dea drumul, urma să se transforme în lacrimi și nu s-ar mai fi oprit. Un anotimp întreg deghizată. Să mute tot conținutul căruței într-un depozit și înapoi fără să fie descoperită. Luni întregi până să ajungă în Carse, în loc de câteva săptămâni.

„Nu pot să fac asta“, își zise ea.

Marcus

Se înseră devreme. Abia jumătate dintre căruțe fuseseră golite, iar conducătorul convoiului mai avea puțin și-și mușca mâinile de îngrijorare. Dar Marcus nu credea că asta o să se dovedească o problemă. Furtuna venea dinspre vest, așa că munții aveau să stăvilească cea mai mare parte a ninsorii. Probabil cei din Birancour săpau tunele de pe acoperișuri spre suprafață, dar Bellinul se afla într-o zonă ferită de precipitații. Avea să fie bine. Cel puțin în ceea ce privea zăpada.

Yardem făcuse rost de o cazarmă separată pentru așa-zisele gărzi. Două camere mici, cu un cămin comun, dar în oraș, cuibărite confortabil în stânca muntelui. Spirale și cercuri sculptate pe pereți reflectau lumina flăcărilor, dând impresia că zidurile respiră și dansează. Marcus își trase din picioare cizmele de piele îmbibate de apă și se lăsă pe spate cu un geamăt. Ceilalți erau prin preajmă, lenevind, vorbind și împărțindu-și cele mai bune locuri de dormit. Relaxarea actorilor când se aflau numai între ei nu diferea prea mult de cea a adevăraților mercenari, iar glumele erau mai bune. Până și Yardem părea pe jumătate destins și asta nu era o priveliște prea obișnuită.

Și totuși, Marcus nu-și terminase treaba.

— La sfat! zise el. Misiunea noastră s-a schimbat de acum. Ar fi bine să discutăm despre asta, ca să nu ne pomenim mai târziu cu surprize.

Vorbăria încetă. Maestrul Kit se așeză lângă foc, cu părul lui cenușiu și sârmos zburlit ca un fum încremenit.

— Nu știu cum își poate permite convoiul toate astea, spuse actorul. Chiar și în niște încăperi atât de mici, găzduirea și hrana noastră pe un anotimp întreg o să coste o avere.

— Probabil c-o să iasă în pierdere, zise Marcus. Dar asta e problema conducătorului convoiului, nu a noastră. Nu suntem aici ca să avem grijă de profitul lui. Ci doar ca să asigurăm protecția tuturor. Pe drum, asta însemna să ne ocupăm de bandiți. Băgați la cazarmă pentru iarnă, asta înseamnă să avem grijă ca nimeni să n-o ia razna sau să se culce cu cine nu trebuie și să facă pe altcineva gelos sau să trișeze prea tare la cărți.

Smit, actorul bun la toate, făcu o față lungă.

— Jucăm roluri de gărzi sau de dădace? zise el.

— Facem tot ce trebuie ca să ajungă convoiul în siguranță la Carse, spuse Marcus. O să-i apărăm chiar și de noi înșine dacă va fi nevoie.

— Mmm. Bună replică, zise Cary, femeia subțirică. „O să-i apărăm chiar și de noi înșine dacă va fi nevoie.“

Marcus o privi încruntat, cu ochii mijiți.

— Lucrează la o nouă piesă, spuse maestrul Kit. O comedie despre o trupă de actori angajați să pretindă că-s paznicii unui convoi.

Yardem mârâi și flutură dintr-o ureche. Poate de enervare, poate de amuzament. Cel mai probabil din ambele motive. Marcus preferă să nu-l ia în seamă.

— Avem optsprezece căruțași, zise el. Plus conducătorul convoiului și soția lui. Ați călătorit câteva săptămâni alături de oamenii ăștia. I-ați observat. Îi cunoașteți. La ce probleme să ne așteptăm?

— Insul care transportă minereul de cositor, spuse Smit. Tânjește după o încăierare de când cu bandiții ăia. N-o să reziste un anotimp întreg fără să se ia la bătaie decât dacă cineva fie începe să împartă patul cu el, fie îl pune la podea odată și bine.

— Așa m-am gândit și eu, zise Marcus, îngăduindu-și o clipă de secretă încântare. Actorii erau mai perspicace

decât oamenii cu care lucra el de obicei. În condițiile date, asta avea să-i fie de folos.

— Altceva?

— Individul care-i pe sfert dartinai, zise Opal, actrița principală mai vârstnică a trupei. A evitat predicile conducătorului convoiului la fel de mult ca tine, căpitane. O dietă constantă de scripturi o să-i pice prost.

— Fata cu favoriții ăia falși, spuse Mikel cel slăbănog. Pare tare fragilă.

— A, da. *Ea*! zise Cary.

— Și numai Zeul știe ce-o fi transportând cu adevărat, spuse Opal pe un ton care arăta că-i întru totul de acord cu ceilalți. Se sperie ca o pisică ori de câte ori se apropie cineva prea mult de căruța ei. Și nici nu vrea să vorbească despre asta.

Marcus ridică o mână, cerând liniște.

— CINE?! întrebă el.

— Fata cu favoriți falși, zise maestrul Kit. Cea care pretinde c-o cheamă Tag.

Marcus se uită la Yardem. Expresia tralgului era, ca și a lui, una de surpriză totală. Marcus ridică dintr-o sprânceană. „Știai de treaba asta?" Yardem clătină din cap o singură dată, cu cerceii zăngănind. „Nu."

— Yardem, vino cu mine, zise Marcus trăgându-și din nou cizmele.

— Da, domnule, mormăi tralgul.

Căruțașii și conducătorul convoiului se aflau într-o rețea separată de camere și tuneluri. Marcus străbătu coridoarele încețoșate de fum și sălile comune, cu Yardem mergând amenințător alături. Ceilalți paznici sau actori sau ce-or fi fost ei se înșirau în urma lor ca niște copii care se jucau de-a mima. Cu fiecare cameră în care nu-l găsea pe Tag, Marcus simțea cum i se zburlește părul. Revedea în minte tot ce se petrecuse pe drum, fiecare ocazie în care-i vorbise băiatului, fiecare comentariu despre el pe care-l făcuse conducătorul convoiului. Nu era mare lucru. Aproape nimic. Tot timpul băiatul se ținuse deoparte cu tot cu căruța sa.

Cea din urmă dintre încăperile închiriate avea vedere spre exterior, spre dealurile întunecate, acoperite de zăpadă. Marcus auzi în spate glasurile ridicate și agitate ale căruțașilor întrebând ce se petrecea. Aerul rece și umed mirosea la fel de bine a ploaie ca și a zăpadă. În depărtare se zăreau fulgere.

— Nu-i aici, domnule.

— Văd și eu.

— N-avea cum să fi plecat, zise Opal din spatele lor. Fata aia abia-i în stare să-și mâne căruța dacă n-are înaintea catârilor ceva după care să se țină.

— Căruța, zise Marcus ieșind în întunericul de afară.

Căruțele care nu fuseseră descărcate se aflau lângă depozitele scunde din piatră. Omătul le acoperise binișor, făcându-le să pară mai înalte decât erau. Marcus trecu printre ele. În urma lui, cineva aprinse torțe și flăcările sfârâiră din cauza zăpezii ce continua să cadă. Umbra tremurătoare a lui Marcus dansă pe căruța cu lână. Marcus își vârî piciorul în cârligul de fier de lângă roată și se cocoță înăuntru. Odată ajuns sus, trase prelata. Tag stătea încolăcit ca o pisică. Acum că i se atrăsese atenția, Marcus vedea locul unde favoriții erau aplicați neregulat și faptul că vopseaua din păr nu era uniformă. Ceea ce păruse a fi un băiat pursânge subnutrit și pe jumătate idiot se transformă într-o fată cu sânge cinnai.

— C-c-ce? dădu să spună fata, și Marcus o apucă de umăr și o săltă în picioare.

Buzele ei erau albastre de frig.

— Yardem?

— Aici, domnule, zise tralgul aflat pe o latură a căruței.

— Prinde, zise Marcus și-o îmbrânci jos.

Fata căzu scoțând un țipăt și Yardem o prinse, încolăcindu-şi brațul în jurul gâtului ei. Țipa sălbatic și Yardem gemu când una dintre loviturile ei îl nimeri din întâmplare. Marcus nu-i luă în seamă zvârcoleala. Lâna era umedă și avea miros de mucegai. Ridică balot după balot, azvârlindu-le

pe jos. Țipetele fetei deveniră și mai ascuțite, apoi amuți. Mâna lui Marcus dădu peste ceva tare.

— Dați-mi o torță, strigă el.

În loc să-i dea torța, maestrul Kit se cocoță alături de el. Chipul bătrânului era inexpresiv. În lumina torței, Marcus scoase afară lada. Lemn de esență tare, cu ferecături de fier și balamale din piele întărită. Marcus își scoase pumnalul și tăie balamalele, făcând suficient loc ca să-și poată strecura lama între capac și casetă.

— Fii atent, zise maestrul Kit în timp ce Marcus apăsa cu forță pe cuțit.

— Prea târziu, zise Marcus și lacătul cedă cu un trosnet.

Capacul sări în lături, stricat și inutil. Înăuntru sticleau și scânteiau mii de fragmente de sticlă șlefuită. Nu. Nu sticlă. Nestemate. Granate și rubine, smaralde, diamante și perle. Lada era plină ochi. Marcus privi în gaura pe care-o făcuse în stratul de zăpadă și lână. Mai erau și alte lăzi ca aceea. O mulțime.

Se uită la maestrul Kit. Ochii bătrânului erau mari de surpriză.

— Bine, zise Marcus scurt, lăsând să cadă capacul peste cutie. Vino!

Jos, ceilalți paznici se îngrămădiseră în jurul lui Yardem și al fetei. Yardem încă o mai ținea în brațele sale zdravene, gata s-o facă să-și piardă cunoștința la nevoie. Lacrimile brăzdau obrajii fetei. Strângea din fălci cu o expresie sfidătoare și tristă. Marcus îi desprinse de pe obraz o fâșie de favoriți, o frecă între degete și-o lăsă să cadă. Alături de silueta masivă a tralgului, Cithrin părea aproape un copil. Marcus îi întâlni privirea și citi în ea o rugăminte. Simți ceva în piept. Nu furie, nu indignare. Nici măcar supărare. Ci o amintire, în culori atât de vii că era dureroasă. Își porunci să nu se mai gândească la asta.

— Vă rog, zise fata.

— Kit, spuse Marcus. Du-o înăuntru! În camerele noastre. Nu vorbește cu nimeni, nici măcar cu conducătorul convoiului!

— Cum zici, căpitane, spuse maestrul Kit.

Yardem îi dădu drumul fetei și făcu un pas în spate. Stătea cu ochii pe ea, gata s-o imobilizeze din nou dacă ar fi atacat pe cineva. Maestrul Kit întinse o mână către ea.

— Vino, draga mea. Ești printre prieteni.

Fata ezită, cu privirea fugindu-i de la Marcus la Yardem și de la el la maestrul Kit, apoi îndărăt. Avea ochii plini de lacrimi, dar nu suspina. Mai cunoscuse cândva o fată care plângea tot așa. Marcus alungă gândul. Maestrul Kit plecă împreună cu fata. Ceilalți, din obișnuință, îl urmară pe conducătorul trupei, lăsându-i singuri pe soldați.

— Căruța, spuse Marcus.

— Nu se-apropie nimeni de ea, domnule, zise Yardem.

Marcus privi mijindu-și ochii în ninsoarea care continua să cadă.

— Câți ani crezi că are?

— E jumătate cinnaie. Cam greu de ghicit, mârâi Yardem. Șaișpe veri. Poate șapteșpe.

— Așa ziceam și eu.

— Aceeași vârstă pe care ar fi avut-o Merian.

— Pe-aproape.

Marcus își întoarse privirea către povârniș. Luminile sclipeau în ferestrele tăiate în piatră, iar deasupra lor, scrisul acela străvechi, acoperit de zăpadă, strălucea cenușiu-închis pe fundalul negru al stâncii în care fusese cioplit.

— Domnule!

Marcus privi-n urmă. Tralgul se instalase deja pe capra căruței, înfășurat în lână în stilul nomazilor din Pût, ca să-și țină trupul la căldură și brațul cu spada liber.

— Nu lăsa ce s-a întâmplat în Ellis să-ți afecteze judecata. Nu-i fiica ta.

Emoția din pieptul lui Marcus se foi neliniștită, ca un copil tulburat în somn.

— Nimeni nu e, zise el și se cufundă în întuneric.

O cupă de cidru fierbinte și atenția compătimitoare a maestrului Kit făcură ca, în jumătate de oră, acesta să afle toată povestea. Banca Medean, moartea celui care ar fi trebuit să mâne căruța, goana disperată a micuței contrabandiste către Carse. Fata plânse mai bine de jumătate din poveste. Își părăsise singurul cămin pe care-l știa și cel mai apropiat lucru de o familie pe care-l avea. Marcus ascultă totul cu brațele încrucișate pe piept, încruntat. Îl surprindeau tot felul de mici amănunte: faptul că vocea ei fusese mai sigură când vorbise despre scrisori de schimb și de problema transportului de capital, obiceiul de a-și da părul din ochi chiar și atunci când nu o deranja, de fapt, încovoierea defensivă a umerilor și a gâtului. Tag, căruțașul, nu meritase atenția lui. Cithrin bel Sarcour, contrabandistă amatoare, era cu totul altceva.

Când fata termină de vorbit, Marcus o lăsă cu actorii, îl apucă de braț pe maestrul Kit și-l conduse afară, pe coridoarele înguste de piatră ce brăzdau zidurile Bellinului. La fiecare cotitură, lumânările alungau întunericul; era suficientă lumină cât să vadă încotro mergeau, chiar dacă nu și pe unde călcau ca să ajungă acolo. Dar mersul alene era chiar ceea ce-și dorea Marcus în acest moment.

— Știai despre asta? întrebă Marcus.

— Știam că fata călătorește deghizată.

— Nu mi-ai pomenit niciodată despre asta.

— Nu mi s-a părut ciudat. Din experiența mea, oamenii joacă roluri și-apoi le leapădă destul de des. Gândește-te numai la propria mea poziție în convoiului ăsta.

Marcus trase adânc aer în piept.

— Bine, zise el. Va trebui să discut cu conducătorul convoiului. Nu putem să rămânem aici.

— Nu te supăra, căpitane, dar de ce nu? Mie mi se pare că misiunea convoiului rămâne neschimbată. Acum că știm care-i situația, poate c-o putem ajuta pe fată să-și ducă până la capăt șarada. Am putea să-i ascundem încărcătura până

vine primăvara și să ne purtăm ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat.

— Nu merge-așa.

— Ce anume nu merge-așa, căpitane? întrebă maestrul Kit.

Marcus se opri înaintea unui cot îngust. Unica lumânare aprinsă dădea liniilor sculptate pe perete o aparență de viață și inteligență. În lumina difuză, chipul actorului era doar auriu șters și beznă.

— Lumea nu merge-așa, zise Marcus. Nu se poate să ai atâția bani prin preajmă și să nu se lase cu vărsare de sânge. În cele din urmă, unul dintre noi va fi copleșit de lăcomie. Și chiar dacă n-ar fi așa, există cineva care caută căruța asta.

— Dar cum o s-o găsească, dacă nu știe că trebuie să ne caute pe noi? întrebă maestrul Kit.

Marcus observă că nu fusese contrazis în privința pericolului reprezentat de lăcomie și trădare.

— Așa, pe ghicite, aș zice că o să audă zvonuri despre un convoi păzit de eroul de la Gradis și Wodford. Și cu un iscusit care poate abate săgețile din drum și le poate porunci copacilor.

Tristețea de pe chipul actorului îi spuse lui Marcus că se făcuse înțeles.

— Nu pentru asta v-am angajat, zise Marcus, dar am nevoie să rămâneți cu mine.

Maestrul Kit strânse din buze, ezită îndelung, apoi se întoarse și porni înainte prin bezna dintre o lumânare și alta, către camera conducătorului convoiului. Marcus îl urmă. Preț de aproape un minut, singurul sunet fu zgomotul pașilor lor.

— Ce planuri ai? întrebă maestrul Kit cu o voce prudentă.

Marcus dădu din cap ca pentru sine. Măcar nu zisese „nu“.

— Să pornim către sud, răspunse el. Vestul este sub zăpezi, iar estul înseamnă să ne întoarcem înapoi în brațele oricui ne-o fi urmărind. Nordul înseamnă Pustia Secetoasă

în plină iarnă. O să anunțăm că ducem bunurile în Maccia sau Gilea ca să încercăm să le vindem pe piețele de acolo, în loc să așteptăm să ajungem în Carse. Pornim spre est, apoi o tăiem către sud.

— Nu știu niciun fel de drumuri către sud până…

— Nu-s drumuri. Trebuie să ieșim de pe drumurile dragonului și să urmăm cărări de țară și poteci până jos, la Marea Interioară. De-a lungul coastei este o trecătoare care abia de îngheață. Pe acolo, putem s-ajungem în Birancour în patru săptămâni dacă frigul durează. În cinci, dacă se dezgheață suficient cât să se facă noroi. Celor de-acolo nu le plac bandele înarmate care trec granița, așa că oricine ne-ar urmări s-ar putea pomeni întors din drum. Apoi încă o săptămână și-o să fim în Porte Oliva. E un oraș suficient de mare ca să-ți pierzi urma în el o iarnă. Sau, dacă drumurile nu-s prea rele, putem să forțăm până în Coasta de Nord, la Carse.

— Pare un drum cam ocolit, zise maestrul Kit.

Culoarul dădea într-o încăpere mai largă, unde se întâlneau mai multe coridoare și unde o lampă cu ulei atârna într-un suport de fier forjat. Maestrul Kit se opri în lumină, întorcându-se către el. Chipul îi era blând și grav.

— Mă întreb dacă ai luat în calcul și cealaltă variantă.

— Nu mai văd alta.

— Am putea să trecem cu toții pe la căruță, să ne umplem buzunarele și pungile și să ne evaporăm ca roua. Orice mai rămâne, putem să punem într-un depozit și să fie problema altcuiva.

— Ăsta ar putea fi cel mai înțelept lucru, zise Marcus. Dar nu pentru asta suntem plătiți. Avem grijă de siguranța convoiului până ajunge la destinație.

Marcus văzu scepticismul și amuzamentul sumbru de pe chipul actorului. Știa că acesta era momentul decisiv. Dacă actorul îl refuza, nu prea mai avea multe soluții.

Maestrul Kit ridică din umeri.

— Atunci cred că trebuie să-i spunem conducătorului convoiului că i s-au schimbat planurile.

Convoiul plecă la drum cu puțin înainte de amiază, sub un cer jos și plumburiu. Marcus călărea în avangardă. Capul încă-l mai durea după o noapte de vise pe cât de familiare, pe atât de crude. Sânge și foc. Țipetele de moarte ale unei femei și ale unui copil care erau țărână de doisprezece ani. Duhoarea de păr ars. Trecuseră ani de când nu se mai trezise strigându-și soția și copilul. Pe Alys și pe Merian. Sperase că era vindecat pentru totdeauna de coșmaruri, dar iată că acestea reveniseră, cel puțin deocamdată.

Le supraviețuise și-altă dată. Putea să le supraviețuiască și acum.

Conducătorul convoiului îi stătea alături, aburii albi ai respirațiilor lor ridicându-se din când în când. Ciorile îi urmăreau din copacii acoperiți de zăpadă, mișcându-și aripile ca niște bătrâni. Zăpada era moale, dar troienele nu erau prea înalte. Odată ce părăseau drumurile dragonului avea să fie mai rău.

— Nu-mi vine să cred ce facem, zise pentru a suta oară conducătorul convoiului. Nici măcar nu mi-au spus!

— N-au crezut că ai stofă de contrabandist, spuse Marcus.

— M-au luat de prost.

— Și eu, zise Marcus. Apoi, observând privirea scandalizată a timzinaiului adăugă: Nu, vreau să zic că și eu am fost luat de prost. Nu că am crezut și eu c-ai fi prost.

Conducătorul convoiului se cufundă într-o tăcere înciudată. Piscurile Bellinului dispărură în urma lor. Se anunță o iarnă grea. Când poposiră pentru noapte, ridicând corturile în amurgul ce se stingea rapid, Marcus străbătu tabăra însoțit de Yardem. La apropierea lor, discuțiile încetau. Zâmbetele erau din ce în ce mai false și mai neconvingătoare. Convoiul mustea de resentimente ca un fitil îmbibat în ulei. Trebuia să se asigure că nu se petrecea nimic care să-l aprindă.

Lucrurile nu stăteau mai rău decât se așteptase. Când ajunse în fața propriului său cort, o găsi așteptându-l.

Tag căruțașul dispăruse de pe fața pământului de parcă nici n-ar fi existat. Actorii o ajutaseră să-și curețe mare parte din vopseaua de pe păr și, lipsit de mustățile acelea ca lichenii, obrazul ei părea nefiresc de curat. Tinerețea și sângele ei cinnai îi dădeau aerul unui mânz, dar în câțiva ani avea să devină o femeie în toată firea.

— Căpitane Wester, zise ea, înghițind în sec emoționată. N-am apucat să-ți spun cât de recunoscătoare îți sunt.

— Asta-mi e meseria, spuse Marcus.

— Oricum, e mai mult decât aș fi avut dreptul să cer și... îți mulțumesc.

— Încă nu ești în siguranță, zise Marcus, cu mai multă asprime decât ar fi vrut. Păstrează-ți mulțumirile pentru atunci.

Fata roși, iar obrajii îi semănau cu niște petale de trandafiri presărate pe zăpadă. Schiță o plecăciune, se întoarse și se îndepărtă, iar zăpada îi scârțâi sub pași. Marcus o privi îndepărtându-se, clătină din cap și scuipă. Yardem, încă alături de el, își drese glasul.

— Fata asta nu-i fiică-mea, spuse Marcus.

— Nu-i, domnule.

— Nu merită s-o protejez mai mult decât pe oricare alt bărbat sau femeie din convoiul ăsta.

— Așa-i, domnule.

Marcus privi norii încruntat.

— Cred că am dat de belea, zise el.

— Da, domnule, zise Yardem. Ai dat.

Dawson

Vânătoarea Regelui se desfășura prin ninsoarea deasă, lătrăturile câinilor răsunau straniu și înăbușit în ceața cenușie. Dawson Kalliam se aplecă pe gâtul aburind al calului și simți puternicul animal avântându-se în aer. Zări șanțul înghețat nedeslușit pe dedesubt, apoi acesta dispăru și urmă impactul aterizării și, din nou, goneau ca vântul pe urmele prăzii. Mai multe voci se înălțară în urma lui, dar a regelui nu se număra printre ele. Dawson le ignoră. La stânga lui, din ninsoare, se ivi un armăsar sur în armură de vânătoare din piele roșie. Feldin Maas. Alții călăreau pe urmele lui, simple umbre înecate de zăpadă. Dawson se lipi mai tare de spinarea calului, înfigându-i călcâiele în coaste ca să-l facă să iuțească și mai mult pasul.

Cerbul alergase îndelung și cu îndârjire, fiind, în două rânduri, cât pe ce să se dovedească mai iscusit decât hăitașii și câinii. Dar Dawson călărise pe dealurile din Osterling Fells de când era copil, pe orice fel de vreme, și le cunoștea capcanele. Cerbul pătrunsese într-un canion care se înfunda și n-avea să mai iasă de-acolo în viață. Lovitura, firește, avea să-i revină regelui Simeon. Miza era acum cine avea să ajungă cel dintâi la vânat.

Ramurile de jos ale unui pin, de un verde strălucitor în vidul acela alb, indicau pe unde o apucase cerbul. Dawson coti, simțindu-i pe Feldin Maas și pe ceilalți îmbulzindu-se îndeaproape pe urmele lui. Cineva striga. Lătrăturile și schelălăielile câinilor se auzeau mai tare. Scrâșni din dinți, străduindu-se să înainteze.

Ceva se avântă dinspre dreapta. Nu calul sur. Un cal alb, fără armură. Călărețul lui nu purta coif sau căciulă și părul lung, auriu-roșcat, anunța, mai limpede ca un stindard, că era vorba despre Curtin Issandrian. Dawson își îmboldi din nou calul și se avântă înainte. Prea iute. Simți bubuitul ritmat al galopului frângându-se în vreme ce calul se străduia să-și recapete echilibrul. Bălanul zbură înainte pe lângă el și, o clipă mai târziu, surul ce-l purta pe Feldin Maas îl ajunse din urmă.

Dacă cerbul ar fi alergat încă vreun kilometru, Dawson ar fi putut să recâștige poziția de onoare, dar nefericitul animal era încolțit într-un luminiș, mult prea aproape. La picioare îi zăceau doi câini morți, iar vânătorii țineau în loc restul haitei strigând și folosindu-se de bicele scurte. O suliță îi sfâșiase blana de pe coaste, umplându-l de sânge. Piciorul stâng din spate era năclăit de sânge după ce un ogar îndrăzneț îi sfâșiase pintenul, iar blana sa hărtănită, de iarnă, îi dădea aerul unui drumeț aflat la capătul călătoriei. Se întoarse către ei ostenit, cu respirația ridicându-se ca un nor alb, iar Curtin Issandrian se opri. Dawson și Feldin Maas veneau imediat în spate.

— Bine jucat, Issandrian, zise Dawson cu amărăciune.

— Ce frumos e, nu-i așa? spuse câștigătorul ignorându-l.

Dawson trebui să admită că animalul avea o înfățișare cu adevărat nobilă. Epuizat, învins și înfruntând moartea, nu arăta nici urmă de frică. Resemnare, poate. Ură, în mod sigur. Issandrian își trase spada și salută cerbul, care își coborî capul ca și cum i-ar fi răspuns. Cel de-al doilea grup de călăreți năvăli în luminiș, șase cu toții, fiecare purtând sigilul casei sale. Câinii săreau și lătrau, iar hăitașii strigau și înjurau.

Apoi se ivi regele.

Regele Simeon pătrunse în poiană călare pe un armăsar negru, uriaș, cu frâie din piele neagră întrețesute cu stacojiu și auriu. Alături de tatăl lui era prințul Aster, călare pe un ponei, ținându-și spinarea dreaptă, mândru, cu armura

încă puțin prea largă. În urma regelui călărea maestrul său personal de vânătoare, un jasuru uriaș într-o armură verde cu auriu care se potrivea cu culoarea solzilor. Regele Simeon purta o armură de piele cu ținte aurii și un coif negru ce-i ascundea nasul strâmb și fălcile care începeau să se lase.

Dawson fusese alături de el la vânători încă de când erau amândoi băiețandri, mai tineri decât Maas și Issandrian, așa că ghicea osteneala în postura regelui, chiar dacă nimeni altcineva n-o observase. Restul participanților la vânătoare călăreau în urma regelui, vânători de ocazie mai interesați de bârfe și de călărie decât de sportul în sine. Erau prezente stindardele tuturor marilor case, întreaga curte din Camnipol adunată într-un luminiș din Osterling Fells.

Vânătorul jasuru luă o suliță din spinare și i-o întinse regelui Simeon. În mâinile regelui, arma păru mai lungă. Jasurul lansă o chemare și câinii se năpustiră în salturi asupra cerbului, distrăgându-i atenția. Regele Simeon așeză lancea în poziție, dădu pinteni calului și atacă. Cerbul dădu îndărăt, clătinându-se sub lovitură, cu sulița înfiptă adânc în gât. Se prăbuși, iar Dawson avu senzația viscerală că animalul era mai degrabă surprins decât în suferință. Moartea, oricât de clar ai fi văzut-o apropiindu-se, tot venea pe neașteptate. Brațul regelui Simeon era puternic ca-ntotdeauna, iar privirea lui la fel de agilă. Cerbul muri repede, fără să fie nevoie să i se curme suferințele cu o săgeată. Când hăitașii chemară câinii și ridicară pumnii în aer, semn că animalul nu mai trăia, din rândul nobilimii se înălțară urale, vocea lui Dawson alăturându-li-se.

— Deci cui îi revine onoarea? întrebă regele Simeon în timp ce hăitașii se apropiau să spintece cerbul. Issandrian? Sau tu, Kalliam?

— Am fost atât de aproape la sfârșit, zise Issandrian, încât aș putea spune că eu și baronul am ajuns în același timp.

Feldin Maas coborî de pe cal cu un zâmbet batjocoritor și se duse să examineze câinii uciși.

— Nu-i adevărat, zise Dawson. Issandrian a ajuns cu mai mult de o lungime de cal înaintea mea. Onoarea îi revine.

„Și n-o să-ți rămân îndatorat ție, nici măcar când este vorba despre un lucru atât de mărunt", își zise în gând.

— Atunci lui Issandrian îi revin coarnele, spuse regele Simeon, apoi ridică glasul strigând: Issandrian!

Ceilalți își înălțară în aer pumnii sau spadele, zâmbind prin ninsoarea ce continua să cadă și scandând numele câștigătorului. Ospățul avea să aibă loc a doua zi, vânatul fiind gătit pe vatra lui Dawson. Issandrian urma să stea pe locul de onoare. Gândul îi puse un nod în gât.

— Te simți bine? întrebă regele, suficient de încet pentru ca spusele să nu-i fie auzite de ceilalți.

— Da, Alteță, zise Dawson. Sunt bine.

O oră mai târziu, în timp ce călăreau pe drumul către casă, Feldin Maas își mână calul alături de el. De când cu căderea Vanaiului și înfrângerea întăririlor trimise de Maccia, Dawson se prefăcuse că știrile din Orașele Libere n-aveau deosebită importanță pentru el, dar prefăcătoria îl sufoca.

— Lord Kalliam, zise Maas. Am ceva pentru tine.

Îi azvârli lui Dawson o crenguță. Nu, nu o crenguță. O bucată de corn frântă, înroșită de sânge de ogar.

— O mică onoare este mai bună decât nicio onoare, nu? spuse Maas rânjind, apoi își îndemnă calul înainte cu un plescăit din limbă.

— O mică onoare, murmură amar Dawson, cuvintele înălțându-se în aburi albi.

Pe când călăreau înapoi către domeniul său, ninsoarea se transformă dintr-un noian de fulgi pufoși în steluțe izolate și, pe măsură ce norii joși se subțiau și se destrămau, munții dinspre est reapăreau în zare. Se simțea iz de fum, iar la sud se zăreau turnurile spiralate ale Osterling Fells. Piatra lor – granit și jadul dragonului – strălucea în soare,

iar ghirlandele atârnate de parapete dădeau impresia că până și clădirile se bucurau de înseninarea temporară.

Ca gazdă, era de datoria lui Dawson să supravegheze prepararea cerbului. Asta însemna doar că era obligat să petreacă vreo jumătate de oră în bucătărie, părând bine dispus, dar sufletul său se răzvrătea. Nu se simțea în stare să coboare în mijlocul haosului de câini și servitori. Se îndreptă cu pași mari către scara largă de piatră de lângă cuptoare și rămase pe palierul care-i permitea să supravegheze mesele de gătit. De-a lungul peretelui erau puse la răcit plăcinte și pâini și o femeie foarte bătrână înfigea pene de păun într-o bucată de porc tăiată în forma respectivei păsări și glasată până lucea ca sticla. Mirosul de pui fript cu stafide umplea aerul fierbinte. Gonacii sosiseră cu trupul cerbului și patru bărbați tineri se apucară să prepare carnea, frecând-o cu sare, frunze de mentă și unt, curățând mațele și venele care rămăseseră după eviscerare. Dawson se uită încruntat. Fusese un animal nobil cândva și să-l privești acum...

— Bărbate?

Clara apăruse în spatele lui, cu expresia politicoasă pe care o adopta când osteneala începea să-și spună cuvântul. Ochii îi străluceau, iar gropițele din obraji se desenau mai adânc ca de obicei. Numai cineva care își petrecuse o viață privind-o și-ar fi dat seama de asta. Îi urî pe cei de la curte pentru că făcuseră să-i apară expresia aceea în ochi.

— Nevastă, zise el.

— Se poate? întrebă ea, făcând un pas către holul din spate.

Dawson strânse din buze enervat. Nu pe ea, ci pe catastrofa domestică care-i solicita atenția. Încuviință scurt și o urmă spre umbra și relativa intimitate a holului. Înainte să părăsească palierul, o altă voce îl opri.

— Stăpâne! Ați scăpat asta!

Unul dintre vânători stătea în capul scărilor. Un tânăr bărbat cu bărbia lată și chipul sincer, în livreaua casei Kalliam. Ținea în mână bucățica aceea de corn rupt, întunecată

de sânge. Un servitor întorcându-l pe baronul Kalliam din drum ca pe un copil care și-a pierdut mingea.

Dawson simți cum se întunecă la față și-și încleștă pumnii.

— Cum te cheamă? întrebă el și la auzul tonului hăitașul păli.

— Vincen, domnule. Vincen Coe.

— Nu te numeri printre oamenii mei, Vincen Coe. Adună-ți lucrurile și dispari din casa mea până la lăsarea serii!

— S-stăpâne!

— Vrei să mai fii și biciuit pe deasupra, băiete? strigă Dawson.

Bucătăria de dedesubt amuți. Ochii tuturor se întoarseră către ei, apoi priviră iute în altă parte.

— Nu, stăpâne, zise hăitașul.

Dawson se întoarse și pătrunse cu pași mânioși în bezna coridorului, cu Clara alături. Ea nu-i reproșă nimic. Se aplecă spre el, în umbra scării, vorbindu-i foarte încet la ureche.

— Când a venit, Simeon a cerut să facă o baie fierbinte și, în loc să-i dau pe toți afară din camerele de îmbăiere, l-am pus pe administrator să deschidă Casa lui Andr. Cea de pe aripa estică. Este oricum mult mai plăcut acolo și are țevile acelea care păstrează apa caldă.

— Foarte bine, zise Dawson.

— Am dat ordin să nu i se permită nimănui accesul înăuntru cu excepția ta. Știam că o să vrei să petreci câteva clipe singur cu el.

— Nu pot să dau buzna peste rege când se scaldă, spuse Dawson.

— Bine-nțeles că poți, dragul meu. Zi-i pur și simplu că am uitat să te anunț. Am avut grijă să spun că acela este locul tău preferat după o vânătoare, așa că apariția ta n-o să fie greu de explicat. Afară doar dacă nu-i întreabă pe servitori și ei îi spun că de fapt folosești camerele albastre. Dar ar fi nepoliticos să iscodească așa, iar Simeon nu mi s-a părut niciodată nepoliticos, tu ce crezi?

Dawson simți să i se ia de pe umeri o greutate de care nu fusese decât pe jumătate conștient.

— Ce-am făcut ca să merit o soție perfectă ca tine?

— Ai avut noroc, zise ea, cu un zâmbet ușor străbătându-i expresia politicoasă. Acum du-te, înainte să-și termine baia. O să am grijă de bietul cățeluș pe care l-ai luat la șuturi mai adineauri. Oamenii ăștia chiar ar trebui să știe că nu-i bine să se apropie de tine când ești furios.

Casa lui Andr se afla între zidurile domeniului, cuibărită lângă capelă și altminteri separată de corpul principal de clădiri. Poeta cinnaie care-i dăduse numele locuise aici pe vremea când Osterling Fells fusese reședința unui rege cu o slăbiciune față de rasele inferioare, iar Anteea doar numele unei linii minore de nobili din nord, la distanță de o jumătate de zi călare. Niciuna dintre poeziile lui Andr nu supraviețuise secolelor. Singurele urme pe care le lăsase în această lume erau o căsuță ce-i purta numele și o inscripție cioplită deasupra cadrului ușii – DRACANI SANT DRACAS – al cărei înțeles fusese uitat.

Regele Simeon stătea într-o cadă din bronz în forma unei mâini imense de dartinai, ale cărei degete lungi, curbate în jos, către palmă, lăsau să picure apă fierbinte, aburindă din canalele de sub gheare. O savonieră de piatră se afla pe o poliță amenajată pe degetul mare. O fereastră cu vitraliu învăluia încăperea caldă în nuanțe de verde și auriu. Servitorii personali ai regelui stăteau lângă peretele din spate, ținând în mâini prosoape moi cu care să-l șteargă și spade cu care să-l apere. Când Dawson intră în încăpere, regele își ridică privirea.

— Îmi cer iertare, sire, spuse Dawson. Nu știam că sunteți aici.

— Nu-i nimic, vechiul meu prieten, zise Simeon făcându-le semn servitorilor. Știu că am dat buzna în locul tău preferat. Ia loc. Bucură-te de căldură și o să-ți fac loc de îndată ce o să încep să-mi simt degetele de la picioare.

— Vă mulțumesc, sire, zise Dawson în timp ce servitorii îi aduceau un scăunel. De fapt chiar voiam să discut o problemă cu Maiestatea Voastră, între patru ochi. E vorba despre Vanai. Este o chestiune pe care ar fi mai bine s-o auziți din gura mea.

Regele Simeon se ridică în capul oaselor și, pentru o clipă, nu mai fură un rege și supusul său de rang nobil, ci Simeon și Dawson, ca pe vremuri. Doi băieți cu sânge nobil și de rang înalt, îmbătați de propria mândrie și demnitate. Nemulțumirea lui Dawson față de campania din Vanai și indignarea de a-și vedea fiul sub comanda lui Alan Klin erau bine cunoscute. Totuși, Dawson le readuse în discuție, construindu-și din furie și din credința în dreptatea sa elanul care să-l poarte până la capătul mărturisirii. Simeon ascultă totul concentrat, iar gărzile de corp ignorară totul cu egală concentrare. Dawson văzu chipul acela atât de familiar trecând de la curiozitate la surpriză, apoi la dezamăgire și, în final, la un soi de disperare amestecată cu amuzament.

— Trebuie să încetezi să mai joci asemenea jocuri cu partida lui Issandrian, zise regele Anteei imperiale lăsându-se pe spate în cadă. Și totuși, mi-aș fi dorit nespus să fi reușit. M-ar fi salvat de o mulțime de bătăi de cap. Ai auzit de Carta lui Edford?

— Carta cui?

— Carta lui Edford. E o bucată de pergament pe care un preot a găsit-o în străfundurile unei biblioteci din Sevenpol și care vorbește despre șeful unui consiliu al fermierilor de pe vremea regelui Durren cel Alb. În baza sa, cei din nord au înaintat o petiție cerând numirea unui nou consiliu al fermierilor. Orice proprietar de pământuri care are destui bani ca să-și cumpere un teren va avea un cuvânt de spus la curte.

— Nu vorbești serios, exclamă Dawson. Au de gând să-și mâne catârii prin palate? Să crească turme de capre în grădinile Turlei Regelui?

— Nu le da idei, zise regele întinzându-se spre săpunieră.

— E o cacealma, spuse Dawson. N-o să facă niciodată una ca asta.

— Bătrâne prieten, tu pur și simplu nu realizezi cât de împărțită este curtea. Issandrian e foarte iubit de cei de jos. Dacă ei câștigă putere, el câștigă odată cu ei. Și acum, cum Klin este lada lui cu bani din Vanai, nu prea am cine știe ce pârghii.

— Doar nu vrei să spui…

— Nu, nu se poate să existe un consiliu al fermierilor. Dar trebuie să închei o pace într-un fel sau altul. După solstițiul de vară, o să-l trimit pe Aster să fie pupilul lui Issandrian.

Apa picura din degetele imense de bronz. Un nor trecător făcu lumina să pălească. Regele Simeon își săpunea brațele în tăcere, cu chipul împietrit, în timp ce semnificațiile spuselor lui pluteau în aer.

— Atunci el ar fi regent, zise Dawson cu vocea înăbușită. Dacă ai muri înainte ca Aster să ajungă la majorat, Issandrian ar fi regent.

— Nu-i sigur, dar ar avea dreptul să pretindă poziția.

— O să te ucidă. Asta e trădare.

— Asta e politică, zise Simeon. Am sperat că Ternigan o să păstreze orașul pentru el, dar ticălosului ăluia bătrân îi place să fie independent. Știe că partida lui Issandrian se află în plină ascensiune. Acum le-a făcut o favoare, fără să se înscrie de-a dreptul în tabăra lor. Eu voi fi silit să-l curtez. Ei vor fi siliți să-l curteze. Iar el o să stea în Kavinpol și-o să se lase pupat și pe-o bucă și pe alta.

— Simeon, Curtin Issandrian o să te omoare.

Regele se lăsă pe spate, iar apa întunecată îi mergea în sus pe brațe închizându-i culoarea părului. Spuma săpunului plutea învolburându-se la suprafața apei.

— N-o să mă omoare. Atâta timp cât îl are pe fiul meu, mă poate face să dansez cum îmi cântă fără să mai aibă parte și de bătaia de cap pe care ți-o aduce tronul.

— Atunci frânge-i spinarea, zise Dawson. O să te ajut. Ne putem forma propria noastră partidă. Sunt unii care n-au uitat vechile căi. Tânjesc după ele. Îi putem recruta.

— Da, putem, dar cu ce scop?

— Simeon. Dragul meu prieten. Acum e momentul. Anteea are nevoie de un rege în toată puterea cuvântului. Tu poți fi acela. Nu-ți trimite băiatul la Issandrian.

— Momentul nu-i potrivit. Issandrian se află în plină ascensiune și, dacă ne ridicăm contra lui, n-o să facem decât să dăm apă la moară adversarului. Mai bine să așteptăm până când se va poticni. Datoria mea acum este să veghez să n-o apucăm pe calea dragonului. Dacă pot să-i las lui Aster moștenire un regat fără războaie civile, mie mi se pare îndeajuns.

— Chiar dacă n-ar mai fi adevărata Anteea? întrebă Dawson simțind cum i se deștepta o migrenă. Ce onoare-i mai rămâne unui regat care renunță la moștenirea sa în fața acestor copii înfumurați și plini de ei?

— Dacă mi-ai fi zis toate astea înainte ca Ternigan să-i predea Vanaiul, poate-aș fi fost de acord. Dar unde-i onoarea într-o luptă pe care n-o poți câștiga?

Dawson își privi mâinile. Vârsta îi îngroșase încheieturile degetelor, iar frigul îi crăpase pielea. Mirosul de săpun îi irita nările. Prietenul lui din copilărie, stăpânul și regele său, ofta și gemea răsucindu-se în cadă ca un bătrân. Undeva în Osterling Fells, Curtin Issandrian și Feldin Maas îi beau vinul, închinând unul în sănătatea altuia. Râzând. Dawson simți că-l dureau obrajii și se forță să-și descleșteze fălcile.

„Unde-i onoarea într-o luptă pe care n-o poți câștiga?“ Întrebarea plutea între ei, în aer. Când reuși să-și ascundă dezamăgirea din voce, Dawson vorbi.

— Unde altundeva să fie, alteță?

Cithrin

Drumurile dragonilor rămăseseră în urmă și lumea se redusese la ninsoare și noroi. Căruța de sub ea hurducăia peste făgașe și gropi, catârii din față se opinteau și alunecau, iar roțile trosneau și aruncau noroi înaintând prin mocirla lăsată de căruțele dinaintea ei. Cithrin ținea frâiele cu degetele amorțite, cu răsuflarea înălțându-se fantomatică în aer, și privea cum dealurile joase făceau loc câmpiei și cum pădurea se rărea, înlocuită de arbori pitici și rugi de mure acoperiți de promoroacă. Poate că primăvara ținutul care înconjura Orașele Libere era verde și plin de viață, dar acum pustietatea părea eternă.

Trecură pe lângă un ogor cu căpițe de fân putrezit ce stăteau mărturie nenorocirii abătute asupra unui fermier. Apoi pe lângă o podgorie în care șiruri după șiruri de spaliere susțineau o viță de vie neagră, cu un aspect mort, lemnos. Din când în când, câte un iepure țâșnea din ascunziș, atât de departe că de-abia-l vedeai. Sau un cerb răzleț se aventura prea aproape de convoi și un căruțaș sau unul dintre paznici trăgea o săgeată înspre el, sperând să facă rost de vânat proaspăt. Din câte văzuse ea, nimeni nu-și atinsese ținta.

Dar mai ales era frig. Și zilele continuau să se scurteze.

Într-o noapte, conducătorul convoiului făcu popas la o moară părăsită. Cithrin își opri căruța lângă întinderea înghețată a iazului, își deshămă catârii stropiți cu noroi și îi bușumă în timp ce mâncau. Înspre apus, un soare însângerat atârna pe cer. Opal veni să vadă ce face și în ochii blânzi ai femeii apăru o expresie de mulțumire.

— Ei, draga mea, până la urmă o să te transformăm noi într-un căruțaș pe cinste, zise ea.

Cithrin zâmbi, simțind cât o dureau obrajii mușcați de ger.

— Într-un căruțaș se poate, spuse ea. Cinstea-i altă discuție.

Femeia mai vârstnică ridică din sprâncene.

— Încă o glumă, spuse Opal. Probabil că lumea o să se oprească din învârtit. Vii la masă?

— Nu cred, spuse Cithrin, examinând copitele unui catâr. Mica iritație pe care o observase cu o zi în urmă era tot acolo, dar nu se agravase.

— Nu-mi place să fiu printre ei.

— Ei?

— Ceilalți. Nu cred că mă plac prea tare. Dacă n-aș fi fost eu, ar fi cu toții în Bellin, în jurul unei vetre. Iar căpitanul…

— Wester? Da, e morocănos ca un urs, nu? Nici eu nu prea știu ce să cred despre el, zise Opal cu un ton detașat, gânditor, în care se simțea o undă de flirt. Totuși sunt convinsă că n-o să te muște decât dacă-l rogi.

— Nu contează, zise Cithrin. Cred c-o să rămân în căruță.

— Atunci îți aduc eu o farfurie cu mâncare.

— Mulțumesc, zise Cithrin. Și, Opal!

— Da!

— Mulțumesc înc-o dată.

Femeia zâmbi și schiță o mică reverență ironică. Cithrin o urmări cu privirea cum se întorcea către clădirea morii. Înăuntru, cineva făcuse focul și din hornul de piatră se înălța un fir subțire de fum. În jurul ei, zăpada strălucea când aurie, când roșie și, între aceste sclipiri, cenușie. Cithrin puse pături pe spinările catârilor și-și aprinse și ea un foc. Opal reveni cu o farfurie cu legume înăbușite și prăjituri de ovăz, apoi se întoarse la vocile și muzica dinăuntru. Cithrin se ridică dornică s-o urmeze, apoi se așeză la loc.

În timp ce mânca, răsăriră stelele. Zăpada împrumuta strălucire luminii palide a lunii în ultimul pătrar. Gerul se înteți și Cithrin se ghemui cât mai aproape de micul ei foc. Frigul o asaltă, strecurându-i-se în oase. Înconjurând-o.

Mai târziu, după ce căpitanul și tralgul plecau în recunoaștere, iar ceilalți la culcare, avea să se furișeze și ea înăuntrul morii și să găsească un colț unde să se ghemuiască. La micul dejun o să evite privirile și întrebările curioase ale celorlalți căruțași și o să vină înapoi cât mai repede la catârii ei. Lumina zilei era puțină și conducătorul convoiului nu permitea să se piardă timpul cu flecăreli. Aceste ore lungi, întunecate și geroase dintre încetarea muncii și somn erau pentru ea partea cea mai rea a zilei. Le îndura retrăgându-se înăuntrul minții ei.

De obicei începea prin a-și cânta cântece și a-și reaminti piese și spectacole la care mersese ca membru al personalului băncii. Nu trecea însă mult și se pomenea revenind la magistrul Imaniel și la testele la care o supunea la fiecare cină. Diferența dintre un dar oferit pentru un angajament contractual și un împrumut oficial, paradoxul prin care două părți acționau rațional și totuși ajungeau la o soluție care nu avantaja pe nimeni, strategiile pentru un contract cu durată fixă și cele pentru un contract reînnoit periodic. În copilărie, aceste ghicitori îi ținuseră loc de jocuri și acum se întorcea la ele căutând liniște și alinare.

Se pomeni calculând valoarea convoiului ca întreg, cât anume ar fi putut câștiga membrii săi în Carse și dacă în Porte Oliva ar fi trebuit să crească sau să scadă prețurile pentru ca profitul să fie echivalent. Se gândi la Bellin, întrebându-se dacă o taxă de trecere sau de găzduire ar fi făcut târgușorul mai bogat. În ce moment anume ar fi fost mai avantajos să abandoneze căruțele decât să continue drumul. Dacă fusese înțelept din partea magistrului Imaniel să investească într-o fabrică de bere și, în același timp, s-o asigure împotriva unui incendiu. În lipsa unor date concrete, nu era decât un joc, dar era jocul la care se pricepea cel mai bine.

Operațiunile bancare, îi spusese magistrul Imaniel, nu se reduceau la aur și argint. Conta să știi ceva în plus față de ceilalți, să-ți dai seama cine era de încredere și cine nu, să ai abilitatea de a părea ceva fiind de fapt altceva. Prin

întrebările pe care și le punea, îi invoca în fața ochilor pe el și pe Cam, și pe Besel. Le vedea din nou fețele, le auzea râsetele și se pierdea într-un alt timp și-ntr-un alt loc. Un loc unde era iubită. Sau poate că nu iubită. Dar măcar un loc căruia-i aparținea.

Pe măsură ce noaptea din jurul ei devenea tot mai rece, spaima care-i strângea stomacul se mai potoli. Trupul ei ghemuit se înmuie și se destinse. Puse niște crengi mai mari pe foc și privi flăcările mai întâi scăzând, apoi strălucind mai tare când focul se aprinse. Căldura îi mângâia fața și mâinile, iar lâna în care se înfășurase ținea într-o bună măsură departe frigul nopții.

Ce s-ar întâmpla, se întrebă ea, dacă banca ar oferi un împrumut mai mare celor care i-au plătit un împrumut anterior mai devreme de data prevăzută prin contract? În urma acestui aranjament, cei care împrumutau ar fi câștigat mai mulți bani, iar bancherii ar fi obținut profituri mai rapide. „Și totuși", zise în mintea ei magistrul Imaniel, „dacă toată lumea are de profitat, înseamnă că ți-a scăpat ceva." Exista o consecință pe care n-o vedea…

— Cithrin.

Își ridică privirea. Sandr se furișa aplecat prin penumbra dintre căruțe. Unul dintre catâri își înălță capul scoțând aburi pe nări și reveni din nou la odihnă. Când Sandr se așeză lângă ea, Cithrin auzi un clinchet metalic neobișnuit și clipocitul unui burduf de vin.

— Nu-mi spune c-ai făcut una ca asta, zise ea, iar Sandr zâmbi cu gura până la urechi.

— Maestrul Kit n-o să se supere. Și-a reîmprospătat proviziile de cum am ajuns în Bellin, pregătindu-se de iernat. Numai că acum trebuie să-l care până la capătul lumii. Chiar îi facem o favoare dacă-i ușurăm povara.

— O să dai de bucluc, spuse ea.

— N-ai să vezi!

Desfăcu burduful cu mâna înmănușată și i-l întinse. Mirosul alcoolului o încălzi aproape înainte să ia prima

înghițitură. Bogat, tare și mătăsos, vinul îi inundă gura și i se prelinse pe gâtlej. Căldura lui o învălui ca și cum ar fi înghițit o lumânare. Nu exista nicio dulceață în el, ci ceva mai profund.

— În numele Zeului, exclamă ea.

— Bun, nu-i așa? întrebă Sandr.

Ea îi zâmbi și mai luă o înghițitură zdravănă. Apoi încă una. Căldura îi învălui stomacul și începu să i se răspândească în brațe și picioare. Îi înapoie burduful fără tragere de inimă.

— Asta nu-i tot, zise el. Ți-am adus ceva.

Scoase de sub mantie un sac de canava. Pânza duhnea a praf și mucegai și, când o așeză în zăpadă, ceva dinăuntru se deplasă cu un clinchet. În lumina lunii, ochii lui străluceau.

— Erau în magazia din spate. Plus alte chestii. De fapt Smit le-a găsit, dar eu m-am gândit la tine și-am făcut un schimb.

Sandr scoase la iveală o gheată de piele crăpată, cu sfoară în loc de șiret. De talpă era prinsă o formă complicată din metal ruginit, întunecată și murdară cu excepția unei muchii ca de cuțit ce se întindea pe toată lungimea, strălucind, proaspăt ascuțită.

— Ai patinat vreodată? o întrebă Sandr.

Cithrin clătină din cap. Sandr scoase din sac două perechi de ghete a căror piele învechită părea cenușie în lumina slabă. Ea mai luă o înghițitură zdravănă de vin.

— Sunt prea mari, zise el, dar am pus nisip înăuntru. Nisipul este bun fiindcă ia forma piciorului. O cârpă s-ar strânge toată într-un loc. Uite, încearcă-le!

„Nu vreau“, își zise Cithrin, dar Sandr deja îi luase piciorul în mâini și-i scotea cizma, foarte mulțumit de sine. Patina era rece și pielea curbată din vârf o bătea la deget, dar Sandr legă strâns șiretul din sfoară și se apucă să-i descalțe și celălalt picior.

— Am învățat să patinez în Asterilhold, spuse Sandr. Acum doi… ba nu, pe Zeu, acum trei ani. Abia mă alăturasem

trupei și maestrul Kit a hotărât să iernăm în Kaltfel. Acolo-i atât de frig că-ți îngheață scuipatul înainte s-atingă pământul și nopțile sunt lungi de nu se mai termină. Dar în centrul orașului este un lac și tot timpul cât am stat acolo puteai să-l traversezi din orice direcție. În fiecare an construiesc pe el un oraș de iarnă. Case și taverne, și câte altele. Ca un oraș adevărat.

— Serios? întrebă ea.

— Era minunat. Poftim. Cred că-i gata. Stai să mi le pun și eu pe-ale mele.

Cithrin mai luă o gură de vin tare și căldura i se răspândi în degetele de la mâini și de la picioare. Cumva reușiseră să bea jumătate din burduf. Obrajii îi ardeau. Aburii vinului o făceau să se simtă amețită și veselă. Sandr mormăia chinuindu-se să încalțe patinele tăioase, care scârțâiau și zăngăneau. Părea imposibil ca un lucru atât de nefiresc să funcționeze, dar el legă și ultima curea, se împletici până la iaz și păși pe gheață. Atunci, dintr-odată, deveni grația întruchipată. Picioarele îi forfecară schimbându-și poziția și lamele patinelor brăzdară gheața șuierând. Trupul i se unduia descriind curbe, în timp ce plutea de-a curmezișul iazului și-napoi, mișcându-și brațele cu grația unui dansator.

— Nu-s rele, îi strigă el. Vino-ncoace! Încearcă și tu!

Încă o gură de vin și-apoi încă una, ca să-i poarte noroc, și Cithrin reuși să ajungă și ea pe gheață. Gerul o mușcă, dar dinții păreau să i se fi tocit. Gleznele i se bâțâiau în timp ce se chinuia să înțeleagă acest nou echilibru. Încercă să se împingă în picioare, cum făcea Sandr, și căzu zdravăn pe gheață. Sandr râse încântat.

— E greu doar prima oară, zise el, oprindu-se lângă ea cu un șuierat. Dă-mi mâna. O să-ți arăt.

În câteva minute, avea genunchii îndoiți, brațele întinse în lături și picioarele-i tăiau gheața. Dar nu căzu.

— Nu încerca să mergi, îi spuse Sandr. Împingi cu un picior, aluneci pe celălalt.

— Ție ți-e ușor, zise ea. Știi ce faci.

— Acum. Dar când am început eram mai rău decât tine.

— Lingușitorule!

— Poate meriți să fii lingușită. Nu, așa. Asta-i. Asta-i!

Trupul lui Cithrin prinse secretul și se pomeni plutind pe gheață. Nu cu grația și siguranța lui Sandr, dar pe-aproape. Gheața gonea sub ea, albă, cenușie și neagră în lumina lunii. Noaptea avea gust de vin și curgea în jurul ei ca un râu. Sandr chiui și o luă de mână, apoi alergară împreună de-a lungul iazului morii, iar dârele patinelor străluceau albe în lumina slabă.

De pe mal, unul dintre catâri comentă printr-un mormăit și o bătaie din copită. Curentul stârnit de viteză șuiera pe la urechile lui Cithrin. Se simți râzând și învârtindu-se. Gheara din stomac era o amintire, un vis, ceva ce i se întâmplase altcuiva. Mai căzu de două ori, dar asta nu făcu decât s-o amuze. Gheața era un cer acoperit de nori și ea învățase să zboare. Ghețușul trosnea și scrâșnea sub patinele ei, iar Sandr aplaudă reverența complicată și stângace pe care Cithrin o schiță în mijlocul iazului.

— Întrecere, îi strigă el. Până colo și-napoi.

Ca o săgeată eliberată din arc, Sandr țâșni spre malul cel mai îndepărtat al iazului și Cithrin îl urmă. Picioarele o dureau, inima-i bătea cu duruitul unui bolovan care se rostogolește la vale, iar fața-i era amorțită ca o mască. Sandr ajunse la marginea gheții, își luă avânt înainte să atingă zăpada și trecu pe lângă ea în viteză, în direcția căruței. Cithrin se întoarse la rândul ei, forțându-se să gonească mai iute. În mijlocul iazului, gheața se întunecase și protesta trosnind, dar Cithrin o străbătu în viteză, ajunse în spatele lui Sandr, apoi patină pe lângă el și-l depăși. Sau aproape.

Patina i se împotmoli în zăpadă și în trestiile ce muriseră odată cu venirea iernii. Pământul albit de lună se ridică și o lovi atât de tare că i se tăie răsuflarea. Sandr se lăsă alături de ea, cu ochii mari și cu obrajii atât de roșii de parcă ea l-ar fi ciupit. Expresia de surprindere și îngrijorare de pe chipul lui era atât de nostimă, încât Cithrin izbucni în râs.

Sandr începu şi el să râdă, apoi băiatul aruncă în aer o mână de zăpadă care căzu în jurul lor asemenea fulgilor de păpădie. Apoi se rostogoli mai aproape, lăsându-și greutatea pe coastele fetei. Își apăsă buzele pe ale ei.

„O!" își zise ea. O clipă mai târziu, încercă să-i răspundă la sărut.

Nu era atât de ciudat pe cât se așteptase. O cuprinse cu brațele, iar trupul lui îl acoperi cu totul pe al ei, împingând-o în zăpada care nu părea nicidecum rece. Mâinile lui se încurcară în tunică, apoi în bluza groasă de lână. Degetele lui îi găsiră pielea. Realiză că se arcuia presându-și trupul de mâna lui, dar era ca și cum ar fi privit totul de la distanță. Se auzi respirând sacadat.

— Cithrin, spuse Sandr. Trebuie…trebuie să știi…

— Nu, spuse ea.

El se opri și se trase înapoi. Își luă mâna de pe sânii ei. Pe chip i se citea remușcarea. Ea simți un val de nerăbdare.

— Nu vorbi, am vrut să zic, spuse ea.

Știuse întotdeauna despre sex, lucruri destul de vagi. Cam îi vorbise despre asta pe un ton aspru, sever, menit s-o pună în gardă. În timpul carnavalului de primăvară îi văzuse pe mimii ambulanți dansând pe străzile luminate de torțe, purtând măști și nimic altceva. Poate că n-ar fi trebuit să mai fie un mister pentru ea. Și totuși, în timp ce-și desfăcea cureaua și-și trăgea pantalonii aspri, se întrebă dacă asta făcea Besel cu toate fetele alea. Toate cele care nu erau ea. Așa fusese și pentru ele? Auzise că prima oară durea. Se întrebă cum avea să fie. Coapsele goale ale lui Sandr străluceau aproape la fel de palide ca zăpada. Se concentra să-și scoată patinele fără să se ridice.

„Sper că nu-i nicio problemă că nu-l iubesc", își zise ea.

Un răcnet izbucni de nicăieri, puternic, brusc și vibrând de violență. Sandr se înălță în aer ușor ca un fulg, cu ochii măriți de surpriză. Cithrin bâjbâi după pantaloni. În prima clipă, avu impresia că o pasăre enormă coborâse din cer și-l înhățase pe băiat.

Căpitanul Wester îl azvârli pe Sandr pe gheață, unde ateriză fără grație, alunecând cât colo. Spada căpitanului șuieră ieșind din teacă și Wester se îndreptă către Sandr înjurând în trei limbi. Cithrin se ridică în genunchi, aranjându-și hainele. Sandr dădu înapoi poticnindu-se, cu penisul încă în erecție bălăngănindu-se caraghios, și căzu.

— N-am silit-o, chițăi Sandr. N-am silit-o.

— Și crezi că-mi pasă? se răsti la el Wester, arătând cu spada burduful de vin pe jumătate acoperit de zăpadă. O prostești cu băutură ca să-i desfaci picioarele și vrei o medalie pentru bună purtare?

— Nu sunt beată, zise Cithrin, realizând că, de fapt, cel mai probabil era.

Wester nici n-o băgă în seamă.

— Mai atinge-te tu de ea, băiete, și-o să-ți tai ceva. Și să te rogi să fie vorba doar de un deget.

Sandr deschise gura, dar nu reuși decât să scoată un vaiet ascuțit.

— Oprește-te! strigă Cithrin. Lasă-l în pace!

Wester se întoarse către fată cu ochii arzând de furie. Era mai înalt decât ea și de două ori mai lat și văzându-l cu spada trasă din teacă, o parte mică și cuminte a minții ei o îndemnă să tacă. Dar vinul, stânjeneala și mânia o împinseră înainte.

— Cine ești tu să-i spui ce poate și ce nu poate să facă? strigă ea. Și cine te crezi să-mi spui mie?

— Sunt ăla care-ți salvează viața. Și-o să faci cum îți spun, se răsti Wester, dar ei i se păru că îi putea citi confuzia în privire. N-o să-ți permit să te transformi într-o târfă!

Cuvântul o răni. Cithrin își strânse pumnii până când o durură. Sângele îi aprinse obrajii și-i vui în urechi. Când vorbi, aproape că țipă.

— N-aveam de gând să-i iau bani!

Wester o privi de parcă abia atunci o vedea pentru prima oară. Confuzia i se adânci, făcându-l să se încrunte, și gura i se arcui într-un zâmbet amuzat. Apoi, inexplicabil, pe chip i se ivi tristețea.

— Căpitane, mârâi o altă voce și tralgul se ivi din întuneric.

— Nu-i momentul, Yardem, zise Wester.

— M-am prins după țipete, domnule. Se apropie niște soldați.

Între o respirație și alta, Wester se schimbă la față. Se domoli și ținuta i se îndreptă. Confruntarea fu dată uitării de parcă nici n-ar fi fost și Cithrin se simți descumpănită de schimbarea atât de bruscă. I se părea incorect felul în care căpitanul abandonase lupta înainte să se lămurească lucrurile.

— Unde? întrebă Wester.

— Au așezat tabăra peste deal, la est, zise tralgul. Peste douăzeci. Stindard anteean, corturi din Vanai.

— O, pe zâmbetul Zeului, spuse Wester. E vreo șansă ca iscoadele lor să nu ne fi observat?

— Niciuna.

— Te-au văzut?

— Nu.

Furia lui Cithrin se spulberă, pe măsură ce cuvintele își croiau drum prin amețeala vinului și prin rămășițele mâniei. Wester mergea deja pe lângă căruța ei. Se uită la Sandr care încă se mai poticnea pe patinele lui, la burduful de vin pe jumătate îngropat în zăpadă, la iazul pe care dârele albe lăsate de patine încă mai străluceau.

— Sandr, zise el. Adu-l pe maestrul Kit.

— Da, domnule, spuse Sandr și-i dădu zor împleticindu-se către clădirea morii.

Cu o expresie absentă, Wester își vârî spada în teacă. Ochii lui măsurau împrejurimile, căutând ceva. Cithrin așteptă cu sufletul la gură. Nu puteau fugi. Nu puteau lupta împotriva a peste douăzeci de soldați. Și orice bunăvoință la care s-ar fi putut aștepta din partea lui Wester probabil dispăruse cu totul de-acum.

Secundele se întindeau nesfârșite. Wester trase aer în piept și-i dădu drumul încet.

— O s-avem nevoie de o mătură, zise el.

Geder

Briza cumplit de rece dinaintea zorilor se strecura șuierând prin cortul lui Geder, făcând să danseze flacăra lămpii cu ulei. Se aplecă și trase de fitil, înjurând în șoaptă. Flacăra dădu mai multă lumină, apoi începu să scoată fum. Vârî fitilul înapoi, încet, până când fumul se împrăștie. În lumina mai puternică, cerneala ștearsă deveni dacă nu clară, măcar lizibilă. Își vârî mâinile la subțiori ca să le încălzească și se aplecă asupra cărții.

„Și așa s-a făcut că, în zilele de pe urmă, cele trei mari tabere au pornit un război cu vărsare de sânge și teribilă viclenie, astfel că nenumărate corăbii de piatră au zburat pe ceruri, având țepi care au măcelărit dragonii din zbor, iar stoluri întregi au găsit căi de a se ascunde de dușman până când aveau să cadă în uitare, putând astfel ataca dușmanul prin surprindere, și au existat și săbii înveninate ce-au ucis pe stăpân și pe sclav deopotrivă. Mărețul Morade cel cu solzii de argint, cel mai puternic și mai smintit dintre frații de cuib încleștați în război, a meșterit o unealtă mai vicleană decât oricare alta ce-o cunoscuse lumea până atunci și, în munții înalți aflați la sud de Haakapel *(despre care Geder credea că se numeau acum Hallskar)* și la est de Sammer *(Geder era aproape sigur că acesta era numele dat Keshetului în orașul încincit)*, l-a făurit pe Slujitorul cel Drept pe care nimeni nu-l putea minți și toți erau siliți a-i da crezare, și semnul său era cel al punctelor cardinale și intercardinale, indicând cele opt direcții ale lumii în care nicio minciună nu se putea ascunde, și în acesta și-a aflat marele Morade cea mai ingenioasă dintre puteri.“

Se frecă la ochi. Paginile groase și îngălbenite miroseau a praf și mucegai și a cleiul acela ciudat de lipit pe care nu-l mai folosea nimeni de cinci sute de ani. Când găsise cartea în cotloanele unui magazin de vechituri din Vanai, fusese încântat. Acum, luptându-se cu traducerea, entuziasmul îi pălea.

Traducătorul pretindea că a copiat și a tradus un pergament mult mai vechi, acum pierdut, ce data din perioada primelor generații de după căderea Imperiului dragonilor. Pe de o parte, asta era o metodă atât de răsuflată și de forțată de a încadra un eseu speculativ încât, citind, Geder simțise că i se înecau toate corăbiile. În al doilea rând, asta însemna că tot conținutul eseului era prezentat ca fiind istorie reală, lucru care i se părea prea puțin interesant. Și, în cele din urmă, autorul îmbrățișase un stil cu fraze lungi și sintaxă complicată, într-o încercare de a conferi autenticitate textului, ceea ce transforma fiecare pagină într-o probă de rezistență. Ori de câte ori Geder ajungea la verb, trebuia să se întoarcă pentru a-și aminti la ce se referea.

Dacă ar fi fost în Vanai, ar fi lăsat traducerea deoparte. Dar sir Alan Klin, Protectorul Vanaiului, prinsese de veste despre un convoi care scosese pe furiș afară avuția secretă a orașului și făcuse din recuperarea acesteia prioritatea sa. Asta însemna că-și trimisese favoriții înspre Carse pe drumurile dragonilor, silindu-i pe ceilalți nobili să-și conducă propriile trupe tot mai departe de posibilele terenuri unde se desfășura adevărata vânătoare, până când lui Jorey Kalliam nu-i mai rămăsese decât să cerceteze Pustia Secetoasă, Fallon Broot ajunsese pe drumul maritim către Elassae, iar Geder Palliako, în fruntea a vreo douăzeci de timzinai pe jumătate răzvrătiți, în noroaiele înghețate din extrema sudică a Orașelor Libere.

În săptămânile petrecute pe drumuri de țară și poteci făcute de animalele sălbatice, descoperiseră trei convoaie. Mici înjghebări abia de câte trei căruțe fiecare, toate transportând mărfuri de iarnă între orașele și târgurile din apropiere.

Între acestea, zilele noroioase și frigul cumplit al nopții îl epuizau pe Geder. Și oricât de proastă tovărășie se dovedea a fi eseul despre puterea dragonilor de a neutraliza minciunile, tot era mai bună decât cea a soldaților. La sfârșitul zilei, se ghemuia în pat, dormind în timp ce ceilalți beau, cântau și blestemau ninsoarea. Diminețile se trezea odată cu bucătarul, citea, traducea și se prefăcea că se afla oriunde altundeva.

Se auzi un zgâriat discret la intrare și scutierul său intră înăuntru însoțit de timzinaiul care ocupa poziția de secund. Scutierul ducea pe o tavă un castron din os cu terci de ovăz și stafide și o carafă de lut plină cu un lichid fierbinte, negru și uleios despre care se pretindea că era cafea. Timzinaiul îl salută ceremonios. Geder închise cartea, iar scutierul îi așeză mâncarea dinainte.

— Ce spun iscoadele? întrebă Geder.

— Căruțele nu s-au urnit din loc, răspunse secundul. Nu-s decât la două ore de marș de-aici.

— Bun, deci nu-i nicio grabă, zise Geder, mai vesel decât se simțea. Spune-le oamenilor că ridicăm tabăra după ce mâncăm, ca să terminăm cu chestia asta până la amiază.

— Și după aceea?

— Spre sud-vest, spuse Geder cu gura plină de ovăz. Într-acolo duce drumul.

Secundul făcu semn că a înțeles, salută din nou, se răsuci pe călcâie și plecă. Lui Geder i se păru că în gesturile lui se ascundea disprețul, dar era posibil să vadă, de fapt, numai ceea ce se aștepta. În timp ce mânca, începu să zărească din ce în ce mai deslușit cusăturile cortului. Se auzeau acum voci de bărbați chemându-se între ei, cai fornăind, zgomot de lemne tăiate dinspre bucătăria de campanie. Afară, cerul trecu de la negru la cenușiu și de la cenușiu la albastrul alburiu al zorilor, care oferea mai mult lumină decât căldură. Până în clipa în care soarele palid alungase mare parte din răceala aerului, Geder era călare, iar oamenii lui erau gata de marș. Măcar, din spusele iscoadelor, convoiul recent zărit avea niște proporții decente.

Totuși, Geder nu se aștepta decât la o nouă percheziție dezamăgitoare a unor localnici posaci, până în clipa în care zări tralgul.

Stătea pe capra celei mai îndepărtate căruțe, cu urechile ciulite exprimând un interes pe care restul feței nu-l reflecta. Se spunea că secundul lui Wester este tralg. Geder își plimbă privirea peste căruțele adunate în jurul fostei mori, numărându-le cu voce scăzută. Informația era întotdeauna sumară, pe memorie nu te puteai baza, iar căruțele adunate de-a valma erau greu de numărat, dar totul aducea atât de mult cu ceea ce căutau ei, încât inima lui își iuți bătăile.

Un timzinai într-o robă groasă de lână se apropia. Geder făcu un semn și șase arcași se răsfirară pe drum în spatele lui. Tralgul se aplecă înainte și flutură dintr-o ureche.

— Tu ești conducătorul convoiului? întrebă Geder.

— Da, zise timzinaiul. Tu cine mă-ta ești?

— Sunt lordul Geder Palliako din Rivenhalm, reprezentant al regelui Simeon și al Anteei imperiale, zise Geder. De unde veniți?

— Din Maccia. Și tot acolo ne întoarcem. Trecătoarea Bellin este înzăpezită.

Geder privi în ochii aceia negri. Membrana nictitantă[5] se închise și se deschise, clipind fără să clipească. Geder nu era sigur că mințea. Era posibil, firește, ca în Orașele Libere să nu existe doar un singur convoi care să aibă un tralg printre gărzi. Încă mai putea fi o alarmă falsă.

— Și v-ați oprit aici?

— S-a desprins o osie la o căruță. Abia ce-am prins-o la loc. Care-i treaba?

— Cine-i căpitanul gărzilor? întrebă Geder.

Conducătorul convoiului se răsuci, scuipă și-i indică un bărbat sprijinit de una dintre căruțe. Un pursânge cu un

[5] Numită și „a treia pleoapă", membrana nictitantă este caracteristică mai multor specii de mamifere, printre care și felinele. Este o membrană cu rol de protecție, care îndepărtează depunerile din ochi și distribuie pelicula lacrimală pe suprafața globului ocular (n.t.).

chip neutru și prietenos, emanând un aer de violență stăpânită. Cu păr de culoarea ovăzului, ușor încărunțit. Lat în umeri. Ar fi putut fi Marcus Wester. Ar fi putut să fie oricare dintr-o mie de alți oameni.

— Cum îl cheamă?

— Tag, zise conducătorul convoiului.

Unul dintre soldații din spatele lui spuse ceva, prea încet pentru ca Geder să deslușească cuvintele. Altul îi răspunse. Simți o roșeață urcându-i în obraji. Omul fie îl mințea, fie nu, iar fiecare nou moment de ezitare îl făcea pe Geder să se simtă și mai prost.

— Aliniază-ți gărzile pe drum, spuse el. Cere-le căruțașilor să stea fiecare lângă căruța lui.

— Și de ce-aș face una ca asta?

Cineva chicoti. Stânjeneala lui Geder se transformă în furie.

— Pentru că dacă n-o faci, o să pun să fii ucis! se răsti el. Și, pentru că ai îndrăznit să-mi pui la îndoială autoritatea, vreau să văd fiecare armă și piesă de armură într-o grămadă la marginea drumului, la zece pași de gărzile tale. Și dacă descopăr c-au trecut cu vederea până și un cuțit de bucătărie, o să-ți las cadavrul să-l mănânce ciorile!

Membranele nictitante alunecară, deschizându-se și închizându-se. Conducătorul convoiului se întoarse și porni înapoi către căruțe. Geder îi făcu semn secundului său să se apropie.

— Trimite oameni de o parte și de alta. Dacă vezi pe cineva încercând să se strecoare, adu-l aici. Viu, dacă se poate. Mort, dacă n-ai de ales. O să percheziționăm locul ăsta până la ultimul cui.

— Și moara? întrebă secundul.

— Totul, zise Geder.

Timzinaiul salută și se retrase, dând ordine oamenilor săi. Geder privi căruțele, iar mânia și stânjeneala făcură loc neliniștii. Căpitanul și conducătorul convoiului schimbară câteva cuvinte, apoi căpitanul își ridică privirea. Se încruntă

spre Geder, ridică din umeri și-i întoarse spatele. Dacă avea să întâmpine rezistență, avea să se întâmple imediat și cu îndârjire. Geder se foi în șa și rana încă nevindecată din coapsă îi pulsă. Dinspre moară și dinspre fiecare căruță se zărea mișcare. Câți soldați să fi avut? Dacă în căruțele alea se ascundea întreaga avere a Băncii Medean, fiecare căruțaș era probabil un spadasin sau un arcaș. Pe Geder începu să-l furnice pielea capului. Dacă în căruțe erau ascunși arcași, avea să se trezească înțesat de săgeți. Frica îi răscoli stomacul de parcă ar fi mâncat pește stricat. Încercând să pară nepăsător, își întoarse calul și-l mână la trap până în spatele propriilor rânduri.

Judecând după expresiile soldaților, nu păcălise pe nimeni.

Primul dintre mercenari se ivi dinspre căruțe, ducând în brațe niște săbii de parcă ar fi cărat lemne de foc. Femeia le lăsă să cadă pe jos, cum ordonase Geder. Apoi apăru un băiat subțire, abia ajuns la vârsta la care putea fi soldat, cu două arcuri și mai multe tolbe cu săgeți. Încet, parada nepromițătoare continuă, iar movila aceea sărmană de arme și armuri crescu, până când zece paznici și un iscusit cu părul zburlit mărșăluiră pe drum numai în lenjeria de lână și bumbac, numărară zece pași de la grămadă și se opriră, cu brațele strânse în jurul corpului ca să se apere de frig.

— Avansați, zise Geder.

Soldații înaintară cu săbiile trase. Căruțașii ședeau lângă căruțe zâmbind, încruntându-se sau privind nedumeriți în jur. Geder ocoli încet mica tabără. Zgomotele percheziției păreau să-l urmărească: voci aspre și puse pe ceartă, pocnet de lemn, metal lovit de metal. Își privi oamenii scoțând lingouri de fontă dintr-o căruță și azvârlindu-le pe jos. Unul dintre ei zgârie metalul ca să se asigure că era ceea ce părea, apoi scuipă și reluă căutările.

Amiaza veni și trecu. Un vânt rece se porni, făcând zăpada să li se învârtejească în jurul gleznelor. Soldații descărcară fiecare căruță, se uitară sub ele, cercetară caii și

catârii și începură să răscolească moara. Geder coborî de pe cal la marginea iazului și se uită la căruțele goale, la căruțașii înțepeniți, la soarele inutil pe cerul apos. Unul dintre căruțași, o fată cu un aer bolnăvicios, cu părul blond și fața palidă, stătea ghemuită lângă niște baloți de lână prefăcându-se că nu se uită la Geder. Știa ce vedea: un nobil plin de sine care o teroriza pe ea și pe prietenii ei. Voia să se ducă la ea și să-i explice că lucrurile nu erau așa. Că el nu era așa.

În schimb îi întoarse spatele. Praful călător al zăpezii înainta pe gheață ca undele pe suprafața unei ape. Geder se apropie de mal încercând să nu simtă privirea fetei ațintită asupra lui. Niște idioți patinaseră pe gheața asta. Dâre albe indicau făgașele făcute de patine pe suprafața subțire. Avuseseră noroc că nu se rupsese gheața cu ei. Cândva, citise un eseu care calcula cât timp îi lua fiecăreia dintre cele treisprezece rase să moară în apa înghețată. Ei, douăsprezece de fapt. Înecații nu se…

Geder se opri aproape înainte să-și dea seama de ce. La marginea iazului, o pală prelungă și joasă de zăpadă înainta pe gheață. Dârele albe lăsate de patine se pierdeau în ea, apoi ieșeau de cealaltă parte ca și cum patinatorul ar fi trecut de-a dreptul prin stratul de zăpadă. Sau ca și cum acesta n-ar fi fost acolo când trecuse patinatorul. Geder se apropie. Zăpada arăta ciudat. Nu avea crustă de gheață pe deasupra, așa cum ar fi fost de așteptat, și era afânată ca nisipul netezit cu mătura. Geder își ridică privirea. Gărzile se aflau de cealaltă parte a convoiului. Soldați lui erau adunați în ușa morii. Dădu ocol ciudatului petic de zăpadă.

Șanțuri adânci și zgârieturi marcau suprafața gheții. Din zăpadă se ițea, la nivelul gleznelor sale, ceva negru și pătrățos. Se lăsă pe vine și mătură zăpada cu mâna. Era o ladă, pe jumătate scufundată în gheața recent tăiată și apoi acoperită cu omăt. Și altele alături de ea, toate învelite într-o peliculă subțire de gheață și ascunse sub zăpada atent aranjată. Își ridică privirea. Fata-căruțaș era acum în picioare, întinzându-și gâtul ca să-l vadă, cu mâinile încleștate în dreptul

pântecelui. Geder își scoase cuțitul și forță închizătoarea. Topaz, jad, smaralde, perle, aur și argint filigranat, delicat ca o chiciură. Geder dădu înapoi de parcă nestematele l-ar fi mușcat, apoi, înțelegând ce vedea, avu senzația că-i răsare un soare în piept. Ușurarea și plăcerea îl năpădiră, făcându-i mușchii să se destindă și aducându-i un zâmbet larg pe față.

Reușise. Găsise convoiul dispărut și averea ascunsă a Vanaiului. Se terminase cu Geder Palliako, idiotul de prisos. Nu trebuia să-și mai ceară scuze pentru că-i plăcea să citească sau pentru pântecele lui rotofei. O, nu. Numele lui avea să fie purtat până în Camnipol, la regele Simeon, într-o trăsură de aur, de cai cu căpestrele bătute cu rubine. Avea să fie subiectul preferat la curte, lăudat și cinstit, sărbătorit în cercurile cele mai înalte ale regatului.

Numai că n-avea să se întâmple asta. Numele slăvit în Camnipol avea să fie cel al lui Alan Klin.

Alan Klin, care-l umilise. Care-i arsese cartea.

Geder trase aer adânc în piept, apoi expiră lent și închise capacul. O clipă mai târziu îl deschise din nou, își umplu mâinile cu nestemate și le vârî în cămașă. Pietricelele minunate i se adunară în jurul taliei, unde cămașa era strânsă bine în curea. Își închise jiletca, acoperind umflăturile, lăsă din nou capacul și trase zăpada la loc, deasupra lui. Ridicându-se în picioare se simți năpădit de o fericire întunecată, pe lângă care bucuria lui inițială părea o nimica toată. Revenind la căruțe, nu mai trebui să-și reamintească să țină capul sus. Fata îl urmări apropiindu-se. Geder îi zâmbi ca și cum ar fi salutat un bun prieten sau o iubită. Sau un complice. Își duse iute degetul la buze. „Să nu spui."

Fata făcu ochii mari. O clipă mai târziu, dădu scurt din cap în semn că pricepuse. „N-o să spun." Îi venea s-o sărute.

Când își găsi secundul, timzinaiul și soldații terminaseră de controlat moara. Geder observă că soldații se opriseră din vorbă când pătrunsese în încăpere, dar de data asta nici nu se sinchisi. Înăuntru mirosea a mucegai și a fum, iar

pe podeaua pietruită se ghiceau locurile unde se adăpostiseră peste noapte membrii convoiului. O mătură stătea rezemată de peretele din fund. Avea vârful ud și o mică băltoacă întuneca podeaua de piatră de dedesubt. Geder o ignoră cu tot dinadinsul.

— Ce-ați găsit? întrebă el.

— Nimic, excelență, zise secundul.

— Ne pierdem timpul, zise Geder. Adună oamenii. Trebuie să ne punem în mișcare.

Secundul aruncă o privire în jur. Unul dintre soldați, un timzinai tânăr, cu solzi negri care străluceau ca lustruiți, ridică din umeri.

— Excelență, n-am controlat beciul. Dacă doriți…

— Chiar crezi că are rost? îl întrebă Geder.

Când răspunsul secundului întârzie, insistă:

— Sincer.

— Sincer, nu.

— Atunci hai să adunăm oamenii și să mergem.

Conducătorul convoiului, așezat pe un scăunel, scoase un mârâit de exasperare. Geder se întoarse către el.

— În numele imperiului și al regelui, îmi cer scuze pentru neplăcerile create, zise înclinându-se.

— Nu face nimic, răspunse conducătorul convoiului cu acreală.

Afară, soldații se aliniară ca de obicei. Geder se săltă grijuliu în șa. Cureaua rezistă. Nestematele și bijuteriile îi intrau în piele, înțepându-l ușor în coaste. Niciuna nu căzu. Paznicii convoiului priviră cu o nepăsare bine simulată cum Geder își trase spada în semn de salut, își întoarse calul și se îndepărtă fără grabă. Cu fiecare pas care-l ducea mai departe de convoi își simțea spatele detensionându-se. Soarele, aflat deja în coborâre către linia orizontului, mai că-l orbea. Se aplecă în șa, numărând soldații din urma lui, ca să se asigure că niciunul nu se întorsese sau nu fusese lăsat în urmă. Erau toți.

În vârful dealului, Geder se opri. Secundul i se alătură.

— Putem să întindem tabăra în același loc ca noaptea trecută, excelență, zise el. Să pornim spre sud-est mâine dimineață.

Geder scutură din cap.

— Spre est, zise el.

— Excelență?

— Hai s-o luăm spre est, zise Geder. Gilea nu-i departe de aici și am putea petrece câteva zile la căldură înainte să ne întoarcem în Vanai.

— Ne-ntoarcem? întrebă secundul, având grijă să-și păstreze glasul cât mai neutru posibil.

— Ar fi cazul, spuse Geder înfrânându-și un zâmbet. N-o să găsim nimic.

Dawson

„Treburi de iarnă."

Cuvintele însele emanau disperare. De la cea mai lungă noapte a anului și până la cel dintâi dezgheț, nobilii se retrăgeau la moșiile lor sau urmau Vânătoarea Regelui. Descopereau ce fel de bărbați aveau să devină fiii lor, se reîntâlneau cu nevestele și cu țiitoarele și evaluau veniturile adunate din dările de pe feudele lor. Pentru nobili, iarna însemna o viață domestică și bucuriile căminului. Oricât de tare iubea Dawson Camnipolul, faptul că îi străbătea acum străzile înghețate de vânt și mirosind a fum îl plasa în tovărășia curtenilor de profesie, a negutătorilor și a altor oameni cu statut incert. Dar cauza lui era dreaptă, așa că îndura această insultă adusă demnității sale.

Și nu era singurul care o îndura.

— Nu înțeleg de ce îl urăști atât de tare pe Issandrian, spuse Canl Daskellin, baron de Watermarch, Protector al Northportului și Ambasadorul Special al Maiestății Sale în Coasta de Nord. I-adevărat, este mult prea chipeș și din cale-afară de plin de sine, dar dacă te apuci să consideri ambiția și părerea bună despre sine drept păcate, atunci n-o să găsești niciun sfânt la curtea regală.

Dawson se rezemă de spătarul scaunului. În jurul lor, *Frăția Marelui Urs* părea aproape pustie. Scaunele și pernuțele acoperite cu mătase din cea mai fină sau cu damasc de Cabral stăteau goale. Vase din fier forjat pline cu mangal fuseseră instalate în încăperile gândite să ofere răcoare în miezul verii. Servitoarele, de obicei greu încercate când trebuia să-i servească pe membrii frăției, se ațineau acum

în umbră și în cadrul ușilor, așteptând un semn că era nevoie de ceva. În toiul verii, aici erau chiar și o sută de bărbați, membri ai celor mai alese familii din imperiu, bând, fumând și țesând intrigi în încăperile spațioase și comode. Acum, dacă Dawson vorbea prea tare, vocea i se auzea cu ecou.

— N-am nimic cu omul, spuse Dawson, ci numai cu filosofia lui. Maas și Klin nu-s cu nimic mai buni, dar Issandrian este cel care-i ține în lesă.

— Diferențele filosofice numai cu greu ar putea să justifice... Cum să-i zic? O conspirație?

— Filosofia întotdeauna se transformă în acțiune. Issandrian, Maas și ceilalți sunt dispuși să joace cum le cântă clasele de jos ca să câștige putere.

— Te referi la consiliul fermierilor.

— Asta-i una, zise Dawson. Dar dacă ei sunt dispuși să lupte pentru cauza gunoaielor ăstora, cât timp crezi că va trece până când gunoaiele o să vrea să-și susțină chiar ele propria cauză? Avem deja interdicții cu privire la sclavie, la folosirea sclavelor de pat, la încorporare. Toate astea s-au întâmplat numai pe timpul vieții noastre. Și totul din cauza unor oameni ca Issandrian, care vor să câștige admirația muncitorilor, a negustorilor și a târfelor.

Canl Daskellin scoase un soi de mârâit surd. Cu lumina slabă a zilei de iarnă bătându-i din spate și cu pielea lui întunecată ca a unui lyoneian, chipul îi era greu de citit. Totuși, nu-și exprimase dezacordul. Și, dacă n-ar fi fost la rândul lui îngrijorat, n-ar fi venit.

— A venit vremea ca adevăratul spirit al Anteei să iasă la lumină și să facă ordine, spuse Dawson. Câinii ăștia își imaginează că ei conduc vânătoarea. Trebuie puși cu botul pe labe și dacă o să așteptăm până când prințul Aster se va duce să locuiască sub acoperișul lui Issandrian...

Încheie cu o tăcere mai elocventă decât cuvintele. Daskellin se foi în scaun murmurând ceva obscen.

— Ești sigur că regele are de gând să facă pasul ăsta?

— Am auzit-o chiar din gura lui, zise Dawson. Simeon este un om bun și ar putea fi și un rege bun, dar nu fără loialitatea noastră. Așteaptă o ocazie să-l pună pe Issandrian la punct. Și am de gând să i-o ofer.

Voci șoptite se auziră pe coridor, apoi se pierdură din nou. Dinspre stradă venea un tropot de copite potcovite cu oțel. Canl își scoase din haină o mică pipă de lut și ridică mâna. O servitoare sosi zorită cu o lumânare. Odată cu prima pală de fum aromat, albăstrui, fata se retrase. Dawson așteptă.

— Cum? întrebă Daskellin.

Vocea lui căpătase un ton ferm, ca la un interogatoriu. Dawson zâmbi. Bătălia era pe jumătate câștigată.

— Îl lipsim pe Issandrian de puteri, zise Dawson. Facem să fie rechemat Alan Klin din Vanai. Îl înstrăinăm pe Issandrian de fermieri. Îi spargem cercul.

— Te referi la Maas și Klin.

— Pentru început, dar are și alți susținători. Însă numai asta nu-i de ajuns. Au câștigat influență pentru că oamenii care înțeleg ce-nseamnă sângele nobil sunt divizați.

Daskellin trase îndelung din pipă și tăciunii scânteiară cu putere, pierzându-și strălucirea când acesta suflă fumul.

— Și ăsta-i motivul conspirației tale, zise el.

— Să-i fii credincios regelui nu-i o conspirație, spuse Dawson. Este ceea ce ar fi trebuit să facem în tot acest timp. Dar am dormit și potăile s-au furișat înăuntru. Și știi și tu asta, Canl.

Daskellin își ciocăni dinții cu coada de lut a pipei. Miji ochii.

— Orice ai de spus, spune, zise Dawson.

— Credința față de regele Simeon e una. Să devin unealta casei Kalliam este cu totul altceva. Sunt… îngrijorat de schimbările pe care le propun Issandrian și partida lui. Dar să schimb ambiția unui individ cu ambiția altuia nu-i o soluție.

— Vrei să-ți demonstrez că nu-s Issandrian?

— Da.

— Ce dovadă vrei?

— Dacă ajut la rechemarea lui Klin din Vanai, nu se poate ca tu să profiți de pe urma ei. Toată lumea știe prea bine că fiul tău se află acolo sub comanda lui Klin. Jorey Kalliam nu poate prelua protectoratul Vanaiului.

Dawson clipi, deschise gura să spună ceva și o închise la loc.

— Canl, începu el, dar Daskellin îl privi cu ochii îngustați.

Dawson trase aer adânc în piept și expiră lent. Când vorbi, vocea-i era mai aspră decât voise.

— Jur în fața Zeului și a tronului Anteei că fiul meu, Jorey, nu va prelua protectoratul Vanaiului când Alan Klin va fi rechemat acasă. Mai mult, jur că nimeni din casa mea nu va profita de pe urma Vanaiului. Acum vrei să juri și tu la fel, dragă prietene?

— Eu?

— Ai un văr în oraș, mi se pare? Sunt sigur că nu vrei să lași impresia că în spatele sprijinului tău față de tron stau interese personale.

Râsul bubuitor al lui Daskellin se rostogoli prin încăpere, un sunet profund și destul de cald ca să alunge mușcătura iernii, fie și pe moment.

— Pe lacrimile Zeului, Kalliam! O să ne transformi pe toți în altruiști!

— Juri? întrebă Kalliam. Juri să te alături cauzei celor care îi sunt loiali regelui Simeon, punând reinstaurarea tradiției mai presus de propria ta glorie?

— Adevărați slujitori ai tronului, zise Daskellin pe jumătate amuzat.

— Da, zise Dawson.

În vocea lui nu era nici urmă de moliciune. Era dură ca piatra și voința-i era de oțel. Adevărați slujitori ai tronului.

Daskellin redeveni serios.

— Chiar crezi în asta, spuse el.

— Da, cred, răspunse Dawson.

Ochii întunecați îi măsurară chipul de parcă ar fi încercat să pătrundă în spatele unei deghizări. Și apoi, așa cum se întâmplase cu alți doisprezece bărbați înaintea lui – oameni pe care Dawson îi alesese pentru că știa că tânjeau la fel de mult ca el –, pe fața întunecată a celuilalt înflori mândria. Mândria și hotărârea și sentimentul de a deveni parte din ceva mai mare și mai bun.

— Atunci da, zise încet Daskellin. Jur.

Diviziunea era cea mai evidentă dintre barierele existente în cadrul orașului, dar nici pe departe singura. Pe ambele părți ale podurilor, nobilii își ocupau palatele lor cu vedere la scuaruri, în timp ce oamenii de rang inferior locuiau în clădiri mai mici și mai puțin încăpătoare. Dacă trăiai la nord de Piața Kestrel, însemna că ești de rang înalt. Dacă îți țineai grajdurile lângă poarta de sud, însemna că ai sânge bun, dar că averea familiei a fost risipită. Orașul avea o complexitate pe care numai locuitorii lui o puteau descifra. Străzile nu erau singurul criteriu după care se măsura rangul cuiva. Cei mai săraci și mai disperați își săpau tuneluri subterane, redeșteptând la viață ruinele vremurilor trecute, peste care se înălța orașul modern, și trăiau în beznă și promiscuitate, dar măcar feriți de neplăcerile iernii.

Gheața și zăpada înălbiseră caldarâmul întunecat. Căruțele înaintau încet și catârii pășeau cu grijă. Caii tropăiau sacadat ca să nu cadă și să-și rupă vreun picior, caz în care ar fi fost uciși pe loc, în plină stradă. Iarna în Camnipol te lipsea până și de demnitatea de a avea o trăsură la dispoziție, dar Dawson era atât de mulțumit de sine după întâlnirea cu Daskellin, încât nu se sinchisi. O lăsă pe servitoare să-i încheie centura hainei din piele neagră, cu broderie de argint la cusături și cu copci din calcedonie, își puse pe cap o pălărie asortată, cu bor larg, și porni pe jos către locuința sa și către Clara.

Își petrecuse copilăria în Camnipol, ziua urmându-și tatăl în oficierea ritualurilor puterii, iar noaptea bând,

cântând și flirtând în compania altor băieți cu sânge nobil. Chiar și acum, după zeci de ani, pietrele acoperite de zăpadă ascundeau amintiri. Trecu pe lângă aleea îngustă unde Eliayzer Breiniako alergase gol pușcă după ce pierduse un pariu cu el, în noaptea în care amândoi împliniseră paisprezece ani. Apoi curba largă ce ducea către străzile locuite de timzinai și jasuru: cartierul gândacilor și al paralelor. Trecu pe sub Arcul lui Morade, locul unde cel din urmă împărat dragon, nebun, murise ucis de ghearele fratelui său de cuib. Arcul din jadul-dragonului se ridica aproape la fel de înalt ca Turla Regelui, atât de subțire și de delicat, încât părea gata să se prăbușească la prima rafală de vânt. Trecu de altarul lui Sorrial, cu zidul său sudic înnegrit de funingine. Iată și bordelul unde tatăl lui îl dusese când împlinise zece ani, plătind pentru prima lui noapte cu o femeie.

Cerul ca un singur nor alb, imens, strălucea binevoitor deasupra orașului, alungând umbrele. Din căruța unui brutar care se întorcea de la piață căzu o ladă cu migdale și un grup de copii apăru parcă de nicăieri, înhățând sâmburii înainte să-i poată opri căruțașul. De pe zidul vestic, putea privi în jos către câmpiile vaste ale Anteei, ca Zeul însuși contemplându-și lumea. Vântul șuiera pe străzi, mușcându-i și șmirgheluindu-i obrajii și buzele. Era orașul perfect. Tot ce era important se petrecuse în acest loc, de la căderea dragonilor până la înălțarea Profetului Alb și la răscoalele sclavilor ce oferiseră casei Anteea puterea de a reînființa un imperiu al pursângilor în orașul construit de dragoni. Pietrele acestea erau martorii secolelor și ai epocilor.

Și acum, poate pentru prima oară, Dawson își lua locul ce i se cuvenea în orașul iubit. Începuse lucrarea pentru care Camnipolul avea să și-l amintească. Dawson Kalliam, baron de Osterling Fells, care a purificat curtea regală și a călăuzit Anteea pe calea cea dreaptă și cuvenită. Kalliam, care i-a adunat în jurul său pe apărătorii dreptății. Care i-a distrus pe agenții haosului și ai schimbării.

Orașul Nemuritor îl invita să se îmbete cu amintirile sale și cu viziunea unui viitor modelat de voința lui – un viitor în care nu el, ci Curtin Issandrian și Feldin Maas erau cei siliți să înoate prin mocirla înghețată –, iar Dawson cedă ispitei. Dacă vor fi existat semne prevestitoare atacului, el nu le observă.

Drumul cotea, urmând muchia promontoriului, și la răspântia triunghiulară unde se uneau două străzi largi stăteau adunați trei bărbați în haine și pantaloni din lână întunecată, cufundați într-o discuție. Respirațiile li se înălțau în aer albe ca niște pene, la fel de albe precum cerul de deasupra. Dawson înaintă, așteptându-se ca ei să se dea la o parte din fața unui baron al curții regale. Căutături aspre o întâlniră pe a sa. Bărbații nu se clintiră.

Enervarea îl smulse pe Dawson din reverie, apoi își spuse că poate oamenii nu-i recunoscuseră rangul și starea socială. Bărbatul aflat cel mai aproape își dădu la o parte haina și scoase un cuțit cu o lamă lată, încovoiată. Ceilalți se apropiară, încercând să-l înconjoare. Dawson scoase un râset scurt de uimire și dispreț, iar bărbatul cu cuțitul se năpusti asupra lui. Dawson dădu înapoi, încercând să-și tragă la rândul său spada. Înainte să-și elibereze însă arma din teacă, tâlharul din stânga lui îl lovi peste cot cu o bâtă. Mâna lui Dawson amorți și spada căzu fără zgomot pe caldarâmul înzăpezit. Bărbatul cu cuțitul lovi și lama străbătu haina de piele, pătrunzând în pieptul lui Dawson. Acesta scoase un strigăt și făcu un salt în spate.

Nici că putea fi ceva mai neasemănător cu un duel. Nu exista nici urmă de frumusețe în stilul și mișcările bărbaților, nici urmă de simț al onoarei. N-aveau nici măcar grația oferită de o pregătire minimală în lupta cu armele. Bărbatul cu cuțitul mânuia arma ca un măcelar, iar tovarășii lui înarmați cu bâte îl înghesuiau pe Dawson de parcă s-ar fi așteptat ca el s-o ia la fugă guițând ca o scroafă înspăimântată. Dawson își îndreptă spatele și-și apăsă palma pe tăietura din haină. Degetele înmănușate i se umplură de sânge.

— Asta a fost ultima greşeală din viaţa ta, zise Dawson. Habar n-ai cu cine te-ai pus.

Bărbatul cu cuţitul zâmbi.

— Ba crez că am, excelenţă, zise el şi lovi din nou.

Arma s-ar fi înfipt în pântecele lui Dawson, dacă zecile de ani de antrenamente nu l-ar fi făcut să se tragă înapoi şi în lături. Bărbatul din stânga sa îşi avântă bâta cu putere, nimerindu-l în umăr. În timp ce se prăbuşea în genunchi, lui Dawson îi trecu prin minte pentru prima oară gândul că aceştia nu erau nişte bandiţi oarecare, dornici să facă rost de ceva mărunţiş. Era o capcană şi-i fusese destinată.

Bărbatul din dreapta dansa pe vârfurile picioarelor, înaintând şi retrăgându-se, înaintând şi retrăgându-se, cu bâta ridicată, pregătit s-o coboare cu forţă, sfărâmând craniul lui Dawson. Acesta îşi ridică braţul, iar atacatorul scoase un geamăt şi dispăru. Asasinii se întoarseră. Un alt bărbat, în veşmintele din lână cenuşie ale vânătorilor, se rostogolea pe caldarâm în îmbrăţişarea violentă a bărbatului cu bâta. Când se despărţiră, nou-venitul sări în picioare. Hainele-i erau pline de sânge, ca şi spada scurtă pe care o ţinea în mână. Banditul nu se mai ridică.

— Lord Kalliam, strigă nou-venitul şi-i aruncă arma lui.

Dawson o privi descriind un arc de sânge şi oţel prin aer. Timpul păru să încetinească. Mânerul era din piele neagră, uzată. Lama avea un şanţ pe mijloc. Dawson se întinse şi prinse spada din aer. Celălalt bărbat înarmat cu bâtă lovi şi, aflat încă în genunchi, Dawson pară.

Atacatorul căzut la pământ gemu, se ridică într-un braţ, apoi se prăbuşi la loc într-o băltoacă roşie ce creştea văzând cu ochii.

Dawson se ridică în picioare. Cei doi asasini se consultară din priviri şi Dawson citi teama în atitudinea lor. Într-adevăr, el era rănit, iar salvatorul lui neînarmat. Într-adevăr, taberele abia de erau egale. Totuşi, trecerea de la o situaţie cu trei atacatori şi o victimă la o luptă aproape de la egal la egal le slăbise bandiţilor încrederea. Bărbatul cu

bâta făcu un pas în spate, întorcându-se pe jumătate de parcă ar fi avut de gând să fugă. Dawson își simți buzele arcuindu-se într-un rânjet. Oamenii ăștia erau niște lași.

Lovi puternic cu spada sa de împrumut, o lovitură joasă, rapidă. Bărbatul dădu înapoi, parând cu stângăcie. În dreapta, cuțitarul scoase un strigăt și se azvârli asupra aliatului neînarmat al lui Dawson. Durerea rănilor lui Dawson păli, iar răceala propriului sânge înghețându-i pe piept îi aduse pe buze un zâmbet sălbatic. Bărbatul cu bâta făcu un pas înapoi și Dawson îl presă, înaintând cu genunchii îndoiți, cu centrul de greutate jos și cu trupul pregătit. Când bâta se avântă din nou, Dawson pătrunse înăuntrul arcului acesteia, primind lovitura în coaste, și-și repezi spada înainte. Aerul năvăli afară din plămânii omului cu bâta, sub forma unui abur alb. Purta armură pe sub haină. Asasinul nu murise, dar era năucit. Dawson se răsuci, coborându-și cu forță călcâiul asupra piciorului celuilalt, și-l lovi cu mânerul spadei în obraz. Trosnetul inconfundabil al cartilajului rupt i se transmise prin încheietură.

Asasinul se repezi asupra lui aplecat de șale, sperând să-l doboare prin forță. Dawson patină îndărăt, alunecând pe caldarâmul înghețat. Banditul era mai solid decât el și conta pe asta în încăierarea ce urma. Judecase însă greșit firea lui Dawson.

Acesta lăsă să-i cadă spada și înșfăcă părul negru al tâlharului cu mâna stângă, dar nu ca să-i îndepărteze capul, ci ca să-l țină locului. Își înfipse adânc degetul mare într-una dintre orbitele atacatorului. Se petrecu ceva teribil și delicat și omul scoase un țipăt ascuțit de durere și spaimă. Dawson îl îmbrânci și bărbatul se prăbuși în genunchi, apăsându-și palmele peste ochiul distrus și peste nasul spart.

Bărbatul cu cuțitul și salvatorul lui Dawson își dădeau târcoale. Salvatorul, neînarmat, își ținea brațele desfăcute. O tăietură la brațul drept sângera, împroșcând gheața albă și lespezile întunecate cu picături stacojii. Pe stradă se adunaseră oameni. Bărbați, femei, copii, contemplând încăierarea

cu ochi mari și avizi, fără să îndrăznească să se amestece. Dawson îl doborî cu o lovitură de picior pe bărbatul cu bâta, care se văita, și desprinse curelușa ce-i lega arma de încheietură. Cuțitarul îi aruncă o privire panicată și Dawson învârti prin aer bâta, testându-i echilibrul și greutatea și făcând-o să șuiere.

Bărbatul cu cuțitul o rupse la fugă, azvârlind zăpada în urma sa cu cizmele-i negre. Oamenii se despărțiră înaintea lui, preferând să-l lase să scape decât să riște o lovitură. Țărani, oameni de rând și șerbi, făcând loc unuia de-ai lor. Ar fi vrut să se simtă scandalizat că plebea din Camnipol îi permitea banditului să scape cu fuga, dar nu putea. Lașitatea era în natura celor de jos, ca și tendința de a căuta siguranță în mijlocul turmei. La fel de bine le-ar fi putut găsi vină oilor că behăie.

Cel dintâi asasin doborât zăcea complet nemișcat, cu sângele aburind în jurul lui. Cel de-al doilea bărbat amuțea și el, pradă șocului. Salvatorul lui Dawson se lăsă pe vine și-și examină mâna rănită. Era tânăr, cu brațe și umeri vânjoși și cu un păr aspru, tăiat cu cuțitul. Chipul lui îi era familiar.

— S-ar părea că-ți datorez mulțumiri, spuse Dawson.

Spre surprinderea lui, i se tăiase răsuflarea.

Omul clătină din cap.

— Ar fi trebuit să sosesc mai iute, stăpâne, zise tânărul. Am rămas prea mult în urmă.

— Prea mult în urmă? întrebă Dawson. Mă urmăreai?

Omul făcu semn că da, ocolindu-i privirea.

— De ce? întrebă Dawson.

— Soția dumneavoastră, stăpâne, zise omul. M-a luat în serviciul ei după ce m-ați alungat. M-a însărcinat să veghez la siguranța domniei-voastre. Mă tem că n-am făcut o treabă prea grozavă.

Firește! Hăitașul din bucătărie, cel care îi înapoiase bucata de corn de cerb îmbibată în sânge de câine și-n insultă. Vincen Coe, așa-l chema. N-o întrebase pe Clara

cum avusese grijă de băiat, dar, desigur, ea nu putea să-l reangajeze împotriva ordinelor ferme ale soțului ei. Și, firește, ar fi fost sub demnitatea lui să admită că îl nedreptățise pe tânăr.

— Te înșeli, zise Dawson.

— Excelență?

— Nu te-am mai văzut în viața mea și n-aș fi alungat din serviciul meu un bărbat cu curajul și abilitățile tale.

— Da… adică nu, excelența voastră.

— Atunci așa rămâne. Haide să bandajăm zgârieturile astea.

Coe se ridică în picioare.

— Spada mea, stăpâne?

— Da. S-ar putea s-avem nevoie de ea, zise Dawson, făcând semn către arma care zăcea pe caldarâm acoperită de sânge, zăpadă și funingine. Se pare că bag în sperieți taman pe cine trebuie.

Marcus

Foc și sânge. Merian țipa de durere și frică și indignare așa cum numai un copil poate. Îl privea țintă, întinzând mâinile către el. Marcus se luptă cu paralizia ce-l cuprinsese, își forță brațele s-o apuce și, mișcându-le, se deșteptă.

Țipetele morților mai stăruiau în aerul răcoros în timp ce se ridica în capul oaselor, pe jumătate treaz, așteptându-se să zărească ogoarele de ovăz și morile de vânt înalte și maiestuoase din Ellis. În schimb, deasupra lui se întindea bolta plină de stele a Birancourului, iar în întunericul amenințător al munților ce se ghiceau în spatele lui, spre est, nu se zărea nicio geană de zi. Mirosul de ars din amintirile sale făcu loc parfumului dulce și astringent al crinilor iernatici și acelei presimțiri îndepărtate a sării ce anunța marea.

Se întinse la loc în așternut, așteptând ca visul să se risipească. Dintr-o lungă obișnuință, își urmări reacțiile corpului. Nodul care-i strângea gâtul cedă cel dintâi, apoi i se relaxă pieptul. Durerea ca o lovitură de pumn din pântece se diminuă treptat și dispăru. În curând nu mai simți decât golul permanent de sub coaste și știu că se putea ridica în picioare.

Erau cicatrice de război. Unii își pierdeau un picior sau o mână. Alții își pierdeau ochii. Marcus își pierduse familia. Și suferea ca bătrânii soldați care știau când se apropia ploaia după durerea din oasele lor de mult vindecate. Nu însemna nimic. Era doar propria lui vreme rea și, ca orice vreme rea, avea să treacă. Visele se înrăutățiseră numai pe moment.

Convoiul era cufundat în somn, căruțașii și catârii deopotrivă, în noaptea adâncă. Focul de veghe sclipea pe panta

de deasupra lui, nu mai strălucitor decât o stea, dar portocaliu, nu albăstrui. Marcus se îndreptă către el. Iarba uscată îi foșnea sub cizme și șoareci de câmp o zbugheau din calea lui. Silueta lui Yardem Hane se profila în bătaia unui foc mic, la care stătea cu spatele ca să împiedice lumina să-i scadă agerimea vederii. Alături de el se afla o siluetă mai puțin familiară. Marcus se apropie suficient cât să le deslușească spusele.

— Forma unui suflet? întrebă maestrul Kit. Nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

— Exact asta. Fiecare suflet are o formă, zise Yardem, modelând cu mâinile lui mari aerul dinaintea sa. Și asta îi determină soarta. Orice ți-ar scoate lumea asta în cale, depinde de forma sufletului tău ce o să faci, iar faptele tale îți determină destinul.

Marcus își târșâi picioarele suficient de tare ca să-și anunțe prezența.

— Bună dimineața, căpitane, zise Yardem fără să se întoarcă.

— I-ai împuiat iscusitului nostru capul cu lăturile tale superstițioase?

— Da, domnule.

— Fii atent, Kit, spuse Marcus pătrunzând în cercul difuz de lumină. Yardem a fost preot cândva, să știi.

Maestrul Kit înălță din sprâncene privind întrebător când la Marcus, când la Yardem. Tralgul îi răspunse cu o ridicare elocventă din umeri.

— S-a terminat prost, spuse Yardem.

— N-am mai auzit de credința asta, zise maestrul Kit. Trebuie să recunosc că ideea mi se pare fascinantă. Ce formă are sufletul tău?

— Nu mi-am văzut sufletul niciodată, spuse Yardem.

Marcus se așeză. Simțea căldura focului în spate. Mult deasupra lor, o stea căzătoare străfulgeră de la est la vest, stingându-se înainte ca Marcus s-o vadă bine. Dintr-odată, liniștea deveni stânjenitoare.

— Dă-i înainte, zise Marcus. Spune-i, dac-așa vrei tu.

— Ce să-mi spună? întrebă maestrul Kit.

— Pe-al căpitanului l-am văzut. Eram la Wodford, în ziua bătăliei. Căpitanul a trecut pe lângă mine călare, inspectându-și trupa și… l-am văzut.

— Și ce formă avea? întrebă maestrul Kit.

— Un cerc stând în picioare, zise Yardem.

— Și ce crezi că însemnă?

— Că se înalță atunci când cade și se prăbușește atunci când ajunge sus, răspunse Yardem.

— I-a trebuit o viziune ca să priceapă asta, zise Marcus. Cei mai mulți oameni presupun pur și simplu că așa merg lucrurile.

— Dar întotdeauna? zise maestrul Kit. În mod sigur, dacă Zeul ar vrea să schimbe forma sufletului unui om…

— Nu l-am văzut niciodată pe Zeu, spuse Yardem.

— Dar crezi în el, zise Maestrul Kit.

— Nu mă pronunț, răspunse Yardem.

Maestrul Kit cugetă la spusele lui.

— Dar tu, căpitane? întrebă el. Se spune că odinioară erai un om tare pios.

— Aleg să nu cred în zei, ca un act de milostenie, spuse Marcus.

— Milostenie față de cine?

— Față de zei. Pare cam nepoliticos să crezi că n-au fost în stare să facă o lume mai bună decât asta, zise Marcus. A mai rămas ceva de mâncare?

Zorii se insinuară încet, făcând linia munților dinspre est să se deseneze mai clar pe fundalul presărat cu stele, apoi câțiva nori subțiri ca degetul prinseră o strălucire trandafirie și aurie și lumina păru să apară dintr-odată, ridicându-se din pământ asemenea ceții. Căruțele se transformară din matahale nedeslușite în construcții din fier și lemn. Un zăngănit de oale se auzi dinspre partea cealaltă a taberei, unde nevasta conducătorului convoiului începuse să gătească terciul de dimineață, compus din cereale fierte și carne de

porc în miere. Peisajul se schimbă dintr-un întuneric nesfârșit și fără repere în dealuri și copaci, tufișuri și pârâu. Yardem puse gărzile să-și facă antrenamentul zilnic, iar Marcus inspectă tabăra, prefăcându-se că nu exista o căruță anume de care-i păsa mai mult decât de celelalte.

Fata, Cithrin, urma aceeași rutină ca toți ceilalți. Își îngrijea catârii, mânca, își curăța de noroi butucii roților. Dacă avea nevoie de ajutor îl cerea de la Opal sau de la maestrul Kit. Niciodată de la conducătorul convoiului sau de la Marcus. Dar nici de la Sandr, iar băiatul o evita la rândul lui de parcă viața i-ar fi depins de asta, așa că era foarte bine. Marcus o urmărea pe neobservate. Se descurca mai bine ca atunci când plecaseră din Vanai. Ba chiar și decât atunci când plecaseră din Bellin. Dar avea pungi întunecate sub ochi și mișcările îi erau stângace din cauza oboselii.

Marcus îl găsi pe conducătorul convoiului stând pe vine lângă căruța cu plumb, cu un sul mare de pergament desenat cu cerneală întins pe pământ înaintea lui: o hartă a sudului Birancourului, probabil depășită de secole, dar care tot arăta unde se aflau drumurile dragonului. Soția lui, încheindu-și îndatoririle privind micul dejun, înhăma catârii.

— O zi, zise conducătorul convoiului. Cel mult o zi și jumătate și-o să ajungem din nou pe un drum adevărat.

— Asta-i bine.

— Peste alte trei, o să fim în Porte Oliva. Ai mai fost acolo?

— O dată sau de două ori, spuse Marcus. Este un port bun pentru iernat. Nu-i prea friguros. Guvernatorul reginei nu are mâna prea grea când e să ia taxele.

— Atunci o să ne oprim acolo.

— Pe la începutul primăverii, drumurile către Carse ar trebui să fie libere, zise Marcus.

— Nu și pentru mine, spuse conducătorul convoiului, împăturind harta. Ajungem la Porte Oliva și-am terminat. Convoiul se oprește acolo.

Marcus se încruntă și-și încrucișă brațele.

— Sunt câteva probleme aici, zise el. Misiunea mea este să duc toată marfa în siguranță la Carse.

— Misiunea ta este să aperi convoiul, zise timzinaiul. A mea este să spun unde merge și unde se oprește. Porte Oliva are o piață. Face schimburi comerciale pe uscat cu Cabral și Herez, ca să nu mai pomenesc de restul orașelor din Birancour. Trimite nave spre Lyoneia și face comerț pe mare cu Syramysul Îndepărtat. Marfa pe care am fost plătit s-o transport o să se vândă destul de bine acolo.

— Marfa pe care ai fost plătit s-o transporți, spuse Marcus rostogolind cuvintele pe buze de parcă ar fi avut un gust nefiresc.

— Ar trebui să-mi mai pese de altceva?

Conducătorul convoiului își împinse bărbia înainte.

— Te temi că asta i-ar putea produce necazuri contrabandistei?

— Din câte știu eu, Banca Medean nu face afaceri în Birancour, zise Marcus. Asta înseamnă s-o lași pe fata aia cu fundul pe o grămadă de bani cât casa, fără nimeni care s-o apere. Ai putea la fel de bine să-i atârni un semn de gât.

Conducătorul convoiului aruncă harta împăturită pe capra căruței și se cocoță alături de ea. Soția lui clipi tăcută către Marcus, în semn de scuze, și își întoarse privirea.

— Fata aia n-are decât să aibă singură grijă de ea, de băutura și de contrabanda ei și de păcătuitul cu gărzile tale, zise conducătorul convoiului. Am avut un noroc chior cu ticălosul ăla de anteean. N-avem niciun motiv să ne așteptăm că vom fi la fel de norocoși data viitoare.

„Și va fi o dată viitoare“, își zise el fără să rostească vorbele cu voce tare. Nici nu era nevoie.

— Dacă vrei sfatul meu, continuă conducătorul convoiului, fă bine de-ți ia banii, întoarce calul și îndepărtează-te de fata aia până când nu mai rămâne decât o amintire. Oamenii ca ea aduc numai necazuri.

Marcus se zburli.

— La ce fel de oameni te referi?

— La bancheri, zise conducătorul convoiului și scuipă.

Porte Oliva se cuibărea pe un pinten de pământ ce înainta într-un golf larg, cu apă puțin adâncă. Chiar și când mareea era joasă, orașul era apărat pe trei părți de apă. Recife și praguri de nisip făceau apropierea dinspre ocean suficient de periculoasă pentru ca luntrașii locali să-și poată câștiga traiul călăuzind corăbiile în siguranța portului și apoi din nou în larg. În cei o mie de ani de la întemeierea sa, orașul nu fusese ocupat niciodată cu forța, deși, în două rânduri, se lăsase cucerit. Drumul dragonului ducea spre el, verdele său urmând crestele unor dealuri de mult erodate, ceea ce silea căruțele să călătorească pe vârfurile arcadelor ample în timp ce solul rămânea mult dedesubt.

Pe măsură ce se apropiau de oraș, drumul era mai aglomerat. Dacă Vanaiul fusese plin de timzinai cu chitina întunecată, aici în mulțime se vedeau fețele palide și eterice ale cinnailor și blana uleioasă, scurtă și împodobită cu mărgele a kurtadamilor, în număr chiar mai mare decât pursângii. Înghesuiala de căruțe și trupuri spori și Marcus începu să zărească ici și colo spadasini cu brățări de cupru purtând verdele și galbenul Birancourului. Gărzile reginei. Paznicii orașului, deși regina prefera orașele mai mari din nord, Sara-sur-mar și Porte Silena. Marcus îl văzu pe conducătorul convoiului apropiindu-se de unul dintre soldații mai vârstnici și aplecându-se spre acesta de parcă ar fi vrut să-i vorbească netulburat de zumzăitul și murmurul mulțimii. Câteva monede își schimbară stăpânul și, fără să fi plătit vreo taxă, căruțele se pomeniră mișcându-se mai iute ca înainte, depășind pietonii și cărucioarele cu mărfuri. Marcus își dădu seama că ajunseseră în centrul orașului Porte Oliva când apărură cerșetorii și milogii.

— Vă rog, excelență, pentru copilul meu.

— Soțul meu e marinar. Corabia lui a întârziat trei luni și n-avem bani de mâncare.

— Zeul spune să fim generoși.

Marcus mergea de-a lungul șirului de căruțe, ignorând cuvintele și gesturile, cu ochii după hoții și pungașii care

se ascundeau întotdeauna în mijlocul acestor mulțimi. Celelalte gărzi îi urmară exemplul, cunoscând, probabil, mai multe decât el despre asemenea trucuri. Era ciudat ce bine se pliau actorii pe fiecare aspect legat de paza unui convoi, cu excepția luptei propriu-zise. Ajunse la ultima căruță și se întoarse, pornind din nou spre fruntea convoiului. La trei căruțe distanță de el, maestrul Kit se aplecă și puse o monedă în mâna unui bătrân.

— Nu-i încuraja, îi strigă Marcus. Sunt niște mincinoși cu toții.

— Nu toți căpitane, îi strigă la rândul lui Kit, zâmbind. Doar cei mai mulți.

Trecu pe lângă căruța cu lână, unde contrabandista, tot în hainele aspre de căruțaș, își mâna echipajul. Pe lângă cinnaii puri de pe drum era mai ușor s-o privești drept o fată pursânge cam slăbănoagă. Părul ei nu era la fel de fin ca al lor, trăsăturile-i erau mai aspre, pielea ei avea mai multă culoare, dar asemănarea exista. Ea îl zări privind-o și încercă să-i zâmbească. O ignoră cu aceeași deliberare ca pe cerșetori și din aceleași motive. În timp ce călărea înainte, simțea anticipația și groaza încleștându-i stomacul. Discuția aceea avea să vină și-avea să vină astăzi, iar cel mai înțelept lucru – decizia corectă, care ar fi făcut coșmarurile să dispară – era s-o refuze. Aflat lângă căruța cu plumb, Yardem îi întâmpină privirea impasibil.

Cândva, orașul se terminase cu marile fortificații de piatră. Acum, zidurile înalte de piatră albă se aflau în mijlocul unui cartier comercial în plină activitate. Negustori de pește își lăudau capturile pe partea nordică a tunelului boltit ce ducea către orașul interior și, de partea cealaltă, bărbați și femei identici făceau reclamă acelorași soiuri de pește. Construcțiile de război dormeau în mijlocul comunității vii, ca o felină dormitând după o vânătoare reușită. Dincolo de ele, drumul dragonului se lățea și se oprea într-o imensă piață deschisă.

Aici aglomerația era la fel de mare ca pe drum. Un mare templu de marmură, înalt cât cinci oameni cocoțați unul pe umerii celuilalt, domina capătul estic, iar la vest se afla palatul guvernatorului, din cărămidă roșie și sticlă. Vocea Zeului și brațul legii, puterile îngemănate ale tronului. Și între ele, împrăștiate prin piață, se înălțau platforme de lemn cu prizonieri îndurându-și pedepsele. Un kurtadam cu ochi înlăcrimați și cu mâinile tăiate ținea între cioturi o tăbliță care-l denunța ca fiind hoț. O femeie pursânge acoperită de rahat și gunoaie stătea sub un simbol sculptat în lemn ce o desemna drept codoașă. Trei cinnai atârnau în spânzurătoare, cu muștele întunecându-le carnea moale din jurul ochilor: un criminal, un violator și un pedofil. Laolaltă, platformele constituiau o prezentare scurtă și eficientă a legilor locale.

Comandantul convoiului îi lăsă să-l aștepte aproape o oră, dispărând în palatul guvernatorului, de unde reveni cu mici figurine de piatră prinse pe câte un șiret de piele, ce urmau să fie plasate pe căruțe ca semn că taxele de drum fuseseră plătite. Cu un strigăt, îi conduse până la depozit pe un drum lăturalnic din cărămizi tari și decolorate.

Sfârșitul călătoriei. Marcus se apropie de căruța din frunte. Conducătorul convoiului îi pregătise un sac de pânză. Când i-l întinse, zăngăni.

— Poți să-i numeri, zise timzinaiul.

— E în regulă, zise Marcus.

Conducătorul convoiului ridică din sprâncene, apoi dădu din umeri.

— Cum vrei. Dar să nu vii mai târziu să spui că erau prea puțini.

— N-o să vin.

— Bine-atunci.

Marcus îl salută și se îndepărtă. Scoase din sac partea lui și pe a lui Yardem, apoi, în ciuda a ceea ce spusese, numără restul. Erau toți.

Actorii se aflau în jurul căruței lor, purtând în continuare armurile și săbiile. Drumul îi schimbase și nu-i schimbase. Erau mai duri acum și fiecare putea să mânuiască spada ca un soldat. Pe de altă parte, râdeau și glumeau la fel de mult ca în taverna din Vanai. Sandr și Smit se întreceau să vadă cine poate sta mai mult timp în mâini. Cary, Opal și Mikel schimbau între ei glume și înțepături în timp ce se îngrijeau de catâri. Maestrul Kit stătea pe capra înaltă a căruței, veghind asupra tuturor ca un sfânt binevoitor din poveștile de odinioară. Marcus se apropie de el.

— Se pare că șarada noastră a reușit, spuse maestrul Kit. Nu m-am așteptat să avem parte de atâtea aventuri.

— Ar fi o comedie reușită, zise Marcus.

— Cred că lumea este adesea așa.

— Cum?

— Comică, dar numai de la distanța potrivită.

— Se prea poate, zise Marcus dându-i banii maestrului Kit. Ce-o să faceți acum?

— Cred că Porte Oliva este un vad la fel de bun ca oricare altul, așa că probabil ne vom încerca norocul cu meseria noastră. Poate după ce ne odihnim puțin. Orașul are o tradiție îndelungată în teatrul de marionete și sper că o să putem să recrutăm un actor sau doi cu asemenea talente.

— Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine, spuse Marcus. A mers mult mai bine decât mă așteptam, ținând cont de toate. Presupun c-o să te mai văd prin oraș. Rămânem până dă dezghețul.

— Îți mulțumesc că nu l-ai emasculat pe Sandr. Încă mai sper să scot din el un june-prim decent.

— Mult noroc cu asta, zise Marcus.

— Ai grijă de tine, căpitane Wester, spuse maestrul Kit. Ești un tip fascinant.

Și terminase și cu asta. La stânga, conducătorul convoiului trecea pe rând pe la fiecare căruță, obținând semnături și inventaruri. Yardem se ivi alături de Marcus.

— O să avem nevoie de oameni, zise tralgul.

— Și de un iscusit. Dar aici nu-i război. O să găsim noi.

Tralgul flutură dintr-o ureche în clinchet de cercei.

— O s-o lași pe fată să ne angajeze, domnule?

Marcus trase aer în piept. Orașul mirosea a balegă, a pește și a apă sărată. Ceața făcea cerul dimineții să pară mai mult alb decât albastru. Eliberă încet aerul din plămâni.

— Nu, zise el.

Rămaseră alături unul de altul. Conducătorul convoiului ajunsese la căruța fetei. Cithrin stătea în fața lui ca un prizonier înaintea judecătorului, cu spatele drept și privirea ațintită înainte. Singură, într-un oraș pe care nu-l cunoștea, fără un protector și fără să știe încotro s-o apuce.

— Am putea să plecăm acum, zise Yardem.

Marcus clătină din cap.

— Merită s-o audă.

Conducătorul convoiului trecu mai departe. Marcus se uită la tralg, apoi o privi pe fată, scuipă și se apropie de ea. „Fă-o și lasă ce-i mai rău în urmă", își spuse în gând, „apoi treci la următoarea treabă." Când ajunse lângă ea, fata își ridică privirea, cu ochii rătăciți și sticloși de epuizare, mai palidă ca de obicei. Și totuși își înălță puțin bărbia.

— Căpitane, zise ea.

— Da, spuse el. Eu și Yardem. Nu putem lucra pentru tine.

— Bine, zise ea.

Judecând după reacția ei, era ca şi cum îi spusese că soarele răsărise de dimineață.

— Sfatul meu este să iei cât de mult poți duce, să lași restul și să te îmbarci către Lyoneia sau Syramisul Îndepărtat. S-o iei de la capăt.

Conducătorul convoiului fluieră. Căruța din frunte porni. Oficial, convoiul își încheiase misiunea. În jurul lor, căruțele se puseră în mișcare scârțâind, îndreptându-se fiecare către piața potrivită, către districtul specific. Până și actorii se îndepărtau, Sandr și Smit mergând pe lângă catâri ca să deschidă drumul. Cithrin bel Sarcour, orfană și pupilă

a Băncii Medean, contrabandistă amatoare, femeie aproape în toată firea, îl privi cu ochi obosiți.

— Noroc, zise el și se îndepărtă.

Districtul sării din Porte Oliva era, așa cum spusese maestrul Kit, locuit de păpuși. La fiecare colț de stradă părea să fie câte un artist ambulant, în spatele unei lăzi sau ghemuit în ea, apostrofându-i pe trecători cu vocile păpușilor pe care le mânuiau. Unele piese ofereau umorul rasial standard, ca povestea lui Para-Chioară, jasurul cel violent, și a gândacilor timzinai cei deștepți. Unele erau politice, precum povestea idiotului rege Ardelhumblemub cu coroana lui supradimensionată. Altele, ca istoria pursângelui Stannin Aftellin cel plin de pofte și a triunghiului său amoros cu o dartinaie flegmatică și o cinnaie manipulatoare, erau obscene, rasiste și politice simultan.

Altele aveau mai multă culoare locală. Marcus se opri o clipă în fața unei reprezentații despre un măcelar ticălos care își afuma carnea cu rahat și amesteca viermi în tocătura de cârnați, când o cinnaie din public începu să țipe la păpușar, acuzându-l că ia bani de la un măcelar rival. În fața altui stand, patru oameni ai reginei, cu spade și brățări de cupru, urmăreau o poveste despre o prințesă a zânelor și niște prune, cu încruntări care sugerau că alegoria, oricare-o fi fost, l-ar fi putut situa pe actor de partea greșită a legii.

Localul unde se opriră avea o curte situată deasupra zidului dinspre mare. Soarele aluneca spre apus, dând zidurilor de stuc alb o strălucire aurie. Apa golfului era de un albastru palid, iar marea de dincolo de el de un indigo atât de închis că părea de-a dreptul negru. Mirosul de apă sărată și găină friptă se războia cu fumul de tămâie al unui preot rătăcitor. Marinari aparținând mai multor rase, dar toți lați în umeri și vorbind zgomotos, stăteau la mese late sub umbrare brodate în culori vesele. Vase cu mangal ardeau între mese, invocând amintirea verii în aerul răcoros al

iernii. Marcus se așeză și-i atrase atenția fetei care servea. Aceasta îi făcu semn că va veni și el se rezemă de spătar.

— Avem nevoie de lucru.

— Da, domnule, zise Yardem.

— Și de o nouă trupă. De data asta una adevărată.

— Da, domnule.

— Dar sunt mărfuri în depozite. Și, de cum vine primăvara, convoaie care să pornească spre interiorul continentului.

— Sunt, domnule.

— Atunci ce părere ai?

Fata care servea, o kurtadamă cu blana deschisă la culoare și moale ca de adolescentă, împodobită cu mărgele pe ambele părți, aduse cupe cu cidru fierbinte pentru amândoi și se îndepărtă grăbită înainte ca Marcus s-o poată plăti. Yardem ridică una dintre cupe. În mâna lui părea mică. Bău încet, cu sprâncenele încruntate și cu urechile lăsate pe spate. În spatele lui soarele strălucea dureros.

— Ce-i? întrebă Marcus.

— Fata aia contrabandistă, domnule. Cithrin.

Marcus râse, dar își simți mânia ascunsă dedesubt. Judecând după mișcarea umerilor lui Yardem, și tralgul o simțise.

— Crezi c-ar fi o idee înțeleaptă să ne așezăm între căruța aia și cei care vor să i-o ia, oricine-ar fi ei?

— N-ar fi, zise Yardem.

— Atunci ce mai e de discutat? Treaba-i gata. E timpul să ne vedem de-ale noastre.

— Da, domnule, zise Yardem și mai luă o înghițitură. Marcus îl așteptă să vorbească.

Acesta nu spuse nimic. Unul dintre marinari, un pursânge cu păr negru tuns scurt și cu accentul sâsâit din Lyoneia, începu să cânte un cântec deocheat despre obiceiurile sexuale ale sudicilor. Ochii mari și negri ai acelei rase le atrăseseră porecla de „văgăuni“, ceea ce conducea la anumite rime. Marcus își simți fălcile încleștându-i-se. Se aplecă în față, intrând în raza vederii lui Yardem.

— Ai ceva de zis?

Yardem suspină.

— Dacă ar fi semănat mai puțin cu Merian, ai fi rămas, zise el.

Cântecul deocheat ajunse la un vers în care se făceau speculații despre viața sexuală a dartinailor și a cinnailor. Sau licurici și omizi, cum li se spunea în poezie. Încordarea îi coborî dinspre fălci înspre gât și mai jos, între omoplați. Yardem își lăsă cidrul deoparte.

— Dacă un bărbat ar fi condus căruța, zise el. Sau o femeie mai în vârstă. Cineva care să semene mai puțin cu Alys sau să nu aibă vârsta pe care ar fi avut-o Merian. Ai fi acceptat contractul.

Marcus scoase un hohot de râs chinuit. Cântărețul trase aer în piept, pregătindu-se să înceapă un nou vers. Marcus se ridică.

— Tu de colo! Ajunge! Sunt oameni în toată firea aici care-ncearcă să gândească.

Fața marinarului se întunecă.

— Și tu cine mă-ta ești?

— Ăla care-ți spune că-i de-ajuns, zise Marcus.

Marinarul se încruntă, apoi ceva din expresia lui Marcus îl făcu să clipească, să roșească și să se așeze jos, cu spatele la el și la Yardem. Marcus se întoarse către secundul său.

— Căruța aia o să atragă lovituri de spadă și sânge, și-o știm amândoi, spuse el încet. Atâta avere într-un singur loc este ca și cum ai chema asasinii. Și-acum îmi spui că a te pune în fața ei este o idee bună?

— Nu, domnule. E o prostie, domnule, zise Yardem. Numai c-ai fi făcut-o.

Marcus clătină din cap. În amintirea sa, Merian îi întinse mâinile din flăcări. Îi prinse trupul muribund în brațe. Simți mirosul de păr și piele arsă. O simți destinzându-se în brațele lui și-și aminti că-și spusese că o salvase, pentru a înțelege apoi ce însemna de fapt moliciunea trupului ei.

Nu mai era sigur dacă lucrurile se petrecuseră așa și în realitate sau doar în vis.

Cithrin bel Sarcour. Își imagină căruța. Și-l imagină în locul ei pe pursângele între două vârste care mâna căruța cu cositor. Sau pe conducătorul convoiului și pe soția lui. Sau pe maestrul Kit și pe Opal. Pe oricine în afară de fată.

Își frecă ochii până când în fața lor înfloriră culori ce nu erau acolo. Marea murmura. Mirosul înțepător de măr al cidrului se ridica în aerul rece. Furia din piept i se risipi, căci nu fusese decât o armură de hârtie. Rosti o înjurătură.

— Să plec să dau de ea, domnule?

— Am face bine s-o găsim, zise Marcus aruncând pe masă monedele pentru băutură. Până nu face ceva periculos.

Geder

Poate că lui Geder i-ar fi fost mai greu să-și ascundă subterfugiul, dacă eșecul său n-ar fi fost presupus din start. Așa însă, el și soldații lui doar pe jumătate loiali se târâră înapoi în oraș, își dădură raportul nesatisfăcător și fură trimiși înapoi la treburile lor. Geder reveni la șirul său anemic de îndatoriri: să perceapă taxe, să aresteze cetățeni loiali și în general să-i hărțuiască pe locuitorii Vanaiului în numele lui Alan Klin.

— N-am cum să plătesc atât, zise bătrânul timzinai ridicându-și privirea de pe ordinul de taxare. Principele ne-a pus deja să plătim de două ori înainte să înceapă războiul și acum voi vreți la fel de mult ca el.

— Nu eu, spuse Geder.

— Nu mai văd pe altcineva aici.

Prăvălia se afla pe o stradă întunecoasă. Bucăți de piele zăceau aruncate pretutindeni. Un manechin de croitorie din alamă, înfășurat într-o piele neagră și moale ce mai mirosea ușor a tăbăcărie, se înălța lângă fereastra din pânză de cort. Ca armură, o piele atât de subțire ar fi fost inutilă. Abia puțin mai bună ca pânza și probabil mult mai ineficientă decât un pieptar bine căptușit. Pe de altă parte, ca veşmânt de curte ar fi arătat impresionant.

— O vreți? întrebă timzinaiul.

— Poftim?

— Mantia. A fost comandată de Maestrul Canalelor, dar el a dispărut chiar în noaptea de dinaintea eliberării noastre de către nobilul vostru imperiu, zise timzinaiul şi ridică ordinul de impozitare în mâna sa cu solzi negri. Nu e gata

și am încă suficient din vopseaua aia ca s-o pot modifica pe măsura voastră.

Geder își linse buzele. Cineva avea să întrebe de unde o căpătase și va trebui să dea explicații. Sau să mintă. Dacă ar fi spus că o cumpărase ieftin, poate când se afla în expediție pe drumurile dinspre sud sau de la unul dintre micile convoaie pe care le controlase...

— Chiar poți s-o modifici?

Zâmbetul timzinaiului era o capodoperă de cinism.

— Ați putea să rătăciți asta? întrebă el indicând hârtia.

Pentru o clipă, Geder simți un ecou al plăcerii pe care-o încercase îndepărtându-se călare de contrabandiști, cu nestematele și bijuteriile ascunse în cămașă. Un ordin de impozitare pierdut. În cel mai rău caz, avea să facă cuferele lui Klin puțin mai ușoare și rapoartele către Camnipol mai puțin promițătoare. Avea să-l ajute pe pielar să-și păstreze prăvălia încă un anotimp. Dacă bărbatul i-ar fi cerut, Geder probabil că ar fi „pierdut" înștiințarea chiar și fără promisiunea unei mantii de bună calitate.

Și, oricum, pe lângă ceea ce făcuse deja, cei douăzeci de arginți de care-l lipsea pe Klin erau ca o picătură de ploaie în ocean.

— Să lași un om cinstit fără lucru nu poate fi în beneficiul nimănui, zise Geder. Sunt sigur că putem găsi o soluție.

— Atunci urcați-vă pe scaunul acela, zise timzinaiul. O să mă asigur că mantia se potrivește cu silueta dumneavoastră.

Iarna era anotimpul secetos în Vanai. Semnele ce marcau nivelul cel mai înalt al apei pe pereții canalului se aflau la câțiva metri deasupra gheții subțiri și a cursului leneș și întunecat. Frunze căzute se furișau la baza zidurilor, iar copacii se înălțau goi și morți în grădini și umbrare. Țurțurii atârnați de căpriorii de lemn ai caselor se subțiau pe zi ce trece și altă zăpadă nu mai căzuse. Nopțile erau geroase, zilele doar friguroase. Orașul aștepta dezghețul, topirea, năvala apei proaspete și a noii vieți ce veneau odată cu

primăvara aflată încă la câteva luni distanță. Totul era mort sau adormit. Geder umbla pe străzi săltând ușor pe vârfurile picioarelor, cu gărzile în urma lui.

Când se întorsese din expediție încuiase ușile, scosese punga pe care o cumpărase în Gilea și împrăștiase pe pat nestematele și bijuteriile. Sclipitoare în lumina slabă, ele constituiau o problemă. Avea acum suficientă avere ca să-și facă viața în Vanai mai confortabilă, dar această avere nu era în monede. Putea, firește, să le vândă, dar încredințându-le negustorilor din oraș ar fi riscat ca vreunul să recunoască o piatră sau lucrătura vreunei bijuterii. Iar dacă Klin sau unul dintre favoriții lui ar fi observat că Geder avea, dintr-odată, mai mulți bani decât se cuvenea, urmările n-ar fi fost dintre cele mai fericite.

Rezolvase problema trimițându-și scutierul să schimbe numai câteva pietre mai puțin bătătoare la ochi: trei granate rotunde și un diamant într-o montură oarecare de argint. Punga pe care o primise în schimbul lor conținea monede de argint, bronz, aramă și două monede rotunde de aur, atât de subțiri că le putea îndoi între degete. Era o avere ținând cont de stilul lui de viață și, în prezent, căra o parte din ea într-un săculeț, alături de o carte, pentru ultima misiune a zilei.

Academia se ridica deasupra unei piețe înguste. În zilele ei mai glorioase, fusese un centru de unde mica nobilime și negustorii bogați își angajau preceptori pentru copii sau plăteau să li se scrie discursuri. În galeria din lemn de stejar sculptat ce ducea spre holul principal erau gravate numele savanților și preoților care predaseră aici în cei peste o sută cincizeci de ani de la înființare. Înăuntru mirosea a ceară și a lemn de santal și ferestre orizontale plasate la înălțime filtrau razele soarelui, surprinzând firele de praf ce pluteau prin aer. Undeva în apropiere, un bărbat recita cu o voce adâncă, sonoră. Geder inspiră atmosfera locului.

În spatele lui răsună zgomotul unor pași. Funcționarul era un bărbat subțirel din neamul sudicilor, cu fața dominată

de ochii mari, întunecați. Poziția trupului său exprima respect și teamă.

— Pot să vă ajut, excelență? Este vreo problemă?

— Am nevoie de un cercetător, zise Geder. Scutierului meu i s-a spus că aici este locul potrivit să-l caut.

Ochii mari și negri ai sudicului clipiră.

— Eu… Așa este, excelența voastră, zise funcționarul venindu-și în fire. E adevărat?

— Da, zise Geder.

— Adică n-ați venit să arestați pe cineva? Sau să măriți taxele?

— Nu.

— Bine. O clipă numai, excelență, zise sudicul. Dați-mi voie să caut pe cineva care să vă fie de folos. Vreți să mă urmați?

În încăperea alăturată, Geder se așeză pe o bancă de lemn tocită până la lustru de deceniile de folosință. Recitarea continua, vocea mai înăbușită acum, cuvintele de neînțeles. Geder își slăbi cureaua și se foi pe bancă. Amintirea momentelor când își aștepta preceptorii era aproape palpabilă și își înăbuși teama irațională că n-avea să poată răspunde întrebărilor savantului. Ușa se întredeschise și un pursânge se strecură înăuntru. Geder sări în picioare.

— Bună ziua. Mă numesc Geder Palliako.

— Sunteți cunoscut în oraș, lord Palliako, zise bărbatul. Tamask a spus că doriți un cercetător?

— Da, zise Geder scoțând cartea și ținând-o astfel ca omul s-o vadă. Am tradus cartea asta, numai că nu-i foarte utilă. Vreau să mai găsesc și altele pe aceeași temă, dar diferite.

Savantul luă cartea cu delicatețe, ca pe o insectă viu colorată, dar necunoscută, și o deschise. Geder se foi.

— Este despre căderea Imperiului dragonilor, zise el. Este redactată ca istorie, dar eu aș fi mai interesat de eseistica speculativă.

Foșnetul înăbușit al vechilor pagini frecându-se una de alta se lua la întrecere cu vocea îndepărtată și cu murmurul brizei dincolo de ferestre. Savantul se aplecă mai mult asupra cărții, încruntându-se.

— Ce propuneți, lord Palliako?

— O să plătesc pentru orice carte despre acea perioadă pe care o vei găsi. Dacă pot fi cumpărate pe loc, ofer o recompensă. Dacă pot fi copiate, pot să angajez un scrib, dar asta înseamnă o plată mai mică pentru cercetător. Sunt interesat în mod special de speculațiile referitoare la căderea dragonilor și, mai ales, este acolo un pasaj despre ceva numit Slujitorul cel Drept? Aș vrea să aflu mai multe despre asta.

— Pot să întreb de ce, excelență?

Geder deschise gura să răspundă, apoi o închise la loc. Nu avusese niciodată cu cine să discute despre asta, așa că niciodată nu fusese în poziția să se justifice.

— Este vorba despre... adevăr. Și înșelătorie. Și mi s-a părut interesant, zise el curajos.

— Ați fi interesat și de retorica pe acest subiect? Asinia Secundus a scris un studiu foarte amănunțit despre natura adevărului în timpul celei de-a doua ocupații alfine.

— Asta-i filosofie? O să arunc un ochi pe ea, dar aș prefera un eseu.

— Ați menționat asta. Eseu speculativ, zise savantul cu o vagă undă de resemnare în voce.

— E vreo problemă? întrebă Geder.

— Nicidecum, excelență, zise savantul cu un surâs forțat. Am fi onorați să vă fim de folos.

„Aceasta-i ipoteza mea: având în vedere lipsa de documente originale datând din acele vremuri, cea mai bună soluție este să examinăm orânduirile care, ulterior, au pretins a fi urmașele Imperiului dragonilor și, studiind acțiunile lor, să deducem exemplele de la care au pornit. Cel mai bun exemplu este misteriosul Asediu al Astapalului. Examinarea directă a ruinelor nu a putut stabili dacă distrugerea orașului a fost săvârșită de forțele atacatoare trimise de

marele dragon Morade sau, ipoteză mult mai controversată, de forțele de ocupație ale fratelui și tovarășului său de cuib, Inys.

Confruntați cu puținătatea dovezilor directe, ne-am putea întoarce către anumite momente istorice mai bine cunoscute. Abia cu vreo mie de ani mai târziu, avem exemplul marelui general jasuru Marras Toca, pe timpul celei de-a patra campanii a Sfintei Purificări. Și pe al Antipathosului din Lynnic, pe numele său Harrasin al cincilea, în bătălia de la Ashen Dan. Ca și pe al reginei Erranthiánpados la asediul Kázhamorului. În fiecare dintre acestei cazuri, un lider războinic ce pretindea a se trage din cel din urmă împărat al dragonilor a ales să distrugă un oraș pentru a nu-l lăsa pe mâinile dușmanului. Dacă, așa cum voi încerca să dovedesc în continuare, acest lucru a fost o imitație conștientă a ultimului mare război al dragonilor, rezultă de aici că distrugerea Astapalului a fost săvârșită de Inys ca o mutare tactică pentru a-l împiedica pe Morade să preia controlul asupra orașului, și nu invers, așa cum susține scenariul general acceptat."

Geder își înclină capul. Argumentația părea slabă. În primul rând, nu mai auzise niciodată despre două dintre cele trei exemple. În plus, își spuse el, probabil că dacă alegeai dintre toate bătăliile, războaiele și asediile ce avuseseră loc după căderea dragonilor, puteai găsi exemple care să susțină orice strategie sau decizie doreai. Argumentația putea fi construită la fel de bine în sens opus, alegând alți lideri războinici și alte bătălii. Și numai Zeul știa că unul din trei tirani pretindea a se trage într-un fel sau altul din dragoni.

Totuși, lăsând deoparte toate amănuntele astea, îl fascina ideea. Că, atunci când un lucru nu poate fi cunoscut, când detaliile s-au pierdut pentru totdeauna, ai putea să cercetezi întâmplările ce i-au urmat, care i-au fost ecou, și să mergi înapoi pe urmele adevărului. Ca atunci când, văzând undele răspândite pe suprafața unui lac, îți dădeai

seama unde căzuse piatra. Agitat, aruncă o privire prin cămăruța lui. Călimara de pe masa de scris încă mai avea puțină cerneală, dar își rătăcise condeiul pe undeva. Puse jos cartea deschisă, se repezi spre grămada de lemne de foc de lângă cămin, alese o așchie și reveni grăbit la masă. Înmuind lemnul aspru în întunecimea cernelii, Geder făcu o însemnare pe marginea cărții. „Să privești undele ca să afli unde a căzut piatra."

Se lăsă pe spătar mulțumit. Acum, dac-ar mai fi găsit și vreo menționare despre Slujitorul cel Drept…

— Lord Palliako, zise din ușă scutierul său. Banchetul lordului Klin?

Geder suspină, făcu semn din cap și aruncă în foc așchia înnegrită de cerneală. Degetul mare și arătătorul îi erau pătate. Se spălă pe mâini în lighean, numai pe jumătate atent la ceea ce făcea. Scutierul îl ajută să-și pună tunica pentru ceremonii și mantia nouă din piele neagră și aproape că-l scoase cu forța pe ușă, în stradă.

Acasă, în Camnipol, marele eveniment al iernii era aniversarea urcării regelui Simeon pe tron. Unei familii de nobili aleasă de rege i se făcea favoarea de a-și cheltui jumătate din venitul anual pentru o singură noapte în care întreaga curte descindea asupra ei ca un stol de ciori pe un câmp de bătălie. Geder participase la două asemenea petreceri și abundența de mâncare și băutură îl făcuse să se cam resimtă de fiecare dată.

În Vanai, sir Alan Klin cinstea evenimentul organizând un banchet fastuos și dând ordin să aibă loc o sărbătoare publică.

Felinare festive atârnau de-a lungul străzilor înguste, aruncând umbre stranii. Muzicanții suflau în flaute și băteau din tobe, acompaniind voci subțiri de timzinai care se înălțau într-un cântec. O femeie cu fața lată rostogolea pe stradă un butoi din lemn care duruia pe pietre.

Geder trecu pe lângă localnici îmbrăcați în hainele lor cele mai bune și arborând cu toții expresii amuzate. Aerul

rece înroșea obrajii pursângilor și făcea să le curgă nasul. De-a lungul străzii, ușile erau deschise și înăuntru ardeau lumini, invitând trecătorii să intre, dar lipseau steagurile și artificiile Anteei. Anul trecut, niciunul dintre acești bărbați și femei nu știau și nici nu le păsase când fusese încoronat regele Simeon. Dacă soldații din Anteea ar fi plecat acasă, data ar fi fost din nou uitată, la fel de iute și cu același cinism cu care fusese adoptată. Lui Geder totul i se păru cochilia goală a unei adevărate sărbători. Tinichea încercând să treacă drept argint.

În palatul principelui, Klin alesese o sală mare de audiențe pentru ca nobilii din Anteea să sărbătorească. Aici, aerul cald îți asalta gura și nările. Mesele erau pline de mâncăruri anteene tradiționale: vânat gătit cu sos de mentă, pastă de păstrăv pe felii subțiri de pâine prăjită, șiruri de cârnați fierți în vin. Larma vocilor era ca o furtună, conversațiile erau mai mult strigăte trimițându-și ecourile spre marile arcade de culoarea bronzului de deasupra. Cântăreții se luau la întrecere, colindând printre mese pentru a obține când și când câte un bănuț de la petrecăreții anteeni. Un servitor bătrân, purtând banderola în culorile roșii și cenușii ale casei Klin, îl conduse pe Geder către una dintre mesele mai mici, departe de marele cămin în care ardea trosnind o jumătate de copac. Geder își păstră mantia. La o asemenea depărtare de foc, era frig.

Geder îi permise unei sclave să-i aducă o farfurie de mâncare și un pocal mare din cristal șlefuit, plin cu bere neagră cu miros de ovăz. Singur în mijlocul ospățului, mâncă, meditând asupra naturii adevărului și a minciunii, a războiului și a istoriei. Masa principală – unde ședeau Alan Klin, Gospey Allintot și încă vreo șase favoriți de-ai lui Klin – era ca o corabie aflată undeva la orizont. Nu observă că Daved Broot era condus către masa sa până când băiatul nu se lăsă greoi pe o bancă.

— Palliako, zise Broot cel tânăr cu o înclinare din cap.

— Bună, răspunse Geder.

— Frumoasă mantie. E nouă?

— Oarecum.

— Îți stă bine.

Odată terminată conversația, Broot luă o farfurie și se lansă într-o acțiune care consta din a mânca, metodic, cât mai mult cu putință. Treaba în sine nu părea să-i facă plăcere, dar Geder simți o vagă admirație față de ambiția de care dădea dovadă băiatul. Câteva minute mai târziu, când Jorey Kalliam și sir Afend Tilliakin – alți doi care nu se bucurau de bunăvoința lui Klin – sosiră la masa lor, Broot deja ceruse o a doua farfurie.

— Ce crede tatăl tău despre situația asta? întrebă Tilliakin în timp ce se așezau.

Jorey Kalliam scutură din cap.

— Nu cred că putem să tragem o concluzie, zise el luând o farfurie cu vânat și o carafă cu vin de la un servitor care aștepta să servească. Cel puțin deocamdată.

— Totuși bancherul ăla mărunțel, Imaniel, n-o să fie eliberat prea curând. Probabil că lord Klin își macină pipota de necaz că n-a găsit convoiul ăla, nu?

Toate gândurile la dragoni, valuri și capacitatea de a înfuleca dispărură din mintea lui Geder. Luă o gură zdravănă de bere, ascunzându-se în dosul paharului, și încercă să găsească o cale cât mai puțin bătătoare la ochi de a-i întreba pe cei doi despre ce vorbeau. Înainte să născocească însă ceva, Broot interveni.

— Vorbiți despre scrisoarea de la Ternigan?

— Tatăl lui Jorey Kalliam i-a povestit ce se petrece acasă, dar zici că trebuie să-i smulg vorbele cu cleștele.

Geder își drese glasul.

— Ternigan a trimis o scrisoare? întrebă el cu vocea mai stridentă și mai încordată decât intenționase.

Tilliakin râse.

— Una groasă cât o jumătate de carte, din câte am auzit, răspunse el. Prada de război pe care o trimite Klin acasă este cam puțină după gusturile unora. Ternigan vrea să știe

de ce. Din câte-am auzit, și-a trimis un om care să arunce o privire peste registrele lui Klin, să vadă dacă nu și-a tăiat o porție mai mare decât se cuvine.

— Nu-i așa, spuse Jorey. Sau cel puțin nu încă.

Broot ridică din sprâncene.

— Deci ai auzit tu ceva, spuse Tilliakin. Știam eu că nu zici tot.

Jorey zâmbi melancolic.

— Nu știu nimic sigur. Tata spune că la curte există o oarecare nemulțumire pentru că expediția din Vanai nu a adus coroanei chiar cât se așteptase. Deocamdată sunt doar unii care bodogănesc. Regele n-a zis nimic rău despre felul în care a gestionat Klin lucrurile.

— Dar nici n-a zis nimic de bine, nu? întrebă Tilliakin.

— Nu, spuse Jorey. Nu, n-a zis.

— Ternigan n-o să-l recheme, spuse Broot cu gura plină de cârnați. Ar ieși prost amândoi.

— Dacă totuși o s-o facă, o s-o facă în curând. Ar fi interesant de știut pe cine o să pună în loc, nu? zise Tilliakin privindu-l cu subînțeles pe Jorey.

Geder își plimbă privirea pe rând de la unul la altul, cu mintea zburdându-i ca un câine scăpat din lanț. Dintr-odată, avalanșa de taxe puse de Klin căpătă o nouă semnificație. Probabil că nu născocea însărcinări neplăcute numai ca să-l țină ocupat pe Geder. Poate că banii aceia erau destinați să ajungă în Camnipol în locul celor pierduți când convoiul se făcuse nevăzut. Klin încerca să cumpere buna părere a curții regale.

Gândul era prea frumos ca să fie adevărat. Pentru că, dacă era adevărat, dacă el era cel care-l făcuse pe Klin să iasă din grațiile regelui…

— Cred că Jorey ar fi un foarte bun principe al Vanaiului, zise Geder.

— Pe rănile Zeului, Palliako! exclamă Broot. Nu zice lucruri de-astea când te pot auzi alții!

— Îmi pare rău, spuse Geder. Voiam numai…

Urale se ridicară dinspre masa de onoare. Șase jongleri în haine de bufoni aruncau cuțite în aer, cu lamele scânteind în lumina flăcărilor. Oaspeții de la masa principală se mutaseră ca să facă loc spectacolului și Geder îl putea vedea limpede pe Alan Klin. Privind dincolo de dansul cuțitelor, i se păru că ghicește o încordare în poziția umerilor bărbatului. O veselie falsă în râsetele și zâmbetele sale. O privire bântuită în ochii lui strălucitori. Și, dacă așa era, atunci el, Geder Palliako, le făcuse să apară. Și, pe deasupra, Klin n-avea să știe niciodată. N-avea să poată urma valurile înapoi, până la capăt.

Geder râse și aplaudă, prefăcându-se că privește spectacolul.

CITHRIN

După noaptea în care patinase pe iazul morii și spaima sufocantă a zilei ce urmase, nopțile ei se scurgeau la fel. Mai întâi, o oboseală care-o pătrundea până în măduva oaselor. Apoi, după ce se ghemuia pe stratul de lână, o oră binecuvântată de somn, înainte să se pomenească din nou cu ochii deschiși, cu mintea galopând și cu inima strânsă. Într-unele nopți, îl vedea din nou pe nobilul anteean dolofan descoperind cuferele ascunse, doar că de data asta el dădea alarma și soldații își făceau apariția. Mintea ei era prinsă într-un vârtej de imagini de coșmar înfățișându-i ceea ce fusese cât pe ce să se întâmple. Sandr ucis. Opal măcelărită. Maestrul Kit străpuns de săgeți, cu sângele strălucindu-i pe zăpadă. Marcus Wester predând-o soldaților în schimbul siguranței convoiului. Și ceea ce i-ar fi putut face apoi soldații. Faptul că toate astea nu se petrecuseră conferea spaimei ei o putere aproape supranaturală, de parcă dacă scăpase ca prin urechile acului, atrăgea după sine o datorie care îi putea depăși posibilitățile de a plăti.

Cithrin contraataca recurgând la amintiri despre magistrul Imaniel și despre bancă, despre echilibrul dintre comerț și asigurare, intrigă și planificare care îi reaminteau de casă. N-o ajutau să se odihnească, dar făceau mai suportabile orele reci și întunecate de nesomn, lăsând-o să pretindă că lumea avea reguli și putea fi îmblânzită. Apoi cerul se lumina spre răsărit, oboseala se prăvălea asupra ei ca o manta din fier forjat și trebuia să se forțeze să se ridice, să iasă și să înfrunte o altă zi imposibilă. Când ajunseseră la Porte Oliva, trăia pe jumătate într-un vis cu ochii deschiși.

Mici animale roșiatice foșgăiau și jucau la periferia vederii ei și cele mai imposibile idei – că trebuia să înghită toate registrele pentru a le împiedica să cadă în mâinile cuiva, că maestrului Kit îi crescuseră aripi de care nu voia să știe nimeni, că, înnebunită de gelozie din pricina lui Sandr, Cary plănuia s-o omoare pe ascuns – căpătau o nemeritată credibilitate.

Tot ce știa despre Porte Oliva era la mâna a doua. Știa că se afla la marginea sudică a Birancourului și că supraviețuia pe baza mărfurilor din est care nu se opreau în Orașele Libere și a acelora din vest care preferau o călătorie mai lungă pentru a evita pirații Cabralului. Își obținea cea mai mare parte din bunăstare ca port de tranzit între Lyoneia și Narinisle. Magistrul Imaniel numise orașul cea de-a doua alegere a tuturor, dar o spusese de parcă nu era o poziție chiar atât de rea. Ea și-l imaginase ca pe un oraș dur, mustind de mândrie locală.

Însăși sosirea ei fusese nefirească. Își amintea că-și mâna echipajul pe drumul deluros și troienit de zăpadă, apoi deodată un băiat din neamul kurtadam, lunecos ca o vidră, alerga pe lângă căruța ei cu mâna întinsă, iar în jur răsărise o pădure de clădiri. Porte Oliva era cel dintâi oraș adevărat pe care-l văzuse cu excepția Vanaiului, din piatră acolo unde Vanaiul era din lemn și cu apă sărată acolo unde în Vanai fusese apă dulce. Primele ei impresii fuseseră o străfulgerare de străzi înguste cu arcade înalte, albe, mirosul de rahat și sare marină și vocile cinnailor puri ciripind ca niște cintezoi. Avusese impresia că străbătuseră un tunel săpat într-un zid imens, ca în poveștile de odinioară în care sufletele moarte treceau dintr-o lume într-alta, dar era ca și cum ar fi visat.

Nu-și mai amintea cum îi angajase pe Marcus Wester și pe secundul său ca gărzi personale. Nici de ce anume crezuse că-i o idee bună.

Căpitanul pășea încolo și-ncoace pe podeaua de piatră. În patul de campanie lipit de perete, Yardem Hane sforăia.

Cithrin se dezmetici din somn și examină pentru a suta oară încăperile mici și umede. Un mic foc trosnea în vatră, aruncând lumini roșii și portocalii pe peretele opus și răspândind în aer fum de pin. Fereastra era din pergament răzuit, murdărind puțina lumină pe care o lăsa să pătrundă. Lăzile – conținutul căruței, pe care-l transportase cu atâta grijă din Vanai – erau stivuite de-a lungul pereților ca o marfă ieftină oarecare. Numai cele mai prețioase articole ale încărcăturii fuseseră puse în cutia de valori din fier. Abia o zecime din ceea ce cărase încăpuse înăuntru. Cithrin se ridică. O durea tot corpul, dar mintea îi era aproape limpede.

— M'neața, zise Marcus Wester, înclinând politicos din cap.

— Cât am dormit? întrebă ea.

— Jumătate din dimineață. Nu e amiază încă.

— Avem ceva de mâncare?

— Niște cârnați de seara trecută, zise el, indicând din cap mica ușă deformată de lemn ce dădea în cealaltă încăpere.

Cithrin se ridică. Ani întregi, o jumătate de dimineață de somn abia ar fi fost de ajuns ca s-o țină trează până seara. Acum i se părea un lux. Camera din dos nu avea nici ușă, nici fereastră, așa că Cithrin aprinse un capăt de lumânare cât degetul și o luă cu sine. Registrele, sufletul și memoria băncii din Vanai erau înghesuite pe un raft de lemn. Pe o masă din lemn de stejar nelăcuit se aflau o carafă cu apă și un șir de cârnați cam cenușii. O duhoare copleșitoare venea dinspre oala de noapte din tablă aflată într-un colț. Cithrin se ușură în ea și aruncă peste conținut două mâini de cenușă, înainte să pună capacul la loc. Își tăie o bucată de cârnat și îl mestecă sprijinită de masă. Carnea era aromată cu măr și usturoi. Nu era nici pe departe atât de rău pe cât se așteptase.

Așa se desfășura viața ei de aproape două săptămâni. Marcus stătea de gardă ziua, iar Yardem noaptea. Se aventurau afară cât mai puțin cu putință. Singura intimitate de care

se bucurau era în camera mică din dos și singura lor lumină consta din strălucirea palidă ce pătrundea prin fereastră, din focul din vatră și câteva lumânări. Mâncarea era cumpărată cu banii căpitanului. Ceea ce obținuse vânzând lâna, căruța și catârii se afla într-o pungută mică de piele lângă ușa care dădea în stradă. Pe catâri luaseră mai puțin decât ar fi putut, dar Cithrin își spusese că femeia pursânge care-i cumpărase în cele din urmă avea să-i trateze cel mai bine.

Îi era dor de catâri.

Își simțea părul unsuros și pleoștit. Singurele ei haine erau cele pe care le primise când devenise Tag căruțașul. Își termină cârnatul și se întoarse în cealaltă încăpere.

— Am nevoie de haine, spuse ea. N-o să umblu numai într-astea pân' la primăvară.

— Bine, zise căpitanul. Dar nu te îndepărta prea tare până nu înveți străzile. Și nu atrage atenția asupra ta. Cu cât știu mai puțini oameni că ne aflăm aici, cu atât suntem mai în siguranță.

Asta spunea de fiecare dată, ca și cum ea ar fi uitat de pe o zi pe alta. Tralgul se foi prin somn oftând. Fata luă punga, o îndesă în buzunar și deschise ușa. Lumina zilei năvăli ca un potop.

— Cithrin!

Se întoarse. Căpitanul stătea pe vine lângă foc, scormonind cenușa cu o spadă, dar ochii ațintiți asupra ei erau plini de îngrijorare.

— Fii atentă cât ești afară, zise el.

— Știu care-s riscurile, zise ea și ieși în stradă.

Cartierul sării era un labirint. Clădiri cu un etaj se înălțau deasupra unor străzi atât de înguste, încât oamenii nu puteau trece unul pe lângă altul fără să se atingă. Curbele modelau totul, făcând imposibil să vezi prea departe în orice direcție, iar intersecții ce păreau să promită străzi mai largi sfârșeau adesea în fundături. Voci de bărbați și femei – kurtadami, cinnai și pursângi – umpleau văzduhul. În cartierul acesta, dacă un bărbat țipa la soția sa, ecoul ducea

mai departe melodia mâniei sale, chiar în timp ce-i ștergea cuvintele.

Copiii pândeau la ferestre și în praguri, sălbatici ca pisicile. Câteva zile de vreme caldă făcuseră să se topească zăpada murdară, lăsând prin colțuri, la pândă, băltoace negre acoperite cu pelicule de gheață. Puteau exista o mie de căi de a intra și ieși din cartier, dar Cithrin știa una singură și nu se abătu de la ea. După câteva minute de mers, în față se ivi intersecția a cinci străzi, dintre care una ducea spre nord-est. Deasupra ei strălucea o fâșie mai largă de cer alburiu, cețos, și Cithrin o urmă către piață, către docuri și către fluxul de bani ce ținea în viață Porte Oliva.

Piața Mare nu era una deschisă, ci o rețea de alei acoperite. Caldarâmul aspru al străzii lăsa loc unor dale albe. Arcade se înălțau ca niște mâini împreunate a rugăciune și mari ferestre palide își revărsau lumina de sus, printre degete de piatră și fier. Bărbați și femei cântau din gură și din flaut. Păpușarii își jucau micile lor drame, ușor modificate ca să includă vreun negustor local sau vreo personalitate politică. Servitori ai marilor case și palate din oraș își croiau drum prin mulțime, purtând pe cap imense coșuri de răchită, pentru a asigura cina celor puternici. Micii cămătari independenți, pești mărunți comparativ cu leviatanul reprezentat de Banca Medean, își instalaseră măsuțele acoperite cu pâslă verde și balanțele. Călători și marinari veneau dinspre docuri ca să admire haosul. Negustorii își strigau mărfurile – pâine, pește și carne, țesături, mirodenii și călăuzire spirituală – și nu ocupau două zile la rând același loc.

În fiecare dimineață, înainte de prima geană de lumină, negustorii se așezau la coadă în fața unor gherete mari, așteptând să apară oamenii reginei care aduceau, din palatul guvernatorului, niște cufere de fier bogat ornamentate. Fiecare negustor plătea o taxă și trăgea un bilet din cufăr, aflând astfel care dintre miile de separeuri sau intersecții avea să-i aparțină în acea zi. Niciun cămătar, măcelar, brutar sau fermier nu putea spera să se îmbogățească punând

stăpânire pe un loc anume. Sau așa s-ar fi petrecut lucrurile dacă sistemul n-ar fi fost corupt. Cithrin nu trecuse pe aici decât de două ori, dar se îndoia că o metodă concepută cu atâta atenție pentru a da aparența corectitudinii putea să nu fie coruptă.

Își cumpără un cornet mare de stafide încălzite și nuci trase prin miere, pregătindu-se pentru o cercetare îndelungată, dar nu dură mult până să dea de croitorul pe care-l căuta, și încă la doar cinci firide distanță de locul unde-l zărise data trecută. Proprietarul era un cinnai pur, înalt, zvelt și palid, cu inele pe toate degetele și cu dinți ce păreau să fi fost ascuțiți. Avea cinci mese așezate în semicerc și, în mijloc, o a șasea, pe care își expunea marfa cea mai bună. Cithrin se opri și examină trei rochii cu aerul că își omora timpul. Cinnaiul stătea alături, răstindu-se la o femeie pursânge ce-şi ținea brațele încrucișate pe piept şi al cărei chip exprima o mânie aproape de zeu. Între cei doi se afla o ladă al cărei lemn deschis la culoare se îmbibase de apă căpătând o nuanță întunecată.

— Uite! Uite cum a distrus apa vopseaua! spunea negustorul.

— Nu le-am aruncat eu din barcă, zise femeia.

— Nici eu.

— Ai semnat un contract pentru zece rochii. Poftim zece rochii!

— Am semnat un contract pentru zece rochii bune de vândut!

Cithrin se trase mai aproape. Din câte putea vedea, rochiile aveau o croială simplă. Apa de mare făcuse culorile să iasă, amestecând galbenul cu albastrul și trandafiriul și împestrițându-le pe toate cu pete albe ca o mână de nisip împrăștiat. Cinnaiul îi aruncă o privire, cu ochii mijiți de enervare.

— Vrei ceva?

— O rochie, zise Cithrin cu gura plină de stafide.

Negustorul o privi cu îndoială. Cithrin își scoase punga din buzunar și-o deschise. Argintul sclipi în lumina soarelui și negustorul ridică din umeri.

— Hai să-ți arăt ce avem, zise el, întorcându-i spatele femeii pursânge care continua să fumege de furie.

Luă cea dintâi rochie de pe masa din mijloc. Albastră cu alb, cu mâneci brodate, părând să emane miros de levănțică. Negustorul netezi țesătura cu mâna.

— Asta este marfa noastră cea mai aleasă, zise el. E scumpă, i-adevărat, dar merită fiecare bănuț. La o sută douăzeci de arginți n-o să găsești una mai bună în toată piața. Și asta include și ajustarea pe măsura ta.

Cithrin clătină din cap.

— Nu pe asta o vinzi.

Negustorul, care punea rochia la loc, se opri. Spusele ei îl nedumeriseră.

— Nu pe asta o vinzi, repetă Cithrin. Nu-i aici ca să fie vândută. Rolul ei este să facă următoarea rochie să pară rezonabilă ca preț. Următoarea pe care o oferi este cea trandafirie de colo? Dacă începi de la o sută douăzeci, pentru asta o să ceri… Cât? Optzeci?

— Optzeci și cinci, zise cinnaiul cu acreală.

— Ceea ce e prea mult, spuse Cithrin. Dar ți-o iau cu patruzeci și cinci. Asta îți acoperă costurile și îți mai rămâne și ceva profit.

— Patruzeci și cinci?!

— E un preț cinstit, zise Cithrin, scoțând o altă mână de stafide.

Negustorul rămase cu gura căscată de uimire. Femeia pursânge de lângă ladă chicoti. Cithrin simți o căldură bruscă în pântece, o eliberare, ca după prima înghițitură dintr-un vin tare. Zâmbi și, pentru prima oară după multe zile, îi veni ușor s-o facă.

— Dacă mi-o dai cu patruzeci, o să te ajut să scoți profit din astea, zise Cithrin, făcând semn din cap spre rochiile distruse.

Negustorul făcu un pas în spate, cu brațele încrucișate. Cithrin tocmai își spunea că exagerase, când acesta vorbi.

— Și cum anume-ți propui să faci asta?

În cuvintele lui se simțea o undă de amuzament.

— Patruzeci, zise ea.

— Convinge-mă.

Cithrin se întoarse spre ladă și răscoli printre rochii. Toate aveau aceeași croială. Stofă ieftină, cu copci din metal și găici de ață și cu puțină broderie la manșete și guler.

— De unde vă vin cele mai puține mărfuri? întrebă ea. Din Hallskar?

— Nu prea vine cine știe ce de-acolo, admise negustorul.

— Atunci schimbă copcile astea cu unele de argint, zise Cithrin. Și coase mărgele de sticlă pe gulere. Numai trei sau patru, dar viu colorate. Ceva care să fure ochiul.

— Și de ce-aș strica argintul și mărgelele pe gunoaiele astea?

— Păi n-ai strica nimic, zise Cithrin. Asta-i ideea. Dacă au argint și mărgele, n-au cum să fie gunoaie. Spune-le... Nu știu. Vopseluri halskari pe bază de sare. Metodă nouă, foarte rară. Nu mai sunt alte rochii care să le semene în toată Piața Mare. Fixează prețul de început la două sute de monede de argint, apoi scade-l la o sută treizeci.

— De ce ar vrea cineva să plătească atât?

— De ce nu? Când e vorba despre o marfă nouă, nimeni nu știe cât valorează ea cu-adevărat. Și dacă nimeni altcineva nu știe, poți să faci ce vrei.

Negustorul clătină din cap, dar nu ca refuz. Sprâncenele femeii pursânge se înălțară până spre linia părului. Cithrin scoase o nucă trasă în miere. Rumoarea și ecourile vocilor din jur erau la fel de bune ca liniștea. Așteptă preț de patru răsuflări, în timp ce negustorul își frământa mintea.

— Dacă o singură persoană din Piața Mare te crede, spuse Cithrin, o să acoperi costul tuturor celor zece rochii, cu tot cu copci și mărgele. Dacă te cred două persoane...

Negustorul mai tăcu preț de încă două răsuflări.

— Știi mult prea multe despre rochii, spuse el.

„Nu știu absolut nimic despre rochii", își zise ea. Negustorul râse scurt. Luă rochia trandafirie și i-o aruncă lui Cithrin cu un dezgust prefăcut.

— Patruzeci, zise el, apoi se întoarse către femeia din neamul pursângilor. O vezi? Uită-te la fața ei. Asta este o femeie cu adevărat periculoasă.

— Te cred, zise femeia, în timp ce Cithrin număra banii, zâmbind.

O oră mai târziu, străbătea aleile semideschise ale Pieței Mari ducând la subraț rochia roz împachetată strâns, iar lumea i se părea un loc senin și lipsit de pericole. Rochia trebuia ajustată pe măsura ei, dar asta nu era important. Mai mult decât orice câștig o bucura ideea că era o femeie cu adevărat periculoasă.

Soarele abia începuse să coboare către apus. Cithrin se îndreptă spre băile publice cu gândul de a petrece o oră în apă fierbinte și aburi. Și poate chiar să dea câteva monede pe un balsam care să alunge puricii și păduchii pe care-i căpătase pe drum și în noile ei cămăruțe. Băile se aflau pe partea nordică a unei piețe publice vaste. Stâlpi mai înalți decât copacii se înălțau în aer, deși acoperișul pe care-l vor fi susținut cândva dispăruse de suficientă vreme pentru ca ploaia să-și sape făgașe în postamentele lor. Petice de iarbă cafenie, ucisă de frigul iernii, acopereau spațiile libere, ca niște covoare, iar tufișurile păstrau frunze moarte și fâșii de cârpă între degetele lor din rămurele. Cithrin trecu pe lângă o căruță unde se vindea supă caldă și pe lângă un kurtadam deșirat la picioarele căruia dansau două marionete alături de o strachină de cerșit cu câteva monede în ea. De cealaltă parte a pieței, o trupă de actori își transformase căruța în scenă, dând la o parte doi păpușari nemulțumiți. Pe deasupra zburau porumbei. Un grup de femei cinnaie se plimbau împreună, palide, zvelte și frumoase, cu rochiile unduindu-li-se pe trup ca iarba de mare în bătaia valurilor, cu vocile asemeni unei melodii. Cithrin ar fi vrut să le privească, dar

fără să fie observată. Nu avusese ocazia să cunoască bine niciun cinnai pur. Și totuși, mama ei fusese din acest neam și ar fi arătat în largul ei într-un asemenea grup.

Femeile o luară pe scara vastă care ducea spre băi și Cithrin porni după ele când o voce cunoscută o țintui locului.

— Opriți-vă!

Cithrin se întoarse.

— Opriți-vă acum și trageți-vă mai aproape! Ascultați povestea lui Aleren Ucigașul și a spadei dragonilor! Sau, dacă sunteți slabi de inimă, treceți mai departe.

Pe scena ridicată de actori înainta un bărbat mai vârstnic, a cărui voce umplea toată piața. Avea barba înfoiată și părul pieptănat în sus. Purta niște robe teatrale în culori țipătoare și vocea lui reverbera și șerpuia printre stâlpii imenși. Era, fără îndoială, maestrul Kit, iscusitul. Cithrin se apropie de scenă, întrebându-se dacă nu cumva visa. Alți câțiva locuitori din Porte Oliva se opriseră, atrași de vorbăria actorului, iar publicul însuși atrăgea un public și mai mare. Uluită, Cithrin se opri pe un petic de iarbă uscată. Pe scenă se ivi Opal, într-o rochie care o făcea să pară cu zece ani mai tânără. Apoi Smit, purtând o tichie de muncitor și vorbind cu un pronunțat accent din Coasta de Nord. Urmă Hornet, într-o armură poleită și, în urma lui, pășind pe scândurile scenei de parcă ar fi stăpânit lumea și tot ce era în ea, Sandr. Cithrin râse încântată și alții se alăturară aplauzelor ei. Mikel și Cary, amândoi amestecați în mulțime, îi făcură semn din cap. Prinzând privirea lui Cary, Cithrin se prefăcu că trage o spadă din teacă și arătă către scenă. „Credeam că sunteți soldați și voi erați actori?" Cary dădu din cap cu un aer timid și-i făcu o mică reverență, apoi se întoarse la însărcinarea de a-l aclama pe Aleren Ucigașul și de a-l huidui pe Orcus, regele-demon.

Iarna, piața, era mult prea rece. La finalul primului act, pe Cithrin o dureau urechile și îi curgea și nasul. Se cuprinse cu brațele, înfășurându-se cât putu în haine, dar nimic n-ar fi putut s-o facă să plece. Povestea se desfăcea ca o floare

primăvara, gărzile convoiului, pe care le știa de luni întregi, devenind actori sub ochii ei și actorii confundându-se cu rolurile pe care le jucau, până când, în final, Aleren Ucigașul își înfipse spada otrăvită în pântecele lui Orcus, Sandr și maestrul Kit nemaifiind decât ecourile pe jumătate uitate ale unor oameni cândva cunoscuți. Aplauzele mulțimii erau puține, dar sincere, iar Cithrin scoase câteva monede, adăugându-le ploii de bani ce cădea pe scândurile scenei.

În timp ce actorii desfăceau scena, Opal, Mikel și Smit se apropiară s-o salute și să facă schimb de povești. Da, fuseseră actori de la-nceput. Doar jucaseră rolul gărzilor. Cary îi recită prologul unei comedii pe care o compuneau în memoria acestei aventuri. Cithrin le povesti – încet, ca să nu audă și alții – despre camerele pe care le închiriase împreună cu Marcus și Yardem, iar Opal făcu glume obscene până când Smit roși violent și toți râseră de nu mai știură de ei.

Sandr stătea lângă căruță cu o încruntare furioasă pe chip, evitând dinadins să-i privească. Cithrin se scuză și se apropie de el, gândindu-se că probabil se simțea jignit văzând-o că vorbea cu ceilalți și cu el nu.

— Ca să vezi, zise ea. Și mie nu mi-ai spus.

— Mda, așa-i, spuse Sandr evitându-i privirea.

— N-am știut, zise ea. Ai fost nemaipomenit.

— Mulțumesc.

Maestrul Kit strigă ceva din cealaltă parte a căruței și Sandr trase de o funie groasă, ridicând scena și lipind-o de o latură a vehiculului. Legă funia, îi aruncă o privire lui Cithrin, se uită în altă parte, apoi o salută înclinând din cap.

— N-am terminat munca. Trebuie să plec.

Cithrin dădu înapoi, iar bucuria i se risipea.

— Îmi pare rău, zise ea. N-am vrut să…

— Nu-i nimic, zise Sandr. Trebuie să…

Se îndepărtă clătinând din cap, aplecându-se pe sub o traversă pe care Smit o cobora, gata s-o împacheteze. Cithrin reveni în piață. Cerul de culoarea laptelui nu i se mai părea

la fel de binevoitor ca mai-nainte. Nu știa dacă era bine să se apropie din nou de actori sau să se îndepărteze, dacă era bine-venită sau o intrusă. Dintr-odată se simți conștientă de hainele ei zdrențuite și de părul nepieptănat de câteva zile.

— N-are legătură cu tine, zise o voce de femeie.

Cary venise prin spatele ei, dându-i ocol. Cary, care îl întrebase pe Yardem dacă exista vreo armă care să avantajeze femeile. Cary, care purtase un arc pe umăr cu aerul unui veteran ce văzuse o duzină de războaie. Cary, pe care Cithrin n-o cunoștea prea bine.

— Ce n-are legătură cu mine? întrebă ea.

— Sandr, zise Cary, indicând cu bărbia un loc anume din piață. El e noul actor principal. Ăștia-s întotdeauna niște porci în primii câțiva ani.

Sandr stătea zâmbitor. Era înconjurat de trei fete în haine din pânză grosolană. Una își pusese mâna pe brațul lui, iar degetele îi fremătau ca un fluture nesigur dacă să aterizeze sau nu. Cithrin îl privi cum îi zâmbea fetei și cum privirea îi cobora spre sânii ei.

— Aia ziceam, că n-are legătură cu tine, spuse Cary.

— Nu-mi pasă, spuse Cithrin. Nu-i ca și cum l-aș fi iubit. Dar nu știam că… adică am crezut…

— Așa credem toate la început, zise Cary. Dacă are vreo importanță, îmi pare rău și promit să-i pun nisip în bere în numele tău.

Cithrin se sili să râdă. Nu știa când îi reapăruse gheara aceea din stomac, dar era din nou acolo.

— Nu face nimic în numele meu, zise ea. Omul e așa cum e.

— Înțelepte vorbe, surioară, zise Cary. Vrei să vii cu noi? La apus o să încercăm o altă piesă, în fața palatului guvernatorului.

— Nu, zise Cithrin cam repezit.

Încercă din nou.

— Nu, eu de fapt mă duceam la băi și apoi voiam să mă întorc acasă. Înainte să se agite prea tare căpitanul.

— Mult noroc în privința asta. Cred că s-a născut agitat. Sau cel puțin prudent, zise Cary. Mi-a părut bine să te văd.

Cithrin se întoarse și urcă treptele largi. Dinspre ușa băii se învălmășeau aburi. Voci care se certau sau cântau. Cithrin se întoarse, lăsând totul în urmă. O dureau fălcile și se sili să și le descleșteze. O parte din ea voia să se întoarcă și să vadă cu cine stătea Sandr de vorbă și dacă avea să privească înspre ea. Poate dacă…

Praful din aerul răcoros îi făcu ochii să lăcrimeze și și-i șterse cu dosul palmei. În drum spre casă, se opri la o tavernă și bău o cană de vin fortificat din același soi cu cel pe care Sandr i-l adusese în ziua aceea, pe malul iazului.

Gustul nu era la fel de bun.

— E totul în regulă? izbucni căpitanul Wester când o văzu. Ai lipsit multă vreme.

— E bine, zise ea scurt. Totul e bine.

Dawson

Lui Dawson Kalliam Kavinpolul i se părea urât. Orașul stătea cu câte un picior de fiecare parte a râului Uder și avea clădiri acoperite cu un stuc dezgustător, de culoare roșu-cenușie. Felurile de mâncare locale erau toate pe bază de ceapă și pește pescuit din aceleași ape în care se deversa canalizarea. Prea multe cicluri îngheț-dezgheț făcuseră caldarâmul să crape, formând băltoace de noroi pe jumătate înghețat în care un cal neatent își putea rupe piciorul. Și, în centrul tuturor, trona proprietatea lordului Ternigan, cu terenuri de vânătoare separate de oraș prin ziduri, ca o grădină de basm. În oricare alt an, Dawson ar fi rămas pe moșia lui, cu Clara și cu aceia dintre fiii săi care ar fi preferat să ierneze alături de el în loc să urmeze vânătoarea până aici.

În această iarnă, însă, vânătoarea căpătase o altă semnificație. Cerbii îmblânziți ai lui Ternigan și prepelițele sale crescute de om nu erau trofeul râvnit de Dawson. Iar audiențele între patru ochi cu regele erau mai ușor de aranjat când regele însuși le voia.

— Pe toți zeii, Kalliam! Eu încerc să păstrez pacea și tu omori lumea în plină stradă?

Tavanul camerei regelui se pierdea în întunecimea năclăită de funingine de deasupra. Ferestre largi, enormități din sticlă și fier, se deschideau deasupra orașului. Exagerată și țipătoare, arhitectura clădirii vorbea despre glorie și putere, spunând: „Poți avea asta sau poți avea confort, dar nu și una și alta."

Dawson își privi prietenul din copilărie. Lunile de iarnă îi gravaseră o strâmbătură în colțurile gurii și îi presăraseră pe tâmple fire cărunte ca un îngheț timpuriu. Sau poate că semnele vârstei și ale slăbiciunii fuseseră dintotdeauna acolo, dar Dawson nu voise să le vadă până acum. Roba împodobită cu nestemate pe care o purta Simeon – ba chiar și coroana – nu mai păreau însemne ale puterii și măreției sale, ca în toamnă. Erau numai forma pustie a acestora, ca un ulcior gol ce aștepta să fie umplut. Dawson știa răspunsul pe care Simeon și eticheta curții îl cereau. „Iertare, sire."

— În Camnipol se varsă sânge mai nobil ca ăla ori de câte ori își taie cineva porcul, zise Dawson. Erau tâlharii lui Issandrian.

— Ai dovezi?

— Normal că n-am dovezi, dar știm amândoi că ai lui erau. Ai lui sau ai lui Maas, oricum nu contează. Și nici tu nu mi-ai smuci lesa dacă ai crede că erau niște tâlhari oarecare, nu prea pricepuți.

Tăcerea apăsă aerul. Simeon se ridică. Cizmele îi scrâșniră pe podeaua de piatră. În jurul lor, tapiseriile din încăpere unduiau, iar gărzile vegheau în tăcere. Dawson își dori să fi fost cu adevărat singuri. Gărzile erau slujitorii regelui, dar erau și ei oameni.

— Maiestate, spuse Dawson. Cred că nu înțelegeți de câtă loialitate sunteți înconjurat. Inclusiv de a mea. Mi-am petrecut sezonul discutând între patru ochi cu bărbații de neam ales din Anteea, și Maiestatea Voastră se bucură de un larg sprijin împotriva lui Issandrian și a haitei lui.

— Issandrian și haita lui sunt și ei supușii mei, zise Simeon. Aș putea spune că a ațâța nemulțumiri este, în sine, o acțiune întreprinsă împotriva mea.

— Este o acțiune întreprinsă de dragul tău, Simeon. Cei cu care am discutat sunt uniți în numele tău. Mi-aș dori numai să fii și tu alături de noi.

— Dacă mă apuc să declar război unei părți sau alta a nobilimii doar pentru că se întâmplă să fie în ascensiune în clipa asta…

— Am zis eu așa ceva? Simeon, am petrecut luni întregi lingușind și făcând promisiuni oricui avea cât de cât influență asupra lui Ternigan. Este gata să-l retragă pe Klin din Vanai. Nu așteaptă decât un semn din partea ta.

— Dacă aleg o tabără sau alta, o să se lase cu vărsare de sânge.

— Și dacă n-o faci, regatul va avea parte de pace eternă și de lumină? Știi și tu că nu-i așa.

— Dragonii…

— Dragonii nu s-au prăbușit fiindcă a izbucnit războiul. Războiul a izbucnit pentru că nu exista un lider. O familie are nevoie de un tată, iar un regat are nevoie de un rege. E datoria ta să conduci și dacă eșuezi va veni o zi în care oamenii vor urma pe altcineva. Abia atunci vom păși pe calea dragonului.

Simeon clătină din cap. Lumina focului i se răsfrângea în ochi. Afară dădea târcoale un vânt rece, mirosind a iarnă. O ninsoare fină ca o cenușă se învârtejea dincolo de ferestre.

— O familie are nevoie de un tată, zise regele, ca și cum ar fi găsit cuvintele amuzante și, în același timp, amare. Când a murit Eleora, i-am promis c-o să am grijă de fiul nostru. Nu de prinț, de fiul nostru.

— Aster *este* prințul, zise Dawson.

— Și dacă n-ar fi, tot ar fi fiul meu. Ai și tu copii. Sunt sigur că-nțelegi.

— Am trei fii și o fiică. Barriath este căpitan de navă sub comanda lordului Skestinin, Vicarian studiază să devină preot, iar Jorey se află în Vanai. Elisia s-a măritat acum trei ani cu fiul cel mai mare al lordului Annerin și de-atunci abia dac-am mai primit vești de la ea. Și niciunul dintre ei nu m-a făcut să devin sfios, Simeon, zise Dawson. Ce s-a-ntâmplat cu tine? adăugă el pe un ton mai blând.

Simeon râse.

— Am devenit rege. Toate erau bune și frumoase când ne jucam de-a regele în curte sau pe câmpul de luptă, dar pe urmă a murit tata. Și n-a mai fost o joacă. Partida lui Issandrian nu este singura mea problemă. Hallskar a început din nou să ofere adăpost piraților. Coasta de Nord se apropie de un nou război de succesiune și Asterilholdul susține ambele tabere. Veniturile aduse de taxele din Estinford nu-s ce-ar trebui să fie, ceea ce înseamnă fie că le fură cineva, fie că fermele nu mai dau recolte. Și peste câțiva ani Aster trebuie să ia coroana și să conducă el toate astea.

— Nu chiar atât de repede, spuse Dawson. Nu mai suntem tineri, dar mai avem viață-n noi. Și știi și tu soluția problemelor ăstora la fel de bine ca mine. Găsește oameni de încredere, și-apoi încrede-te în ei.

— Adică tu și partida ta în locul lui Issandrian și al partidei lui? întrebă regele cu răceală.

— Da. La asta mă refer.

— Aș prefera să renunți. Lasă mișcarea lui Issandrian să se prăbușească de la sine.

— N-o să se întâmple asta.

Regele Simeon își ridică privirea și în ochii lui se puteau citi mânie sau amuzament, sau disperare. Dawson se lăsă demonstrativ într-un genunchi, ca un om care se pleacă în fața regelui său. Poziția bărbiei și a umerilor transformau însă gestul într-o provocare: „Iată loialitatea mea. Fii demn de ea."

— Ar trebui să te retragi, dragul meu prieten, zise regele. Trebuie să mă odihnesc înainte de ospăț. Trebuie să mă gândesc.

Dawson se ridică în tăcere, făcu o plecăciune și se retrase spre propriile sale apartamente. Palatul lordului Ternigan era întins. Fusese clădit de-a lungul mai multor secole de nenumărați arhitecți, fiecare, s-ar fi zis, cu o viziune proprie care se bătea cap în cap cu ale celorlalți. Rezultatul era un labirint. Fiecare curte și fiecare scuar duceau unde nu te așteptai, iar culoarele coteau și ocoleau pentru a evita

obstacole de mult dispărute. Nici că se putea invitație mai bună pentru o lovitură discretă de cuțit venită din umbră.

Așteptă ca valetul regelui să-i pună haina, să-i așeze pe umeri mantia groasă de lână și să se încline, apoi ieși afară în viscolul alb. Vincen Coe apăru în urma sa. Dawson nu i se adresă, iar hăitașul nu avea nimic de raportat. Traversară curtea însoțiți numai de scârțâitul hainelor de piele și de sunetul pașilor lor înăbușiți pe zăpadă, apoi traversară o serie de pasarele și un pod larg, unde vântul fu cât pe ce să-i ia pe sus ca pe niște vrăbii măturate de furtună. Existau și trasee mai adăpostite, dar erau mai aglomerate și deci mai primejdioase. Dacă Issandrian și Maas voiau să-l atace pe Dawson, n-aveau decât să-și dea silința.

Ospitalitatea oferită de Ternigan casei Kalliam includea o locuință separată, care aparținuse cândva concubinei favorite a unui rege. Clădirea avea o senzualitate vulgară, iar grădinile din fața ei – fără îndoială luxuriante primăvara – erau acum o adunătură de crenguțe uscate și tufișuri moarte. Dar putea fi apărată, fapt pe care Dawson îl aprecia. Se descotorosi la intrare de mantia și de paznicul său și pătrunse în încăperile călduroase și întunecate, unde se simțea aroma ceaiului de mentă și se auzea plânsul unei femei.

Preț de o clipă îngrozitoare crezu că era Clara, dar anii petrecuți împreună îl învățaseră să deosebească sunetele pe care le scotea ea de oricare altele, și suspinele acestea nu erau ale ei. Urmă în tăcere plânsul – și, pe măsură ce se apropia, vocea alinătoare a Clarei – până într-un salonaș unde concubina de mult moartă obișnuia să se odihnească. Acum în salon ședea Clara, pe un divan scund, iar verișoara ei Phelia – baroană de Ebbinbaugh și soția detestatului Feldin Mass – stătea pe podea, cu capul în poala Clarei. Dawson întâlni privirea soției sale și Clara clătină din cap fără să întrerupă litania de consolări rostite cu blândețe. Dawson se retrase. Se duse în birou să-și fumeze pipa, să bea whisky și să lucreze la o poezie pe care o începuse, până când, o oră mai târziu, Clara veni și i se așeză în poală.

— Biata Phelia, suspină ea.

— Necazuri în căsnicie? întrebă Dawson, mângâindu-și soția pe păr.

Ea îi luă pipa dintre buze și trase adânc din ea.

— Se pare să soțul meu îl face teribil de nefericit pe soțul ei, zise ea.

— Soțul ei încearcă să-l ucidă pe-al tău.

— Știu, dar mi s-a părut c-ar fi fost nepoliticos să subliniez aspectul când sărăcuța de ea avea o cădere nervoasă în fața mea. Și, în plus, tu câștigi, nu? Nu mi-o imaginez cerând îndurare dacă vânturile ar sufla în pânzele Ebbinbaughului.

— A cerut îndurare?

— Nu cu-atâtea cuvinte, spuse Clara, părăsind poala lui Dawson, dar nu și pipa. Dar nici n-avea cum s-o facă, nu-i așa? Ar fi cumplit de nepoliticos și sunt absolut sigură că Feldin nu știe c-a venit, așa că nu încerca s-o potrivești în calculele și intrigile tale. Uneori, o femeie înfricoșată nu-i decât o femeie înfricoșată.

— Da, și să știi că nu plănuiesc să-i fac viața mai fericită, spuse Dawson.

Clara ridică din umeri și-și feri privirea. Când el vorbi din nou, tonul nu-i mai era la fel de glumeț.

— Îmi pare rău. Pentru tine și pentru ea. Dac-ajută cu ceva.

Clara tăcu un timp, trăgând din pipa lui. În lumina slabă, părea mai tânără decât era.

— Lumile noastre se despart din ce în ce mai tare, bărbate, zise Clara. A ta și-a mea. Micile tale războaie, păcile mele. Războiul iese câștigător.

— Uneori vine vremea războaielor, zise Dawson.

— Presupun că da, spuse ea. Cred... că da. Totuși, adu-ți aminte că la un moment dat războaiele se încheie. Încearcă să te asiguri că, atunci când se încheie, mai rămâne ceva care să merite. Nu toți dușmanii îți sunt dușmani.

— Asta n-are logică, iubirea mea.

— Nu, nu-i așa, zise ea. Doar că pur și simplu tu nu vezi lumea în felul ăsta. Phelia n-are legătură cu dușmănia dintre tine și Feldin Maas, cum n-am nici eu. Dar este și ea expusă riscului, la fel cum suntem eu și copiii noștri. Phelia îți este dușman fiindcă trebuie, nu fiindcă așa a ales ea. Și când va veni sfârșitul, adu-ți aminte că în tabăra cealaltă se află o mulțime de oameni care-au avut mult de pierdut și care n-au pornit ei conflictul.

— Ai vrea să renunț? o întrebă el.

Clara râse, un sunet jos, ca un tors de pisică. Fumul i se înălța din gură, învălmășindu-se în lumina lumânărilor.

— Și, dacă tot m-am pus pe treabă, să-i cer și soarelui să nu mai apună?

— De dragul tău aș face-o, zise Dawson.

— De dragul meu ai încerca și te-ai spulbera tot străduindu-te, zise ea. Nu, fă ce crezi că trebuie. Și gândește-te cum ai vrea să se poarte Feldin cu mine dacă ar ieși el câștigător.

Dawson lăsă capul în jos. În jurul lor, grinzile și piatra se cuibăreau în frigul iernii, trosnind și murmurând. Când își ridică din nou privirea, ochii ei erau ațintiți asupra lui.

— O să încerc, spuse el. Și dacă uit…?

— O să-ți reamintesc eu, dragule, zise Clara. Ăsta-i rolul meu.

Ospățul din acea seară începuse cu o oră înainte de apus și trebuia să dureze până când se stingea și ultima lumânare. Lordul Ternigan stătea la masa principală, împreună cu soția și fratele lui. Simeon se afla în capul mesei, avându-l lângă el pe Aster, înveșmântat în catifea roșie și brocart și arborând un aer stânjenit ori de câte ori i se adresa lady Ternigan. Li se alăturase călărețul căruia-i reveniseră onorurile vânătoarei – fiul pe jumătate jasuru al unei familii de nobili din Sarakal, aflat în trecere prin Anteea numai Zeul știe din ce motiv – şi care dădea din cap la tot ce i se spunea, fără să contribuie cu ceva la conversație.

Pereții erau împodobiți cu cele mai bune tapiserii din colecția lui Ternigan, lumânări din ceară de albine ardeau în sfeșnice din cristal șlefuit, iar câinii care dădeau târcoale meselor purtau veşminte în culorile fiecărei case nobile a Anteei, o mică glumă menită să însenineze spiritele. Dawson ședea la cea de-a doua masă, suficient de aproape ca să audă ce se vorbea, și, la celălalt capăt, cu numai cinci persoane între ei, se afla Feldin Maas. Ternigan semnalase astfel, încă o dată, că loialitatea lui era la fel de negociabilă ca virtutea unei târfe. Phelia Maas stătea alături de soțul ei, aruncându-i lui Dawson priviri înlăcrimate. Dawson își mânca supa. Avea prea multă sare și prea puțină lămâie, iar peștele încă mai avea oase.

— Minunată supă, zise Clara. Îmi amintesc că mătușa mea – nu mama ta, Phelia dragă, ci mătușa Estrir, care s-a măritat cu filfizonul acela îngrozitor din Birancour – zicea că zeama de lămâie este cel mai bun lucru pentru peștele de apă dulce.

— Mi-aduc aminte de ea, zise Phelia, agățându-se de cuvintele ei aproape cu disperare. S-a întors să participe la nunta mea și se prefăcea că are accentul acela îngrozitor.

Clara râse și pentru o clipă lucrurile chiar părură să fie în regulă.

În spatele lui Dawson, regele Simeon își drese vocea. Dawson n-ar fi putut spune ce anume din acest sunet îl alertase, dar simți că i se zburlește părul. Judecând după buzele lui strânse, din care fugise tot sângele, și după paharul oprit la jumătatea drumului dintre masă și gură, era limpede că și Feldin Maas simțea același lucru.

— Toate astea sunt tribut de la omul tău din Vanai? întrebă Simeon cu o nepăsare forțată.

— Nu, Maiestate. Majoritatea au aparținut familiei mele de ani de zile.

— A, ce bine. Asta se potrivește mai bine cu ceea ce am auzit despre Klin și taxele lui. Am crezut o clipă că le-ai vămuit pentru tine.

Maas păli. Își lăsă paharul de vin pe masă. Dawson gustă din pește și decise că probabil Clara avea dreptate. Lămâia chiar îi adăuga ceva. Regele Simeon tocmai spusese, în glumă, că darurile trimise de Klin din orașul cucerit nu erau suficiente nici să decoreze o sală de oaspeți. Tonul fusese ușuratic, singurul răspuns fusese un hohot de râs, iar Klin avea să fie înapoi în Anteea înainte să vină dezghețul.

— Vă rog să mă iertați, zise Dawson. Natura-și cere drepturile.

— Înțelegem, zise Feldin Maas mușcător. Vezicile devin mai slabe cu vârsta.

Dawson își desfăcu brațele, într-un gest care putea fi citit ca o acceptare a glumei sau ca o provocare. „Dă ce-ai mai rău în tine, omulețule. Dă ce-ai mai rău."

Când Dawson ajunse la ieșirea din sala de ospețe, Vincen Coe mergea tăcut în urma lui. În holul larg de piatră ce ducea către camerele de odihnă, Dawson se opri și Coe se opri odată cu el. Nu trecu mult timp și Canl Daskellin, baron de Watermarch, se ivi, cu silueta conturată de luminile dinspre sala de ospețe.

— Ei bine, zise Daskellin.

— Da, zise Dawson.

— Vino, zise Daskellin.

Cei doi bărbați se îndreptară împreună spre una dintre camerele de odihnă. Coe nu rămase pe loc, dar păstră o distanță mai mare între sine și mai-marii săi. Dawson se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi poruncit lui Coe să plece. Pe de o parte, vânătorul nu l-ar fi putut refuza. Pe de alta, practic Coe nu-i dădea socoteală decât Clarei. Omul era într-o postură stânjenitoare. Spiritul răutăcios al lui Dawson se simți ispitit să încerce, doar ca să vadă pe unde-ar fi scos hăitașul cămașa, dar Canl Daskellin vorbi, readucându-i atenția spre alte probleme.

— Am reușit să ajung la Ternigan. Loialitatea lui ne aparține.

— Până se schimbă vântul, spuse Dawson.

— Da, așa că trebuie să ne mișcăm repede. Cred că putem să propunem un candidat care să-i ia locul lui Klin. Dar…

— Știu.

— Am discutat cu prietenii noștri din Camnipol. Contele Hiren ar fi fost alegerea unanimă a tuturor, dac-ar fi trăit.

— Vărul lui Issandrian? Ce le plăcea la el? întrebă Dawson.

— Vărul lui înstrăinat, spuse Daskellin. Dar, oricum, vărul lui răposat. Avantajul lui era că nu-i era deloc drag Issandrian și nu avea legătură directă cu niciunul dintre noi.

Dawson scuipă.

— Cum se face c-am ajuns atât de iute în postura în care nu vrem să instalăm în funcție nici un om de-al dușmanului, dar nici unul de-al nostru?

— Ăsta-i pericolul cu conspirațiile, zise Daskellin. Dau naștere la o oarecare neîncredere.

Dawson își încrucișă brațele. În sufletul lui își dorea ca fiul său, Jorey, să ocupe locul principelui. Era sânge din sângele lui și putea avea încredere în el într-un fel pe care simplele conexiuni politice nu-l puteau suplini. Acesta fiind, firește, și motivul pentru care jurase să n-o facă. Vanaiul trebuia smuls din mâinile lui Issandrian. Dar nu putea fi luat de niciunul dintre membrii proaspetei alianțe a lui Dawson fără ca aceasta să riște să se fisureze. Dawson prevăzuse problema. Avea propunerea pregătită.

— Ascultă-mă, Canl. Vanaiul a fost de la început numai o mică piesă din joc, zise Dawson prudent.

— Așa-i.

— Odată cu plecarea lui Klin, Issandrian și-a pierdut tributul, dar orașul este în continuare proiectul lui. Maas a făcut propagandă în favoarea ocupării sale. Klin a luptat pentru cucerirea lui și chiar a controlat orașul până acum. Dacă nu punem la putere pe cineva care să fie identificat cu noi, în ochii opiniei publice orașul va rămâne al lui Issandrian.

— Dar pe care dintr-ai noștri să-l punem?

— Pe nimeni, asta și ziceam, spuse Dawson. În ochii celor de la curte, nu-l putem despărți de Issandrian. Dar acum putem să controlăm impresia pe care o lasă acest lucru. Dacă guvernarea orașului s-ar dovedi catastrofală? Dacă orașul va fi pierdut din cauza incompetenței, reputația lui Issandrian va avea și ea de suferit.

Daskellin se opri. În lumina slabă care venea dinspre sala de ospețe și cu tenul întunecat al bărbatului, Dawson nu-i putea descifra expresia. Insistă.

— Fiul meu mai mic se află acolo, zise Dawson. Îmi trimite rapoarte. Băiatul lui Lerer Palliako se află în Vanai. Îl cheamă Geder. Klin s-a folosit de el pentru diverse treburi nepopulare. Nimeni nu-l place și nu-l respectă.

— De ce? E greu de cap?

— Mai rău de-atât. Este unul dintre acei oameni care știu numai ce-au citit în cărți. E genul care citește despre o călătorie pe mare și se crede căpitan.

— Și vrei ca Ternigan să-l numească pe Palliako în locul lui Klin?

— Dacă numai jumătate din ce-am auzit despre el e adevărat, zise Dawson zâmbind, este numai bun să piardă Vanaiul.

Marcus

În cartierul sării din Porte Oliva nopțile nu erau liniștite. Chiar și în toiul nopții, când nicio rază de lună nu lumina strada, se auzeau zgomote. Voci cântând sau certându-se, furișatul și tânguiala pisicilor de pripas. Și, în camerele pe care le închiriaseră el și Yardem, respirația lentă și regulată a fetei, care în cele din urmă adormise. Marcus ajunsese să cunoască diferența dintre felul în care respira când era cufundată în somn și cel când doar se străduia să adoarmă. Era o intimitate despre care nu vorbea niciodată.

Yardem stătea ghemuit pe podea lângă tăciunii strălucitori ai vetrei, cu urechile ciulite și cu ochii privind în gol. Marcus îl văzuse pe tralg stând astfel nopți întregi: nemișcat, în așteptare, vigilent fără efort. Yardem nu dormea niciodată în post și nici nu se chinuia să adoarmă când nu era la datorie. Marcus, înfășurat în pătura lui, pradă nesomnului, îl invidia pentru asta.

Frigul iernii încă mai era stăpân peste oraș, dar nu mai erau multe săptămâni și canalele maritime aveau să se deschidă. O corabie din Porte Oliva către Carse ar fi fost o soluție mai rapidă decât să traverseze Birancourul pe uscat. Și atâta timp cât putea ascunde de căpitan și de echipaj natura exactă a mărfii pe care o transportau…

Scrâșnetul fusese discret, abia auzit, dispărând într-o clipită. Zgomotul unei tălpi de piele frecându-se de piatră. Yardem se îndreptă ușor de spate. Se uită la Marcus, apoi arătă o dată înspre fereastra opacă din pergament și apoi către ușă. Marcus făcu un semn aprobator și se rostogoli încet jos din pat, atent ca țesătura de sub el să nu foșnească.

Lent, făcu un pas către fereastră, în timp ce Yardem se răsucea către ușă. Marcus își scoase cuțitul, apăsându-și degetul pe oțelul lamei pentru a o împiedica să șuiere la ieșirea din teacă. În spatele lui, Cithrin sforăia delicat.

Oricine erau, se mai îndeletniciseră cu asta. Ușa zbură în lături în aceeași clipă în care un bărbat năvăli înăuntru prin fereastra din pergament. Marcus dădu o lovitură joasă de picior, înfigându-și cizma în genunchiul omului. În timp ce acesta se chinuia să-și recapete echilibrul, Marcus îi tăie beregata, apoi alți doi bărbați se furișară în cameră pe urmele lui. Aveau pumnale. Într-un loc atât de strâmt, săbiile i-ar fi stânjenit. Marcus sperase că vor avea săbii.

Yardem icni ca atunci când ridica o greutate prea mare și o voce necunoscută scoase un țipăt de durere. Cuțitarul aflat la stânga lui Marcus lansă o serie de lovituri scurte, menite să-i distragă atenția și să-l silească să dea înapoi, în timp ce cel din dreapta înainta, încercând să-l flancheze. Erau zdraveni, dar nu mătăhăloși. Pursângi sau jasuru mai degrabă decât yemmu sau havirkini. Marcus nu luă în seamă falsul atac, fentând în schimb ca să-l împiedice pe cel din dreapta să treacă în spatele lui. Cel dintâi profită de deschidere și lovi. Marcus simți durerea înflorindu-i în coaste, dar o ignoră. În spatele lui se auzi un trosnet de os frânt, dar niciun țipăt.

— Ne predăm, zise Marcus și alunecă înainte, agățând cu piciorul glezna atacatorului din dreapta.

Își repezi cuțitul și omul dădu instinctiv îndărăt, împiedicându-se. Marcus înfipse lama în vintrele bărbatului, dar mișcarea îl lăsase din nou expus. Atacatorul rămas, care-l rănise deja o dată, înaintă să-i dea lovitura fatală. Marcus se răsuci și arma adversarului îi alunecă pe umăr. Marcus lăsă să-i cadă cuțitul și apucă încheietura celuilalt, dar acesta se apropie, folosindu-și greutatea ca să-l forțeze pe Marcus să se îndoaie pe spate. Răsuflarea lui fierbinte duhnea a bere și a pește. Lumina tăciunilor sclipi pe o piele solzoasă și pe niște dinți ascuțiți, amenințători. Jasuru, așadar. Marcus

simți pe abdomen apăsarea cuțitului. Un impuls, și lama i-ar fi deschis pântecele ca unui păstrăv.

— Yardem? gâfâi Marcus.

— Domnule? zise Yardem, apoi: Au! Scuze!

Un pumnal răsări în ochiul jasurului și sângele șiroi din rană, negru în penumbra monocromă. Chiar și murind, atacatorul îl înghesui, dar Marcus putea simți puterea părăsindu-l și dădu înapoi lăsând cadavrul să se prăbușească pe podea.

Trei bărbați zăceau sub fereastra sfâșiată, morți sau sângerând de moarte. Un altul zăcea nemișcat pe podea, cu un braț întins în vatră și începând să ardă, iar celălalt era ghemuit lângă perete, la picioarele lui Yardem, cu gâtul într-un unghi ciudat. Cinci bărbați. Puternici și experimentați. Asta, își zise Marcus, era foarte, foarte rău.

— Ce se întâmplă? întrebă Cithrin amețită. S-a întâmplat ceva?

— Afară, zise Yardem și Marcus auzi și el.

Pași care se îndepărtau.

— Stai aici, zise Marcus și țâșni prin fereastra distrusă.

Pe străzile negre ca noaptea era orb, dar se repezi înainte, concentrându-se asupra fiecărui pas și sperând că piciorul n-avea să-i nimerească vreo băltoacă înghețată sau vreo treaptă nevăzută. În fața lui, alți pași lipăiau pe caldarâm. Ceva, un animal mare, șuieră când Marcus trecu pe lângă el. Plămânii îi ardeau, iar sângele de pe umăr și de pe coaste îl făcea să se zgribulească de frig. Pașii fugarului se poticniră, își pierdură echilibrul, apoi se repeziră spre dreapta. Se apropia.

Strada se deschidea într-o piațetă mai largă și acolo, în lumina stelelor, Marcus zări silueta fugarului. Era micuță și învăluită într-o mantie întunecată, cu o glugă ce-i ascundea capul și părul. Deghizarea era inutilă. De îndată ce o zări pe femeia grăbită făcând încă doi pași, știu cine era la fel de bine ca și cum i-ar fi văzut fața.

— Opal! strigă el. Oprește-te!

Actrița ezită, apoi continuă, prefăcându-se că nu fusese recunoscută. Marcus înjură, strânse din dinți și continuă să alerge. Orașul întunecat îi ignoră pe amândoi. Opal coti pe străzi și alei, încercând cu disperare să-l năucească sau să-l obosească. Neluându-și în seamă rănile, Marcus se ținu pe urmele ei, pas cu pas, până când, ajunsă în dreptul unui bazin mare, Opal se opri, îngenunche și-și ascunse fața în mâini. Pieptul îi tresăltă ca niște foale. Marcus se împletici până la ea și se așeză alături. Gâfâiau amândoi ca niște bătrâni. Lumina stelelor sclipea în părul ei blond.

— Nu-i, zise Opal printre gâfâieli. Nu-i ce pare. Trebuie să mă crezi.

— Nu, zise Marcus. Nu trebuie.

— Nu mi-am dat seama, spuse maestrul Kit. Ar fi trebuit, dar nu mi-am dat seama.

Fostul iscusit al lui Marcus purta încă o cămașă de noapte din stofă vărgată de lână și o bonetă strâmtă. Ținuta aceasta și faptul că Marcus îl găsise dormind buștean în spatele căruței trupei erau dovezi convingătoare ale nevinovăției sale. Maestrul Kitap rol Keshmet nu avea aerul unui om care se pregătea s-o șteargă cu aurul furat. Marcus pe asta și mizase.

Încăperile în care se aflau fuseseră închiriate de la un berar. În cea mai mare parte a anului, aici erau depozitate ovăzul și malțul necesare acestei îndeletniciri și aerul încă mai era îmbibat de mirosul lor. Masa consta din trei scânduri proptite pe două grămezi de cărămizi vechi, iar scăunelele pe care ședeau Marcus, Kit și nefericita de Opal erau unele pe care nici o lăptăreasă nu le-ar fi folosit. Lumina nestatornică a lumânării maestrului Kit făcea ochii lui Opal să se piardă în umbră. Argumentele ei, cum că era o neînțelegere și că ea se aflase acolo ca s-o apere pe Cithrin, se evaporaseră ca roua dimineții de îndată ce maestrul Kit intrase în încăpere, fiind înlocuite de o tăcere posomorâtă.

— Vrei să zici că a pus la cale singură planul ăsta și că nimeni din cadrul trupei n-a bănuit nimic? întrebă Marcus.

Maestrul Kit suspină.

— Am călătorit împreună cu Opal mai mult decât cu… ăăă, cu oricine altcineva. Cred că mă cunoaște suficient de bine chiar ca să știe cum să mă înșele. Căpitane, dacă ar fi mințit despre asta aș fi știut.

— Lasă-l în pace, Wester, zise Opal. N-a fost planul lui. A fost al meu.

Era prima oară când recunoștea. Marcus nu simți nicio plăcere.

— Dar nu înțeleg de ce, spuse maestrul Kit.

Nu i se mai adresa lui Marcus.

— Credeam că-ți place de Cithrin.

— Câți ani mi-au mai rămas? îl întrebă Opal.

Vocea ei era acră ca o bucată de brânză veche.

— Deja o iei în calcul pe Cary pentru rolurile lui Lady Kaunitar. Încă cinci ani și n-o să mai pot fi decât vrăjitoare și bunică și-apoi o să vină o zi în care tu și ceilalți o să plecați din vreun sat împuțit din Elassae, iar eu nu.

— Opal, dădu să spună maestrul Kit, dar femeia ridică palma, oprindu-l.

— Știu cum merg lucrurile-astea. Sunt actriță de când eram mai tânără decât Sandr. Am văzut ce li s-a întâmplat altora. Chiar mă împăcasem cu ideea. După care fata-bancher a apărut ca din senin și…

Opal ridică din umeri, o mișcare teatrală exprimând osteneală și resemnare.

Osteneală și resemnare, își zise Marcus, dar nu regret.

— Bine, spuse el. Să trecem la următoarea problemă.

Maestrul Kit se întoarse din nou către el. În ochii bărbatului erau lacrimi, dar altminteri expresia-i era calmă.

— Am cinci cadavre, zise Marcus. Și poate trei ore până la prima geană de lumină. Dacă mă duc la oamenii reginei, va trebui să le explic ce s-a întâmplat și ce avem așa de prețios în lăzile alea de merită să ucizi pentru ele. Și-atunci

orice speranță de-a păstra secretul s-a dus. Pe deasupra, va trebui să ne mutăm, pentru cazul în care prietenii lui Opal au la rândul lor alți prieteni. Noi ne-am vândut căruța. Tu încă o mai ai pe-a ta.

Rana din umărul lui fusese cuprinsă de o amorțeală inconfortabilă, dar tăieturile de pe coaste se deschideau ori de câte ori trăgea aer mai adânc în piept. Știa că acum era momentul în care maestrul Kit putea bate în retragere. Marcus sperase că va reuși să evite negocierile prelungite. Privi ochii întunecați ai maestrului Kit în timp ce își cântărea alegerile, toate neplăcute.

— Am impresia că trupa îți datorează ceva, căpitane Wester, zise el în cele din urmă. Ce vrei să fac?

O oră mai târziu, erau din nou în cămăruțele din cartierul sărat. Bărbatul mort nu mai era lângă vatră și fusese ațâțat un nou foc. Hornet și Smit, cu fețe sumbre, cârpeau cu fâșii de pânză pergamentul sfâșiat al ferestrei, iar Cary, Sandr și Mikel contemplau cadavrele stivuite lângă perete ca niște bușteni. Maestrul Kit se așezase pe o roabă răsturnată, cu chipul mohorât. Cithrin stătea pe pat, îmbrățișându-și genunchii, cu privirea pustie. Nu se uită la Opal și Opal n-o privi nici ea. Încăperea, mică dintru-nceput, părea periculos de aglomerată.

— E o breșă în zidul dinspre mare, nu prea departe de aleea brutarilor, zise maestrul Kit gânditor. Nu-mi aduc aminte ca locul să ofere prea multe ascunzători sau vreun motiv pentru care te-ai afla acolo, dar cred c-aș putea s-o găsesc.

— Chiar și pe întuneric? întrebă Marcus.

— Da. Și dacă noi n-avem motive să ne aflăm acolo, cred că nici alții nu prea au.

— Par liniștiți, zise Mikel. Nu credeam c-o să arate atât de liniștiți.

— Toți morții sunt liniștiți, zise Marcus. Asta-i face să fie morți. Trebuie să scăpăm de ticăloșii ăștia cinci. N-avem prea mult timp. Cât de departe e locul ăsta?

— O să fim văzuți, zise Cithrin. O să ne dea de urmă. Zece oameni care cară cinci cadavre? Cum să...?

Fata clătină din cap și-și coborî privirea. Era mai palidă decât de obicei. Ceilalți amuțiseră. Dacă lucrurile ar fi decurs altfel, în încăpere ar fi fost numai trei cadavre, printre care și al ei. Marcus vedea conștiința acestui fapt gravându-se în sufletul fetei, dar nu avea nici timp să rezolve asta și nici nu știa cum.

— Maestre Kit? zise Cary gânditoare. Ce ziceți de scena festivalului din *Nebunia lui Andricore*?

— Nu vorbești serios, zise el.

— Ba cred că da, zise Cary și se întoarse către Yardem. Poți să cari unul singur? Pe umăr?

Tralgul își încrucișă brațele încruntat, dar făcu semn că da. Maestrul Kit era în continuare palid, dar se ridică și întoarse roaba la loc, uitându-se la ea. Prin contrast, Cary se îmbujorase.

— Yardem ia unul, zise ea. Smit și Hornet pot să-l care pe ăla mic de colo. Sandr și Cithrin, pe amărâtul ăla bărbos. Asta înseamnă că rămân doi în roabă. Mikel poate să-i sprijine, iar tu și căpitanul o s-o cărați. Eu și Opal o să luăm niște torțe și...

— Nu Opal, spuse maestrul Kit. Ea rămâne cu noi.

— Atunci o iau pe Cithrin, spuse Cary fără să șovăie. Opal poate să-l ajute pe Sandr.

— Unde o iei pe Cithrin? zise Marcus cu voce joasă.

— Să ne asigurăm că nu vă bagă nimeni în seamă pe voi, zise Cary și se apropie de pat, așezându-se alături de silueta subțirică a lui Cithrin.

Femeia brunetă înconjură cu brațul umerii lui Cithrin și-i zâmbi cu blândețe.

— Haide, surioară. Te simți în stare să fii curajoasă?

Cithrin clipi ca să-și alunge lacrimile.

— Kit? zise Marcus.

— *Nebunia lui Andricore*. Este o comedie scrisă de un poet din Cabral, zise maestrul Kit. Principele orașului moare

într-un bordel și oamenii trebuie să-i strecoare trupul înapoi în patul soției lui, înainte ca ea să se trezească.

— Și cum reușesc asta?

— E o comedie, zise maestrul Kit ridicând din umeri. Ajută-mă cu roaba asta, ce zici?

Nu aveau torțe, dar le înlocuiră cu două mici felinare de tinichea aflate în camera din spate. Cu câteva ace și urmând instrucțiunile lui Cary, rochiile lor deveniră mai scurte la poale și pe jumătate descheiate la gât și la spate. Părul le atârna în bucle dezordonate, amenințând să se desfacă în orice clipă, ca rămășițele unei coafuri mai respectabile. Cary dădu cu ruj buzele și obrajii lui Cithrin și curba sânilor și, în întunericul nopții, cele două păreau modelate din raze de soare și promisiunea sexului.

— Numără până la trei sute, îi spuse maestrul Kit lui Cary. Apoi urmează-ne. Dacă dau semnalul…

— Începem să cântăm, spuse Cary, apoi i se adresă lui Cithrin: Umerii drepți, surioară. Suntem aici ca să fim văzute.

— Yardem! zise Marcus în timp ce tralgul sălta pe umăr unul dintre morți.

— Domnule?

— Știi tu ziua aia în care o să-mi dai brânci în șanț și-o să preiei comanda companiei?

— Eu sunt compania, domnule.

— Corect.

Se strecurară în întuneric. Era un frig năprasnic și răsuflarea lui Marcus îi plutea pe dinainte ca o ceață. Pietrele caldarâmului păreau făcute din gheață, iar dinspre roabă se ridica mirosul morții, vag, coclit și familiar ca propriul său nume. Alături de el trăgea maestrul Kit, cu răsuflarea rapidă ca un gâfâit. Cei vii îi cărau pe cei morți pe străzile întunecate, călăuziți de memorie și de lumina stelelor. Coastele lui Marcus erau năclăite de sânge uscat și rana îl ținea la fiecare mișcare. Se forță să înainteze. Părea o eternitate lentă, în care durerea din degete lăsa loc amorțelii, apoi

revenea. Auzi în spate deodată vocea lui Cary intonând un cântec deșănțat, apoi, ca o trestie de râu care ar încerca să acompanieze o trompetă, acesteia i se alătură și vocea lui Cithrin. Se uită peste umăr. La un cvartal distanță, ținând felinarele sus, două femei în veşminte sumare se confruntau cu o patrulă de gărzi ale reginei. Marcus se opri și roaba încetini când o lăsă jos.

— Căpitane, îi șopti agitat maestrul Kit.

— E o tâmpenie, zise Marcus. Nu suntem în comedia ta și strada aia nu-i o scenă. Oamenii ăia au săbii și putere. Să le fluturi femeile astea pe dinainte și să speri c-o să iasă bine este…

— Ceea ce-am făcut, căpitane, zise maestrul Kit. Este ceea ce am făcut și ăsta e motivul pentru care-am făcut-o. Treci și trage roaba asta, acum.

În lumina felinarelor, Cary făcu o piruetă râzând. Unul dintre oamenii reginei puse o mantie peste umerii lui Cithrin. Marcus își dădu seama că își scosese cuțitul fără să știe când anume o făcuse. „Nu poți avea încredere în ei", își zise, privind gărzile civile cu mantiile lor verzi și aurii. „Nu-s de încredere."

— Căpitane! zise Yardem.

— Du-te! Dă-i înainte, zise Marcus și se sili să se întoarcă.

Spărtura din zidul către mare se afla la marginea estică a orașului. O promenadă de piatră albită de zăpadă și de găinațul pescărușilor și neagră din pricina gheții și a nopții se înălța deasupra oceanului invizibil. Pescărușii își clădiseră cuiburi în crăpăturile din zid și pe stâncile de dedesubt. Acolo era o singură deschizătură, nu mai largă decât un cadru de ușă, unde orașul instalase cândva o armă de mult transformată în rugină, pentru a se apăra de un dușman la fel de mort acum precum trupurile pe care le căra Marcus.

Se mișcară iute și în liniște. Yardem păși până la margine și azvârli trupul de pe umăr în ceața cenușie ce anunța zorii. Urmară Smit și Hornet, ca doi inși care ajută un tovarăș beat să treacă un prag. Apoi roaba, cu tot cu încărcătura

ei de oameni. Și, în cele din urmă, Sandr și Opal, care șchiopăta sub greutatea poverii ei, ajunseră la margine. Ultimul dintre cuțitari dispăru. Nu se auzi niciun plesnet. Numai șuieratul vântului, tânguirile păsărilor și murmurul îndepărtat al valurilor.

— Yardem, zise Marcus. Întoarce-te acasă. Eu o s-o caut pe Cithrin.

— Da, domnule, zise tralgul și dispăru în beznă.

— O să avem nevoie de bani să le plătim amenda, zise Smit. Ne putem permite?

— Nu mi se pare corect să le amendeze pentru comportament ușuratic în public, spuse Sandr. În cele mai multe locuri tre' să scoți bani din buzunar ca să ai parte de-așa ceva.

— Cred că o să facem ce trebuie, le-o tăie scurt maestrul Kit. Întoarceți-vă cu toții la căruța noastră. Aș zice că eu și căpitanul mai avem o treabă de terminat. Opal, te rog să rămâi cu noi.

Actorii ezitară o clipă apoi se îndepărtară fără grabă. Marcus ascultă ecourile pașilor stingându-se. Sandr spuse ceva și Smit îi răspunse pe un ton morocănos. Marcus nu reuși să distingă cuvintele. Maestrul Kit și Opal rămaseră, două siluete mai negre în bezna din jur. Marcus își dori să le fi putut vedea fețele, fiind, în același timp, bucuros că îi era imposibil.

— Nu pot s-o predau gărzii reginei, spuse Marcus.

— Știu, spuse maestrul Kit.

— N-am mai spus nimănui, zise Opal. Singurii oameni care știu despre averea fetei-bancher sunt cei care știau și pân-acum.

— Afară doar dacă nu cumva vreunul dintre amicii tăi care-noată acolo jos o fi spus cuiva, zise Marcus.

— În afară de asta, recunoscu Opal.

— Mi se pare că nu există decât două alegeri, căpitane. Nu vrei să apelezi la justiția orașului. Deci fie Opal pleacă de-aici pe picioarele ei, fie nu pleacă.

— I-adevărat, zise Marcus.

— Mi-aș dori tare mult s-o lași să plece, zise maestrul Kit. Și-a pierdut deja locul în trupa mea și te-am ajutat să-ți ascunzi fapta. Ești rănit, dar Yardem Hane nu-i. Nici Cithrin. N-o să spun că nu s-a produs niciun rău, dar sper că a rămas loc de îndurare.

— Mulțumesc, Kit, zise Opal.

Marcus își miji ochii. La răsărit se ghicea prima lumină vagă a zorilor. Pe marea boltă de deasupra sa stelele sclipeau și scânteiau încă, dar cele mai slabe dintre ele dispăruseră. Și mai multe aveau să se stingă în următoarele câteva minute. I se spusese că, de fapt, stelele erau mereu acolo, doar că pe timpul zilei nu le puteai vedea. Auzise același lucru și despre sufletele celor morți. Nu credea nici una, nici alta.

— Trebuie să fiu sigur că n-o să ne atace din nou, spuse el.

— Jur, zise Opal agățându-se de cuvintele lui. Jur în fața tuturor zeilor că n-o să mai fac nicio încercare!

Maestrul Kit scoase un geamăt brusc, îndurerat, ca și cum ar fi fost lovit. Marcus făcu un pas către el, dar când bărbatul vorbi, vocea-i era limpede și puternică și nespus de tristă.

— O, draga mea Opal, biata de tine.

— Kit, zise ea și în felul în care-i rostise numele era o intimitate care-l făcu pe Marcus să revizuiască tot ce crezuse că știe despre cei doi și despre trecutul lor.

— Minte, căpitane, spuse maestrul Kit. Aș vrea să nu mintă, dar ai cuvântul meu c-așa e. Dacă pleacă acum, o face intenționând să se întoarcă.

— Ei bine, spuse Marcus, asta-i o problemă.

Umbra care era Opal se răsuci și dădu să fugă, dar Marcus îi tăie calea. Ea încercă să-i scoată ochii și făcu o încercare stângace de a-l lovi între picioare.

— Te rog! Se înșală! Kit se înșală! Te rog, dă-mi drumul!

Disperarea, frica din vocea ei îl făcură să dorească să se dea la o parte. Era soldat și mercenar, nu un bandit care

omora femeile de plăcere. Dădu înapoi, dar și-o aminti din nou pe Cithrin stând pe pat cu genunchii la gură, apoi înfruntând săbiile patrulei cu cântecul ei stângaci. Promisese că o va proteja pe cât îi va sta în putință. Nu numai la bine.

Știa ce trebuia să se întâmple.

— Îmi pare rău, zise Marcus.

Geder

Geder știuse, firește, că favoriților lui Klin li se oferiseră camerele cele mai bune și că oamenii ca el luaseră resturile. Însă dimensiunile jignirii nu-i fuseseră clare. Ședea pe un divan scund, îmbrăcat în mătase. Ferestrele înalte își revărsau lumina pe dușumele de parcă Zeul însuși ar fi răsturnat un urcior cu lapte. Parfumuri de vanilie și paciuli se insinuau în aer. Ornamentele aurite și bijuteriile care sclipeau pe grilajul șemineului nu fuseseră smulse în timpul jafului. Chiar înainte ca soldații din Anteea să ocupe străzile de dedesubt, fusese de la sine înțeles că locuința principelui era sacrosanctă. Nu pentru că era a principelui, ci pentru că era a lui Ternigan. Și apoi a lui Klin. Și acum, de neconceput, a sa.

— Excelența Voastră?

Geder sări în picioare de parcă ar fi fost surprins atingând ceva ce n-ar fi trebuit. Majordomul era un bătrân sclav timzinai, ai cărui solzi întunecați deveneau cenușii și se crăpau. Purta acum cenușiul și albastrul casei Palliako sau o improvizație cât mai apropiată de acestea.

— Vă așteaptă secretarii dumneavoastră, Excelență, zise timzinaiul.

— Da, spuse Geder aranjându-și mantia neagră din piele pe care o adusese din vechile apartamente. Da, desigur. Condu-mă la ei!

Ordinele sosiseră cu trei zile mai înainte. Lordul Mareșal îl chemase pe Alan Klin înapoi în Camnipol, spre disperarea unora, încântarea altora și surprinderea nimănui. Uimitor fusese numele celui pe care Ternigan îl alesese ca înlocuitor

al lui Klin până când regele Simeon avea să numească un guvernator permanent. Geder citise ordinul de cel puțin zece ori, verificase sigiliul și semnătura, apoi îl citise din nou. Sir Geder Palliako, fiul vicontelui de Rivenhalm, Lerer Palliako, era acum Protector al Vanaiului. Încă mai purta ordinul, împăturit, într-o punguță prinsă la centură, ca pe o relicvă sfântă: misterios și uimitor și complet nesigur.

Primul său gând, după ce trecuse cel dintâi val de uimire, fusese că îi descoperise Klin trădarea și că ăsta era modul lui de a se răzbuna. Intrând în sala sfatului, unde protejații lui Klin ocupau toate scaunele cu excepția celui de pe estradă, rezervat pentru el, Geder simți din nou aceeași bănuială. Pântecele îi ghiorțăi și își simți mâinile tremurând. Cu senzația că sângele îi era subțire ca apa, sui cele două trepte și se așeză incomod pe locul de onoare. Odinioară, încăperea fusese o capelă și icoanele unor zei în care Geder nu credea îl înconjurau din toate părțile. De dedesubt se înălțau către el priviri lipsite de simpatie, inexpresive în cel mai bun caz, disprețuitoare în cel mai rău. Câteva locuri erau goale. Credincioși ai casei Klin, care preferaseră să demisioneze din funcții și să revină alături de acesta în Anteea decât să se plece în fața noii orânduiri. Geder își dori să fi plecat cu ei.

— Domnii mei, rosti Geder.

Vocea-i suna de parcă l-ar fi gâtuit cineva. Tuși, își drese glasul și o luă de la capăt.

— Domnii mei, ați citit până acum ordinele Mareșalului Ternigan. Sunt, firește, onorat și la fel de surprins cum sunt sigur că sunteți și domniile voastre.

Chicoti. Nimeni altcineva nu mai scoase vreun sunet. Geder înghiți în sec.

— Este important ca orașul să nu sufere din pricina nesiguranței cauzate de această schimbare. Doresc ca fiecare dintre domniile voastre să ducă mai departe dispozițiile și ordinele date de lord Klin, astfel ca… ăăă… schimbarea pe care noi o…

— Vă referiți la politicile care au dus la rechemarea lui de către Ternigan?

Cel care întrebase era Alberith Maas, fiul mai mare al lui Estrian Maas și nepotul lui Feldin, unul dintre aliații lui Klin.

— Poftim?

— Ordinele, zise tânărul. Sunt aceleași care l-au aruncat pe lord Klin în dizgrația coroanei și domnia voastră doriți să le păstrăm?

— Deocamdată da, spuse Geder.

— O decizie îndrăzneață, Lord Protector.

Cineva pufni în râs. Geder simți un val de rușine, apoi de mânie. Strânse din fălci.

— Când o să ordon o schimbare, lord Maas, o să am grijă să afli de ea, zise el. Va trebui să punem cu toții umărul să ridicăm Vanaiul din haosul în care se află în prezent.

„Și nu mă scoate din sărite sau o să te însărcinez cu curățirea ierburilor din canale", gândi Geder, fără s-o spună. Tânărul își dădu ochii peste cap, dar tăcu. Geder trase aer adânc în piept, dându-i apoi drumul lent pe nări. Dușmanii îi ședeau dinainte, privindu-l. Oameni cu mai multă experiență și cu conexiuni politice mai importante, cărora nu li se oferise puterea pe care o deținea acum Geder. Aveau să spună ceea ce trebuia, dar adesea pe un ton nepotrivit. Între ei, aveau să clatine din cap și să râdă de el.

Umilința îi alimentă furia.

— Alan Klin a fost un ratat!

Nu asta voia să spună, dar le azvârli cuvintele în obraz ca pe niște lovituri.

— Înaltul Mareșal i-a oferit Vanaiul și Klin s-a pișat pe el! Și fiecare dintre voi a fost parte din eșecul ăsta! Știu că după ce-o să ieșiți de-aici o să faceți glume și-o să dați ochii peste cap și-o să vă spuneți că s-a produs o greșeală îngrozitoare.

Se aplecă înspre ei. Fierbințeala din obraji îl făcea să se simtă curajos.

— Dar, bunii mei lorzi, dați-mi voie să vă lămuresc. Eu sunt cel pe care l-a ales lordul Ternigan! Eu sunt cel pe care l-a desemnat să transforme Vanaiul dintr-o rușine într-o bijuterie a coroanei regelui Simeon! Și asta intenționez să fac. Dacă preferați să mă luați peste picior și pe mine și datoria ce ni s-a dat, spuneți-o acum, faceți-vă bagajele și duceți-vă târâș înapoi la Camnipol! Dar NU-MI STAȚI ÎN CALE!

De-acum striga. Frica dispăruse și odată cu ea și umilința. Nu-și amintea când se ridicase, dar era în picioare, cu degetul ațintit acuzator către întregul grup. Toți îl priveau cu ochi mari, cu sprâncenele ridicate. Le citea neliniștea în poziția umerilor și în felul în care-și țineau mâinile.

„Bun“, își zise el. „Lasă-i să se întrebe cine este Geder Palliako și de ce-i el în stare.“

— Dacă lordul Klin a lăsat treburi urgente neterminate, o să le ascult acum. Altminteri, până mâine aștept de la fiecare dintre voi rapoarte despre starea orașului în general, despre răspunderile pe care le aveți și despre cum vă propuneți să vă îmbunătățiți activitatea.

Tăcerea dură preț de patru bătăi de inimă. Geder își permise să simtă un firicel de plăcere.

— Lord Palliako? zise un bărbat din capătul încăperii. Ar fi problema taxelor pe grâne?

— Ce-i cu ele?

— Lord Klin lucra la o propunere de a le schimba, Domnia Voastră. Dar n-a luat o decizie înainte de plecare. Vedeți, grâul proaspăt venit de la sate este taxat cu doi arginți banița, dar cel vândut din depozitele orașului costă doi și jumătate. Depozitele locale au făcut apel.

— Pune-le pe toate la doi și jumătate, zise Geder.

— Da, Lord Protector, zise omul.

— Altceva?

Nu mai era nimic. Geder se grăbi să părăsească încăperea înainte să i se domolească de tot mânia. Când siguranța adusă de furie trecu, trecu cu totul. Când ajunse în salonul de oaspeți – salonul lui de oaspeți – tremura din toate

încheieturile. Se așeză la fereastră, privi piața principală a orașului și încercă să-și dea seama dacă îi venea să râdă sau să plângă. Dedesubtul lui, frunzele moarte erau gonite de vânt. Canalul era gol și uscat și o echipă de sclavi de diverse rase scotea din el grămezi de ierburi și gunoaie. Câteva fete pursânge alergau de-a latul pieței, jucându-se și țipând. Își spuse că acum îi aparțineau. Sclavii, fetele, frunzele. Totul. Îl îngrozea gândul.

— Geder Palliako, Lord Protector al Vanaiului, zise el în încăperea goală, în speranța că rostind cuvintele, avea să devină mai ușor de crezut.

Nu mergea. Încercă să-și imagineze care fuseseră intențiile lordului Ternigan când îl alesese pe el. Nimic nu avea logică. Scoase din nou scrisoarea, o despături și citi fiecare cuvânt, fiecare frază, căutând ceva care să-l facă să se simtă reconfortat. Nu găsi nimic.

— Excelența Voastră, zise bătrânul timzinai.

Geder tresări, dar mai ușor de data asta.

— A venit lord Kalliam, așa cum ați cerut.

— Să intre, zise Geder.

Bătrânul servitor ezită, de parcă ar fi fost pe punctul să semnaleze o încălcare a etichetei, dar se mulțumi să se retragă cu o plecăciune. Geder se întrebă dacă întâlnirile din salonul particular de primire erau rezervate unor ocazii speciale. Trebuia să găsească o carte despre eticheta curții din Vanai. O să pomenească despre asta cu următoarea ocazie când avea să discute cu savanții pe care și-i angajase.

Jorey Kalliam intră în încăpere. Purta uniforma lui cea mai bună și-i făcu lui Geder o plecăciune oficială. Fie Jorey era la rândul lui epuizat și neliniștit, fie Geder vedea toată lumea ca pe o reflectare a propriei sale dispoziții. Timzinaiul intră, trăgând după el un cărucior încărcat cu farfuriuțe ca niște scoici, pline cu fistic și pere glazurate. Se retrase după ce le turnă apă rece în pahare de cristal. Clinchetul discret al clanței îi anunță că rămăseseră singuri.

— Lordul Protector a dorit să mă vadă? întrebă Jorey.

Geder încercă să zâmbească.

— Cine s-ar fi așteptat, nu? Eu, Lord Protector al Vanaiului!

— Cred că niciunul dintre noi n-ar fi pariat pe asta, spuse Jorey.

— Da. Da, de aceea voiam să-ți vorbesc între patru ochi, spuse Geder. Tatăl tău e activ la curte, nu? Și tu îi scrii. N-ai zis că-i scrii?

— Ba da, Excelență, zise Jorey.

Își ținea spinarea țeapănă și privirea ațintită înainte.

— Da, asta-i bine. Mă întrebam dacă... adică vreau să zic, ăăă, știi de ce?

— De ce ce, Excelență?

— De ce eu? zise Geder și în vocea lui se simțea un scâncet ca o strună plângătoare de vioară, care-l făcu să se simtă prost.

Jorey Kalliam, fiul lui Dawson Kalliam, deschise gura, o închise la loc și se încruntă. Ridurile din colțurile buzelor și de pe frunte îl făceau să pară mai în vârstă. Geder luă niște fistic de pe farfuriuță, sparse cojile și mâncă miezul sărat, nu atât de foame, cât dintr-o dorință de a face ceva cu mâinile.

— Mă puneți într-o poziție stânjenitoare, Excelență.

— Geder. Te rog, spune-mi Geder. Și eu o să-ți spun Jorey. Dacă nu te superi. Cred că ești singura persoană din oraşul ăsta pe care aş putea-o numi prieten.

Jorey trase adânc aer în piept și-i dădu drumul cu un șuierat printre dinți, cu privirea îmblânzită.

— Zeul să te aibă în pază, zise Jorey, așa cred și eu.

— Atunci poți să-mi explici ce s-a întâmplat la curte de m-a pus Ternigan pe mine în funcția asta? N-am niciun susținător la curte. E prima campanie la care iau parte. Pur și simplu nu pricep. Și speram că tu înțelegi.

Jorey făcu semn către un scaun și, după o clipă, Geder realiză că îi cerea permisiunea să se așeze. Geder își dădu acordul fluturând din mână și se așeză în fața lui cu

palmele între genunchi. Ochii lui Jorey se mișcau de parcă ar fi citit ceva în aer. Geder mai mâncă niște fistic.

— Firește, nu știu ce gândește Ternigan, spuse Jorey. Dar știu că acasă domnește o stare de neliniște. Klin este aliat cu Curtin Issandrian, iar Issandrian susține niște schimbări care n-au fost primite bine chiar de către toată lumea. Și-a făcut dușmani.

— De-aia l-a rechemat Ternigan?

— Probabil că-i și ăsta unul dintre motive, dar dacă influența lui Issandrian la curte începe să scadă, Ternigan s-ar putea să vrea aici pe cineva care nu a fost asociat cu el. Zici că n-ai un susținător la curte. Poate ăsta-i motivul pentru care te-a ales. Pentru că familia Palliako n-a trecut de nicio parte.

Geder mai citise despre asemenea situații. Războaiele Pulberii Albe, când Cabral oferise adăpost atât exilaților din Birancour, cât și celor din Herez. Koort Ncachi, cel de-al patrulea Regos al Borjei, despre care se spunea că avusese niște curteni atât de corupți, încât numise regent un fermier ales la întâmplare. Privind lucrurile din acest unghi, Geder găsi că numirea devenea explicabilă. Și totuși…

— Păi, zise el zâmbind cu stângăcie, atunci cred c-ar trebui să fiu recunoscător că tatăl meu nu prea dă pe la curte. Îmi pare rău, totuși, că al tău o face. Chiar am crezut că Ternigan o să-ți dea ție orașul.

Jorey Kalliam își întoarse privirea spre fereastră. Era încruntat. În vatră, focul își murmura singur secrete și în piață o mie de porumbei se înălțau ca un singur trup, planând pe cerul alb al iernii.

— Nu mi-ar fi făcut nicio favoare, zise Jorey în cele din urmă. Intrigile de la curte nu-s cinstite, Palliako. Cei de-acolo nu judecă oamenii după valoarea lor și nu-i interesează ce-i drept și ce nu-i. Vinovații pot să dețină puterea toată viața și să fie plânși după moarte. Inocenții pot fi irosiți ca mărunțișul pentru că așa-i convenabil. Nu e nevoie să greșești

pentru ca ei să te distrugă. Dacă distrugerea ta le este de folos, vei fi distrus. Asta, toate astea? Nu-s din vina ta.

— Înțeleg, zise Geder.

— Nu, nu cred că înțelegi.

— Știu că n-am meritat numirea, spuse Geder. Am căpătat-o dintr-un noroc chior și acum trebuie să muncesc ca să fiu demn de ea. Nu mi-am imaginat că lordul Ternigan m-a pus să conduc orașul ăsta pentru că mă respectă. Sunt o alegere convenabilă. Nu-i nimic. Acum îi pot câștiga respectul. Pot să conduc Vanaiul. Pot să-l fac să meargă.

— Poți oare? zise Jorey.

— Pot să încerc, zise Geder. Sunt sigur că acum tata se laudă cu mine în fața tuturor care-i ies în cale. Casa Palliako n-a mai primit un titlu de când a fost bunicul meu Administrator al Lacurilor. Știu că tata își dorea asta, și cu mine aici…

— Nu-i cinstit, spuse Jorey.

— Nu-i, zise Geder. Dar jur că o să fac tot ce-mi stă în putință ca să mă revanșez față de tine.

— Să te revanșezi față de mine?! zise Jorey de parcă Geder ar fi intervenit venind dintr-o altă discuție.

Geder se ridică, luă cele două cupe cu apă de pe tavă și îi dădu una lui Jorey. Cu toată seriozitatea de care era capabil, și-o înălță pe a sa.

— Vanaiul este al meu, spuse el și, de data asta, aproape că o crezu. Și dacă există în el ceva care să-ți acorde onoarea pe care o meriți, o să-l descopăr. Orașul ăsta ar fi trebuit să fie al tău și o știm amândoi. Dar de vreme ce mi-a picat mie în brațe, jur aici, în fața ta, că n-o să uit că l-am primit dintr-un noroc nemeritat.

Expresia de pe chipul lui Jorey ar fi putut fi milă sau groază, sau neîncredere.

— Am nevoie să-mi fii alături, zise Geder. Am nevoie de aliați. Și, în numele Vanaiului și al casei Palliako, aș fi onorat dacă te-ai număra printre ei. Ești un om de valoare,

Jorey Kalliam, și unul în judecata căruia mă încred. Vrei să-mi stai alături?

Liniștea care urmă îl umplu pe Geder de îngrijorare. Își ținu cupa înălțată cu hotărâre, rugându-se ca Jorey să răspundă închinăciunii.

— Ai repetat discursul ăsta? îl întrebă Jorey în cele din urmă.

— Da, puțin, zise Geder.

Jorey se ridică în picioare și-și înălță și el paharul. Apa se reversă și i se scurse pe degete.

— Geder, o să fac tot ce pot, spuse el. S-ar putea să nu fie cine știe ce și Zeul mi-e martor că nu știu cum ar fi posibil să se termine cu bine, dar o să fac tot ce pot să te ajut.

— E bine și-așa, zise Geder și-și sorbi apa zâmbind.

Restul zilei fu în egală măsură un test de rezistență și o paradă de onoruri. După-amiaza începu cu un ospăț de felicitare oferit de reprezentanții principalelor bresle din Vanai, peste douăzeci de bărbați și femei ce se îmbulzeau să-i obțină atenția și favorurile. Apoi primi în audiență un reprezentant al Newportului care făcea aluzii la schimbarea sistemului de taxare pentru transportul de mărfuri pe uscat, dar care, pe parcursul unei ore lungi și tensionate, nu explică limpede care erau modificările. Apoi, la cererea lui Geder, auditorul-șef însărcinat cu taxele îi făcu un rezumat cu privire la toate rapoartele pe care Klin le înaintase lordului Ternigan și coroanei. Geder se așteptase ca acesta să se rezume la cât de mult aur fusese trimis în nord, dar se pomeni că durează de două ori mai mult decât își propusese, cu discuții despre diferența dintre taxele vamale simple și cele procentuale și despre „prezentarea conturilor" în raport cu „prezentarea extinsă" care-l făcură să se simtă de parcă ar fi citit ceva într-o limbă pe care încă n-o stăpânea.

La finalul zilei, se retrase în camera de culcare ce aparținuse cândva principelui din Vanai. Încăperea ar fi putut găzdui într-un colț apartamentele ocupate mai înainte de Geder și încă ar mai fi rămas loc pentru alte două

ca ele. Ferestrele dădeau spre o grădină cu stejari desfrunziți și straturi de flori acoperite de zăpadă. Primăvara, avea să fie ca și cum ar fi avut o pădure personală. Noul pat al lui Geder era încălzit de o rețea ingenioasă de țevi ce ieșeau și reintrau într-un șemineu imens și a căror pompă era acționată de curenți ascendenți de aer cald. Instalația bolborosea încetișor, uneori chiar dedesubtul lui Geder, de parcă salteaua de puf ar fi mâncat ceva ce nu-i priise. Geder rămase culcat în camera întunecată, luminată doar de foc, aproape o oră după ce expediase și ultimul servitor. Deși era epuizat, somnul refuza să vină. Când se ridică, avea senzația delicioasă că făcea ceva necuvenit știind prea bine că va scăpa nepedepsit.

Aprinse trei lumânări de la focul din cămin, făcând ceara să se înnegrească ușor din pricina fumului, și le așeză lângă pat. Apoi, dintr-un mic depozit de lucruri aduse aici de scutierul lui, scoase o carte a cărei legătură scârțâia, cea mai recentă achiziție. O citise deja pe toată și făcuse o însemnare la pasajul cel mai interesant ca să-l găsească mai ușor.

> „Legendele despre Slujitorul cel Drept, numit și Sinir Kushku în străvechea limbă din Pût, spun despre el că a fost ultima și cea mai măreață armă a lui Morade, deși nu este limpede în ce măsură toate acestea sunt simple fabulații generate de eficiența rețelei de iscusiți a dragonului, la fel cum neclară este și natura curios de pătrunzătoare a nebuniei sale finale."

Geder își trecu degetul peste cuvinte, străduindu-se să-și amintească puținul pe care-l știa despre limbile vorbite în est.

Sinir Kushku.

Sfârșitul Îndoielii.

Cithrin

— Eu spun că există rău pe lume, zise maestrul Kit sprijinind cutia pe șold, și că *îndoiala* este arma care ne apără de el.

Yardem luă cutia din mâinile bătrânului actor și o așeză în vârful grămezii.

— Dar dacă te îndoiești de tot, zise tralgul, atunci cum poți să mai fii sigur de vreun lucru?

— Cu prudență. Și numai pentru a-l reexamina la o dată ulterioară. După părerea mea, cea mai valabilă întrebare este dacă există vreun merit în a te abandona unei certitudini permanente și necercetate. Nu cred că putem afirma una ca asta.

Căpitanul Wester scoase un sunet gutural, ca un câine care se pregătește să atace. Cithrin simți că-i vine să dea înapoi, dar nu-și lăsă trupul să cedeze impulsului.

— Putem afirma, zise căpitanul, că a irosi aerul dezbătând întrebarea asta n-o să facă treaba să se termine mai repede.

— Scuze, domnule, zise tralgul.

Maestrul Kit făcu un gest de scuză și coborî din nou scările fragile de lemn ce duceau în stradă. Sandr și Hornet, care urcau cărând o ladă cu nestemate, se lipiră de zid ca să-i facă loc. Cithrin se dădu la o parte, oferindu-le suficient spațiu ca să-i paseze cutia lui Yardem și pentru ca Yardem să-i găsească un loc în noile lor camere. O adiere rece și umedă, aducând miros de bălegar proaspăt, se strecura odată cu lumina zilei prin ferestrele deschise. Lui Cithrin i se părea că primăvara deja venise.

— A fost preot în tinerețe? întrebă Marcus făcând semn din cap spre scări. Când începe să vorbească despre credință și îndoială și natura adevărului parcă am fi din nou în convoi, cu o predică la fiecare masă.

— Are logică ce spune, zise Yardem.

— Pentru tine, replică Marcus.

— Cred că se poate să fi fost preot. Așa-i maestrul Kit, spuse Hornet ridicând din umeri. Dacă ne-ar spune că s-a cocoțat pe-un munte și-a băut o bere cu luna, probabil că l-aș crede. Mai avem două lăzi de mărimea ăsteia și blocurile alea de ceară.

— Ceară? întrebă Marcus.

— Registrele, zise Cithrin, dar cuvintele îi ieșiră ca un croncănit.

Tuși și vorbi din nou.

— Cărțile și registrele. Sunt protejate împotriva umezelii.

„Ceea ce e cum nu se poate mai bine“, își zise ea, „dat fiind că le-am scufundat în iazul morii.“ Imediat își imagină o crăpătură în învelișul de ceară. Pagini întregi cu cerneala întinsă și hârtia mucegăită sub stratul protector. Dacă registrele fuseseră distruse? Ce-avea să-i spună magistrului Imaniel? Cum avea să le explice bancherilor din Carse?

— Bine, păi aduceți-le sus, zise Marcus. O să le găsim un loc pe undeva.

Hornet făcu semn că a înțeles, dar Sandr cobora deja scările. Nici măcar n-o privise. Își spuse că nu-i păsa.

Era perfect conștientă că noile lor camere nu se bucurau întru totul de aprobarea căpitanului Wester. Spre deosebire de locuința lor din cărtierul sărat, acestea se aflau la etaj și aveau dușumele de scândură care le raportau celor de dedesubt orice mișcare a lor, într-un limbaj din trosnete și pocnituri. Prăvălia de la parter îi aparținea unui agent de pariuri, ceea ce însemna că pe-acolo treceau pe parcursul zilei tot soiul de oameni, de toate felurile. Dar zăvorul din capul scărilor era solid, străzile din jur mai puțin pline de bețivi și rătăciți, iar ferestrele nu aveau balcoane sau alte căi

simple de acces. În plus, aveau o fereastră care dădea deasupra unei alei unde putea fi golită oala de noapte, iar schimbarea domiciliului o adusese la cinci uși distanță de o tavernă de unde puteau să-și cumpere mâncare și bere.

Următorii urcară Cary și Mikel. Cary zâmbea.

— Un băiat de pe stradă ne-a întrebat ce cărăm, zise ea. Cithrin zări încordarea de pe chipul căpitanului Wester, care se îndreptă către fereastră și privi afară.

— Ce i-ai spus?

— Că-s bijuterii false pentru sărbătorirea Primului Dezgheț, zise Cary. Am și deschis o ladă ca să i le arăt. Trebuia să fi văzut ce dezamăgit a fost.

Cary râse, fără să zărească mânia de pe chipul căpitanului Wester. Sau zărind-o, dar fără să se sinchisească de ea. Pe parcursul zilelor în care căutaseră altă locuință și pregătiseră mutarea avuției secrete a Vanaiului în noua ascunzătoare, numele lui Opal nu fusese pomenit decât o singură dată, când Smit glumise, spunând că femeia găsise o cale să evite toată munca asta grea. Nu râsese nimeni.

Cithrin încă nu putea să creadă că toate astea se întâmplaseră cu adevărat. Că Opal voise s-o omoare și să ia banii era, în sine, greu de înțeles. Că Wester o ucisese pe femeie din cauza asta era și mai rău. Firește, ceilalți erau mânioși. Firește, îi purtau pică lui Wester. Și lui Yardem. Și ei. Nu puteau altfel. Și iată-i cărând lăzi și făcând glume. Cithrin descoperi că avea încredere în ei – în fiecare în parte – nu pentru că erau demni de încredere, ci pentru că voia ca ei să fie astfel.

Făcuse greșeala asta cu Opal și acum se privea greșind din nou. Conștiința faptului o întorsese suficient de rău pe dos și nu mai dormise sau mâncase cum se cuvine din noaptea în care se trezise cu cinci bărbați morți în jurul ei.

Maestrul Kit urcă scările, ducând în brațe o stivă de registre atent împachetate. Apoi Sandr și Hornet se iviră cu cea din urmă ladă. Odată adusă toată încărcătura, în cameră nu mai rămăsese cine știe ce loc. Sandr se văzu silit să stea

lângă ea. Când văzu că-l privește, roși și o salută cu o mișcare rapidă, ca de pasăre, cum ar fi salutat o cunoștință de pe stradă.

— Cred că asta a fost ultima, zise maestrul Kit în timp ce Yardem îi lua registrele din brațe.

— Vă mulțumesc, zise Cithrin. Tuturor.

— Măcar atât să facem și noi, zise Smit. Ne pare rău numai că lucrurile s-au întâmplat așa cum s-au întâmplat.

— Da, sigur, zise Cithrin.

Nu îndrăznea să-i privească în ochi.

— Ce-ar fi să vă duceți? spuse maestrul Kit. O să încerc să vă prind din urmă.

Actorii salutară și plecară. Cithrin le auzi vocile prin fereastră în timp ce căruța se îndepărta. Căpitanul Wester umbla de colo-colo prin cameră ca și cum neliniștea și nerăbdarea lui ar fi putut face dușumelele mai tăcute sau mai sigure. Yardem se lungi pe patul înghesuit între stivele de lăzi și închise ochii, odihnindu-se înainte de venirea nopții. Maestrul Kit se ridică și-i întinse mâna.

— Cithrin, spuse el. Speram că o să ne plimbăm puțin împreună.

Ea își mută privirea de la mâna bătrânului actor la căpitanul Wester și înapoi.

— Încotro? îl întrebă.

— Nu m-am gândit la vreun loc anume, zise maestrul Kit. Am crezut că plimbatul în sine ar fi de-ajuns.

— Bine, zise Cithrin și-i dădu voie s-o ajute să se ridice.

Afară, traficul era schimbător ca apa: aglomerat și lent în piața largă dinspre răsărit, mai iute prin canalul îngust al străzii. Un cinnai stătea în fața dughenei agentului de pariuri, strigând după bărbații și femeile ce treceau. O mare avere îi aștepta. Norocul le surâdea celor curajoși. Puteau să compenseze pierderile în afaceri pariind împotriva lor înșiși. Șanse oferite la un preț cinstit. Părea plictisit de propriile spuse.

Cotigi trase de cai își croiau drum cu încăpățânare prin înghesuială și o echipă de timzinai cu lopeți plate venea în urma lor, adunând bălegarul. Câțiva copii se fugăreau țipând și împroșcând prin băltoace de noroi și slin și lucruri chiar mai rele. Căruciorul unei spălătorese trecu pe lângă ei, tras de o fată pursânge nu mai mare decât Cithrin, căreia viața grea îi săpase deja riduri în colțurile gurii. Maestrul Kit mergea înainte și Cithrin îl lăsă s-o conducă, neștiind dacă îl urma sau mergea alături de el.

Strada se deschidea într-o piață pe care Cithrin n-o mai văzuse. La răsărit se înălța o biserică enormă. Glasuri se împleteau cântând în aerul rece, slăvindu-l pe Zeu și urmând partitura încâlcită cu hotărâre, ca și cum cele două demersuri ar fi fost unul și același lucru. Maestrul Kit se opri odată cu ea, ascultă odată cu ea. Zâmbetul de pe fața lui deveni mai blând, amestecat cu tristețe.

— E frumos, nu? zise el.

— Ce anume? întrebă Cithrin.

El se rezemă de un perete de piatră și făcu un gest larg, cuprinzând scuarul, cântecul, cerul de deasupra lor.

— Lumea, cred că asta voiam să zic. Cu toate tragediile, cu toată durerea, eu unul o găsesc totuși frumoasă.

Cithrin își simți buzele încleștându-se. Voia să-și ceară scuze pentru ceea ce i se întâmplase lui Opal, dar n-ar fi făcut decât să-l pună pe maestrul Kit în postura de a-și cere la rândul lui alte scuze și nu-și dorea asta. Cuvinte și gânduri i se ciocneau în minte și niciunul nu se potrivea situației.

— Ce-o să faceți acum? întrebă ea.

Kit trase aer adânc în piept și-l eliberă încet, desprinzându-și atenția de la cântec.

— Probabil că pentru moment o să stăm aici. Nu cred că deocamdată Cary este pregătită să preia toate rolurile lui Opal, dar pe la sfârșitul verii, cu ceva repetiții și multă muncă, mă aștept să fie gata. După recrutarea din Vanai și povestea asta cu Opal, trupa este mai mică decât aș fi vrut. Sper că o să pot să recrutez vreo câțiva actori talentați. Am

descoperit că în orașele-port se adună adesea actori itineranți.

Cithrin dădu din cap. Kit făcu o pauză și, când ea nu spuse nimic, continuă.

— Pe deasupra, sunt de-a dreptul fascinat de căpitanul Wester al tău.

— Nu-i căpitanul Wester al meu, zise Cithrin. A lăsat destul de clar să se înțeleagă că este propriul lui căpitan Wester.

— Așa a făcut? Ei, greșeala mea, zise maestrul Kit.

Imnul bisericesc căpătă amploare. O sută de voci se înălțară și coborâră, vibrând în armonie până când păru că altcineva încerca să grăiască prin ele. Șoptirea Zeului. Maestrul Kit părea distras, dar când vorbi din nou, nu pierduse firul conversației.

— Cred că dragonii au lăsat lumii o moștenire… distructivă. Corozivă prin însăși natura ei și menită să provoace suferință. Nețінută în frâu, va înghiți lumea-ntreagă. Wester se numără printre puținii oameni pe care-i cunosc despre care cred că i s-ar putea opune.

— Pentru că-i atât de încăpățânat? întrebă Cithrin încercând să ia un ton glumeț.

— Da, din cauza asta, zise maestrul Kit. Și probabil din pricina formei sufletului său.

— A fost general în Coasta de Nord acum multă vreme, spuse Cithrin. Cred că soției sale i s-a-ntâmplat ceva rău.

— A condus oastea prințului Springmere în războiul de succesiune. Au existat anumite bătălii cu armata lui lady Tracian care ar fi trebuit să fie pierdute, dar pe care căpitanul Wester le-a câștigat.

— La Wodford și Gradis, zise Cithrin. Dar oamenii mai vorbesc și despre… Ellis?

— Da. Câmpiile din Ellis. Se spune că aceea a fost bătălia cea mai cumplită din tot războiul, că niciuna dintre tabere n-o dorea și niciuna nu putea da înapoi. Se spune că el devenise atât de important, încât prințul a început să se

teamă ca nu care cumva vreun alt pretendent să-i obțină loialitatea. Să-l convingă să schimbe taberele. Springmere a pus să-i fie ucisă familia și să pară că a fost mâna rivalei lui. Soția și fata căpitanului au murit sub ochii lui, în chinuri.

— Ah, exclamă Cithrin. Ce s-a întâmplat cu Springmere? Știu că a pierdut tronul, dar…

— Prietenul nostru Marcus a aflat ce se întâmplase cu adevărat, s-a răzbunat și pe urmă s-a pierdut în negura istoriei. Cred că majoritatea oamenilor sunt convinși c-a murit. Din experiența mea, cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui bărbat este să supraviețuiască și să vadă ce puține satisfacții îți aduce răzbunarea. Nu cred că i-au mai rămas prea multe iluzii și tocmai asta îl face să…

Maestrul Kit își luă seama.

— Îmi pare rău. N-am vrut să bat câmpii așa. Bătrânețea-i de vină, cred. Voiam doar să-ți spun încă o dată ce rău îmi pare că s-a-ntâmplat ce s-a-ntâmplat și că o să-mi dau toată osteneala să nu se mai întâmple și-altă dată.

— Mulțumesc, zise ea.

— Aș vrea să-ți ofer, dacă pot, o mână de ajutor ca să ajungi în Carse în siguranță. Am senzația că-ți suntem datori cu mai mult decât o zi de muncă pe gratis. Știu că-i cam ciudat, dar cred că, după ce ne-am prefăcut atâta timp că suntem soldați, ne-am însușit ceva din camaraderia spadei.

Cithrin făcu semn că înțelege, dar se simți încruntându-se înainte să-și dea seama de ce. Imnul bisericesc căpătă o cadență descendentă, finală, și în urma lui liniștea păru să se prelingă în lume ca un val. Albatroșii descriau cercuri în înaltul cerului, cu ciocuri galbene și aripi nemișcate.

— De ce-ți ceri scuze la orice vorbă pe care-o spui? întrebă ea.

Maestrul Kit se întoarse către ea înălțându-și sprâncenele stufoase.

— Nu mi-am dat seama c-așa fac, zise el.

— Tocmai ai făcut-o din nou, spuse Cithrin. Niciodată nu zici ceva de-a dreptul. Mereu spui „cred“ sau „am descoperit

că". Nu zici niciodată „soarele răsare dimineața". Întotdeauna spui „cred că soarele răsare dimineața". Parcă te-ai strădui din greu să nu promiți nimic.

Maestrul Kit deveni serios. O privi cercetător cu ochii lui întunecați. Cithrin simți un fior rece pe șira spinării, dar nu era frică. Era ca și cum ar fi fost pe punctul de a descoperi un lucru a cărui existență până atunci doar o bănuise. Maestrul Kit își frecă bărbia cu palma. Sunetul era moale și intim și foarte concret.

— Mă miră c-ai observat, spuse el, apoi se surprinse din nou asupra faptului și zâmbi. Am talentul de a mă face crezut de ceilalți și am descoperit că asta-i o problemă. Cred că mi-am însușit obiceiul ăsta ca să mai diminuez efectul, așa că încerc să nu fac afirmații categorice decât dacă sunt sigur de ele. Absolut sigur, vreau să zic. Mă uimește adesea cât de puține certitudini absolute am.

— Ciudată alegere, zise Cithrin.

— Și mă ajută să nu mă iau în serios, zise maestrul Kit. Găsesc că a nu te lua în serios are valoarea ei.

— Aș vrea să pot și eu, zise ea.

Disperarea din propria ei voce o luă prin surprindere, apoi se pomeni plângând.

Actorul o privi nedumerit, mișcându-și nesigur brațele, în timp ce Cithrin stătea în plină stradă, stânjenită de propriile ei suspine, dar incapabilă să și le stăvilească. Maestrul Kit o cuprinse cu un braț și o călăuzi către treptele bisericii. Mantia lui era din stofă ieftină de lână și încă mai mirosea a lanolină. Îi acoperi umerii cu ea. Ea se ghemui, punându-și capul pe genunchi. Simțea spaima și tristețea, dar erau foarte îndepărtate. Însă avalanșa se declanșase și nu mai putea face altceva decât s-o lase să se desfășoare. Maestrul Kit îi puse mâna pe spate, masând-o blând ca și cum ar fi consolat un copilaș. După un timp, suspinele ei se mai domoliră. Lacrimile se uscară. Și, în cele din urmă, Cithrin își recăpătă vocea.

— Nu pot să fac asta, zise ea.

De câte mii de ori nu-și spusese aceste cuvinte din ziua în care murise Besel? Dar întotdeauna numai în sine. Era prima oară când rostea vorbele cu glas tare, în fața cuiva. Aveau un gust amar.

— Nu pot să fac asta.

Maestrul Kit își retrase brațul din jurul ei, dar rămaseră amândoi înfășurați în continuare în mantia lui din stofă aspră și ieftină. Câțiva trecători se uitară la ei, dar majoritatea nu-i luară în seamă. Pielea bătrânului actor mirosea ca o prăvălie de mirodenii. Cithrin voia să se ghemuiască pe treptele reci de piatră, să adoarmă și să nu se mai trezească niciodată.

— Ba poți, spuse maestrul Kit.

— Nu, eu…

— Cithrin, oprește-te! Ascultă ce-ți spun, zise maestrul Kit.

Cithrin se întoarse către el. Părea mai bătrân decât și-l amintea și-i trebui un moment până să-și dea seama că de pe chipul lui dispăruse orice urmă de zâmbet, până și din colțurile ochilor. Avea pungi sub ochi. Fălcile i se lăsaseră, iar în tuleiele bărbii era mai mult alb decât negru. Cithrin așteptă să audă ce avea de spus.

— Poți s-o faci, zise el. Nu, nu, ascultă-mă. Poți s-o faci.

— Vrei să spui că tu crezi că pot s-o fac, zise Cithrin. Sau că te aștepți s-o fac.

— Nu. Vreau să spun exact ce-am spus. *Poți s-o faci.*

Undeva în adâncul minții lui Cithrin ceva se mişcă. Ceva în sângele ei se schimbă, ca undele răspândindu-se pe un lac când un pește trece prea aproape de suprafață. Mâhnirea copleșitoare era încă acolo, la fel și teama că va da greș și senzația că se află la cheremul unei lumi sălbatice și violente. Nimic nu dispăruse. Numai că alături de ele mai era ceva. Nu mai luminos decât un licurici, în bezna minții ei apăruse un nou gând: „S-ar putea."

Cithrin se frecă la ochi și-și clătină capul. Soarele coborâse mai mult și mai iute decât se așteptase. Nu știa de cât timp plecaseră din noile camere.

— Mulțumesc, zise ea încet.

— Mi s-a părut că-ți datorez asta, zise maestrul Kit, care privea obosit.

— N-ar trebui să ne întoarcem?

— Cred c-ar trebui, dacă ești gata.

Seara se lăsă mai târziu decât se aștepta Cithrin, alt semn că gheara iernii începea să-și slăbească încleștarea. Yardem Hane stătea pe podea, cu picioarele lui uriașe încrucișate, mâncând dintr-o farfurie de orez cu pește. Căpitanul Wester pășea de colo-colo.

— Dacă nu alegem bine corabia, zise căpitanul, o să ne omoare, o să ne arunce cadavrele la rechini și-o să-și petreacă restul vieților trăind în huzur în vreun port din Syramysul Îndepărtat sau din Lyoneia. Dar n-am avea decât vama de aici și pe cea din Carse de care să trecem. Pe uscat s-ar putea să ne confruntăm cu cel puțin șase colectori de taxe.

Cithrin se uită la farfuria ei cu pește, cu stomacul prea încordat ca să poată mânca. Fiecare cuvânt rostit de Wester o făcea să se simtă și mai rău.

— Am putea să ne întoarcem, zise Yardem. Să mergem în Orașele Libere și de acolo spre nord. Sau chiar înapoi în Vanai.

— Fără să ne ascundem într-un convoi? zise Marcus.

Tralgul ridică din umeri, dându-i dreptate. Dincolo de mișcarea statornică a picioarelor căpitanului, registrele învelite în ceară ale băncii din Vanai sclipeau în lumina lumânării. Mintea neliniștită a lui Cithrin se întoarse la ele, până când imagini ale învelișului crăpat și ale cotoarelor de piele putrezite începură să-i danseze prin fața ochilor ca un coșmar ce nu voia să dispară.

— Am putea să cumpărăm o barcă de pescuit, spuse Yardem. S-o cârmim chiar noi. Să dăm ocol coastei.

— Ținând pirații la distanță prin forța personalităților noastre? întrebă Marcus. Cabralul e plin de corăbii

independente care fură tot ce prind, iar regele Stepan n-o să le oprească.

— Nu prea avem opțiuni bune, spuse Yardem.

— Niciuna. Și încă vreo câteva săptămâni până să le putem da curs și celor rele, zise Marcus.

Cithrin își lăsă farfuria pe podea și trecu pe lângă căpitanul Wester. Luă registrul aflat deasupra teancului, făcu ochii roată prin încăperea slab luminată și găsi cuțitul cu lamă scurtă cu care Yardem tăiase brânză la prânz. Lama era curată și strălucitoare.

— Ce faci? o întrebă Marcus.

— Nu pot să aleg corabia sau drumul potrivit sau convoiul în care să ne ascundem. Dar pot să văd dacă registrele sunt ude, și asta o să fac.

— O să trebuiască să le sigilăm din nou, zise Marcus, iar Cithrin îl ignoră.

Stratul de ceară era cât degetul ei de gros și se desprindea în țăndări încăpățânate. Stratul de cârpă de dedesubt dădu la iveală un alt înveliș de ceară, mai subțire, apoi unul de pergament. Registrul ascuns înăuntru arăta de parcă abia ar fi fost luat de pe pupitrul magistrului Imaniel. Cithrin îl deschise și paginile foșniră. Scrisul familiar al magistrului Imaniel era ca o amintire din copilărie, la vederea căruia Cithrin fu cât pe ce să izbucnească iarăși în plâns. Degetele ei urmăriră adunări și adnotări, balanțe, tranzacții, detalii privind contracte și dobânzi. Semnătura magistrului Imaniel și urma cafenie, striată, a degetului său însângerat. Le lăsă s-o copleșească, familiare și străine în același timp. Iată depozitul luat de bancă de la breasla brutarilor și aici, cu cerneală albastră, înregistrarea plăților făcute, lună de lună, ca recompensă pentru toți anii în care le ținuseră banii. Dădu pagina. Iată înregistrarea pierderilor suferite din asigurarea corăbiilor cu mărfuri, în anul când furtunile din Lyoneia loviseră mai târziu decât de obicei. Suma o șocă. Nu bănuise că pierderile fuseseră atât de mari. Închise registrul, apucă din nou cuțitul și luă un altul. Marcus și

Yardem continuau să discute, dar ar fi putut fi la fel de bine în alt oraș la câtă atenție le acorda.

Următorul registru era mai vechi și în el găsi istoria băncii, de la actul de fondare, prin ani în șir de tranzacții și până aproape de ziua plecării ei. Istoria Vanaiului, scrisă în cifre și note codificate. Și undeva, cu cerneală roșie, o mică adnotare menționând că Cithrin bel Sarcour fusese acceptată ca pupilă a Băncii Medean până la vârsta majoratului legal, când avea să preia depozitul părinților, mai puțin costurile creșterii ei. Tot atâtea cuvinte ca pentru o încărcătură de grâu sau pentru investiția într-o berărie. Moartea părinților ei și începutul singurei vieți pe care o cunoscuse ocupau un singur rând.

Luă alt registru.

Marcus puse capăt discuției, mâncă și se ghemui în pat. Răsări o jumătate de lună. Cithrin urmări istoria băncii ca și cum ar fi citit vechi scrisori de acasă. Ceară și cârpă și pergament se adunară în jurul ei ca un cocon. În mintea ei, aproape pierdută sub fascinația exercitată de cerneala veche și de hârtia prăfuită, înmugurea senzația unei posibilități. Nu încrederea – nu încă – dar un precursor al acesteia.

Abia când o trezi Yardem, luându-i din mână registrul legat în piele, Cithrin își dădu seama că, pentru prima oară de la trădarea lui Opal, dormise fără vise toată noaptea.

Dawson

Scări rudimentare de lemn și trepte improvizate se înșirau pe pereții Diviziunii, agățându-se de străvechile ruine ca lichenii de stânci. Mult deasupra, poduri mari legau între ele marginile prăpastiei cu piatră și oțel și jadul dragonului: Podul de Argint, Podul Toamnei, Podul de Piatră și, aproape pierdută în ceață, Calea Prizonierilor, de care atârnau colivii și chingi. Mai jos, unde cele două maluri se apropiau, funii întinse se legănau putrezind în aer. Printre ele se zărea expusă istoria orașului, fiecare strat înfățișând o epocă și un imperiu pe care se clădise cel de deasupra.

Dawson, înfășurat într-o mantie cafenie, simplă, ar fi putut trece drept un individ venit să scotocească prin movila de gunoaie de la baza Diviziunii sau drept unul dintre contrabandiștii care străbăteau pasajele subterane obscure întrețesute prin fundația Camnipolului. Vincen Coe putea să-i fi fost complice sau fiu. Gerul dimineții îi silea să meargă încet. Mirosul care se înălța spre suprafață era grețos: excremente, bălegar de cal, mâncare stricată, cadavre de animale și de oameni care erau ei înșiși abia mai mult decât niște animale.

Dawson găsi arcada. Piatră străveche, cojită, sculptată într-o formă clasică, purtând o inscripție erodată până la ilizibilitate, dar care nu se ștersese încă de tot. Înăuntru, bezna era absolută.

— Nu-mi place treaba asta, stăpâne, zise vânătorul.

— Nu trebuie să-ți placă, răspunse Dawson și pătrunse îndrăzneț în întuneric.

Iarna încă mai ținea Camnipolul în gheare, dar puterile i se împuținau. Subsolul era plin de mici zgomote: țârâitul primelor insecte ale viitoarei primăveri, susurul zorit al pârâiașelor produse de dezgheț și răsuflarea blândă a pământului ce se pregătea să se trezească, înverzind. Aveau să mai treacă niște săptămâni până atunci, apoi primăvara urma să apară ca peste noapte. Dawson, oprindu-se pe mozaicul unei vaste camere de baie abandonate, se gândi câte lucruri urmau același tipar. O stagnare ce părea că va dura la nesfârșit, urmată de câteva mici semne și apoi schimbarea subită, catastrofală. Scoase scrisoarea din buzunar și se aplecă către Coe ca s-o recitească la lumina torței. Canl Daskellin scria că pe una dintre uși avea să fie desenat un pătrat. Dawson miji ochii în beznă. Poate că Daskellin avea vederea unuia mai tânăr…

— Aici, stăpâne, zise Coe și Dawson mârâi.

Acum că îi fusese arătat, semnul era destul de vizibil. Dawson străbătu coridorul scurt și înclinat ce dădea spre o scară.

— Nu-s gărzi încă, zise Dawson.

— Sunt, stăpâne, zise Coe. Am trecut pe lângă trei. Doi arcași și un individ care supraveghea o capcană.

— Ascunși bine, așadar.

— Da, stăpâne.

— Nu pari deloc liniştit.

Vânătorul nu-i răspunse. Culoarul se oprea în fața unei stânci uriașe, a cărei suprafață era șlefuită și atât de lucioasă, încât torța lor păru să dea de două ori mai multă lumină. Dawson își urmă propria umbră, descriind o curbă blândă, până când o altă lumină se ivi ca răspuns. Jadul dragonului, sculptat în forma unor stâlpi indestructibili, susținea o boltă joasă. O duzină de lumânări umpleau aerul prăfos cu o lumină discretă. Și acolo, într-un cerc de scaune cioplite, se afla Canl Daskellin, cu vechea cunoștință a lui Dawson, Odderd Faskellin, la stânga și având la dreapta un bărbat palid din neamul pursângilor pe care Dawson nu-l recunoscu.

— Dawson! zise Canl. Începeam să-mi fac griji.

— N-ai de ce, spuse Dawson făcându-i semn lui Vincen Coe să se retragă în umbră. Mă bucur doar că eram în oraș. Sperasem să-mi petrec o parte din an în Osterling Fells.

— Poate la anul, zise Odderd. Cu voia Zeului, la anul vom reveni cu toții la normal. Deși, ținând cont de ultimele vești…

— Există vești, așadar? întrebă Dawson.

Canl Daskellin făcu semn către scaunul din fața lui și Dawson se așeză. Bărbatul palid la față îi adresă un zâmbet politicos.

— Nu cred că ne-am cunoscut, îi spuse Dawson.

— Dawson Kalliam, baron de Osterling Fells, spuse Daskellin, zâmbind la rândul său. Dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu soluția tuturor problemelor noastre. Paerin Clark.

— Plăcerea e de partea mea, domnule baron, rosti bărbatul cel palid.

Vocea lui avea accentul susurat specific Coastei de Nord. Dawson își simți părul de pe brațe zburlindu-se. Bărbatul nu avea titlu nobiliar. Nu era anteean. Și totuși se afla aici.

— Care-s veștile? întrebă Dawson. Și care-i rolul noului nostru prieten aici de față?

— Este căsătorit cu cea mai mică dintre fiicele lui Komme Medean, zise Odderd. Locuiește în Coasta de Nord. În Carse.

— Nu știam că facem afaceri cu Banca Medean, zise Dawson.

— Issandrian știe ce punem la cale, zise Daskellin. Nu numai despre Vanai. Despre oamenii pe care i-am infiltrat ca să semene discordia printre fermieri, despre manevra prin care să-l facem pe Feldin Maas să-și piardă feudele din sud. Tot.

Dawson alungă cuvintele cu o fluturare a mâinii, ca pe țânțari. El, unul, era mai îngrijorat că acest bancher părea, la rândul lui, să știe totul. Issandrian n-avea cum să nu descopere în cele din urmă capcanele pe care i le întindeau ei.

— I-a cerut regelui Simeon să-i dea voie să organizeze niște jocuri, spuse Odderd. Issandrian și Klin și Maas și încă vreo șase inși. Adună banii necesari. Au dispus curățarea arenei. Angajează luptători profesioniști și călăreți. Arcași din Borja. Iscusiți. Chipurile este o serbare în cinstea prințului Aster.

— E o armată gata de luptă înăuntrul zidurilor Camnipolului, zise Canl Daskellin.

— E o cacealma atât de transparentă că până și un copil ar vedea-o, zise Dawson. Dacă se ajunge la răzvrătire, Issandrian va pierde. N-are nici oameni, nici bani destui să finanțeze un război.

— Hmm, făcu bancherul.

Dawson își înălță bărbia ca un animal sălbatic care simte miros de fum. Canl Daskellin luă un teanc de hârtii împăturite de pe scaunul de alături și i-l întinse lui Dawson. Hârtia era ieftină, iar scrisul de mână simplu și lipsit de înflorituri. Copii, așadar, ale unei corespondențe între persoane mult mai însemnate. Dawson își miji privirea. Lumina slabă făcea cuvintele să-i joace în fața ochilor, dar concentrându-se le putea desluși destul de clar. „Urările mele de bine domniei voastre și familiei", și așa mai departe. „Strămătușa noastră comună, Ekarina Sakiallin, baroană peste nobilele pământuri din Sirinae..."

— Sirinae, spuse Dawson. Asta-i în Asterilhold.

— Prietenul nostru Feldin Maas are rude acolo, la curtea regală, spuse Odderd. Încheierea unei serii de căsătorii strategice a fost parte din procesul de pace de după Tratatul de la Astersan. S-a întâmplat acum trei generații, dar legăturile există. Maas a trimis scrisori către vreo doisprezece veri de-ai lui, asta din ce știm noi. S-ar putea să mai fi fost și altele pe care nu le-am interceptat.

— Au înnebunit! zise Dawson. Dacă-și imaginează că pot implica Asterilholdul împotriva regelui Simeon...

— Nu asta-i povestea lor, zise bancherul.

Avea o voce rece și uscată ca o hârtie nouă și Dawson simți o repulsie instinctivă.

— Maas vorbește în stânga și-n dreapta despre o mișcare conservatoare a unor bătrâni scorțoși de la curte care fac presiuni asupra lui Simeon. Îi descrie ca pe niște inși dornici să se alieze cu dușmanii Anteei de dragul propriului câștig.

— Asta-i o idioțenie!

— Insinuează, continuă bancherul, că Maccia ar fi fost chemată în apărarea Vanaiului de un adversar de-al lui Alan Klin și pledoaria lui este convingătoare. Și-așa se face că, în fața unui adversar care recurge la ajutor străin ca să influențeze tronul, Maas nu are de ales și trebuie să ceară sprijinul Asterilholdului pentru a apăra onoarea și domnia legitimă a regelui Simeon și a garanta viața și siguranța prințului Aster.

— Noi suntem cei care-l apără pe Simeon! strigă Dawson.

— Cum spuneți domnia voastră, răspunse bancherul.

Canl Daskellin se înclină înainte. Ochii îi străluceau.

— Lucrurile se mișcă, Dawson. Dacă partida lui Issandrian a obținut sprijinul Asterilholdului ca să aducă o forță armată în Camnipol – și, pe numele Zeului, cred că așa a făcut –, nu cu Simeon au o răfuială. Ținta suntem noi!

— Deja au încercat să te ucidă o dată, zise Odderd. Oamenii ăștia n-au simțul măsurii sau al onoarei. Nu ne putem permite să-i tratăm ca și cum ar fi niște gentlemeni. Trebuie să-i batem măr.

Dawson ridică brațele, cerând să se facă liniște. Furia și neîncrederea îi roiau prin minte ca albinele. Arătă cu degetul spre bancher.

— Și Coasta de Nord ce interes are în toate astea? întrebă el, vrând de fapt să spună: „Ce cauți aici?“

Daskellin se încruntă auzind tonul pe care-l folosise, dar bancherul nu păru jignit.

— N-aș putea spune. Lordul Daskellin este Ambasador Special în Coasta de Nord. Sunt sigur că este într-o postură mai bună să însumeze opiniile mai-marilor statului.

— Dar banca ta are sediul în Carse, zise Dawson.

Era aproape o acuzație.

— Compania centrală, da, și avem și o sucursală acolo, răspunse bancherul. Dar toate filialele noastre acționează independent una de alta.

— Și asta ce înseamnă mai exact? întrebă Dawson.

— Compania noastră nu este devotată exclusiv intereselor regatului Coastei de Nord, zise bancherul. Avem relații strânse cu persoane de la multe curți regale – până și din Anteea, acum că Vanaiul a intrat sub protecția voastră –, precum și interesul ca în regatele din nord să fie pace. Din păcate, politicile noastre despre împrumuturi în asemenea situații sunt foarte stricte…

— Nu ți-aș lua banii nici dacă mi i-ai lăsa la ușă, vârâți într-un ciorap.

— Kalliam! exclamă Canl Daskellin, dar bancherul continuă ca și cum n-ar fi auzit.

— …dar, de dragul păcii și al stabilității, am fi mulțumiți să ne facem utili ca intermediari. Ca parte neutră, am putea aborda persoane care, pe domniile voastre, domnilor, v-ar stânjeni.

— N-avem nevoie de ajutor.

— Înțeleg, zise bancherul.

— Nu fi idiot, spuse Daskellin. Banca Medean are sucursale în Narinisle și Herez. În Elassae. Dacă se ajunge la lupte de stradă, o să avem nevoie…

— N-ar trebui să vorbim despre asta, zise Dawson. Nu de față cu oaspeții.

Bancherul zâmbi, înclinând scurt din cap. Dawson își dori ca eticheta să-i îngăduie să provoace la duel un om lipsit de rang. Bancherul nu era altceva decât un negustor mai cu pretenții. Ar fi trebuit să fie mult mai prejos de atenția lui Dawson, dar ceva din calmul studiat al omului îl făcea să vrea să-i vadă sângele vărsat. Sprâncenele lui Canl Daskellin se uniseră într-o singură linie, iar Odderd

își plimba privirea de la unul la altul ca un șoarece prins în mijlocul unei încăierări între pisici.

— Îi cunosc pe Paerin Clark și pe familia lui de ani de zile, zise Daskellin cu o voce încordată, abia stăpânită. Am o încredere totală în discreția lui.

— Ce frumos din partea ta, replică Dawson. Eu abia azi l-am cunoscut.

— Vă rog, domnilor, zise bancherul. Eu am venit doar ca să-mi expun clar poziția. Mi-am expus-o. Dacă lordul Kalliam se va răzgândi, oferta Băncii Medean rămâne în picioare. Dacă nu, în mod sigur nu s-a produs niciun prejudiciu.

— O să continuăm discuția asta altcândva, zise Dawson, ridicându-se în picioare.

— O, da. O s-o continuăm, zise Daskellin.

Odderd nu spuse nimic, iar bancherul se ridică și-i făcu lui Dawson o plecăciune în timp ce acesta ieșea. Vincen Coe se ivi tăcut în urma lui. Dawson se îndepărtă cu pași mânioși, urmând cărările șerpuite ce-l călăuzeau prin fundația Camnipolului.

Când ajunseră în cele din urmă în stradă, îl dureau picioarele și furia i se potolise. Coe stinse torța într-un troian și catranul lăsă o pată urâtă pe albul zăpezii. Dawson hotărâse să vină pe jos și nu cu trăsura, în parte ca să le arate tâlharilor din solda lui Issandrian că nu se temea de ei, dar și de dragul discreției. Să-și fi lăsat echipajul să stea pe marginea Diviziunii așteptându-l să reapară la suprafață era ca și cum și-ar fi ridicat stindardul în văzul tuturor. Nu că discreția părea să-i preocupe pe tovarășii săi de conspirație. Ce-o fi fost în capul lui Daskellin?

Și totuși, când ajunse acasă cu fața amorțită de vântul rece, era atât de preocupat, încât nu observă că lângă grajduri aștepta o trăsură care nu-i aparținea. Bătrânul ușier tralg își scutură nervos urechile când Dawson se apropie.

— Bun venit, stăpâne, zise sclavul, cu o plecăciune care-i făcu să clinchetească lanțul argintiu. Aveți un vizitator. A sosit acum o oră.

— Cine? întrebă Dawson.

— Curtin Issandrian, stăpâne.

Inima lui Dawson se opri în loc și sângele păru să-i zbârnâie prin vene. Răceala zilei și iritarea cu care se întorsese de la întâlnire se evaporară. Îi aruncă o privire lui Vincen Coe, iar chipul vânătorului reflecta o uimire identică.

— Și i-ai dat drumul înăuntru? Lui?!

Sclavul tralg își înclină capul – imaginea spaimei și a neliniștii.

— Doamna a insistat, stăpâne.

Dawson își trase spada și urcă treptele câte trei. Dacă Issandrian se atinsese de Clara, revoluția lui avea să fie cea mai scurtă și mai sângeroasă din toată istoria lumii. Dawson avea să-i ardă oasele în piață și apoi să se ușureze pe rugul său. Ajunse în vestibul, cu Coe alături.

— Găsește-o pe Clara, zise Dawson. Du-o în apartamentele ei și omoară pe oricine intră dacă nu face parte din personalul casei.

Coe dădu din cap și dispăru pe culoare, iute și tăcut ca o boare. Dawson înaintă în tăcere prin propria sa casă, cu spada în mână. Dădu un colț, provocând exclamația speriată a unei cameriste care făcu ochii mari când văzu arma și, la capătul acesteia, pe stăpânul ei. Câinii îi dădură de urmă la intrarea în solar și îl însoțiră, scheunând și mârâind.

Îl găsi pe Issandrian în salonul dinspre apus, cu privirea ațintită asupra focului din vatră. Părul demodat de lung al bărbatului se revărsa pe umeri ca o coamă de leu, cu blondul său roșcat împrumutând strălucirea flăcărilor. Issandrian observă spada și ridică din sprâncene, dar nu făcu nicio mișcare.

— Unde e soția mea? întrebă Dawson și, în spatele lui, câinii mârâiră.

— N-am idee, zise Issandrian. N-am mai văzut-o de când m-a adus aici ca să te aștept.

Dawson își miji ochii, cu simțurile încordate, căutând cel mai mic semn de înșelătorie. Issandrian aruncă o privire

către câinii care-și dezgoleau colții, apoi își ridică ochii spre Dawson. În ei nu era urmă de teamă.

— Pot să mai aștept puțin dacă vrei să vorbești mai întâi cu ea.

— Ce cauți aici?

— Binele regatului, zise Issandrian. Suntem oameni de lume, lord Kalliam. Știm amândoi unde ne duce calea pe care am apucat-o acum.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Toată lumea discută despre asta: partida lui Issandrian împotriva celei a lui Kalliam, cu regele Simeon oscilând încoace și-ncolo în funcție de cum bate vântul.

— Nimeni nu vorbește așa despre Maiestatea Sa de față cu mine.

— Pot să mă ridic, lord Kalliam? Sau onoarea domniei tale îți dă voie să asmuți câinii asupra unui om neînarmat?

Epuizarea din glasul lui Issandrian îl făcu pe Dawson să șovăie. Își vârî spada în teacă și le făcu semn câinilor. Aceștia se traseră, potoliți. Issandrian se ridică în picioare. Era mai înalt decât și-l amintea Dawson. Încrezător, în largul lui și cu o ținută mai maiestuoasă decât a regelui Simeon. Zeul să-i aibă în pază pe toți!

— Putem măcar să discutăm despre un armistițiu? întrebă el.

— Dacă ai ceva de spus, spune! zise Dawson.

— Prea bine. Lumea se schimbă, lord Kalliam. Nu numai aici. Hallskarul este pe punctul de a-și detrona regele și a-și alege un altul. Sarakal și Elassae au oferit la rândul lor concesiuni negustorilor și fermierilor. Vremea când puterea revenea de drept nobilimii trece, și pentru ca Anteea să facă parte din noua epocă trebuie să ne schimbăm și noi.

— Am mai auzit cântecul ăsta. Nu mi-a plăcut melodia.

— Nu contează dacă ne place sau ba. Se întâmplă. Și putem să urcăm pe creasta valului sau să încercăm să ridicăm diguri.

— Deci consiliul ăla al fermierilor nu este decât o acțiune dezinteresată în beneficiul tronului, nu? Nu urmărește

nicidecum propria ta avansare? Mai taie din coada vulpii, băiete. Asta-i prea lungă și are clopoței.

— Poți să-l preiei tu, zise Issandrian. Dacă îți ofer ție patronajul consiliului fermierilor, o să-l accepți?

Dawson clătină din cap.

— De ce nu? întrebă Issandrian.

Dawson se întoarse și făcu semn spre câinii care se agitau în spatele lui.

— Uită-te la ei, Issandrian. Sunt niște animale de treabă, nu? Excelente în felul lor. I-am îngrijit de când erau pui. Am grijă să fie hrăniți. Le ofer adăpost. Uneori îi las să doarmă pe canapea ca să-mi țină de cald la picioare. Crezi c-ar trebui să-i îmbrac cu haine de-ale mele și să-i așez cu mine la masă?

— Oamenii nu-s câini, spuse Issandrian încrucișându-și brațele pe piept.

— Ba sigur că sunt. Acum trei ani, un muncitor de-al meu s-a furișat noaptea în casa vecinului său, l-a ucis, i-a violat nevasta și i-a bătut copiii. Ce zici, ar fi trebuit să-i acord ticălosului un loc la tribuna judecătorului? Să-i permit să aibă un cuvânt de spus cu privire la propria lui pedeapsă? Sau ar fi trebuit să-i țintuiesc mâinile și scula de un buștean și să-i fac vânt în râu?

— Nu-i același lucru.

— Ba da. Bărbați, femei, câini, regi. Fiecare avem locul nostru. Locul meu este la curte, dând ascultare ordinelor tronului. Locul unui fermier este la ferma lui. Dacă îi spui unui porcar că merită un scaun la curtea regală, pui sub semnul întrebării însăși orânduirea socială, inclusiv dreptul meu de a-i judeca faptele. Și odată ce vom pierde asta, lord Issandrian, am pierdut tot.

— Cred că te înșeli, zise Issandrian.

— Ai pus să fiu ucis în stradă, spuse Dawson. Ce crezi tu este ultima mea grijă.

Issandrian își apăsă palma pe ochi, făcând semn că a înțeles. Părea întristat.

— Acolo a fost mâna lui Maas. Poate că n-are importanță pentru tine, dar n-am aflat despre asta decât după ce s-a întâmplat.

— Nu-mi pasă.

Cei doi bărbați amuțiră. În vatră, focul trosnea încetișor. Câinii se foiră neliniștiți, dar neștiind ce se aștepta de la ei.

— Nu există nicio cale să punem capăt acestei neînțelegeri? întrebă Issandrian, dar asprimea vocii lui mărturisea că știa deja răspunsul.

— Renunță la planurile și intențiile tale. Împrăștie-ți conspiratorii. Oferă-mi capul lui Feldin Maas într-o suliță și pământurile lui pentru fiii mei.

— Deci nu, zise Issandrian zâmbind.

— Nu.

— Onoarea ta o să-mi permită să ies din casa ta nevătămat?

— Onoarea mea mi-o impune, răspunse Dawson. Doar dacă nu i-ai făcut vreun rău soției mele.

— Am venit să discutăm, zise Issandrian. Nu i-am dorit nicio clipă răul.

Dawson se îndreptă către colțul cel mai îndepărtat al camerei și pocni din degete, chemându-și câinii din calea dușmanului. În ușă, Issandrian se opri.

— Crede ce vrei, dar sunt credincios coroanei.

— Și totuși îți faci prieteni în Asterilhold.

— Iar tu porți discuții cu Coasta de Nord, zise celălalt și plecă.

Dawson se așeză. Conducătoarea haitei se apropie scâncind și-și vârî capul în palma lui. Îi scărpină urechile absent. Când fu sigur că-i acordase celuilalt suficient timp ca să părăsească palatul, se ridică și porni spre apartamentele Clarei. Ea stătea pe marginea divanului, cu mâinile împreunate în poală. Avea ochii mari și chipul palid. Totul în făptura ei exprima spaimă și tensiune.

— Unde-i Coe? zise el. L-am trimis să…

Clara ridică o mână, făcându-i semn să privească în spate. Coe stătea ascuns după ușa dată de perete. Vânătorul ținea într-o mână o spadă trasă din teacă, iar în cealaltă un pumnal curbat, amenințător. Dacă Dawson ar fi venit cu gânduri rele, nici n-ar fi știut ce-l ucisese.

— Bine lucrat, spuse el.

În penumbră era greu de zis dacă vânătorul roșise sau nu. Dawson îi făcu semn să iasă și închise ușa după el.

— Îmi pare rău, dragul meu, spuse Clara. Valetul m-a anunțat că a sosit lord Issandrian și nici măcar nu m-am gândit. I-am spus să-l instaleze cât mai confortabil. Nu mi-am putut imagina că-i posibil să-l las să aștepte afară, pe trepte, ca un băiat de prăvălie și m-am gândit că dacă voia să stea de vorbă cu tine, cel mai bine era s-o facă. Nu mi-a trecut prin minte c-ar fi putut să aibă gânduri…

— N-avea, zise Dawson. Nu de data asta. Dar dacă revine, nu-l mai primi. Nici pe altul dintre amicii lui Maas.

— Trebuie s-o primesc pe Phelia dacă vine. Nu pot să mă prefac pur și simplu că nu există.

— Nici măcar pe ea, iubirea mea. După ce se termină toate astea, da. Nu acum.

Clara își șterse ochii cu dosul palmei. Gestul era lipsit de feminitate, neplănuit și-i rupse inima lui Dawson. Îi puse mâna pe genunchi, încercând s-o liniștească.

— Lucrurile s-au înrăutățit, așadar? întrebă ea.

— Issandrian adună soldați. Iscusiți. S-ar putea să se ajungă la vărsare de sânge.

Clara trase aer adânc în piept.

— Bine atunci.

— Toată lumea spune că nu se gândește decât la binele lui Simeon, dar Zeul să ne apere dacă se ridică vreunul care să aibă îndrăzneala să conducă el însuși. Asterilholdul și Coasta de Nord sunt gata să cumpere ambele tabere și ar fi tare fericiți, și unul și altul, să-și pună o marionetă pe Tronul Despicat, zise Dawson. Trebuie să câștigăm războiul cât timp mai este încă războiul nostru.

Geder

— O **revoltă?** întrebă Geder simțind că-i stă inima în loc. De ce se revoltă?

— Oamenii flămânzesc, Lord Protector, zise sir Gospey Allintot. Fermierii au început să-și ducă toată recolta la Newport.

Geder își duse mâna la bărbie, hotărât să nu-l lase pe sir Allintot să-i observe tremurul. Sigur, i se spusese ceva despre fermieri și încărcătura de grâu, dar informația se pierduse printre miile de alte aspecte pe care le presupunea administrarea unui oraș. Acum în piața de sub ferestrele sale răsunau voci mânioase ca vuietul unui foc. Cineva, un dușman din umbră, complota împotriva Vanaiului, slăbind țesătura orașului. Poate Maccia, pregătindu-se să reocupe orașul înainte ca Anteea să-și poată consolida stăpânirea. Sau principele exilat, adunându-și aliați din regiune. Gândurile lui Geder se învălmășeau și se împrăștiau ca frunzele uscate în bătaia vântului.

— Cine-i în spatele lor? întrebă el străduindu-se să pară calm.

Sir Allintot își drese glasul.

— Cred că este o reacție la faptul că ați mărit taxa pe grâul de import, excelență, spuse Allintot. Fermierii obțin mai mulți bani pentru grânele lor în Newport, chiar dacă asta înseamnă să călătorească mai departe, pentru că taxele din Newport sunt mai mici.

— Deci ca să facă ei mai mulți bani lasă Vanaiul să flămânzească? zise Geder. Este inacceptabil! Am putea să

trimitem oameni pe urmele lor. Să intercepteze grânele și să le aducă aici.

Sir Allintot își drese din nou vocea. Fie îl păștea o răceală, fie făcea eforturi să-și înăbușe râsul.

— Cu tot respectul, domnul meu, chiar dacă nu punem în balanță celelalte aspecte, rareori revoltele sunt domolite îndepărtând din oraș o parte din trupe. Poate că domnia voastră ar dori să ia în calcul reducerea taxelor la nivelul de dinainte. Sau, ținând cont de starea jalnică în care se află proviziile orașului, chiar puțin mai jos.

— Și să reduc suma pe care o trimitem coroanei? zise Geder.

— Domnul meu, din nou cu tot respectul, cât timp în Vanai nu intră niciun fel de grâne, nici nu prea avem ce taxa. Plățile către coroană sunt deja sub nivelul pe care l-ați stabilit.

În piață, strigătele erau tot mai puternice. Geder sări din jilț și se îndreptă spre fereastră.

— Bate-i-ar Zeul. De ce nu tac din gură?

Mulțimea se îngămădea în fața treptelor palatului. Două sau trei sute de oameni, agitând pumni, pietre sau bâte. Două duzini de soldați în armura Anteei stăteau pe poziții, spadasinii în primul rând, arcașii în spate. Geder îl zări pe Jorey Kalliam printre soldați. Mulțimea năvăli urcând câteva trepte, apoi se retrase.

— O să le vorbesc, zise Geder.

— Domnule?!

— Spune-le că ies, zise Geder. O să le explic problema și o să le promit c-o s-o rezolv.

— Cum doriți, domnule, zise sir Allintot și, după o plecăciune, părăsi încăperea.

Geder îi puse pe servitori să-i aducă mantia neagră pe care o luase în locul taxelor. Scârțâitul și mirosul de piele îi dădeau mai multă siguranță și croiala chiar era reușită. În timp ce cobora scările largi din lemn lustruit și traversa holul larg, se gândi că purta mantia ca pe o mască. Pentru că era

bine croită și făcea impresie, se ascundea înăuntrul ei și ceilalți vedeau haina și nu omul.

La un semn de-al său, două slujnice timzinaie înfricoșate deschiseră ușile și Geder ieși. Soldații care păzeau intrarea palatului i se părură mult mai expuși acum că nu-i mai privea de la înălțime, ci din spatele lor. Mulțimea părea mai mare. Gloata îl zări, își ținu o clipă răsuflarea, apoi izbucniră urletele. Bâte și pumni se agitau prin aer. Sute de fețe îl priveau, cu gurile deschise, arătându-i dinții. Geder înghiți în sec și înaintă.

— Ce faci? îl întrebă Jorey Kalliam.

— Totul e în regulă, spuse Geder și-și înălță brațele, cerând liniște. Ascultați! Ascultați-mă!

Prima piatră păru un truc al unui iscusit. O pată neagră pe fundalul cerului, mai mică decât o pasăre, înălțându-se din spatele mulțimii și planând în aer nemișcată. Abia în ultimele momente ale coborârii sale iluzia se sfărâmă și piatra se năpusti către obrazul lui Geder. Impactul îl făcu să dea îndărăt poticnindu-se și pentru o clipă lumea deveni tăcută și îndepărtată, iar la periferia vederii sale lumina zilei se întunecă. Apoi văzduhul vuia din nou și mulțimea se năpustea înainte. Pe deasupra haosului se înălță vocea lui Jorey Kalliam.

— Trageți cu arcurile. Mențineți-vă pe poziție!

O săgeată venită din mulțime trecu zbârnâind pe deasupra lui Geder. Izbi zidul palatului și se sfărâmă. Cineva îl apucă de braț și-l trase în susul scărilor. Partea stângă a feței îl ustura și în gură avea gust de sânge.

— Intră înăuntru și stai acolo! îi strigă Jorey. Nu te apropia de geamuri!

— N-o să mă apropii, zise Geder și o altă piatră șuieră pe deasupra lui.

Se ghemui, alergând către siguranța zidurilor. De îndată ce intră, sclavii închiseră ușile și lăsară să cadă o bârnă de lemn într-un set de proptele aflate pe interior. Geder se așeză pe trepte îmbrățișându-și genunchii și ascultă cum

strigătele dinspre piață deveneau urlete de durere. Un zgomot puternic se produse afară și o voce de femeie țipă. Descoperi că se legăna înainte și-napoi și se sili să se oprească. Scutierul lui se ivi alături, cu o cârpă umedă, ca să șteargă sângele de pe fața lui Geder.

După ceea ce părură ore în șir, dar fuseseră, cel mai probabil, numai câteva minute, zgomotele luptei se stinseră. Când liniștea se întinse mai mult timp, le făcu semn sclavilor. Ușile fură deblocate și Geder privi afară. În piață nu mai erau decât soldații Anteei. La picioarele scărilor palatului zăceau cinci cadavre, iar sângele strălucea aproape obscen în lumina amiezii. Arcașii își mențineau pozițiile, cu săgețile pregătite, dar fără să-și fi încordat arcurile. Jorey Kalliam stătea în centrul pieței, înconjurat de o jumătate de duzină de soldați înarmați cu săbii. Geder auzea răpăitul cadențat al spuselor lui, fără să deslușească însă niciun cuvânt. Se întoarse pe călcâie și porni către camerele sale. Cineva reușise să arunce o piatră atât de sus, încât îi spărsese una dintre ferestre. Cioburile sticleau în lumina soarelui.

Nu așa trebuia să meargă lucrurile. I se oferise șansa să-și facă un nume și el o rata. Nici măcar nu înțelegea cum o rata, ci numai că orice decizie pe care o lua dădea naștere la alte două probleme, fiecare de două ori mai gravă decât cea de la care se plecase. Știa că soldații nu-l respectau. Că locuitorii orașului îl disprețuiau. Avea prea puține cunoștințe ca să conducă de unul singur un oraș de complexitatea Vanaiului și nu avea suficienți aliați care s-o facă în locul lui. Își dorea ca Ternigan să-l recheme și pe el acasă, ca pe Klin. Să fie chemat să dea socoteală – să fie condamnat chiar – era mai bine decât să rămână aici.

Cu excepția faptului că vedea deja dezamăgirea de pe chipul tatălui său. Putea deja să-i audă cuvintele consolatoare, spuse cu o falsă voioșie: „Ai făcut cum ai știu mai bine, fiule. Eu sunt în continuare mândru de tine." În imaginația lui Geder, tatăl lui încerca să-l protejeze de rușinea propriului eșec. Orice era mai bine decât asta. Moartea în

mâinile unei mulțimi furioase era mai bună decât asta. Propriile sale umilințe îi provocau durere, dar Geder le putea îndura. Să-și vadă tatăl umilit la rândul lui ar fi fost însă prea mult. Trebuia să existe o ieșire. Pur și simplu trebuia!

O servitoare intră cu o mătură și un făraș și strânse cioburile. Geder abia de-i aruncă o privire. Aerul care se strecura prin ochiul de geam spart era rece, dar nu chemă pe nimeni să repare fereastra. Era încă îmbrăcat cu mantia lui de piele. Îi era suficient de cald așa. Și dacă nu-i era, oricum n-avea mare importanță.

Lumina se deplasa pe perete, înroșindu-se pe măsură ce soarele își încheia drumul pe cer. Un bărbat din neamul pursângilor intră, ezită, apoi reaprinse focul din vatră. Pe Geder îl dureau picioarele, dar nu se clinti. În scurt timp, bărbatul reveni cu o bucată de piele pe care o legă peste geamul spart. Încăperea se întunecă.

Nu era cinstit ca Ternigan să nu plătească pentru asta. El îl pusese pe Geder la comandă fără să-i ofere călăuzire sau oameni loiali care să-l susțină. Dacă merita cineva să se facă de râs din cauza situației din Vanai, acela era mareșalul. Dar, firește, asta n-avea să se întâmple. Fiindcă, dacă era vina lui Ternigan că avusese încredere în Geder, atunci regele Simeon ar fi trebuit să fie învinovățit la rândul lui că îl numise pe Ternigan la comandă. Nu, vina avea să-i revină toată numai și numai lui Geder.

Totuși, nu-și putea imagina ce fusese în capul lui Ternigan. Numirea lui îi lăsase pe toți cu gura căscată. Geder însuși avusese nevoie de informațiile primite de la Jorey ca să găsească un motiv plauzibil ridicării sale în rang. Nimeni nu crezuse că alegerea era una înțeleaptă. Singurele două persoane care avuseseră încredere în ea fuseseră Geder și lordul Ternigan. Erau singurii care crezuseră că-i posibil și, chiar și așa…

Sau poate că nu. Și dacă, de fapt, nimeni nu crezuse că-i posibil? Nici măcar la început.

— O! exclamă Geder în camera pustie.

Când se întoarse i se înmuiară genunchii. Stătuse prea mult timp nemișcat. Șchiopătă până la divanul cel mai apropiat de foc, în timp ce mintea întorcea problema pe toate fețele parcă din proprie inițiativă. De câte ori nu auzise el spunându-se că Vanaiul era numai o piesă mică dintr-un joc mult mai mare? Și totuși, până acum nu înțelesese.

În primul rând, oricât de tare-l durea s-o recunoască, Geder nu avea niciun fel de pregătire să conducă orașul.

În al doilea rând: Ternigan îl numise la comanda Vanaiului.

În al treilea rând: Ternigan nu era prost.

În consecință, Ternigan – indiferent din ce motive și din ce loialități conflictuale – voise ca Vanaiul să cadă pradă haosului. Geder era un sacrificiu convenabil.

Când zâmbi, rana de la buză i se deschise din nou. Râse și rana sângeră.

> „Maiestatea Voastră“, începea scrisoarea, „în calitatea mea de Protector al Vanaiului mă văd silit să concluzionez că tensiunile politice de la curtea imperială fac imposibil controlul pe termen lung al orașului.“

Geder își plimbă din nou privirea pe pagină. Pe parcursul nopții scrisese vreo șase versiuni. Unele fuseseră tirade mânioase, altele scuze abjecte. Forma pe care o adoptase în cele din urmă era inspirată îndeaproape de o scrisoare trimisă de Marras Toca regelui Hallskarului cu câteva secole în urmă. Textul era reprodus integral într-una dintre cărțile lui și retorica sa era în același timp minimalistă și mișcătoare. Geder făcuse suficiente modificări ca să aibă conștiința împăcată că nu comisese un plagiat și totuși structura de bază transpărea. Geder cusu scrisoarea. Însemnă pagina exterioară și își puse pe ea sigiliul oficial din ceară purpurie. Eseul care conținea scrisoarea lui Marras Toca era alături, pe masă, și Geder îl răsfoi din nou, simțindu-și inima ușoară cum nu mai fusese de săptămâni în șir. Găsi pasajul pe care-l căuta și se opri să sublinieze fraza importantă.

„…distrugerea Astapalului a fost întreprinsă de Inys ca o manevră tactică pentru a-l împiedica să cadă sub controlul lui Morade…“

O adnotare cu propriul lui scris îi atrase atenția. „Să privești undele ca să afli unde a căzut piatra.“

O, da! Odată ce avea să revină în Camnipol, va avea timp pentru asta. Poate că Alan Klin nu-și dăduse seama că pierduse protectoratul orașului prin trădare. Geder, în schimb, era perfect conștient de asta și nu uita niciodată o jignire. Avea să înțeleagă de ce luase Ternigan această decizie și ce se ascundea dedesubtul ei. Dar asta mai târziu.

Noaptea ce trecuse fusese o încercare. Pe parcursul orelor ei lungi și întunecate mintea lui se tot frământase, revenind iar și iar asupra felului în care fusese folosit. Cum fusese pregătit eșecul lui și ce preț avea să plătească pentru asta. Plânsese și blestemase. Citise cărțile, rapoartele oamenilor și istoria Vanaiului. Reușise chiar să ațipească puțin.

— Stăpâne, zise scutierul. M-ați chemat?

— Da, spuse Geder ridicându-se în picioare. Sunt trei lucruri de făcut. Mai întâi, ia scrisoarea asta și găsește cel mai iute călăreț pe care-l avem. Vreau să ajungă în Camnipol cât mai repede cu putință.

— Da, stăpâne.

— Al doilea: ia punga de acolo. Îl știi pe savantul ăla cu care am lucrat? Cumpără toate cărțile pe care le are. Apoi adu-le încoace și împachetează-le alături de lucrurile mele. O să plecăm din Vanai și vreau să le iau cu mine.

— Plecăm, stăpâne?

— Al treilea: trimite-le vorbă secretarilor mei. Vreau să mă întâlnesc cu ei într-o oră. Oricine întârzie va fi biciuit. Spune-le asta. Cine întârzie va fi biciuit și i se va turna sare pe răni.

— D-da, stăpâne.

Geder zâmbi și de data asta rana îl duru mai puțin. Scutierul său făcu o plecăciune zorită și plecă în grabă. Geder

căscă și se întinse, apoi părăsi pentru totdeauna camerele pe care le ocupa în palatul principelui din Vanai. Pasul îi era ușor, iar dispoziția senină nu-i era afectată de noaptea nedormită. În aer plutea promisiunea subtilă a primăverii, iar lumina palidă a dimineții se revărsa pe pavajul pieței unde cu o zi mai înainte stătuseră răzvrătiții. La celălalt capăt la pieței, un localnic mai îndrăzneț spânzurase o momâie cu înfățișarea lui Geder. Aceasta avea un burdihan imens, o mantie neagră asemănătoare cu a lui și expresia de pe tărtăcuța uscată ce-i ținea loc de cap era o capodoperă de idioțenie. De gâtul păpușii atârna o pancartă pe care scria DĂ-NE DE MÂNCARE SAU DĂ-NE LIBERTATEA. Geder înclină din cap către celălalt eu al lui, oferindu-i un salut scurt și lipsit de simpatie.

Oamenii ocupau aceleași locuri ca atunci când li se adresase prima dată. Mulți păreau abia treziți din somn. Jorey Kalliam se afla printre ei, cu sprâncenele încruntate. Gospey Allintot stătea în spate, cu brațele încrucișate și cu capul sus. Credea, probabil, că va fi tras la răspundere pentru revolta din ziua precedentă. Geder înaintă până în fața fostei capele. Nu se așeză.

— Domnii mei, spuse el cu asprime. Îmi cer iertare pentru ora nepotrivită, dar vă mulțumesc că ați venit. În calitate de Lord Protector, este datoria și onoarea mea să vă comand în această ultimă zi pe care o petrecem în Vanai.

Tăcu o clipă, lăsând cuvintele să-și facă efectul. Ochii lor deveniră mai strălucitori. Nedumerirea le destinse expresiile încruntate și le alungă tensiunea din umeri și gâturi. Geder dădu aprobator din cap.

— Până la căderea nopții, vă veți scoate toți oamenii pe porțile orașului și vă veți pregăti să mărșăluim spre Camnipol, spuse el. Înțeleg că mâncarea e cam pe sponci, așa că asigurați-vă că avem provizii înainte să adunăm orice alte prăzi. Acesta nu este un jaf.

— Atunci ce este? întrebă Alberith Maas.

— Să nu mă mai întrerupi încă o dată, Maas. Deocamdată sunt încă la comandă. Sir Allintot, vrei să fii amabil să te asiguri că se închid toate canalele? O să lăsăm albiile fără apă. Și va trebui să închidem porțile de pe străzi.

— Care porți?

— Cele de fier de la capătul străzilor, zise Geder.

— Da, domnule. Le știu. Întrebam pe care dintre ele dorești să le închidem.

— Pe toate. Lord Kalliam, vreau să păzești porțile orașului. Nimeni nu intră și nimeni nu iese în afară de noi. Este foarte important să nu fugă nimeni.

— Plecăm? întrebă Maas.

— Am fost silit să concluzionez că tensiunile politice de la curtea imperială fac imposibil controlul pe termen lung al orașului, zise Geder. Ați văzut cu toții că sir Klin și-a dat toată osteneala și n-a ajuns la niciun rezultat. Am citit istoria Vanaiului. Știți de câte ori a căzut sub stăpânirea Anteei? De șapte ori. Cea mai lungă ocupație a fost de zece ani, în vremea domniei reginei Esteya a III-a. Cea mai scurtă a fost de trei zile, în perioada Interregnului. În fiecare dintre cazuri, orașul a fost cedat în cele din urmă, în baza unor tratate, sau sacrificat în beneficiul unui țel mai mare. Ceea ce înseamnă că Vanaiul a fost pierdut din pricina jocurilor politice. Dată fiind situația din Camnipol, suntem pe punctul de a face asta din nou.

— Ce știe el despre situația din Camnipol? șopti cineva, suficient de tare ca Geder să audă, dar nu atât de tare încât să nu-l poată ignora.

— Datoria mea de Protector al Vanaiului nu este față de oraș, ci față de Anteea. Dacă aș fi crezut că prezența noastră aici poate fi în beneficiul coroanei, aș fi rămas, și la fel voi toți. Dar tratatele de istorie ne arată că acest oraș ne-a costat sângele și viețile multor bărbați nobili și viteji, fără niciun beneficiu de durată pentru Tronul Despicat, indiferent cine l-ar fi ocupat. În calitatea care mi-a fost încredințată de lordul Ternigan în numele regelui Simeon, am stabilit că

Vanaiul nu poate fi păstrat într-un mod avantajos pentru coroană. Curierul cu vestea despre ordinele mele și motivele lor se află deja pe drumul dragonului, către Camnipol.

— Adică plecăm pur și simplu acasă?! exclamă Maas cu un glas ultragiat. Lăsăm orașul pe mâna oricărui dușman al Anteei care se va nimeri pe-aici?

— Sigur că nu, răspunse Geder. Îi dăm foc.

Vanaiul muri la apus.

Dacă oamenii ar fi știut, dacă ar fi înțeles primejdia, micuța revoltă din piața palatului ar fi fost o nimica toată. Dar în ciuda golirii canalelor, a lemnului, cărbunelui și uleiului împrăștiate în piețe și pe străzi și a închiderii porților, ei nu-și imaginară că putea urma altceva decât niște represalii pentru piatra aruncată în capul lui Geder. Probabil unii dintre răzvrătiți aveau să fie prinși și arși pe rug. N-ar fi fost primele execuții la care Vanaiul fusese martor. Orașul nu înțelese ce i se întâmpla până când anteenii nu ieșiră în marș pe porți, și atunci era prea târziu.

Istoria se întorsese împotriva Vanaiului. Era un oraș cu străzi înguste, cu case de lemn îmbibat cu ulei împotriva umezelii, cu porți la capetele fiecărei străzi. Era plin de sine și sigur că nu avea să sufere vreun rău permanent, pentru că nu i se mai întâmplase până atunci. Era doar o mică piesă într-un joc mult mai mare.

Geder se instalase pe un mic podium pe care sir Alan Klin îl lăsase în Vanai. Scaunul consta dintr-o fâșie de piele și era puțin cam îngust pentru el, dar mult mai confortabil decât propriul lui scaun de campanie. Ofițerii de rang înalt îi stăteau alături.

În mintea lui, se pregătise pentru acest moment. Odată ce totul avea să se termine, urma să se ridice, să anunțe că, după părerea sa, Vanaiul nu mai avea nevoie de protecție și să dea ordinul pornirii în marș. Avea să fie ceva desprins din paginile legendelor de odinioară. În jurul lui, ofițerii se

foiau, privindu-l de parcă nu ar fi fost siguri dacă într-adevăr voia să meargă până la capăt.

La o sută de metri în fața lor, porțile Vanaiului se închiseră, strălucind ca aurul în lumina soarelui la apus. Geder se ridică în picioare.

— Baricadați porțile, zise el.

Ordinul fu transmis mai departe, părând să aibă ecou și să se amplifice în timp ce era trecut din om în om. Sunetul avea să ajungă, în curând, și la porțile dinspre sud. Inginerii așteptau la posturi și trecură de îndată la acțiune. În mai puțin de un minut, marile porți erau închise. Să fie redeschise cu forța n-ar fi durat foarte mult, însă mai mult decât îi rămăsese Vanaiului.

— Lansați săgețile aprinse, zise Geder pe un ton degajat.

Ordinul fu îndeplinit. Douăzeci de arcași își aprinseră săgețile și-și înălțară arcurile, dârele trasate de flăcări prin aer părând, în lumină, abia mai puternice decât niște licurici. Mai traseră odată, apoi de încă două ori. De jur împrejurul orașului, arcași purtând culorile lui procedau probabil la fel, pe măsură ce ordinul ajungea la ei. Geder se așeză din nou. Când își imaginase el lucrurile, totul se petrecuse dintr-odată, dar iată că soarele aluneca sub linia orizontului, lumea aurie din jur topindu-se în cenușiu, și nu se vedea nici urmă de incendiu. Geder tocmai se întreba dacă n-ar fi trebuit să le spună arcașilor să tragă din nou, când zări înălțându-se cea dintâi dâră de fum. Sub ochii lui, fumul se întinse, dar lent. Avea să dureze mai mult decât crezuse.

Fumul deveni mai gros și, când vântul îl purtă către el, se dovedi dens și uleios. O altă pală de fum se înălță dispre sud ca un răspuns, întunecimea sa ridicându-se atât de sus, încât reflectă ultimele raze ale soarelui, învolburându-se roșie pentru o clipă, apoi întunecându-se din nou. Geder se foi pe scaun. Se făcea frig, dar nu voia să-și ceară haina. Nu dormise de două nopți și simțea oboseala dându-i târcoale. Se sili să stea mai drept.

Multă vreme nu păru să se întâmple nimic. Ceva fum. Rumoarea îndepărtată a unor glasuri. Geder nu crezuse că, odată aprins, focul avea să fie ușor de stins, dar poate că asta se întâmpla. Fumul se răspândea, întinzându-se și mai tare deasupra așezării învăluite în noapte. Apoi, parcă venindu-și în fire, focul luă în stăpânire orașul.

Începură țipetele, voci urlând și văicărindu-se. Se așteptase să audă ceva, firește, dar crezuse că va fi cam ca revolta care-l tulburase – Zeule, abia cu o zi în urmă? Era însă cu totul altfel. În aceste strigăte nu se simțea nici urmă de mânie, ci numai sute de voci cuprinse de o groază pură, animalică. Geder observă mișcare în rândurile trupelor. Câțiva oameni se strecuraseră afară din oraș și spadasinii Anteei, respectând ordinele primite, îi doborau unul câte unul. Geder își atinse buza, zgândărindu-și rana. Își aminti de momâia cu chipul lui atârnând spânzurată în piață. Ei începuseră. Nu era vina lui că acum mureau.

De pe străzi începu să se ridice fum, luminat pe dedesubt de flăcări, acoperind luna. Focul asaltă clădirile aflate mai aproape de zid și se înălță, lăsând orașul în urmă și arzând pe cer deasupra lui. Se auzea acum un alt sunet, jos, regulat, ca o armată în marș. Geder simți pământul cutremurându-se și privi în jur, așteptându-se să vadă o alunecare de teren sau un atac. Preț de o clipă își imagină că ar fi putut fi cel din urmă dintre dragoni, ascuns sub Vanai și deranjat din somnul său. Dar era doar glasul focului.

Porțile se zgâlțâiră, deformate de dogoare. Un grup de siluete se ivi pe coama zidului, bărbați și femei căutând o scăpare. Preț de o clipă, clar și subit ca luminată de fulger, o siluetă anume se profilă pe fundalul flăcărilor. Geder își dădu seama că era o femeie, dar n-ar fi putut spune cărei rase îi aparținea. Își agita brațele de parcă ar fi încercat să transmită un mesaj. Simți un impuls puternic de a trimite pe cineva să o salveze, dar femeia deja dispăruse. O pală de foc ajunse la magaziile aproape goale de grâne și, stârnită, pulberea de grâu explodă zgomotos ca un trăsnet. Fumul

se învolbură în sus, un vârtej de întuneric ce făcea orașul să pară mic. Curentul care trecea pe lângă el era de fapt răsuflarea focului. Vuietul acestuia era prea puternic ca să se mai facă auzit.

Geder rămase așezat, cu ochii măriți, în timp ce asupra lui ploua cu cenușă. Căldura orașului muribund îl izbea în obraz ca soarele deșertului. Își imaginase că avea să stea să privească până la sfârșit. Nu-și dăduse seama că Vanaiul avea să ardă zile în șir.

Nu-și dăduse seama de nimic.

— Să mergem, zise el.

Nimeni nu-l auzi.

— Ajunge! Să plecăm!

Ordinul se răspândi și armata Anteei se retrase de lângă vâlvătaie. Geder abandonă orice gând la vreo cuvântare grandioasă. Nimic din ce-ar fi putut spune nu se putea măsura cu forța incendiului. Se retrase în cortul său, întrebându-se dacă nu cumva instalaseră tabăra prea aproape. Dacă focul trecea dincolo de ziduri? Dacă venea după el?

Își expedie scutierul și se ghemui în pat. Era prea obosit ca să se miște și urletul de coșmar al flăcărilor nu se mai potolea. Stătu cu privirea țintă în tavanul cortului, văzând mica siluetă ce-și agita brațele și murea. Geder își apăsă mâna pe buze și mușcă până când îi dădu sângele, în încercarea de a nu mai auzi zgomotul.

Afară, fumul a zece mii de oameni se înălța pe cer.

Cithrin

Vestea despre distrugerea Vanaiului se răspândi pretutindeni în Porte Oliva. În Piața Mare și în port, în taverne și în hanuri, pe treptele ce duceau spre labirintul din cărămidă și sticlă al palatului guvernatorului, amănuntele se adunau unul după altul, pe măsură ce veștile soseau aduse de corăbii sau de călăreți sau se nășteau din zvonuri. Orașul arsese timp de trei zile. Forțele anteene baricadaseră porțile și-i uciseseră pe toți cei care încercaseră să fugă. Canalele fuseseră golite pentru ca apa să nu încetinească răspândirea flăcărilor. Înainte de plecare, anteenii turnaseră butoaie de ulei de lampă pe străzi. Căldura făcuse pietrele să crape. Fumul dusese mirosul de ars până în Maccia și înroșise apusurile. Cadavre carbonizate încă mai blocau barajele din Newport.

Cithrin se agăța de fiecare zvon cu lăcomia cu care unul dintre numeroșii cerșetori ar fi pândit monedele căzute. Mai întâi nu-i venise să creadă. Orașele nu mureau așa, peste noapte. Străzile și canalele pe care le știuse de-o viață nu puteau să zacă în ruină numai fiindcă așa spusese cineva, chiar dacă acel cineva era un general anteean. Era ridicol. Dar cu fiecare repovestire, cu fiecare nouă voce care spunea aceleași lucruri, neîncrederea ei se spulberă. Chiar dacă nu făceau decât să repete unul după altul, greutatea lor combinată o făcu și pe ea să creadă.

Vanaiul murise.

— Te simți bine? o întrebă Sandr.

Cithrin se aplecă înainte pe marginea căruței actorilor, legănându-și picioarele ca un copil așezat pe un scaun prea

înalt. În jurul lor se târa mulțimea amiezii. Urmări un băiat cinnai subțire ca o trestie cum se strecura prin aglomerație, nepierzând din ochi ciuful său de păr decolorat. Mirosul mării făcea aerul să pară mai rece decât era. Nu știa ce să răspundă, dar încercă.

— Nu știu. Cred că da. E greu să trăiești aici, în mijlocul lor, zise ea făcând semn către mulțimea care se îmbulzea în jur, și toate morțile acelea să ți se pară reale. Vreau să spun că știu că magistrul Imaniel a murit. Și probabil și Cam. Toți băieții cu care mă jucam pe stradă sunt morți și uneori mă întristez gândindu-mă la asta. Dar când încep să mă gândesc că totul a dispărut – piața de mărfuri proaspete și palatele și barjele și tot – devine… Nu știu cum să zic. Prea abstract?

— Ăsta e un cuvânt bine găsit, zise Sandr dând din cap ca și cum ar fi știut ce voia ea să spună.

— Acum nimeni nu mă mai cunoaște. Mi-am petrecut toată viața în Vanai. Aveam senzația că toată lumea știa cine eram. Ce eram. Și-acum, când toți s-au dus, nimic nu mă mai ține locului. Acum, căpitanul Wester, Yardem Hane, tu și trupa maestrului Kit sunteți cei care mă cunoașteți cel mai bine pe lume.

— E greu, zise Sandr luând-o de mână.

„Ba nu“, se gândi ea, „asta-i singura parte bună. Când nu știe nimeni ce ești, poți fi tot ce vrei tu.“

— Sandr! strigă maestrul Kit. A venit timpul!

— Da, domnule, zise Sandr sărind în picioare.

Privi în jos către Cithrin, zâmbindu-i cu blândețe, cum făcea adesea pe scenă.

— O să fii aici când termin?

Cithrin făcu semn că da. Nu era ca și cum ar fi avut unde să se ducă. Pe lângă asta, răzgândirea subită a lui Sandr era interesantă. Presupunea că fusese refuzat de vreo fată mai atrăgătoare și că revenise la curtea pe care i-o făcea ei până i se mai vindeca încrederea de sine. După momentele acelea de pe malul iazului, o credea probabil o cucerire ușoară.

Cithrin se întrebă dacă așa era. Mai mult de-atât, se întrebă dacă își dorea să fie. Se lăsă să alunece jos din căruță și se furișă în mulțime.

Mikel era deja acolo, prefăcându-se nu prea convingător a fi de-al locului. Îi prinse privirea și-i zâmbi. Ea îl salută la rândul ei și se întoarse să-i privească pe Smit și Hornet coborând scena. Când lanțurile care o susțineau se întinseră, maestrul Kit își făcu apariția, înaintând pe podeaua de scânduri. Nu purta robele lui Orcus, regele-demon. În lipsa lui Opal, povestea lui Aleren Ucigașul și a spadei dragonilor fusese lăsată deoparte. În schimb, pe umeri îi flutura o mantie de un albastru strălucitor, purtată cu o tunică asortată. Avea pantaloni verzi, prinși cu panglicuțe aurii și cei mai ridicoli pantofi pe care-i văzuse vreodată cineva i se bălăbăneau în picioare.

— Bună searaaa, strigă maestrul Kit într-un falsetto comic. Bună seara am spus! Da, tu de colo, cu pălăria aia frumoasă! De ce nu te oprești puțin? Zeul știe că n-ai altceva mai bun de făcut! Și tu, de colo din spate! Trage-te mai aproape și s-ar putea să vezi ceva ce-ți place! Ce? S-ar putea. Și…

Maestrul Kit se opri cu chipul ca o mască a groazei. Străbătută de un fior, Cithrin se răsuci pe jumătate, urmărindu-i privirea.

— O, nu, tu nu, drăguță, zise maestrul Kit, fluturând din mână. Tu vezi-ți de drum!

Mulțimea râse. Cithrin și Mikel ar fi trebuit să dea tonul, dar deja mai bine de zece trecători se opriseră să privească. *Blestemul miresei* era o comedie sexuală cu o mulțime de schimbări de costume, care putea fi jucată cu o singură femeie în distribuție. Maestrul Kit adaptase anumite replici specificului din Porte Oliva: versurile ce făceau referire la rege fuseseră modificate ca să se potrivească pentru o regină, iar proprietarul cel rău nu mai era deghizat ca să semene a yemmu, cu umeri falși și colți. În schimb, Smit sări pe scenă înfășurat într-o blană de oaie împodobită cu mărgele, înfățișându-l pe cel mai neconvingător kurtadam din lume.

Cithrin râse și bătu din palme, nu ca să îndemne mulțimea, ci alăturându-se reacțiilor acesteia.

La final, când actorii făcură reverențe sub o modestă ploaie de monede, se întoarse aproape cu surprindere la propria ei viață. Aceea în care se ascundea în Porte Oliva, așteptând următorul atac nocturn al vreunor bandiți.

Iar Vanaiul murise.

Sandr ieși din căruță ștergându-și cu o cârpă udă fardul de pe obraz. Dârele din jurul ochilor și gurii îl făceau să arate mai tânăr decât era. Sau poate-l făceau să-și arate vârsta, dincolo de aerul de om trecut prin multe pe care și-l lua de obicei.

— A mers bine, zise el zâmbind.

— Așa-i, spuse Cithrin.

— Aș putea să te invit la cină, dacă vrei, zise el.

Peste umărul lui, Cithrin o zări pe Cary strâmbându-se la ei din căruță, și-și imagină ce vedea ea. Sandr, junele-prim. Cithrin, fata naivă, mereu a doua alegere. Sau poate Sandr, membru al trupei și Cithrin, motivul pentru care Opal dispăruse. Buzele țuguiate și fruntea încruntată puteau să exprime dezaprobarea față de ea și Sandr. Cithrin nu știa cum stăteau lucrurile.

„Află“, rosti vocea magistrului Imaniel din mintea ei sau poate din mormânt.

Cithrin își ridică o mână la nivelul taliei, un salut discret. Cary îi reîntoarse salutul, apoi arătă către Sandr și își înclină capul. „Serios?“ Dacă ar fi fost supărată din pricina lui Opal ar fi putut cel mult să-i zâmbească și să-i facă semn cu mâna. Cithrin ridică din umeri, surprinsă de ușurarea pe care o simțea. Cary își dădu ochii peste cap și reveni în căruță.

— Ce-i? întrebă Sandr privind peste umăr. Am pierdut ceva?

— Era Cary, spuse Cithrin. Ziceai ceva despre cină?

La taverna din apropierea locuinței ei se serveau porții de pui cu morcov murat care, susțineau ei, mergeau foarte

bine cu bere neagră. Sandr plăti cinci monede în plus pentru privilegiul de a ocupa o masă privată cu o singură banchetă, separată de sala comună printr-o bucată de pânză prea umilă ca să poată fi numită perdea. Se strecură alături de ea pe bancă, aducând o halbă cu bere neagră și o cană mare cu vin tare pentru Cithrin. Piciorul lui se lipi discret de al ei, de parcă atingerea ar fi fost perfect normală. Cithrin se gândi să-și schimbe poziția ca să pună câțiva metri distanță între ei. În loc să facă asta, luă o gură zdravănă de vin, savurându-i tăria. Sandr îi zâmbi și sorbi din bere.

Era o negociere, realiză ea. El voia să facă unele dintre lucrurile pe care tocmai le mimase în piesa aceea cu conotații sexuale și, în schimb, era dispus să-i ofere mâncare și băutură, atenție și compătimire. Și, indiferent dacă știa sau nu, experiență. Magistrul Imaniel vorbise de câteva ori, despre schimbul implicit, și de fiecare dată cu dispreț. Lui îi plăceau precizia și banul numărat. În căldura tavernei, cu gustul cărnii sărate și al vinului punându-i sângele în mișcare, Cithrin nu era sigură că era de acord cu el. În mod sigur inexactitatea avea și ea un rost pe lume.

— Îmi pare rău pentru Vanai, zise Sandr, recurgând la aceeași manevră pe care o încercase înaintea piesei.

Ce urmărea spunând asta? Să-i reamintească ei câtă nevoie avea de siguranță și de legături cu alți oameni. Să facă lucrurile pe care le avea el de oferit să pară valoroase. Totuși, spusese asta și mai devreme. Era o greșeală să repete. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi alternat tacticile. Putea să minimalizeze ceea ce avea ea de oferit. Ar fi putut, de exemplu, să-i critice rochia sau pieptănătura, dând astfel de înțeles că să se culce cu ea nu valora probabil prea mult. Pericolul acestei strategii era că ea s-ar fi putut simți jignită, punând capăt negocierii. Sau s-ar fi putut preface jignită cu scopul de a-l sili pe el să majoreze oferta.

— Cithrin? spuse el și ea tresări.

— Scuză-mă, zise ea. Eram cu mintea în altă parte.

— Berea e bună. Ai mai fost aici vreodată?

— Am tot vrut, zise ea. Dar de fiecare dată a intervenit altceva.

— Vrei puțină?

— Bine, zise ea.

Se aștepta ca el să-i dea halba lui, dar Sandr ridică brațul chemând servitoarea și ceru o halbă doar pentru ea. Berea era densă și cu o aromă bogată, alcoolul ascunzându-se în spatele unui buchet bogat de miresme. Nu avea curățenia înțepătoare a vinului tare. Cum ar fi spus căpitanul Wester? „O prostești cu băutură ca să-i desfaci picioarele." Ceva de genul ăsta.

Realiză că Sandr nu era un individ cu o paletă prea bogată de strategii.

— Nu-mi amintesc cum erau părinții mei, spuse Cithrin. Banca m-a crescut, mi-a plătit pentru îmbrăcăminte și profesori.

— Cred că i-ai iubit pe oamenii ăia, spuse Sandr, adoptând un ton consolator în timp ce își lipea mai insistent coapsa de a ei.

Totuși, Cithrin cântări problema.

Îl iubise oare pe magistrul Imaniel? Așa credea. În mod sigur ținuse la Cam și-l dorise pe Besel. Prima oară când auzise veștile, plânsese după ei toți. Dar acum nu mai plângea. Durerea era încă înăuntrul ei, dar mai era și altceva. Presimțirea unor posibilități copleșitoare.

— Cred că da, zise ea.

El îi luă mâna, compătimind-o chipurile. Se aplecă spre ea încruntat.

— Îmi pare atât de rău, Cithrin, zise și, uimită, ea simți lacrimi în ochi.

Nu era posibil!

Sandr se înclină către ea, ștergându-i cu blândețe ochii cu manșeta lui. Ștergând lacrimile pe care el le făcuse să curgă. Resentimentul subit față de această mică ipocrizie limpezi multe lucruri în mintea ei.

— Căpitanul Wester! exclamă ea și Sandr își retrase mâna de parcă l-ar fi mușcat.

Se uită dincolo de simulacrul de draperie.

— Unde? întrebă el.

— Tocmai ce-a intrat în cealaltă cameră, zise Cithrin. Du-te, Sandr! Du-te până nu te vede!

Sandr înghiți cu greutate, o salută scurt și se strecură de pe banchetă, îndreptându-se către ușa care dădea în alee. Cithrin îl urmări cu privirea, apoi se întinse și trase și halba lui mai aproape. Puiul chiar mergea bine cu berea. Bău, lăsându-și mintea să colinde. Nu era supărată pe Sandr, dar nici nu-l putea respecta. Într-o altă noapte ar fi lăsat scena să se desfășoare până la capăt, fie și numai ca să vadă unde ducea. Dar era din ce în ce mai clar că maestrul Kit avea de gând să rămână un timp în Porte Oliva. De vreme ce nu era sigură nici când sau cum avea să părăsească ea însăși orașul, genul ăsta de legătură n-ar fi făcut decât să complice lucrurile. Și dacă rămânea însărcinată? S-ar fi ales praful de toate. Era mai ușor să te ții deoparte de bucluc decât să încerci să ieși din el mai târziu. Totuși, se întrebă cum ar fi fost. Mintea i se întoarse spre iazul morii, reamintindu-și răceala zăpezii pe piele, greutatea băiatului deasupra ei.

Termină cea de-a doua bere și reveni la vin. Alcoolul ar fi trebuit să-ți încețoșeze mintea, dar ea nu simțea asta. Sau nu atât cât să-și piardă luciditatea. Da, se simțea în mod clar mai relaxată. Gheara aceea permanentă din stomac se mai descleștase și se simțea mai bine în propria-i piele. Dar mintea-i era la fel de limpede ca-ntotdeauna. Poate chiar mai limpede. Avea senzația că undeva la marginea conștiinței ei se produceau niște schimbări uriașe, mintea ei comparând și plănuind cu o asemenea viteză și eleganță, încât aproape că nu putea ține pasul cu ea însăși. Ronțăi câțiva morcovi murați, termină vinul și își luă o altă halbă de bere.

Când ieși din tavernă, soarele apusese. Porte Oliva lenevea în amurgul cenușiu. Felinare pâlpâiau și străluceau. Bărbați și femei străbăteau grăbiți străzile, dornici să ajungă

acasă înainte ca ultima lumină a amurgului să se stingă. Aerul era rece, dar nu geros. Nu era o seară blândă de iarnă, ci mai degrabă o vreme cam rece de primăvară. Se lăsă purtată în josul străzii, cu mintea culegând câte un gând la întâmplare, răsucindu-l pe toate fețele, apoi abandonându-l. Cât de bătrân păruse Sandr pe scenă și cât de tânăr în afara sa. Golul lăsat în inima ei de moartea magistrului Imaniel și a lui Cam, nevoia amețitoare de a-l umple și detașarea aproape clinică cu care-și contempla suferința. Viitoarea călătorie către Carse, unde trebuia să strecoare pe ascuns o avere pe care n-o furase. Registrele băncii, calculele și cifrurile ce descriau istoria acesteia, de la actul fondator și până la ultimele depuneri ale nobililor puși pe fugă. Trădarea lui Opal și loialitatea căpitanului Wester. Își aminti ce spusese maestrul Kit despre forma sufletului lui Marcus și se întrebă ce formă o fi având propriul ei suflet.

O cinnaie trecu grăbită pe lângă ea, cu hainele acoperite de un voal trandafiriu cu portocaliu şi cu chipul palid ca luna. Un câine lătră din umbra unei alei. Trei kurtadami trecură pe lângă ea, cu mărgelele păcănind și zornăind în blăni, ziseră ceva ce ea nu înțelese și râseră cu toții. Nu-i luă în seamă. Vedea drept înainte strălucirea propriei ferestre. Dacă ar fi atacat-o cineva acum, n-avea decât să strige și căpitanul Wester și Yardem ar fi venit imediat. Era un gând plăcut, suficient ca să se simtă în siguranță, indiferent dacă era sau nu așa.

Urcă scările încet, către locul unde pașii neobosiți ai căpitanului Wester scoteau un scârțâit constant. Deschise ușa și dădu de chipul lui încruntat.

— Ai lipsit ceva vreme, zise el.

Cithrin ridică din umeri.

— Cât ai băut?

Cithrin se îndreptă către pat și se așeză lângă tralg. Yardem mirosea a câmp și a câine ud. Își stăpâni impulsul de a-i scărpina spinarea lată. Căpitanul Wester o fixa cu privirea, așteptând un răspuns.

— Nu-mi aduc aminte precis, spuse ea. N-am plătit eu, în cea mai mare parte.

Wester ridică dintr-o sprânceană.

— Dezghețul aproape c-a venit. Trebuie să luăm o hotărâre, zise ea rostind cuvintele clar și fără să i se împleticească limba.

— Așa-i, zise căpitanul încrucișându-și brațele.

Lumina muribundă a zilei ce pătrundea prin fereastră îi netezea încruntarea și-i ascundea firele cărunte de la tâmple. Părea tânăr. Cithrin își aminti că Opal îl găsise atrăgător și se întrebă dacă era și ea de aceeași părere. Trăise alături de el săptămâni la rând. Luni chiar, dacă lua în calcul și timpul petrecut pe drumuri. Pentru prima oară, se întrebă dacă buzele lui ar fi avut același gust ca ale lui Sandr, apoi își readuse mintea în prezent, îngrozită de ce-i trecea prin cap.

— Indiferent pe ce cale încercăm să ajungem la Carse, suntem în pericol să ne ucidă cineva și să ne ia banii.

— Astea-s știri vechi, zise căpitanul Wester.

— Deci trebuie să luăm chiar noi banii, spuse ea, înțelegând chiar în timp ce-o spunea că la asta se gândise toată noaptea. Trebuie să-i folosim.

— Probabil ăsta ar fi lucrul cel mai înțelept, spuse căpitanul. Să luăm cât putem căra și să ne pierdem urma.

— Nu, spuse ea. Vreau să zic să-i luăm pe toți.

Alături de ea, tralgul ciuli urechea, cu un clinchet. Căpitanul Wester își linse buzele și privi în jos.

— Dacă-i luăm pe toți, o să fim în aceeași situație ca acum, spuse el. Tot ar trebui să ținem banii ascunși sau să-i apărăm. Numai că i-am mai avea și pe amicii tăi din Carse pe urmele noastre. Asta n-ar fi o îmbunătățire a situației. Putem să discutăm când o să fii trează.

— Nu, ascultă-mă! Ne-am comportat ca niște contrabandiști. Nu suntem. Ai zis tot timpul că nu putem păstra secretă o asemenea sumă de bani și că n-o putem apăra. Opal ne-a demonstrat-o. Așa că n-ar trebui s-o ținem secretă.

În tăcere, Wester și Yardem schimbară o privire și căpitanul oftă. Cithrin se ridică și traversă încăperea până la registrele desigilate. Era cum nu se poate mai sigură pe picioare. Mâinile nu-i tremurară când îl alese pe cel legat în piele neagră. Îl deschise la paginile de început și i-l înmână căpitanului.

— Documentele fondatoare, zise ea. O să facem și noi o copie, dar o să scriem Porte Oliva în loc de Vanai. Avem o sută de documente cu semnătura și amprenta magistrului Imaniel. Putem să luăm un contract mai puțin important și să-l folosim ca să falsificăm niște acte de fondare. Îi înaintăm guvernatorului documentele, plătim taxele și șpăgile și pe urmă o să pot să investesc tot avutul.

— Să-l investești? exclamă căpitanul de parcă ea ar fi zis „să-l mănânci".

— Pot scoate la vânzare mătasea, tutunul și condimentele. Chiar dacă sunt furate de la negustori, banca își va lua banii. Putem proceda la fel cu bijuteriile sau le putem vinde de-a dreptul, ca să obținem fonduri și apoi să acordăm împrumuturi. Sau să investim în afacerile locale. Va trebui să păstrăm o anumită cantitate. Cinci la sută, poate? Dar având în spatele meu numele Băncii Medean, aș putea să transform cam nouăzeci la sută din ce-i în camera asta în hârtii complet lipsite de valoare pentru oricine altcineva, înainte să revină corăbiile cu mărfuri din Narinisle. Ce-ar rămâne n-ar mai fi atât de tentant încât să aibă nevoie de pază.

— Ești cum nu se poate mai beată, zise Wester. Furatul se face așa: iei ceva și pe urmă dispari.

— Nu fur nimic. Țin totul în siguranță, zise Cithrin. Așa funcționează băncile. Nu păstrezi niciodată toți banii într-un loc, ca să nu ți-i fure cei ce găsesc o cale să-ți spargă caseta de valori. Îi pui în circulație prin lume. Dacă suferi o pierdere sau îți fură cineva capitalul de lucru, ai în continuare veniturile și contractele pe care să te bazezi. Poți să-ți revii. Și dacă nu reușim, ce-o să ni se întâmple? O să ajungem la închisoare?

— E rău la închisoare, hurui Yardem.

— Nu la fel de rău ca în varianta în care suntem omorâți și aruncați în mare, replică Cithrin. Dacă faci ce-ți spun, șansele de a ne păstra banii cresc, iar consecințele eșecului se micșorează.

— Deci tu vrei să iei o mare sumă de bani care nu-ți aparține și să înființezi propria ta filială a băncii de la care furi banii? zise căpitanul Wester cu vocea încordată. O să-ți ceară socoteală.

— Firește c-o să-mi ceară socoteală, zise Cithrin. Și când o vor face, o să am tot ceea ce le aparține, ba chiar și ceva în plus. Dacă fac lucrurile cum trebuie.

Cithrin văzu neîncrederea de pe chipul lui și-l văzu oscilând între amuzament și indignare. Bătu din picior.

— Ascultă-mă, spuse ea. Ascultă-mă, căpitane. Pot s-o fac!

Marcus

— Fii atent, zise Marcus.

— Sunt atent, domnule.

— Bine, atunci fii și mai atent!

Rezultatele celor șapte încercări anterioare erau răspândite în jurul lor pe podea: contracte și acorduri încheiate între oameni morți, pentru o avuție arsă, lipsite acum de orice importanță. Dar, după cum spusese Cithrin, fiecare dintre ele purta semnătura și amprenta însângerată a magistrului Imaniel din Vanai. Șmecheria era să cufunde pergamentul în ceară astfel încât aceasta să acopere numele și amprenta, dar nimic altceva. Apoi pagina era cufundată într-o baie de sare și grăsime purificată ca să se înmoaie cerneala. După o zi în această baie, puteau să folosească o piatră ponce precum cele folosite de scribi ca să curețe cerneala și o baie de urină ca să înlăture orice urme rămase. În final, aveau să obțină o pagină goală, gata să primească vorbele ticluite cu grijă de Cithrin, deja semnate și sprijinite de fostul șef al băncii. Un bărbat care, după cum avea să povestească ea, prevăzuse moartea iminentă a orașului său de mâna anteenilor și pusese la cale un plan prin care să-și reînființeze filiala în Porte Oliva, cu Cithrin pe post de reprezentant.

Cu condiția să reușească să acopere cu ceară partea care trebuia. Marcus se înclină, întinzând degetele către marginea documentului.

— Dacă ai…

— Domnule?

— Yardem?

Urechile tralgului se lăsară pe spate atât de mult, încât cerceii îi atingeau creștetul.

— Du-te-n colo, domnule.

— Dar…

— Du-te!

Marcus își scutură mâinile pe deasupra pergamentului, apoi mârâi și se întoarse cu spatele. Cutiile din cămăruțele de deasupra dughenei de pariuri fuseseră mutate și rearanjate, transformând ceea ce fusese o încăpere mică în două și mai mici. Afară șuiera un vânt cald, primăvăratic, zgâlțâind obloanele și în general făcând lumea să pară agitată și neliniștită. Trecuse mult timp de când Marcus nu mai prinsese dezghețul într-un port din sud și mireasma puternică de sare venită dinspre golf îi amintea de peștele vechi de o zi. Cithrin stătea pe un scaun în hainele ei grosolane de căruțaș, cu Cary ghemuită alături. Maestrul Kit era la câțiva pași mai încolo, cu brațele încrucișate.

— A fost mai bine, spuse maestrul Kit, dar acum cred că ai cam exagerat în celălalt sens. Nu vreau să pari greoaie. În loc să te gândești că ești mai grea tu însăți, imaginează-ți cum te-ai mișca dacă ai avea o mantie grea de lână.

Cary își apăsă palma pe spinarea lui Cithrin.

— Ești prea încordată aici, zise ea. Relaxează zona asta și mută tensiunea aici, sus.

Cithrin se încruntă, făcând mici semilune să-i apară la colțurile gurii.

— Ca și cum sânii tăi ar fi prea grei, zise Cary.

— Aha, se însenină Cithrin. Bine.

Se ridică de pe scaun, făcu un pas către maestrul Kit, se întoarse și se așeză din nou. Marcus nu-și dădea seama ce anume se schimbase în felul de a se mișca al fetei, dar părea altfel. Mai bătrână. Maestrul Kit și Cary își zâmbiră.

— Progres, zise maestrul Kit. Progres neîndoielnic.

— Cred că suntem gata pentru o plimbare până în piață, zise Cary.

— Aveți binecuvântarea mea, zise maestrul Kit, dând înapoi până când aproape că se lipi de Marcus.

Cele două femei parcurseră mână în mână fâșia îngustă de podea ce ducea spre scară.

— Coapsele mai jos, zise maestrul Kit. Lasă-ți greutatea pe ele. Nu păși din gleznă.

Trosnetul scândurilor se auzi din ce în ce mai jos, până când cele două ajunseră în stradă și dispărură. Vântul se năpusti pe scări în sus și ușa din spate se trânti. Marcus răsuflă adânc și se așeză pe scaunul proaspăt eliberat.

— Cred că se descurcă binișor, spuse maestrul Kit. Nu are cine știe ce simț natural al propriului trup, dar nici nu se teme de el și odată cu asta treaba-i pe jumătate făcută, după părerea mea.

— Asta-i bine, spuse Marcus.

— S-ar părea că tăieturile de pe degetele ei mari fac niște cicatrici frumoase. Până când terminăm, mă aștept să aibă niște bătături respectabile. Ca și cum ar semna contracte de ani buni. Ai pus leșie pe răni?

— Cenușă și miere, zise Marcus. La fel de bune și nu riști o infecție.

— Corect. M-am gândit că ar fi o idee bună să spunem că-i pe trei sferturi cinnae. Dacă zicem că-i aproape de rasă pură, soliditatea pe care i-o aduce moștenirea de pursânge ar putea fi luată drept semnul unei vârste mai mature și nu al eredității.

— Oricum eu am fost întotdeauna de părere că toți cinnaii arată ca de doisprezece ani, zise Marcus. Sunt jalnici în luptă. Loviturile lor n-au niciun pic de forță.

Maestrul Kit se sprijini cu umărul de perete. Ochii lui întunecați îl măsurară pe Marcus de parcă ar fi citit o carte.

— Și tu cum te simți, căpitane?

— Nu-mi place deloc, spuse Marcus. Nu-mi place planul. Nu-mi place că falsificăm documente. Nu-mi place că Cithrin v-a băgat în asta pe tine și pe-ai tăi. Nu-i nimic în toată povestea asta care să-mi placă.

— Și totuși s-ar părea că ai ales să mergi mai departe.

— N-am nicio idee mai bună, spuse Marcus. Cu excepția celei de a ne umple buzunarele și de a pleca încotro vedem cu ochii. Asta are un oarecare farmec.

— Și-atunci de ce nu faci așa? Lăzile-s aici. Aș zice că ți-ai meritat răsplata cu vârf și-ndesat.

Marcus scoase un chicotit lipsit de veselie și se aplecă în față, punându-și coatele pe genunchi. În cealaltă parte a încăperii, Yardem scoase un mârâit mulțumit. Scufundarea în ceară îi ieșise, în sfârșit.

— O să existe consecințe, zise Marcus. Nu poate pur și simplu să spună că toată averea asta îi aparține și gata. E ca și cum te-ai duce în Cabral și ai anunța cu nonșalanță că tu ești noul primar din Upurt Marion și o să încasezi de-acum toate taxele portuare. Și ce interese o să deranjeze manevra ei? Nu știm. Înainte să se termine sezonul, fiecare casă de comerț și însăși curtea regală o să aibă câte o teorie despre semnalul pe care vrea să-l transmită Komme Medean investind în Porte Oliva. O să aibă implicații asupra relațiilor dintre Birancour și Cabral, mai ales legat de locul unde va descărca marfa din Qart-hadath. De ce nu există deja o filială aici? Poate că le-a interzis regina? S-ar putea să încălcăm o jumătate de duzină de tratate și acorduri și noi nici să nu știm.

— Sunt de acord cu toate astea, zise maestrul Kit. Riscurile par reale.

— Suntem pe punctul de a deveni manevra îndrăzneață și neașteptată a unei bănci care dispune de o mulțime de bani și de o influență considerabilă și nu-mi imaginez niciun moment că oamenilor ălora o să le placă faptul c-am pus noi mâna pe cârmă.

— Și de asta-ți displace planul?

— Da, zise Marcus.

Maestrul Kit își lăsă privirea în jos. Vântul se liniști, apoi se porni din nou, înconjurând cămăruțele lor și învolburând aerul.

— De ce nu-ți place planul ăsta, căpitane? întrebă actorul.

Mai întâi, Marcus simți iritare, apoi o răceală îi învălui mintea și, cu o senzație de greață, știu adevăratul răspuns. Își scărpină piciorul, simțind asprimea stofei sub degete. I se păru că mâinile îi erau mai îmbătrânite decât ar fi trebuit. În mintea lui, arătau ca pe vremea primei lui campanii. Puternice, netede, capabile. Acum erau acoperite de tot atâtea cicatrici ca și pielea. Jumătate din unghia degetului mare de la mâna dreaptă fusese smulsă cândva și nu mai crescuse cum trebuie. Încheieturile degetelor erau mai proeminente ca odinioară. Bătăturile se îngălbeniseră și mai mult. Își contemplă palmele. Dacă se uita îndeaproape, încă mai putea desluși punctele albe care marcau locul unde-l mușcase cândva un câine.

— Ea știe care-s riscurile, dar nu le înțelege, zise Marcus. Pot să-i spun tot ce ți-am zis ție adineauri și ea o să-mi răspundă punct cu punct. O să spună că recâștigarea capitalului justifică decizia. Că nici compania-mamă nu este expusă ca urmare a acțiunilor ei, nici celelalte filiale, astfel că tot ce vor căpăta înapoi va fi un progres față de situația în care credeau că banii au fost pierduți.

— Și totuși, zise maestrul Kit.

— Știu cum s-o apăr de hoți și de bandiții la drumul mare. Știu să mă lupt cu pirații. Dar nu știu cum s-o apăr de sine și mă jur pe Zeu că fata asta este ea însăși cel mai mare pericol cu care se va confrunta vreodată.

— Dificil, nu? Să pierzi controlul, spuse maestrul Kit.

— N-o controlez, spuse Marcus.

— Eu cred că da, dar sunt dispus să mi se demonstreze că mă înșel. Numește-mi trei decizii pe care le-a luat ea până acum. De când o cunoști tu, vreau să zic.

Yardem Hane se ivi în fața actorului, ștergându-și uleiul de pe degete cu o bucată de pânză cenușie. Pentru o clipă, Marcus se gândi că apariția lui va duce la schimbarea subiectului, dar expresia pasivă a tralgului îi spuse că venise să asculte conversația, nicidecum să-i pună capăt.

— Și-a luat rochia aia, zise Marcus. Și a hotărât să vină la spectacolele tale.

— Două, așadar? zise maestrul Kit.

— Și a ales să mâncăm pește la cină, zise Marcus.

— Și cum poți să compari asta cu celelalte contracte pe care le-ai avut? întrebă maestrul Kit. Nu cred că până acum ai privit-o pe Cithrin ca pe angajatorul tău, ci mai degrabă ca pe o fetiță care a înotat prea departe în larg. Te-a plătit pân-acum?

— Nu, mormăi tralgul.

— Tu nu te băga, zise Marcus. N-avea cum să ne plătească. N-are bani proprii. Toate asta aparțin altcuiva.

— Și-acum, zise maestrul Kit, s-ar părea că poate să te plătească în aur. Și să ia decizii mai importante decât aceea de-a alege între pui sau pește. Sau ce rochie să-și cumpere. Dacă planul ăsta al ei o să funcționeze, o să decidă unde va locui, cum și dacă este cazul să se apere și toate celelalte mii de decizii pe care le presupune meseria ei. Și bănuiesc că tu o să te afli aici în continuare, alături de ea, apărând-o. Dar numai în calitate de căpitan angajat și plătit de ea.

— Și nu asta am fost și până acum? întrebă Marcus.

— Nu asta ai fost până acum, zise maestrul Kit. Dac-ai fi fost, ai fi consultat-o pe Cithrin înainte s-o omori pe Opal.

— Mi-ar fi spus să n-o fac.

— Și cred că de-aia n-ai consultat-o. Și de-aia te temi că va veni o vreme când va trebui să o consulți și să te supui deciziilor ei, chiar și atunci când crezi că sunt greșite.

— Este doar o copilă, zise Marcus.

— Toate femeile au fost cândva copile, zise maestrul Kit. Cithrin. Cary. Regina Birancourului. Chiar și Opal.

Marcus mormăi o înjurătură. Afară, în stradă, angajatul agentului de pariuri chema oamenii. Îi aștepta o mare avere. Șanse oferite la un preț cinstit.

— Îmi pare rău de Opal, zise Marcus.

— Știu că-ți pare, zise maestrul Kit. Și mie. O cunoșteam de multă vreme și m-am bucurat de compania ei mai bine de jumătate din acest timp. Dar era cine era și a ales ce a ales.

— Ați fost iubiți, nu-i așa? întrebă Marcus.

— Nu în ultima vreme.

— Și făcea parte din trupa ta. A călătorit cu tine. A fost unul dintre oamenii tăi.

— A fost.

— Și cu toate astea, m-ai lăsat s-o ucid, spuse Marcus.

— Te-am lăsat, spuse maestrul Kit. Căpitane, cred că există o demnitate în a îndura consecințele. Cred că există un soi de adevăr în ele și eu unul încerc să cultiv un respect profund față de adevăr.

— Cu alte cuvinte, este dreptul lui Cithrin să facă greșeala asta.

— Dacă asta m-ai auzit spunând.

Yardem își flutură o ureche și cerceii se loviră unii de alții cu un clinchet. Marcus știa ce gândea tralgul. „Nu e fiica ta." Își sprijini un picior de zidul de lăzi. Averea unui oraș care nu mai exista. Bijuteriile și flecușteţele, mătasea și mirodeniile vândute ca să le permită celor norocoși să scape de flăcări. Toate la un loc nu ar fi reușit să aducă înapoi nici măcar un singur mort. Nici măcar pentru o zi.

Deci ce mai conta?

— Planul ei nu-i rău, spuse Marcus. Dar e dreptul meu să nu-mi placă.

— Îți respect părerea, spuse maestrul Kit zâmbind. Să pregătim baia de ulei pentru viitoarele acte fondatoare ale Băncii Medean înainte să se întoarcă fetele?

Marcus se ridică oftând.

Când sosiră zorii, Marcus o însoți. Diminețile erau încă reci, dar nu atât de reci încât să-și mai vadă răsuflarea. Bărbați și femei aparținând celor trei rase predominante ale orașului treceau unii pe lângă alții de parcă n-ar fi acordat nicio atenție diferențelor legate de forma ochilor, de anatomie sau de textura pielii. Ceața dimineții plutea de-a lungul marii piețe, dând o nuanță cenușie caldarâmului din jadul dragonului. Condamnații tremurau în frig în văzul tuturor.

Doi pursângi fuseseră spânzurați pentru omor. O cinnaie stătea în butuci, cu lanțuri în jurul gleznelor, semn că era rău-platnică. Un kurtadam atârna legat de genunchi, reușind să respire doar cu mare greutate. Contrabandă. Marcus o simți pe Cithrin tresărind. Se întrebă care era pedeapsa pentru ceea ce se pregăteau ei să facă. I se părea puțin probabil să aibă precedent în codurile judecătorilor.

Ușile mari de stejar cu ferecătură de bronz ale palatului guvernatorului erau deja deschise și un fluviu de oameni se scurgea înăuntru și afară din sediul autorității orașului. Cithrin își ridică bărbia. Înainte de plecare, Smit o fardase. Linii vagi, cenușii, în jurul ochilor. Fard de un trandafiriu stins în obraji. Purta o rochie neagră care-i scotea în evidență coapsele, dar într-un fel care ar fi avantajat o femeie matură, nu o fată abia plecată din casa tatălui ei. Putea să fi avut treizeci de ani. Putea să fi avut cincisprezece. Putea să fi fost orice.

— Vino cu mine, zise ea.

— Nu păși din gleznă, zise Marcus și ea încetini, urcând treptele de cărămidă una câte una.

Înăuntrul palatului, pereți imenși de sticlă colorată filtrau lumina soarelui. Nuanțe de roșu, verde și auriu se revărsau pe podele și pe scările gemene. Împestrițau chipurile oamenilor care le străbăteau, și Marcus avu impresia că se afla într-o peșteră fermecată dintr-un cântec pentru copii, unde toți peștii fuseseră preschimbați în funcționari mărunți. Cithrin respiră adânc, înfiorându-se. Pentru o clipă, crezu că fata avea să renunțe. Că avea să se întoarcă pe călcâie și s-o ia la fugă, lăsând în urmă toată nebunia asta. Însă ea înaintă și își puse mâna pe brațul unei femei kurtadam aflate în trecere.

— Îmi cer iertare, spuse Cithrin. Unde îl pot găsi pe Prefectul Comerțului?

— La etaj, doamnă, zise kurtadama cu un sâsâit moale specific ținuturilor sudice. Este cinnai ca domnia voastră. Stă la o masă cu postav verde.

— Mulțumesc, spuse Cithrin și se întoarse, pornind către scări.

Privirea femeii kurtadam zăbovi asupra lui Marcus și el o salută în trecere. Ca gardă de corp nu prea se simțea la locul lui aici. În palat se aflau câteva gărzi regale răspândite prin mulțime, dar nicio altă gardă personală, ca el. Se întrebă dacă un adevărat reprezentant al Băncii Medean l-ar fi luat cu sine sau l-ar fi lăsat să aștepte afară.

În capătul scărilor, Cithrin se opri și el îi urmă exemplul. Birourile prefecților erau răspândite la întâmplare prin încăpere, de parcă un copil uriaș ar fi luat mesele în mână și le-ar fi împrăștiat. Nu existau rânduri sau culoare. Fiecare masă făcea un unghi diferit față de celelalte și dacă în tot haosul acesta exista vreun sens, Marcus nu-l vedea. Cithrin dădu din cap, îi făcu semn să stea aproape de ea și se avântă în aglomerație. Cam pe la o treime din drum, ajunse în fața unei mese acoperite cu postav verde la care stătea un cinnai în straie cafenii răsfoind niște teancuri de pergamente. Alături de el se afla o mică balanță în dosul căreia erau aliniate greutăți ca niște soldați în poziție de drepți.

— Pot să vă ajut? zise el.

— Am veni să depun niște acte de fondare, zise Cithrin.

Marcus simți că inima lui își iuțește bătăile ca în clipele de dinaintea unei bătălii. Își încrucișă brațele încruntat.

— Ce soi de comerț, doamnă?

— Bancar, zise Cithrin ca și cum ar fi făcut un lucru cum nu se poate mai normal.

Prefectul Comerțului o privi de parcă abia acum o vedea pentru prima oară.

— Dacă vreți să deschideți o casă de pariuri…

— Nu, zise Cithrin. O filială bancară. Compania-mamă se află în Carse. Am adus actele, dacă le doriți.

I le întinse. Marcus fu aproape sigur că simțea un iz vechi de urină și că partea de pagină ce fusese protejată de ceară era cu vreo trei nuanțe mai închisă decât restul. Prefectul avea să râdă, apoi să-i cheme pe oamenii reginei, punând capăt jocului dinainte ca măcar să înceapă.

Cinnaiul luă pergamentul de parcă ar fi fost din sticlă suflată. Se încruntă, măsurând conținutul cu privirea. Se opri și-și ridică ochii spre Cithrin. Chipul lui palid se îmbujoră.

— B… banca Medean? zise el.

Marcus observă că în jurul lor conversațiile încetară subit. Și mai multe priviri se întorceau către ei. Prefectul înghiți cu greutate.

— Doriți o licență limitată sau nelimitată?

— Cred că în document se precizează nelimitată, zise Cithrin.

— Așa-i. Așa-i. O filială de sine stătătoare și cu drepturi depline a Băncii Medean.

— Este o problemă?

— Nu, zise bărbatul bâjbâind prin documente ca să-i găsească numele. Nu, doamnă bel Sarcour, numai că nu mi s-a spus să mă aștept la așa ceva. Dacă guvernatorul ar fi știut, ar fi fost de față.

— Nu era nevoie, zise Cithrin. Taxele le plătesc la dumneavoastră?

— Da, zise prefectul. Da, firește. Dați-mi voie numai să…

Cithrin se duelă cu birocratul pentru ceea ce păru o zi întreagă, deși durase probabil mai puțin de jumătate de oră. Banca făcu plata, iar banii fură testați și acceptați pe bază de chitanță. Bărbatul făcu o adnotare pe o bucată de hârtie transparentă de culoare trandafirie, apăsă pe ea un sigiliu muiat în cerneală, semnă și-i ceru lui Cithrin să-și pună și ea numele deasupra semnăturii lui. Apoi îi oferi un cuțitaș din argint. Cu aerul că mai făcuse asta de o mie de ori, Cithrin își tăie degetul și-și lăsă amprenta pe pagină. Prefectul făcu la fel.

Și cu asta se termină totul. Cithrin luă hârtia transparentă, o împături și o strecură în punga ce-i atârna la centură. Marcus o urmă înapoi pe scări și apoi afară, în piață. Soarele alungase ceața, iar traficul uman scotea un zgomot ca un mârâit surd, cu care se obișnuise.

— Suntem o bancă, spuse Cithrin.

Marcus aprobă din cap. S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi existat cineva cu care să se lupte. Sau măcar pe care să-l amenințe. Tensiunea demersului pe care tocmai îl făcuseră cerea să fie eliberată. Cithrin scoase un pumn de bani din pungă și i-i oferi.

— Poftim, zise ea. Ăștia-s ca să mai angajezi niște gărzi. Acum că sunt banii mei, am face bine să-i punem la treabă. Mă gândesc că ne-ar trebui vreo doisprezece oameni, dar hotărăște tu cum crezi mai bine. O să vrem pază și ziua și noaptea și vreo câțiva oameni care să însoțească bunurile pe care le transportăm. N-am cărat mătăsurile astea din Orașele Libere și pân-aici ca să mi le fure un bandit din vreo fundătură. Am pus ochii pe câteva locuințe în care banca și-ar putea desfășura operațiunile, unele care să lase o impresie mai bună decât acum, când stăm deasupra unei case de pariuri.

Marcus cercetă monedele. Erau primii bani pe care-i primea de la ea, așa că ceea ce tocmai îi spusese reprezenta primul ei ordin. Căldura care-i cuprinse sufletul era pe cât de surprinzătoare, pe atât de puternică.

Oricum aveau să se desfășoare lucrurile mai departe, oricare ar fi fost consecințele, fata făcuse un lucru pe care puțini ar fi avut curajul să-l facă. Și ajunsese aici pornind de la acel căruțaș idiot pe care-l întâlnise în Vanai toamna trecută.

Era mândru de ea.

— E vreo problemă? îl întrebă Cithrin sincer îngrijorată.

— Nu, doamnă, răspunse Marcus.

Dawson

Parada organizată de Issandrian începu la marginea orașului, șerpui prin piața inferioară, apoi urmă drumul regal larg spre nord, trecu pe lângă porțile Turlei Regelui și coti spre est, către arenă. Străzile largi mișunau de supuși ai regelui Simeon, oameni care juraseră credință Tronului Despicat, stând toți pe vârfuri ca să arunce măcar o privire raselor de sclavi sosite ca să transforme Anteea în marioneta Asterillholdului. Vuietul vocilor era ca bubuitul valurilor, iar mirosul trupurilor amenința să copleșească aromele blânde ale primăverii. Cineva din partida lui Issandrian pusese gloata să poarte stindarde și pancarte care lăudau jocurile și pe prințul Aster. De unde stătea, Dawson zări una – o țesătură frumoasă, vopsită în albastru, cu numele prințului inscripționat cu litere argintii – întinsă între două prăjini, dar cu josul în sus. Era rezumatul revoltei lui Issandrian: însemnele nobleții purtate de oameni care nu știau să le citească.

Familiile aristocratice aveau fiecare platforma lor, în ordinea și poziția la care le dădea dreptul noblețea sângelui. Locul unde stătea fiecare dintre bărbați arăta cui îi jurase credință. Situația generală de la curte putea fi citită dintr-o singură privire și nu era o priveliște prea plăcută. Stindardele a o duzină de familii nobile fluturau în jurul regelui și al prințului și majoritatea aparțineau membrilor clicii lui Issandrian. Puteau fi văzute până și verdele și cenușiul lui Feldin Maas. Regele Simeon era așezat deasupra tuturor, îmbrăcat în haine de catifea și nurcă neagră, reușind să zâmbească în ciuda priveliștii.

O coloană de arcași jasuru mărșăluiau pe străzi, cu solzii de culoarea bronzului unși cu ulei, sclipind metalic în lumina soarelui. Purtau stindardele dungate ale Borjei. Dawson făcu o numărătoare aproximativă. Peste douăzeci. Notă numărul, în timp ce arcașii se opreau înaintea tribunei regale, salutându-i pe regele Simeon și pe fiul lui. Prințul Aster le întorcea salutul cu același zâmbet încântat cu care salutase fiecare companie de dinainte și cu care avea să le întâmpine și pe următoarele.

— Issandrian e un ticălos fără suflet, spuse Dawson. Dacă tot vii să-i furi locul băiatului, ar trebui să ai măcar demnitatea să nu-ți împodobești furtul cu panglici.

— În numele Zeului, Kalliam, nu spune lucruri de-astea când te poate auzi lumea, zise Odderd Faskellin.

În spatele lor, Canl Daskellin chicoti.

Pe drum înaintau cinci yemmu greoi. Aveau colții vopsiți într-o combinație de neconceput de verde și albastru și se înălțau mult deasupra mulțimii de spectatori pursângi. Nu păreau să aibă armură sau arme cu excepția mărimii nefirești caracteristice rasei lor. Cei cinci se opriră înaintea regelui și-l salutară. Prințul Aster le răspunse și unul dintre yemmu își înălță glasul într-un strigăt gâlgâit, sălbatic. Ceilalți i se alăturară pe rând, suprapunându-și vocile până când sunetele lor părură să se împletească. O boare ușoară smuci mantia lui Dawson, iar copacii înșirați pe marginea străzii se legănară înfiorați. Curentul năvăli din toate direcțiile. Sunetul vocilor deveni mai profund și yemmul din mijloc înălță în aer un pumn imens și cărnos. Micuța tornadă îi învălui.

Iscusiți, așadar. Dawson își notă și asta.

— Crezi că trăsnetul o să cadă înainte de începerea jocurilor? spuse Daskellin de parcă s-ar fi întrebat cu voce tare care erau șansele să plouă.

— Nu trebuie să fie niciun trăsnet, nu? întrebă Odderd.

— Cel mai probabil în timpul jocurilor, zise Dawson. Dar orice e posibil.

— Mai gândește-te la oferta lui Paerin Clark, sugeră Daskellin.

— Nici vorbă, zise Dawson.

— Trebuie s-o facem. Sau poate tu nu vezi aceeași demonstrație pe care-o văd eu? Dacă vrem să ne împotrivim, avem nevoie de aliați. Și de aur, cinstit vorbind. Știi vreo cale să-l obții? Pentru că, din întâmplare, eu știu.

O trupă de spadasini mărșălui prin dreptul lor. Cincizeci, toți purtând armurile șlefuite din Elassae, jumătate timzinai cu solzi negri, jumătate sudici cu ochi mari. Gândaci și pisici nocturne. Rase născute în sclavie ca să-i servească pe stăpânii lor dragoni, mărșăluind în inima puterii pursângilor.

— Dacă nu putem câștiga ca anteeni, merităm să pierdem, spuse Dawson.

Tăcerea șocată din spatele lui îi spuse că mersese prea departe. Notă numărul spadasinilor.

— M-am implicat în asta pentru că am crezut că ai dreptate, dragul meu prieten, spuse Daskellin. N-am zis că-s dispus să intru în mormânt odată cu tine.

— Se întâmplă…, începu Odderd, dar Dawson nu-l băgă în seamă.

— Dacă o să câștigăm scoțându-ne la mezat, nu suntem mai buni decât Maas, Issandrian sau Klin. Așa că da, Canl, aș intra în mormânt pentru Anteea. Și aș face-o fiind loial unui singur om. Nu credincios în atâtea procente față de tron și în atâtea față de o masă cu postav verde din Coasta de Nord.

Fața lui Daskellin deveni inexpresivă ca un cărbune.

— Frica vorbește acum, zise el, așa că o să-ți iert…

— Tăceți odată amândoi! se răsti Odderd. Se întâmplă ceva.

Dawson urmări privirea celuilalt. Pe platforma regală, o femeie vârstnică purtând culorile Turlei Regelui se pleca dinaintea regelui Simeon. Lângă ea era un tânăr îmbrăcat în armură de piele, încă plin de colbul de pe drum.

Prințul Aster își privea tatăl, dând uitării parada. Gura regelui Simeon se mișcă și, chiar și de la distanță, Dawson citi șocul pe chipul lui.

— Cine-i băiatul ăla? zise Canl ca pentru sine. Cine i-a adus vești?

Pe scara de lemn din spatele lor se auziră pași și Vincen Coe își făcu apariția. Vânătorul se înclină în fața celorlalți bărbați, dar ochii săi erau ațintiți asupra lui Dawson.

— Soția dumneavoastră m-a trimis, stăpâne. Sunteți așteptat acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Fiul domniei voastre s-a întors, zise Coe. Cu vești din Vanai.

— Ce-a făcut?! exclamă Dawson.

— I-a dat foc, spuse Jorey, aplecându-se pe banca unde ședea ca să scarpine un câine între urechi. A turnat ulei pe străzi, a închis porțile și l-a ars din temelii.

Anul în care Dawson nu-și mai văzuse fiul cel mic îl schimbase pe băiat. Stând în solar, Jorey părea să fi îmbătrânit cu mai mult de un an. Pomeții aveau ascuțimea adusă de o campanie îndelungată, iar zâmbetul ce păruse întotdeauna să i se furișeze pe lângă orice expresie dispăruse. Avea umerii încovoiați de epuizare și mirosea a sudoare de cal și a soldat nespălat. Dawson fu izbit, ca de un detaliu dintr-un vis, de faptul că Jorey și Coe ar fi putut trece drept veri. Dawson se ridică și podeaua se înclină nefiresc sub el. Se duse la fereastră și se uită în grădină. Zăpada încă se mai ascundea în colțurile umbrite și primul iureș al verdeții îmblânzea scoarța copacilor. În capăt, cireșii înfloriseră, albi și roz.

„Geder Palliako a ars Vanaiul din temelii."

— Nici măcar nu ne-a dat ordin să-l jefuim, zise Jorey. De fapt nici nu era timp. A trimis un curier cu doar o zi înainte. Am omorât câțiva cai încercând să ajung înaintea lui.

— Era cât pe ce să reușești, se auzi Dawson spunând.

— Știe că tu ai fost cel care l-a pus pe Geder acolo?

Lui Dawson îi trebui o clipă să înțeleagă întrebarea și, până atunci, mintea lui roia deja de propriile sale nedumeriri.

— De ce a făcut Palliako una ca asta? zise Dawson. Încearcă să mă submineze?

Jorey tăcu îndelung, privind în ochii strălucitori și nătângi ai câinelui de lângă el de parcă ar fi purtat amândoi o conversație fără cuvinte. Când în cele din urmă vorbi, vocea-i era nesigură.

— Nu cred, zise Jorey. Lucrurile mergeau prost. A luat niște decizii greșite și începuseră să aibă urmări. Știa că nu-l lua nimeni în serios.

— Adică a dat pradă flăcărilor unul dintre Orașele Libere pentru că a fost pus într-o postură stânjenitoare?

— Umilitoare, spuse Jorey. Pentru că a fost umilit. Și pentru că e diferit când nu eşti umilit pe față.

Unul dintre câini scheaună prelung și moale. O mierlă se așeză pe o creangă și-i privi pe cei doi, apoi își luă iarăși zborul. Dawson își lipi degetele de geamul rece al solarului și căldura mâinilor sale aburi sticla. Mintea îi sărea de la una la alta. Șirul de luptători și mercenari sosind în Camnipol, plătiți de Issandrian cu bani împrumutați din Asterilhold. Expresia impasibilă, de nepătruns, a lui Paerin Clark, bancherul din Coasta de Nord. Mânia lui Canl Daskellin. Și, acum, orașul ars.

Prea multe schimbări și toate în direcții diferite.

— Asta schimbă totul, rosti el.

— S-a schimbat după asta, spuse Jorey de parcă tatăl său nici n-ar fi vorbit. Totdeauna a fost altfel decât noi, dar mai înainte, asta se întâmpla din cauză că era un caraghios. Toată lumea râdea de el. Își băteau joc de el pe față și, mai bine de jumătate din timp, el nici nu-și dădea seama. Dar după, nu i-a mai ars nimănui de râs. Nici măcar lui.

Ochii băiatului erau ațintiți asupra ferestrei, dar vedea altceva. Ceva îndepărtat, dar mult mai real pentru el decât încăperea, fereastra sau copacii primăvăratici din grădină.

În privirea aceea pierdută era durere și era una pe care o recunoștea. Dawson lăsă deoparte haosul în care se afla regatul. Fiul lui avea nevoie de el, așa că, oricât de mult i-ar fi cerut atenția, lumea trebuia să mai aștepte.

Dawson se așeză. Jorey se uită la el, apoi își feri privirea.

— Povestește-mi, zise Dawson.

Jorey zâmbi, ochii îi rămaseră reci. Clătină din cap.

— Am fost la război, zise Dawson. Am văzut oameni murind. Povara pe care-o porți acum am purtat-o și eu, și o să te bântuie atâta timp cât o ții numai pentru tine. Așa că vorbește-mi!

— Tu n-ai făcut ce-am făcut noi, tată.

— Am ucis oameni.

— Noi am ucis copii, spuse Jorey. Și femei. Și bătrâni care n-aveau nicio legătură cu campania, în afară de faptul că trăiau în Vanai. Și noi i-am ucis. Am evacuat apa din oraș și le-am dat foc. Când au încercat să iasă în afara zidurilor, i-am măcelărit.

De-acum vocea-i tremura, iar ochii îi erau holbați de groază, dar fără urmă de lacrimi.

— Am făcut o nelegiure, tată.

— Dar tu ce credeai că-i războiul? zise Dawson. Jorey, suntem bărbați. Nu copii care se bat cu bețele și proclamă că l-au învins pe vrăjitorul cel rău. Nu eram cu mult mai vârstnic decât tine când am luat parte la asedierea Annin-fortului. I-am înfometat. N-a fost vorba de foc, dar mii de oameni au avut parte de o moarte lentă, chinuitoare. Și primii care mor sunt cei mai slabi. Copiii. Bătrânii. Ciuma care a izbucnit în oraș? Noi am trimis-o. Lordul Ergillian a trimis călăreți să-i adune pe bolnavii din tot ținutul și pe cei pe care i-am găsit i-am numit emisari și i-am expediat în oraș. Au fost uciși, dar nu înainte ca boala să se răspândească. În fiecare zi, la porți veneau femei cu copii în brațe, rugându-ne să-i luăm noi. De obicei nu le băgam în seamă. Uneori luam copiii și-i ucideam pe loc, sub ochii mamelor neputincioase.

Jorey pălise. Dawson se aplecă, punându-și mâna pe genunchiul fiului său, cum făcuse de când acesta crescuse suficient ca să poată sta pe scaun. Pentru o clipă, se întristă la gândul că acel băiat cu membre subțiri nu mai exista și că acest moment – această conversație atât de asemănătoare cu cea pe care o avusese și el cândva cu propriul său tată – era parte din dispariția lui de pe lume. Dar copilul trebuia să piară ca să facă loc bărbatului. Asta dădea sens pierderii și o făcea să poată fi îndurată. Asta era tot ce putea Dawson să-i ofere.

— Anninfort se răzvrătise împotriva tronului, zise el, și trebuia cucerit. Și, ca să fie cucerit, trebuia să ajungă pe culmile disperării. Copiii pe care ni-i aduceau erau subnutriți. N-ar fi supraviețuit. Dacă acei copii pe care noi i-am ucis – pe care eu i-am ucis – au grăbit sfârșitul fie și cu o săptămână, atunci am făcut ce trebuia. Și am suferit atunci, cum suferi tu acum.

— N-am știut asta, zise Jorey.

— Nu ți-am spus. Bărbații nu-și pun poverile în spinarea copiilor. Nu i-am spus nici mamei tale. Nu-i povara ei. Înțelegi ce-ți spun?

— A fost altceva cu Vanaiul. Nu era necesar.

Dawson deschise gura să spună ceva – sperând că va găsi cuvinte înțelepte și consolatoare – când simți cum în mintea lui totul se îmbină cu un clic aproape audibil. Vanai. Issandrian. Mercenarii înarmați călărind către Camnipol sub pretext că vin să-i prezinte omagiile prințului Aster. Forța de ocupație revenind din sud, în frunte cu Geder Palliako.

— Ah, exclamă Dawson.

— Tată?

— Unde-i Palliako? E aici?

— Nu. A rămas cu oamenii. E poate cu o săptămână în urma mea.

— Prea departe. Avem nevoie de el aici mai repede de-atât.

Dawson se ridică din nou în picioare. Dădu ușa de perete, strigând după Coe. Ai fi zis că vânătorul era acolo, în

așteptare. Primele ordine fură simple: găsește-i pe ceilalți. Nu doar pe Canl Daskellin, ci și pe ceilalți bărbați care merseseră pe mâna lui. Aveau puțin timp și victoria era nesigură. Coe nu puse întrebări, mulțumindu-se să salute și să se facă nevăzut. Când Dawson se întoarse în încăpere, Jorey îl privi năucit.

Dawson își ridică o mână, stăvilind întrebările înainte ca măcar să înceapă.

— Am nevoie de un ultim serviciu din partea ta înainte să te odihnești, fiule. Îmi pare rău că trebuie să ți-o cer, dar cred că soarta tronului depinde de asta.

— Orice.

— Adu-mi-l pe Geder Palliako. Și încă iute.

— Așa o să fac.

— Și, Jorey? Să știi că moartea Vanaiului s-ar putea să ne fi salvat pe toți.

Nici nu trecu o oră, că invitații lui Dawson și sosiră. Pe lângă Odderd și Daskellin mai veniră contele de Rievermarch și baronul Nurring. Ceilalți nu erau acasă și Coe plecă din nou, în căutarea lor. Aceștia însă erau de ajuns. Cinci oameni, fiecare bucurându-se de loialitatea unor familii de rang înalt și deținând pământuri de importanță strategică, stăteau în picioare ori așezați sau, în cazul lui Canl Daskellin, pășeau agitați de-a lungul peretelui din spate. Încă mai purtau brocartul și pălăriile brodate pe care le arboraseră la parada lui Issandrian. Clara trimisese două servitoare cu o tavă cu apă cu aromă de castravete și sufleuri cu brânză, care rămăsese neatinsă pe măsuța de lângă perete.

Din momentul sosirii curierului se răspândiseră deja o puzderie de zvonuri. Dawson vedea nesiguranța pe chipurile dinaintea lui și o simțea în aer. Un sentiment de grabă se târa de-a lungul spinării ca o ființă însuflețită. Dacă voia să facă ceva, trebuia să se miște repede, înainte ca membrii curții să apuce să realizeze ce însemnau veștile. Înainte să apuce Simeon să realizeze.

Dawson își ridică mâinile ca un preot în fața congregației.

— Distrugerea..., începu el și se opri. Sacrificarea Vanaiului a apărut ca lumina unei torțe în ora beznei noastre. Și salvarea Tronului Despicat e aproape.

Urmă o tăcere adâncă.

— Ai înnebunit, spuse Daskellin.

— Lasă-l să vorbească, zise contele de Rivermarch.

Dawson îi mulțumi înclinând din cap.

— Gândiți-vă la asta: se știe că Geder Palliako nu s-a avut bine aproape de la început cu sir Alan Klin, unul dintre aliații cei mai apropiați ai lui Issandrian. A reușit să-l doboare pe Klin din poziția de protector al Vanaiului...

— El a reușit?! exclamă Daskellin.

— ...și în loc să se folosească de poziția sa ca să se îmbogățească sau să tragă sfori la curte, a luat o decizie. O decizie curajoasă și principială.

— Geder Palliako, zise Daskellin trecându-și o mână prin păr, este un bufon pe care noi l-am înălțat în rang ca să-l facem de râs pe Issandrian transformând ocupația Vanaiului într-o farsă. E un tinerel necopt, a cărui experiență militară se rezumă la faptul că a încasat o săgeată în picior și a căzut de pe cal. Acum pare să mai fie, pe deasupra, și un tiran însetat de sânge. Până la căderea serii, Issandrian o să scoată la iveală o duzină de oameni gata să jure că numirea lui a fost opera noastră și unul dintre aceștia va fi, în mod sigur, lordul Ternigan. N-o să avem cum dezminți.

Dawson văzu neliniștea din ochii celorlalți bărbați, umerii lor lăsați, capetele plecate. Dacă răspundea mâniei cu mânie, totul avea să se sfârșească aici, cu ei doi încăierându-se ca niște câini de luptă și cu încrederea partidei lor sfărâmată pentru totdeauna. Dawson zâmbi, iar Daskellin scuipă în cenușa din vatră.

— Să dezmințim? spuse Dawson. Eu unul o să stau alături de Palliako și o s-o fac cu mândrie. Sau voi ați văzut o cu totul altă paradă decât cea pe care-am văzut-o eu azi? Nimănui altcuiva dintre voi nu i-a mai trecut prin cap că

vreo câteva sute de anteeni credincioși tronului, sub comanda lui Palliako, mărșăluiesc spre Camnipol chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă?

— Nu înțeleg, spuse Odderd.

— Uite ce vom susține noi, zise Dawson. Când Palliako a descoperit că Issandrian aducea o forță armată în Camnipol, a decis să vină cu propriile trupe în apărarea tronului. În loc să abandoneze Vanaiul în mâinile dușmanului nostru, a trecut la acțiune, într-un fel menit să demonstreze tăria absolută a hotărârii sale. N-a prădat orașul până la cea din urmă monedă de argint. Nu l-a cedat în schimbul unei reduceri a dărilor. L-a ars, ca un războinic din vechime. Ca dragonii. Cine altul ar mai fi făcut așa ceva?

— Dar regele și-a dat acordul pentru jocurile astea. Cât despre armata care vine să ne salveze… jumătate din ea sunt oamenii lui Issandrian, iar restul în cel mai bun caz îl privesc pe Palliako cu dispreț, zise Daskellin. Ăsta-i un basm de adormit copiii.

— Nu-l privesc cu dispreț. Se tem de el. Și dacă noi o s-o spunem destul de apăsat și de des, și Issandrian se va teme de el, spuse Dawson. Și, întrucât viețile noastre s-ar putea să depindă de asta, eu vă sugerez să începem să o spunem des. În cor.

— Deci așa arată disperarea, zise Daskellin.

Dawson îl ignoră.

— Dacă Issandrian ne atacă, asta va demonstra că Palliako avea dreptate să facă ce-a făcut. Dacă nu, va fi pentru că Palliako l-a băgat în sperieți. În oricare dintre cazuri, Issandrian își va pierde o parte din influența asupra regelui. Și o să realizăm asta fără să ne vindem Coastei de Nord și Băncii Medean. Domnii mei, este o baftă picată din cer. Am fi idioți s-o refuzăm. Dar trebuie să ne ducem și să răspândim versiunea noastră chiar acum. Azi. Când membrii curții se vor duce la culcare în noaptea asta, trebuie să pună capul pe pernă având în cap povestea noastră. Dacă

așteptăm până când se formează o opinie generală pe tema asta, ne va fi de o sută de ori mai greu s-o schimbăm.

— Și dacă Issandrian va întoarce complotul lui împotriva băiatului ăstuia? întrebă baronul Nurring.

— Atunci spada menită pentru pântecele tău s-ar putea să se înfigă într-al lui, zise Dawson. Acuma zi-mi că nu ți-ar conveni una ca asta!

Geder

Coapsele lui Geder erau dureroase și pline de rosături. Îl durea spatele. Boarea primăvăratică dinspre înălțimi mirosea a zăpadă și a gheață. În jurul lui, rămășițele oștirii ce ocupase Vanaiul călăreau sau mărșăluiau. Nu cântau și nimeni nu i se adresa lui Geder decât strict în legătură cu necesitățile impuse de deplasarea a câteva sute de oameni, căruțe și cai în ultima etapă a călătoriei. Nici chiar în cămăruțele lui din Vanai, când îl avusese numai pe scutierul lui cu ochi ca felinarele drept companie și numai corvezile lui Alan Klin care să-i umple zilele, Geder nu înțelesese ce apăsătoare este singurătatea în mijlocul unei mulțimi.

Simțea privirile oamenilor ațintite asupra lui, condamnarea lor tăcută. Firește, nimeni nu sufla o vorbă. Nici măcar un singur individ nu se ridicase să-i spună lui Geder de la obraz că era un monstru. Că fapta lui era mai rea decât o crimă. Nici nu era nevoie, fiindcă Geder o știa prea bine. În zilele lungi și nopțile reci de când întorsese spatele nordului, pornind spre casă, vuietul flăcărilor nu-i părăsise auzul. Visele lui erau pline de siluete de bărbați și femei conturându-se pe fundalul flăcărilor. I se ordonase să protejeze Vanaiul și, în schimb, el făcuse una ca asta. Dacă regele Simeon ar fi ordonat ca Geder să fie scurtat de cap chiar la picioarele tronului, ar fi fost doar un act de dreptate.

Încercase să-și distragă atenția citind, dar nici măcar legenda Slujitorului Drept nu-i putea îndepărta mintea de la întrebarea persistentă, chinuitoare: care va fi judecata regelui Simeon? În zilele lui bune, Geder și-l imagina pe regele Simeon coborând de pe Tronul Despicat, așezându-și

mâna regală pe ochii înlăcrimați ai lui Geder și iertându-l. În cele mai rele, regele îl trimitea înapoi în Vanai să fie țintuit în sulițe alături de cei morți și mâncat de aceleași ciori care se îmbuibaseră din trupurile lor.

Între cele două extreme, mintea lui Geder făcea loc unui șir aproape nesfârșit de imagini sumbre. Și, pe măsură ce munții și văile îi deveneau familiare, iar drumul dragonului începea să șerpuiască printre dealuri pe care le mai văzuse de o mie de ori, Geder descoperi că fiecare nou scenariu al umilinței și morții sale trezea în el o speranță sumbră. Avea să i se dea foc? Ar fi fost drept. Avea să fie aruncat în temnița publică, sub o ploaie de rahați și mortăciuni? N-ar fi primit decât ce merita. Orice – absolut orice – ar fi fost mai bine decât regretul tăcut care-l măcina.

Marele promontoriu pe care era așezat Camnipolul se ivi la orizont, stânca întunecată părând albastră din pricina distanței. Turla Regelui era abia o geană de lumină. Un călăreț singur putea străbate acea distanță în două zile. Iscusiții regelui probabil că-i vedeau deja. Privirea lui Geder se tot înălța către orașul cel măreț cu alean și groază. Cu fiecare kilometru, frica devenea mai puternică, iar circulația de pe drum se aglomera.

Fermele care înconjurau capitala erau printre cele mai bune din lume, un pământ întunecat, scăldat de râu și încă îngrășat de bătăliile purtate aici cu o mie de ani în urmă. Chiar și în anotimpul foametei, imediat după dezgheț, pământul mirosea a verdeață, oferind promisiunea hranei viitoare. Păstorii de capre își mânau turmele pe drumul dragonului, dinspre pășunile joase unde iernaseră către munții aflați la vest. Fermierii își imboldeau boii spre câmpurile gata să fie arate și semănate. Perceptorii de taxe călăreau cu alaiul lor meschin de spadasini și arcași, jumulind ce puteau de la orașele mici înainte să le expire contractele cu mercenarii. Era lucru rar să zărești un om singur călare pe un cal de soi, așa că, văzând armăsarul cenușiu care se apropia dinspre sud, Geder știu că se îndrepta spre el. Abia când calul

se apropie și îl recunoscu pe călăreț ca fiind Jorey Kalliam îngrijorarea i se spulberă și simți că răsuflă mai ușurat.

Își mână calul în noroiul de pe marginea drumului dragonului, lăsând coloana să înainteze fără el. Jorey își trase calul atât de aproape, încât animalele ar fi putut să se lovească unul pe altul cu coada peste față, iar genunchiul lui Geder aproape că atingea șaua lui Jorey. Jorey era pământiu de oboseală, dar cu ochii strălucitori și limpezi ca ai unei păsări de pradă.

— Care-s veștile? întrebă Geder.

— Trebuie să o iei înaintea trupelor, zise Jorey. Iute.

— Regele? întrebă Geder și Jorey făcu semn că nu.

— Tatăl meu, spuse el. Vrea să ajungi acolo cât de iute poți.

Geder își trecu limba peste buze, privind căruțele care treceau încet pe alături. Unii vizitii și soldați se prefăceau că nu-i văd pe cei doi, alții se uitau la ei fățiș. De când părăsiseră Vanaiul mort, Camnipolul fusese ținta sa și finalul chinului. Acum, că momentul sosise, voia să-l mai întârzie puțin.

— Nu cred că-i o idee înțeleaptă, zise Geder. N-am pe cine să las la comandă, și dacă o să…

— Dă-i comanda lui Broot, zise Jorey. Nu-i din cale-afară de isteț, dar e suficient de priceput dacă-i vorba să conducă o coloană pe un drum. Spune-i numai să așeze tabăra în fața porții de est și să aștepte să-i trimiți vorbă. Cu niciun chip nu-l lăsa să ordone demobilizarea.

— Ar fi… Ar trebui să ne gândim la moralul trupelor, zise Geder. Nu vreau ca oamenii să creadă că i-am abandonat.

Expresia de pe chipul lui Jorey era grăitoare. Geder lăsă capul în jos, simțind că roșeața îi radiază din obraji.

— Mă duc să-l caut pe Broot, zise el.

— Și ia-ți cele mai bune haine, spuse Jorey.

Cât timp îi transmise lui Broot instrucțiunile primite de la Jorey, Geder își schimbă și calul cu un jugan murg care mersese toată dimineața în trap lejer. Când lăsă în urmă cea dintâi companie pe care-o comandase vreodată, era pe un

cal tânăr și iute, însoțit de Jorey Kalliam. Orașul era prea departe ca să ajungă la el dintr-un galop, dar Geder nu se putu abține. Pentru câteva minute lăsă animalul de sub el să se ia la întrecere cu vântul, bucurându-se de iluzia libertății dacă nu și de faptul în sine.

Poposiră peste noapte într-o colibă cu acoperișul negru, la răscrucea dintre drumul dragonului și o cărare noroioasă, amândoi prea epuizați ca să fie în stare de altceva în afară de a-și îngriji caii. Geder se scufundă într-un somn fără vise, din care se deșteptă în zori pentru a constata că Jorey strânsese deja chinga juganului. Erau din nou pe drum aproape înainte ca Geder să-și fi gonit amețeala somnului.

Înaintea lor se înălța Camnipolul.

Drumul dinspre sud era cel mai abrupt, fâșia verde de jadul-dragonului șerpuind în sus pe stânca promontoriului ca o panglică scăpată de un copil. Timpul și vremea erodaseră piatra pe porțiuni de câte treizeci de metri și mai bine, unde drumul se arcuia deasupra hăului, iar călătorii n-aveau alt sprijin decât prudența ca să se mențină pe cărare. Vântul mușcător al primăverii nu venea din cele patru zări, ci numai de sus, dinspre oraș, sau de jos, din câmpia de dedesubt. Peșterile și colibele de pe peretele stâncos aveau adesea nevoie de poduri rudimentare de lemn pentru ca locatarii lor să ajungă pe drum. Durerea surdă din coapse îi distrăgea atenția lui Geder, iar stânca masivă și tufișurile aspre îi blocau vederea, așa că, până înainte de ultima cotitură, nu observă că Turla Regelui se făcuse mai mare și zidurile orașului căpătaseră volum. Ca urmare, marile arcade strălucitoare și turnurile înalte părură să se ivească din nimic, ca un oraș clădit din vise.

Intrarea dinspre sud era îngustă, abia o despicătură în zidul înalt de piatră cenușie, cu porți din bronz turnat și din jadul-dragonului ce glisau ca să permită accesul. Afară, chiar în fața ușilor, se afla o duzină de bărbați în platoșe smălțuite, călare pe armăsari de luptă cu armuri asortate cu ale călăreților.

Când Geder și Jorey se apropiară, bărbații își traseră spadele. Lamele scânteiară în soarele după-amiezii și inima lui Geder se zbătu ca o vulpe prinsă în cursă. Era clipa pe care o anticipase și de care se temuse. Jorey îi făcu semn să înainteze, cu un zâmbet pe care Geder nu știu cum să-l interpreteze. Nu conta. Geder își stăpâni frica și se îndreptă tremurând către soarta sa, dorindu-și numai să-și fi amintit să îmbrace mantia neagră de piele.

O siluetă se desprinse din umbrele unde drumul pătrundea dincolo de zid. Deși nu era călare, bărbatul atrăgea atenția tuturor celor adunați. Era pursânge și era mai vârstnic. Tâmplele-i erau cărunte, iar chipul, uscățiv și inteligent. Ținuta dreaptă îl făcea să pară mai înalt decât călăreții. Geder își îndemnă juganul înainte. De aproape, nu era nicio îndoială că bărbatul era tatăl lui Jorey. Aveau aceiași ochi și aceeași linie a maxilarului. Îl avea în fața lui pe Dawson Kalliam.

— Sir Palliako, rosti Kalliam cel vârstnic.

Geder înclină din cap.

— Sunt onorat să vă urez bun venit în Orașul Nemuritor, spuse Dawson Kalliam.

Apoi ordonă:

— Dați onorul!

Călăreții își ridicară spadele în semn de salut. Geder îi privi cu ochii mijiți. Nu văzuse niciodată pe cineva de sânge nobil adus în fața judecății regelui, dar în mod sigur nu așa se aștepta să decurgă lucrurile. Ca de nicăieri, voci se înălțară, aclamând îndelung. Și, mai straniu decât toate, fulgi de zăpadă începură să cadă ca din cerul senin și fără nori.

Nu. Nu fulgi de zăpadă. Petale de flori. Geder își ridică ochii și, cocoțați pe zid, sute de oameni îi întoarseră privirea. Nesigur, Geder ridică mâna și mulțimea de deasupra sa vui.

— Coe o să se ocupe de calul tău, zise Dawson. Ne așteaptă o litieră.

Lui Geder îi trebui un moment ca să înțeleagă, apoi se lăsă să alunece din șa, permițându-i tatălui lui Jorey să-l călăuzească spre deschizătura umbrită din zidul orașului. Nici nu se gândi să întrebe cine era Coe.

Lectica era bogat împodobită, purtând însemnele și culorile casei Kalliam, dar având pe laturi câte o fâșie de pânză în albastrul și cenușiul casei Palliako. Avea două scaune îmbrăcate în catifea, așezate față în față și opt tralgi stăteau pe vine gata să o poarte. Dawson se instală cu spatele la direcția de mers. Geder își îndepărtă din ochi o șuviță de păr unsuros. Picioarele îi tremurau după atâta călărit. De-a lungul zidului orașului, și ambrazurile erau pline de chipuri zâmbitoare.

— Nu înțeleg, zise Geder.

— Eu și câțiva prieteni ți-am organizat un banchet. Este o tradiție în cazul unui conducător militar care se întoarce după ce a repurtat o victorie.

Geder privi de jur împrejur. Simțea o greutate în stomac, iar zidul înalt ce se ridica deasupra lui se înclina ușor, ca un copăcel în bătaia unui vânt puternic. Gura i se uscase.

— Victorie?

— Sacrificarea Vanaiului, spuse Dawson. Îndrăzneață mișcare, și impresionantă. A fost cea mai bravă decizie la care a fost martor regatul nostru de o generație încoace și sunt unii care ar vrea să vadă vitejia revenind în Anteea.

În mintea lui Geder, o femeie se cocoță pe zidul orașului mort, cu flăcările dansând îndărătul siluetei ei întunecate. În amintirea lui, ea se prăbuși. Urletul flăcărilor îi umplu din nou auzul de parcă focul l-ar fi urmărit și simți că i se întunecă vederea. Așa arăta o victorie? Mâini mari de tralg, îl prinseră de umăr și-l îndrumară către locul lui. Îl privi prostit pe Dawson în timp ce lectica se clătina sub ei, ridicându-se.

Poarta sudică se deschidea într-o piață dezordonată. Geder mai fusese aici și știa cum arată haosul acela de cerșetori, negustori și gărzi, boi și căruțe și câini de pripas.

De data asta însă, intrarea în Camnipol era ca desprinsă din visul unui băiat care nu auzise vorbindu-se decât despre frumusețile orașului. Pe puțin trei sute de oameni stăteau în spatele unei alte gărzi de onoare, fluturând stindarde ale casei Palliako. La dreapta se înălța un podium cu bărbați purtând mantii brodate și tunici aurite. Iată-l pe baronul de Watermarch. Alături de el, un tânăr în culorile casei Skestinin. Nu lordul însuși, dar probabil fiul lui cel mare. Și poate încă șase bărbați pe care mintea năucită a lui Geder nu-i recunoscu decât pe jumătate, înainte ca lectica să meargă mai departe. Și apoi, la capăt, cu capul sus și cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, chipul tatălui său. Geder îl zări și citi pe el mândria.

Mulțimea îi urma, aclamând și aruncând pumni de petale și bomboane înfășurate în hârtie. Zgomotul anula orice șansă de a purta o conversație, așa că nu putu decât să-l privească pe lordul Kalliam cu uimire.

La intersecția a câteva străzi, lectica șovăi. În preajma Turlei Regelui clădirile ajungeau să aibă trei sau patru etaje și de la toate ferestrele se aplecau oameni dornici să-l privească trecând. O fată aflată undeva sus, la stânga lui, lansă în aer un pumn de panglici viu colorate, care dansară prin aer în cădere. Geder îi făcu semn cu mâna și o dulceață amețitoare îl inundă ca un val.

Era un erou, în ciuda a ceea ce făcuse. Ba nu, *datorită* a ceea ce făcuse. Se simțea mai mult decât ușurat: se simțea păsuit, iertat și absolvit de păcate. Își ridică brațele, sorbind adorația mulțimii ca un om însetat. Dacă era un vis, ar fi preferat să moară decât să se trezească.

— A fost o hotărâre dificilă, zise Geder aplecându-se peste masă și vorbind tare. Să ștergi un oraș de pe fața pământului în felul ăsta este teribil. N-am ales această cale cu ușurință.

— Sigur că nu, zise cel de-al doilea fiu al baronului de Nurring, cu limba poticnindu-i-se foarte puțin. Dar asta-i

și ideea, nu? Ce valoare are s-o iei pe calea cea mai ușoară? Niciuna. Trebuie să te confrunți cu dilema. Să treci la acțiune.

— O acțiune decisivă, zise Geder.

— Exact, replică băiatul. Acțiune decisivă.

Locul unde era găzduit banchetul îi aparținea lui Dawson Kalliam. Nu era la fel de mare ca sălile de bal sau grădinile unei adevărate moșii, dar era pe-aproape. Și să ai atâta teren în interiorul Orașului Nemuritor spunea mai multe decât dacă ai fi avut de trei ori pe-atâta oriunde în provincie. Lumânări luminau de sus până jos pereții și acoperișul boltit și felinare din sticlă suflată atârnau de fire prea subțiri ca să poată fi văzute în amurg. Uși largi cât peretele se deschideau către niște grădini recent amenajate, care încă mai miroseau a pământ proaspăt săpat și a flori timpurii. Ospățul și dansul își urmaseră cursul. Șase bărbați de rang înalt se urcaseră pe estradă pentru a lăuda acțiunile întreprinse de Geder în Orașele Libere.

Uitate erau slăbiciunea, timiditatea și corupția care otrăviseră atâta vreme casta generalilor din Anteea, spuseseră ei. Geder Palliako le demonstrase din ce stofă era croit nu numai Orașelor Libere, nu numai lumii. Le-o demonstrase și propriilor compatrioți. Prin acțiunile lui, le reamintise tuturor ce putea realiza inocența. Până și regele trimisese un mesager cu un bilet în care saluta revenirea lui Geder în Camnipol.

Aplauzele fuseseră amețitoare ca vinul. La fel și respectul și admirația unor oameni care, până atunci, nici măcar nu-l salutaseră când apăruse la curte. Apoi urmase dansul. În general, Geder evita această distracție curtenească, dar soția lui Dawson Kalliam, Clara, insistase ca el să dea ocol grădinii împreună cu ea măcar o dată și, până când terminase primul tur, se simțea aproape sigur pe picioare. Mai dăduse câteva ture în compania unor femei mai tinere, nemăritate, înainte ca încheieturile și coapsele să înceapă să protesteze suficient de tare ca să-l oprească. Jorey îi adusese mantia de piele și, pe măsură ce ziua se răcori, anticipând

noaptea, iar vinul și berea începură să curgă cu mai multă larghețe, Geder se bucură s-o aibă.

— Însușirea de căpătâi a unui conducător, zise Geder și-și pierdu șirul gândurilor. Însușirea de căpătâi…

— Vă rog să mă scuzați, zise tatăl său. Geder, băiete!

Geder se ridică în picioare, iar tovarășul său de băutură salută respectuos și se îndepărtă, mergând destul de drept.

— S-a făcut târziu pentru un om bătrân ca mine, spuse Lerer Palliako, dar nu puteam să plec fără să stau de vorbă cu tine. Mi-ai întrecut toate speranțele. N-am mai auzit oamenii vorbind despre familia noastră în felul ăsta de… Păi cred că niciodată.

— Vin și eu cu tine, spuse Geder.

— Nu, nu, nu. E noaptea ta. Bucură-te de ea!

— M-aş bucura să stau de vorbă cu tine, zise Geder și ochii tatălui său se îmblânziră.

— Bine atunci.

Împreună, Geder și tatăl său o găsiră pe lady Kalliam și-i prezentară mulțumirile lor cele mai profunde. Cumva, conversația luă o asemenea întorsătură, încât ei erau cei care primeau mulțumirile ei și plecară simțind că acea noapte fusese o petrecere intimă, cu niște vechi prieteni pe care-i vedeau prea rar. Ea insistă ca ei să ia litiera ce-l purtase pe Geder pe străzi ceva mai devreme. Nu era sigur să umble pe jos pe străzile acelea întunecate și, chiar să fi fost, nu se cădea. Jorey apăru tocmai când își luau rămas-bun și îi întinse mâna lui Geder. Geder mai că plânse strângându-i-o.

În timp ce sclavii tralgi îi purtau pe străzile negre ca noaptea, Geder privi stelele presărate pe boltă. Departe de mulțimea voioasă, exaltarea – rezultat al ușurării sale – se mai potoli. Fu surprins să descopere că senzația aceea de groază era încă prezentă, nu atât de acută, nu puternică, dar încă acolo. Nu neapărat frică, ci obiceiul de o viață de a se teme.

Tatăl său își drese vocea.

— Steaua ta se înalță, fiule. În mod clar se înalță.

— Ei, nu prea știu, zise Geder.

— A, nu. Nu. I-am auzit pe oameni vorbind în seara asta. Situația de la curte este foarte delicată. Te paște pericolul să fii transformat într-un simbol.

Tonul tatălui său era vesel, dar în poziția umerilor săi era ceva ce-l făcu pe Geder să se pregătească pentru o lovitură.

— Nu sunt un cățeluș de curte, spuse Geder. O să fiu cum nu se poate mai mulțumit să mă întorc acasă și să-mi fac de lucru cu niște cărți vechi pe care le-am găsit. Cred că ți-ar plăcea și ție unele dintre ele. Am început să traduc un eseu despre cei din urmă dragoni, care pretinde că ar fi scris abia cu câteva secole după căderea lui Morade. O să-ți placă.

— Sunt convins că da, spuse Lerer.

Tralgul din frunte scoase un mârâit expresiv și lectica luă cu eleganță o curbă strânsă, înclinându-se abia o fracțiune, cât să contrabalanseze schimbarea poziției.

— Am observat că sir Klin n-a fost la banchet, zise Lerer.

— Nici nu mă așteptam să-l văd, zise Geder.

Pentru o clipă se afla din nou pe malul acelui iaz înghețat, descoperind comorile care ar fi putut salva poziția lui Klin.

— Cred că se simte cam abătut. Vanaiul a fost al lui și a fost rechemat și mustrat. Probabil că este stânjenit să mă vadă pe mine întâmpinat cu tot fastul ăsta.

— Probabil. Da, trebuie c-așa este. Nici lordul Ternigan n-a venit.

— O fi fost ocupat în altă parte, zise Geder.

— Așa-i. Sunt sigur că asta-i explicația.

Pe străzile întunecate, un câine lătra și scheuna. Vântul, răcoros în sala de bal și în grădinile aglomerate, era acum rece.

— Nu toată lumea participă la toate petrecerile de la curte, spuse Geder. Nu mă așteptam să vină nici atâția.

— Sigur că nu. Și-a fost ceva lume, nu-i așa?

— Da.

Recăzură amândoi în tăcere. Pe Geder îl durea spatele. După atâta călărit și dansat, se aștepta ca a doua zi de dimineață să se trezească aproape olog.

— Geder!

Geder mormăi.

— Fii prudent cu oamenii ăștia. Nu-s întotdeauna ceea ce par. Chiar și când ești în aceeași tabără, este mai bine să stai cu ochii pe ei.

— Așa o să fac, zise Geder.

— Și nu uita cine ești. Oricine or fi vrând ei să fii, tu nu uita cine ești cu-adevărat.

— N-o să uit.

— Bine, zise Lerer Palliako.

Era abia o umbră printre alte umbre și doar ochii îi reflectau lumina lunii.

— Ăsta-i băiatul meu minunat!

MARCUS

Marcus se aplecă înainte, cu brațele pe lângă corp. În mâna lui, mânerul spadei din lemn tare era lunecos din pricina sudorii. Băiatul pursânge aflat de cealaltă parte a arenei purta o pereche de pantaloni de luptă și arbora o expresie serioasă. Marcus așteptă. Băiatul își linse buzele și-și ridică spada.

— Nu-i nicio grabă, zise Marcus.

Înăuntrul școlii de luptă aerul era fierbinte, închis și umed. Icnetele și strigătele celorlalți luptători străbăteau cu greu prin susurul apei din țevile ce duceau către băi. Cel puțin zece oameni stăteau în jurul gropii de luptă. Cei mai mulți erau kurtadami sau pursângi, dar și doi timzinai care se țineau mai la o parte. Și Yardem Hane, gâfâind și plin de sudoare. Nu se prezentase niciun cinnai.

Marcus îl văzu pe băiat mutându-și greutatea, pregătindu-se de atac. Băiatul își ținea spada pe lângă corp, în stilul estic, deci avea ceva pregătire. Marcus pară lovitura, făcând să zboare praf de cretă din lama de lemn și atacă pe partea stângă. Băiatul se răsuci și Marcus dădu o lovitură de sus în jos. Tânărul îl blocă atât de agresiv, încât lamele ricoșară. Marcus își trecu spada în mâna stângă și lovi din nou, de data asta jos, fără să piardă din ochi poziția băiatului.

Văzând că reușise să evite ambele lovituri ale lui Marcus, acesta deveni mai îndrăzneț. Strânse mai tare spada, fentă stângaci spre dreapta și țâșni spre stânga. Marcus pară atacul cu ușurință și spada lui zvâcni în aerul încins, lovind cu putere pieptul băiatului. Își privi adversarul împleticindu-se

în spate. Spada de antrenament îi lăsase o dâră de cretă dinspre coastele inferioare până la claviculă.

— Cine urmează? strigă Marcus.

— Ăsta a fost ultimul, domnule, zise Yardem.

— Mulțumesc, căpitane Wester, zise băiatul.

Acolo unde-l lovise Marcus pielea i se înroșise și se umfla. Marcus se simți mâhnit. Nu vrusese să-l rănească.

— Mulțumesc, băiete, Te-ai descurcat bine, zise Marcus și băiatul zâmbi.

Marcus își puse mâinile pe marginea gropii și se săltă afară. Îl dureau toți mușchii, dar era o durere plăcută. Yardem îi aruncă o pânză zdrențuită și Marcus își șterse sudoarea de pe față și gât. Era al treilea lot de oameni pe care-i testau pentru a-și completa compania. Ca și în celelalte cazuri, fuseseră de toate soiurile. Unii veniseră pentru că erau disperați, dar nu aveau alte talente în afară de dorința de a provoca durere. Alții, pentru că după asta puteau spune că luptaseră în arenă cu Marcus Wester. Și câțiva – abia o mână de oameni – pentru că asta era meseria pe care-o știau și se întâmplase să nu aibă niciun angajament când făcuse Marcus anunțul.

Printre aceștia din urmă se număra un kurtadam îndesat, cu blană auriu-cenușie și accent din Cabral. Marcus întâlni privirea lui Yardem și-i făcu semn cu bărbia indicându-i candidatul. Yardem dădu din cap că da.

— Tu, zise Marcus. Mai spune-mi o dată cum te cheamă, prietene.

— Ahariel, zise kurtadamul. Ahariel Akkabarian.

— Te pricepi să lupți. Ce te-a adus în Porte Oliva?

— Am încheiat un contract cu o companie din Narinisle. Era vorba de întărirea unei garnizoane, dar comandantul a început să se amestece cu pedestrașii. S-a ajuns la bârfe și la jigniri și m-am hotărât să plec. Mă gândeam să mă îndrept către Orașele Libere. Cei de-acolo, mi-am zis, o să se teamă ani de zile după ceea ce s-a întâmplat în Vanai. După care am auzit că ești în căutare de oameni.

— N-o să fie vorba despre o garnizoană, zise Marcus.

Kurtadamul ridică din umeri.

— Îmi imaginez că ai de unde alege. După Wodford și Gradis și restul. Dacă slujba e destul de bună pentru tine, e bună și pentru un soldat de rând ca mine.

— Ești un optimist, zise Marcus. Dar am fi mulțumiți să te angajăm dacă-ți convin condițiile.

— Dacă nu mi-ar conveni nu ți-aș irosi timpul, zise Ahariel.

— Atunci prezintă-te la raport mâine dimineață. O să te înscriem pe lista de îndatoriri.

Ahariel salută, se răsuci pe călcâie și plecă.

— Îmi place, zise Marcus. Nu vorbește mult.

— Se potrivește la fix, domnule, zise Yardem.

— E bine să ai din nou o companie adevărată.

— Este.

Marcus dădu drumul zdrenței pe marginea gropii.

— S-a făcut vremea? întrebă el.

— Ar trebui să plecăm, zise Yardem.

Vara timpurie făcea străzile din Porte Oliva să fie fierbinți și aglomerate. Cerșetorii mișunau prin colțuri și înghesuiala de trupuri omenești de pe străzi părea să genereze tot atâta căldură ca soarele uriaș înălțat deasupra coastei. Mirosea a ocean, a miere și a ulei încins cu chimion. Veşmintele se schimbaseră și ele. Nici urmă de haine sau mantii. Cinnai de ambele sexe se plimbau pe străzi îmbrăcați în robe diafane care le făceau trupurile zvelte să pară că plutesc, fluide ca umbrele sau ca fantomele. Kurtadamii se rădeau până când le mai rămânea doar atâta blană cât să-și prindă mărgelele în ea și purtau bluze fără mâneci și pânze înfășurate pe șale care abia le acopereau părțile intime. Dar pursângii erau cei care-i atrăgeau privirea lui Marcus. Bărbații și femeile ieșiseră din coconii lor de iarnă în culori strălucitoare, verde și galben și roz. Poalele tunicilor erau despicate în părți, permițând aerului și privirilor furișe să alunece peste pielea dezgolită. Fiecare zi părea o sărbătoare.

Lui Marcus nu-i plăcea.

Îi amintea prea mult de o vreme în care fusese tânăr și incapabil să deosebească dorința de iubire, iar amintirea acelei perioade ducea, inevitabil, la vremurile ce urmaseră. Întâlnirea cu o fată cu ochi albaștri, pe nume Alys, pe care o cucerise cu povești eroice și flori diafane. Nopțile de dorință și apoi o noapte luminată de lună de la sfârșitul primăverii, un măr mâncat în doi, un sărut lângă o cascadă și satisfacerea dorinței. Femeia lui perfectă. Într-o lume dreaptă, ea i-ar fi stat și-acum alături.

Merian ar fi fost acum suficient de mare ca să sufere din pricina trezirii simțurilor și a confuziei provocate de acestea, iar el ar fi fost la fel de incapabil să-i bage mințile-n cap pe cât fusese tatăl său în ceea ce-l privea. Ba nu. Ar fi fost de-acum suficient de mare pentru o căsătorie timpurie și necugetată. Încă un anotimp și Marcus ar fi avut șansa să gâdile un nepoțel sub bărbie. Orașul nu-i plăcea tocmai pentru că-i amintea de toate aceste momente netrăite. Dar, până la urmă, lumea întreagă nu-i plăcea exact din același motiv. Atâta timp cât exista treabă care trebuia făcută, putea să nu se gândească la asta.

Problema găsirii unui sediu permanent pentru noua bancă fusese rezolvată cu ușurință după ce Cithrin stătuse de vorbă cu fiica agentului de pariuri deasupra dughenei căruia dormeau. Aceasta încerca de ani de zile să-și convingă tatăl să renunțe la afacere și aproape că reușise. Etajul de jos era suficient de larg pentru a permite amenajarea unei cazarme, iar la subsol se găsea un seif din fier încastrat în piatră și parțial îngropat în pământ. Așa că acum, pe locul unde se aflase o casă de pariuri, se instalase cu o eleganță discretă Banca Medean din Porte Oliva. În ziua în care bătrânul parior semnase contractele, Cithrin anunțase schimbarea punând să fie zugrăviți pereții în albul cel mai strălucitor pe care-l găsise. Acolo unde stătuse aprodul, recitându-și litania sa de mize și șanse, o oală mare de cositor plină cu pământ etala tulpinile subțiri și frunzele late și încovoiate ale unor lalele ce promiteau să înflorească.

— Direct la ea? întrebă Yardem arătând spre scara care ducea către încăperile ocupate acum exclusiv de Cithrin. Marcus clătină din cap.

— Când suntem gata de plecare, zise el.

Cândva, ușa solidă de lemn dăduse într-o sală comună cu o tejghea înaltă în capăt. Tejgheaua dispăruse și semnele cu cretă de pe tablă nu mai erau șansele de câștig, ci numele noilor gărzi angajate de Marcus și orarul de serviciu. Tuspatru așteptau acum în locul unde mai înainte stătuseră clienții pariorului, privind prin ferestrele înguste, oblonite, și făcând glume pe seama trecătorilor. Când intră Marcus râsul încetă și noile străji – doi pursângi, o kurtadamă și un băiat timzinai pe care Marcus îl alesese dintr-un impuls – luară poziție de drepți. Îi trebuiau mai mulți. Deasupra capului, podelele scârțâiau sub pașii lui Cithrin.

— Sacu-i gata?

— Da, domnule căpitan, zise kurtadama.

Marcus dădu din cap către ea, cu un gol stânjenitor în minte. Era lată în umeri și în șolduri, cu brațele la fel de groase ca picioarele. Blana ei era de un negru lucios, mai întunecată chiar și decât solzii băiatului timzinai. Și o chema… Edir? Edem?

— Enen, zise Yardem. Tu o să duci banii. Barth și Corisen Mout o să stea în avangardă și ariergardă. Eu și căpitanul te flancăm.

— Și eu? întrebă băiatul timzinai.

Membranele nictitante de pe ochii săi se închiseră și se deschiseră, un tic nervos rapid. Cu el era simplu. Oricum l-o fi chemat, toată lumea îi spunea Gândacul.

— Tu stai aici și trezește-i pe ceilalți dacă se întâmplă ceva interesant, zise Marcus. Gândacul se dezumflă, așa că Marcus adăugă: Dacă vrea cineva să dea lovitura la cutia de valori, o s-o facă atunci când cei mai mulți dintre noi sunt plecați. Ține ușa-nchisă și urechile ciulite. O să fii într-un pericol mai mare decât noi.

Gândacul salută. Enen își ascunse un zâmbet. Cei doi pursângi se îndreptară către cufărul cu armament și începură să scoată cele mai periculoase arme pe care gărzile reginei le-ar fi permis pe stradă. Marcus se întoarse și se îndreptă către scară, cu Yardem alături.

— N-o să-mi aduc aminte niciodată toate numele alea, zise Marcus.

— Mereu zici asta, domnule.

— Da?

— Da.

— Hm. Bine că mi-ai spus.

Camerele care păruseră mici și înghesuite când fuseseră ocupate de el, Yardem, Cithrin și averea Vanaiului deveniseră locuința respectabilă a noului conducător al Băncii Medean. De fapt nu era vorba decât de o cameră dosnică unde se aflau patul și masa și de o cameră pentru primiri, în față, cu un mic separeu pe o latură, dar Cithrin adăugase o serie de mici detalii care o transformaseră: țesături fine atârnate la ferestre, o mică icoană într-un colț, o masă joasă, lăcuită, acoperită în prezent cu vechi registre de mărfuri și copii după foi de expediție. În ansamblu, toate dădeau impresia locuinței unei femei de două ori mai vârstnice. Era o costumație, la fel ca acelea arborate de maestrul Kit și de ceilalți actori, și lui Cithrin i se potrivea.

— Trebuie să găsesc pe cineva de la Registrul Portuar care să stea de vorbă cu mine, zise Cithrin în loc de bună ziua. Corăbiile cu mărfuri dinspre Narinisle urmează să sosească și trebuie să înțeleg mai bine mecanismele. S-ar părea că jumătate din comerțul din oraș are loc la venirea corăbiilor.

— O să văd ce pot afla, zise Yardem.

— Încotro mergem astăzi? întrebă Marcus.

— La o femeie care are o fabrică de bere chiar de cealaltă parte a zidului, zise Cithrin. Am cunoscut-o la tavernă. Breasla i-a permis să-și înlocuiască toate cazanele, dar nu are suficienți bani.

— Așa că noi îi dăm un credit.

— De fapt nu are voie să ia împrumuturi cu dobândă, zise Cithrin, punându-și pe umeri un șal ușor cu mărgele și aranjându-l așa cum o învățase maestrul Kit. Regulile breslei nu-i permit. În schimb, are voie să ia bani de la partenerii ei de afaceri. Așa că o să-i cumpărăm o parte din afacere.

— Aha, zise Marcus.

— În cazul în care nu poate plăti, îi putem prelua noi afacerea. Dacă îmi fac relații cu un dogar și câteva taverne pot să pun pe roate un sistem de sprijin reciproc care-i va mulțumi pe toți pentru un timp îndelungat.

— Timp îndelungat, zise Marcus, savurând cuvintele.

— Și oricum fabricile de bere sunt întotdeauna o investiție bună, zise Cithrin. Magistrul Imaniel așa spunea mereu. Cererea de bere n-o să dispară niciodată.

Cithrin aruncă o privire în încăpere, își strânse buzele și dădu din cap, mai mult pentru sine decât către ei. Coborâră împreună scara, Cithrin oprindu-se să încuie ușa în urma lor. Pe stradă, câțiva copii jucau un joc care consta în a trage șuturi unui burduf vechi de vin, țipând. Cithrin coti către intrare și fu cât pe ce să se lovească de un kurtadam. În gând, Marcus adăugă pe lista de lucruri de făcut construirea unei uși interioare. Faptul că trebuia să ieși afară din clădire ca să treci din încăperile de sus în cele de jos fusese plăcut când se ascundeau. Acum era numai un risc inutil.

Cei doi pursângi, Corisen Mout și Barth, râdeau, dar la intrarea celor trei deveniră serioși. Enen era gata, cu un mic sac de piele trecut de-a curmezișul pieptului, cu mâinile libere, pregătite de luptă. La șold avea un pumnal curbat și un baston. Ieșind pe stradă, cei șase se aranjară cu ușurință în formație. În ciuda străzilor strâmte și aglomerate, calea lor era întotdeauna liberă, cetățenii din Porte Oliva dându-se la o parte ca să-i lase să treacă. Priviri curioase îi urmăriră, dar numai câțiva cerșetori din cale-afară de curajoși îndrăzniră să se apropie, și aceștia o abordară pe Cithrin. Niciunul nu se apropie de Enen și de povara ei. Merseră spre nord, trecând pe sub marele zid și pătrunzând în revărsarea de

clădiri de dincolo de el. Înghesuiala era mai mare decât i-ar fi plăcut lui Marcus. Mirosul de canalizare și sudoare era mai puternic, iar străzile mai aglomerate, deși mai largi decât cele aflate de cealaltă parte a zidului.

Fabrica de bere a femeii se dovedi a fi o clădire cu etaj, ridicată în jurul unei curți interioare înguste cu propria ei fântână. Uși largi erau deschise către curte, cazanele și butoaiele stând în penumbra cu miros de malț. Berărița, o cinnaie atât de solidă la trup și la chip că puteai s-o iei drept pursânge, le ieși în întâmpinare, zâmbindu-le de parcă i-ar fi fost rude.

— Magistra Cithrin! Intră, intră!

Marcus le privi pe Cithrin și pe femeie sărutându-se pe obraz. Îi făcu semn lui Enen, care dădu jos sacul cu bani și i-l înmână lui Cithrin ca și cum fata chiar ar fi fost ceea ce părea. Niciuna dintre noile gărzi nu bănuia că banca ar fi fost altceva decât susținea a fi. N-aveau niciun motiv.

Cithrin luă sacul și-i făcu semn lui Marcus ca el și ceilalți să rămână în curte. Marcus dădu aprobator din cap, iar Cithrin și femeia se luară de mână și pătrunseră în adăpostul slab luminat al fabricii, vorbind de parcă ar fi fost prietene de când lumea. Un băiat cinnai nu mai mare decât Gândacul și încins cu un șorț gros din piele ieși și le aduse halbe cu bere proaspătă. Marcus o găsi prea dulce pentru gustul lui, dar descoperi că îi lăsa în gură un gust ca de pâine care-ar fi putut, cu timpul, să-i placă. Marcus își lăsă noile gărzi să se așeze pe marginea puțului, apoi căută privirea lui Yardem și-i făcu semn spre cealaltă parte a curții. Tralgul își dădu berea pe gât, râgâi și porni la pas, alături de Marcus.

— Berea-i decentă, zise Marcus.

— Este.

— Ce crezi de planul ăsta al ei?

Yardem flutură din urechi înapoi și înainte, cugetând. Marcus știa că, doar întrebând, schimbase deja răspunsul lui Yardem. Ce gândea Yardem despre un plan pe care Marcus nu-l punea sub semnul întrebării era cu totul altceva.

— Pare să meargă, zise Yardem. În beci încă sunt mai multe bijuterii decât mi-ar fi mie pe plac, dar avem destule săbii ca să alungăm pe oricine le-ar pune gând rău. Nu mă pricep eu la de-astea, dar mi se pare că are șanse să câștige înapoi banii pe care-i cheltuiește sau măcar pe-aproape.

— Așa că atunci când oamenii importanți din Carse vor veni încoace, o să găsească averea mai mult sau mai puțin intactă, zise Marcus. Poate să le-o dea înapoi, să se spele pe mâini și gata, nimic rău nu s-a întâmplat.

— Asta-i planul, zise Yardem cu prudență în glas.

— Și-o vezi tu dându-le-o înapoi?

Yardem își întinse brațele lungi și groase, întorcându-se să contemple fabrica de bere ca și cum s-ar fi plictisit și n-ar fi găsit altceva la care să se uite. Marcus așteptă tăcut, sperând ca tralgul să-l contrazică și știind că n-avea s-o facă.

— O să încerce s-o păstreze, spuse Yardem.

— Nu știe că se gândește la asta, dar da, spuse Marcus. Se pricepe la asta. Poate chiar prea bine. Și nu este genul de fată care să se oprească atunci când îi place ceva din cale-afară.

Yardem aprobă.

— Cum o să facă asta? întrebă el.

Marcus sorbi din bere, își clăti gura și o scuipă pe pietrele curții.

Un stol de porumbei se înălță de pe acoperișuri, învârtindu-se în imensitatea albastră de deasupra.

— Nu înțeleg nici măcar jumătate din ce face ea acum, zise el. Tu înțelegi?

— Nu.

— Nu știu ce-o să încerce. Cel mai probabil nici ea nu știe. Dar când o să vadă ocazia, o să încerce să profite de ea. Fie că este sau nu o idee bună.

Geder

Zilele ce urmară întoarcerii lui Geder în Camnipol curgeau în jurul lui ca apa în jurul unei pietre. Întâlnirile la locuințele celor mai nobile familii anteene îi umpleau zilele, iar sărbătorile în cinstea victoriei sale din Vanai sau a apropiatei aniversări a prințului Aster îi ocupau nopțile. Aproape imediat după neașteptata sa primire, începu să vadă printre veşmintele în culori strălucitoare de la curte mantii de piele neagră identice cu a lui. Indivizi care nu se osteniseră nicicând să cultive relații cu casa Palliako începură să-l viziteze. Și, dacă tatăl său se simțea descumpănit de atâta atenție, lucrul era de înțeles. Schimbările care veneau din senin puteau să aibă aparența unei catastrofe, chiar dacă erau schimbări în bine.

Singurul lucru care i-ar fi făcut primăvara bogată și mai frumoasă ar fi fost să aibă o locuință în oraș, în loc să plece noapte de noapte înainte de închiderea porților pentru a dormi în cortul de campanie. Asta și să scape de coșmaruri.

— Nu înțeleg de ce nu putem să ordonăm demobilizarea, spuse Geder la micul dejun, întinzând cu lingura gem de mere pe pâine. Dacă n-o s-o fac eu în curând, atunci lordul Ternigan o va face el cu siguranță.

— Nu îndrăznește, zise Canl Daskellin, baron de Watermarch. Nu până când toți mercenarii străini nu se află la o distanță sigură de Camnipol.

— Este o rușine, spuse Marrisin Oesteroth, conte de Magrifell, aprobând din cap. Scursuri înarmate pe străzile Camnipolului! Și-abia de găsești vreun pursânge printre ei. Nu știu ce-o fi fost în mintea lui Curtin Issandrian să aducă

rasele astea de sclavi încoace. Data viitoare probabil c-o să pună porci și maimuțe să danseze în cinstea prințului Aster.

În jurul lor, grădinile casei Daskellin străluceau în soarele dimineții târzii. Mugurii aurii ai narciselor se clătinau în bătaia vântului. Către răsărit, arena reconstruită se înălța pe câteva niveluri, vopsită în alb și roșu. Jocurile în cinstea prințului urmau să înceapă în ziua următoare, dar spectacolele preliminare țineau deja de câteva zile: momirea ursului, lupte cu spada, competiții de tras cu arcul. Și, odată cu ele, o tensiune crescândă ce-i amintea lui Geder de căldura apăsătoare și nemișcată a unei zile senine de vară de dinaintea unei nopți furtunoase.

— I-ați mirosit pe iscusiții ăia yemmu? întrebă pufnind Odderd Faskellin, viconte de Escheric și Protector al Turnului Alb. Puțeau de mi-au dat lacrimile, tocmai de pe podium. Și sudicii ăia!

Bărbatul cu trăsături șterse de lângă Geder – căruia i se spunea Paerin Clark, fără alt titlu – sorbi din cupă ca și cum ar fi încercat să-și ascundă expresia, dar ceilalți dădură din cap sau mormăiră pentru a-și exprima acordul sau dezacordul.

— Le-o trag propriilor lor surori, spuse Marrisin Oesteroth și luă o gură de cidru. Nu e vina lor. Așa i-au făcut dragonii. Ca să nu degenereze liniile de sânge, exact ca la câinii de vânătoare.

— Serios? întrebă Geder. Am citit un eseu care spunea că ăsta a fost un mit pus în circulație de Frăția Idikki după cea de-a doua expulzare. La fel ca acela care spune că tralgii mănâncă copii și dartinaii otrăvesc fântânile.

— Pornești de la premisa că tralgii nu mănâncă copii, zise Marrisin Oesteroth râzând și ceilalți i se alăturară. Inclusiv Geder.

Conversația se întoarse apoi spre alte probleme de-ale curții: turbulențele tot mai mari din Sarakal, lipsa de succes a mișcării pentru crearea unui consiliu al fermierilor, zvonuri despre un al doilea război de succesiune în Coasta de Nord.

Geder mai mult asculta decât vorbea, dar când o făcea ceilalți păreau să-i acorde atenție. În sine, acest lucru era mai amețitor decât cidrul. Când servitorii strânseră resturile de mâncare, Geder se retrase. A doua zi urma să aibă loc o altă reuniune ca aceasta, și alta în ziua următoare. Și în noaptea aceea era un bal informal, programat ca replică la ospățul în cinstea regelui Simeon găzduit de Feldin Maas. Geder știa pentru că Alberith Maas îi ceruse, cam stânjenit, permisiunea să participe. Geder i-o dăduse. O fi fost curtea divizată, dar probabil că mereu era așa. Date fiind numărul și calitatea oamenilor prezenți la reuniunile la care participa el, era destul de sigur că partida care îl ridicase în rândurile sale era mai numeroasă și mai puternică. Își putea permite, așadar, să fie generos.

Soarele strălucea pe cerul dimineții și căldura pătrundea prin mantia lui Geder, făcându-l să se simtă relaxat și confortabil. Se plimbă pe străzile cu caldarâmul lor întunecat, simțindu-se aproape la fel de sigur pe sine ca în primele zile în Vanai. Un plebeu cu barbă lungă și murdară îl zări apropiindu-se și se dădu zorit din cale. O tânără femeie cu pielea de culoarea ceaiului cu lapte îi zâmbi din trăsura ei trasă de sclavi. Geder îi zâmbi și el și o văzu întorcându-se și urmărindu-l din priviri în timp ce se îndepărta. Zâmbetul îi făcea mușchii maxilarului să-l doară într-un mod plăcut.

Poarta estică a orașului era mai largă decât cea de sud, deschizându-se sub o arcadă imensă de piatră cioplită care se înălța aproape la fel de sus ca Turla Regelui. Zgomotul făcut de copitele cailor și de roțile căruțelor se împletea cu vocile micilor comercianți. Aerul mirosea a bălegar, căci animalele murdăreau strada aproape imediat ce reușeau s-o curețe prizonierii condamnați pentru delicte minore. Aprozii umblau purtând pancarte de lemn care afișau știrile pe care erau plătiți să le repete: un anumit măcelar își îmbiba carnea cu apă ca să tragă mai greu la cântar, originea unei epidemii de sifilis fusese descoperită și era vorba de un bordel de pe strada tăbăcarilor, un băiat fusese

pierdut și se oferea o recompensă pentru găsirea lui. Constituiau bârfa oricărui oraș mare și Geder se bucură de sunetul ei fără să fie atent la sensul cuvintelor. Fiecare silabă costase bani și, cel mai probabil, erau numai minciuni. Geder se opri în fața unei tarabe unde un tralg cu fața brăzdată de riduri și cu un picior lipsă vindea levănțică zaharisită și sâmburi trași în miere. Când Geder îi aruncă o monedă, tralgul încruntat o prinse cu îndemânare, înhățând-o din zbor.

La nord, dincolo de zidurile Camnipolului, câmpiile se întindeau până în zare, numai iarbă verde și tufișuri și nici urmă de copaci. Orice fusese suficient de mare ca să poată fi pus pe foc fusese smuls din rădăcini cu generații în urmă. Dealurile, puține, se înălțau în vălurele domoale, ca suprafața unei mări calme. Tabăra era întinsă spre est, în umbra zidurilor orașului. La sugestia lui Jorey Kalliam, Geder dăduse dispoziții să se păstreze o disciplină militară, în loc să permită relaxării de a fi acasă să-și spună cuvântul. Deși se afla în coasta Camnipolului, tabăra avea un perimetru bine delimitat, santinele, vetre de gătit și un comandant. Când Geder reveni în tabără, Fallon Broot, baron de Suderling Heights, veni grăbit către el.

— Care-s noutățile? întrebă Broot. A trimis Ternigan vorbă?

— Încă nu, zise Geder.

— Am tot respectul pentru omul ăsta, dar dacă mai așteaptă, toate locurile bune din arenă o să se dea.

— Am putea să ne adresăm regelui Simeon, zise Geder.

— Sau ai putea să dai ordinul chiar tu, zise Broot, cu mustața lui lungă și pleoștită zvâcnind.

— N-aș îndrăzni, zise Geder.

Broot scoase un râs scurt, ca un lătrat.

— Tabăra îți aparține, atunci. Mă retrag să mă odihnesc puțin. Maas dă un ospăț în noaptea asta și e rândul meu la o permisie.

— Mai este și un bal informal, spuse Geder, cu toată nonșalanța de care era în stare.

— Nimeni nu vrea să mă vadă pe mine dansând, zise Broot.

Pe când Broot se îndepărta, Geder se întrebă la care dintre petreceri avea să participe fata cu pielea de culoarea ceaiului cu lapte.

În cortul lui, scutierul făcuse ordine, dar lăsase la locul lor cărțile și toate cele necesare traducerii. Geder se așeză la masa de campanie, luă volumul cu pielea crăpată ce conținea un eseu complex cu care se lupta și frunzări paginile vechi și fragile, până când găsi locul unde rămăsese.

> „Descoperirea acestor arme în munții Sinir a permis forțelor aliate din Hallskar și Sarakal să limiteze amestecul Borjei și să recupereze în cele din urmă pământurile cedate pe baza unor acorduri cu cinci generații în urmă. În ciuda acestui fapt, nici regii aleși ai Hallskarului, nici familiile cu tradiție din Sakaral nu au făcut eforturi de a mai căuta și alte depozite ascunse. Explicația cea mai comună este o teamă superstițioasă de ceva care s-ar afla în valea aceea. Scribul anonim de la mânăstirea Attian sugerează că ar putea fi vorba despre un cuib de dragoni în hibernare, plasați acolo de Drakis Cioara-Furtunii, sau poate despre Slujitorul cel Drept al dragonului Morade, dar cel mai probabil, explorarea a fost imposibilă din pricina epidemiei de ciumă ce a urmat încheierii expansiunii Borjei, iar munții au limitat perioada expedițiilor numai la lunile de vară și la mersul pe jos. Doar asta și ar justifica o examinare mai lungă și mai minuțioasă a încălțărilor din străvechiul Hallskar, pe care o s-o întreprind în următoarea secțiune."

Munții Sinir. Sinir. Cuvântul părea foarte cunoscut, dar nu-și amintea unde îl mai întâlnise. De curând, în orice caz. Avea de-a face cu Slujitorul cel Drept. De asta era sigur.

Legenda pe urmele căreia pornise dintr-un capriciu devenise mult mai interesantă. În orele întunecate ale dimineții, după ce-l trezeau coșmarurile, Geder se așeza printre cărțile lui, notându-și fiecare referință și cugetând

la finețurile traducerii până când glasul focului i se estompa din minte și putea dormi din nou.

Nu-i era prea clară natura armei, cu excepția faptului că jucase un rol în cel din urmă război al dragonilor și presupunea o magie ce separa adevărul de minciună fără urmă de îndoială. Existau două comentarii referitoare la contaminarea sau infectarea sângelui, dar nu-i era limpede ce însemnau. Ar fi putut să facă referire la ritualurile și vrăjile la care apelase Morade ca să-l întrupeze pe Slujitorul cel Drept sau ar fi putut fi o descriere a rolului acestuia sau o poveste inventată de adversarii lui Morade, cel care supraviețuise dușmanului însuși.

Locul asociat cu această armă se afla fără îndoială în munții și pustiurile dinspre răsărit, la granița Hallskarului, Borjei, Keshetului și Pûtului. Sigur, asta însemna o întindere enormă de teritoriu, în mare parte aproape impenetrabil. Dar datând referințele și luând în calcul felul în care granițele naționale și locale se schimbaseră în decursul timpului, Geder credea că putea să determine mai precis teritoriul asociat cu această legendă. De exemplu, una dintre cărți îl plasa pe Slujitorul cel Drept la est de Keshet, dar folosind o denumire străveche a acestuia. Alta spunea că se află la est de Borja, folosind un termen ceva mai recent. Comparând cum se modificase granița dintre cele două state în secolele care trecuseră, Geder putea delimita zona la o arie nu mai mare de patru zile călare de la nord la sud. Și, dacă undeva în acest perimetru s-ar fi aflat și un spațiu numit Indische, ar fi putut chiar să o arate cu degetul.

Pentru prima oară în viață, începu să schițeze un eseu speculativ propriu pe acest subiect. Părea puțin probabil ca secțiunea despre încălțămintea hallskarilor de odinioară să se dovedească utilă, dar n-avea cum să știe până nu verifica, așa că, suspinând adânc, Geder se propti în coate și începu să citească. Textul nu era din cale-afară de bine scris, totuși, se pomeni atras de subiect. Schimbarea vârfurilor încălțărilor ca ghid al componenței rasiale a curții regale era fascinantă, mai ales ținând cont că vreo șase secole de

documente istorice fuseseră șterse de pe fața pământului pe vremea domniei lui Thiriskii-adan. Sugestia că existase o epocă în care Hallskarul fusese condus de dartinaii cu ochi ca felinarele și nu de haavirkini era suficientă ca să-l facă pe Geder să ridice din sprâncene. Se pomeni atât de cufundat în text, încât nu auzi strigătele decât atunci când scutierul său pătrunse în cort.

— Stăpâne, zise bătrânul dartinai. În oraș! Se întâmplă ceva!

Geder își ridică privirea și, pentru o clipă, mintea sa își continuă călătoria, imaginându-și cum ar fi arătat scutierul său în veşmintele din piele și aur ale regilor Hallskarului. Sunetul vocilor și zgomotul de metal lovit îl treziră însă la realitate și spaima i se răspândi prin sânge ca frigul iernii. Geder sări în sus și ieși în fugă din cort. În imaginația lui, fumul se înălța dintre zidurile Camnipolului, flăcările Vanaiului strigându-l deja pe nume. Daved Broot, fiul lui Fallon, alerga de-a lungul câmpiei. Sânge stacojiu îi îmbibase tunica.

— Să-l ajute cineva pe omul ăla, țipă Geder cu vocea pițigăiată și încordată. E rănit! Să-l ajute cineva!

Dar oamenii se repezeau deja către băiatul rănit. Geder făcu ochii roată, încercând să descopere unde se purta bătălia. Nu era nici urmă de fum. Nimic nu ardea. Dar se auzeau țipete, și încă din apropiere. Șase bărbați ajunseseră la Daved Broot, îl ridicaseră pe brațe și-l transportau către tabără ca pe o targă. Geder se grăbi să-i întâmpine. Când rănitul îl văzu, se întinse către el.

— Lord Palliako!

— Sunt aici, zise Geder.

Cei care-l purtau se opriră.

— Gladiatorii! Ocupă poarta!

— Ce?!

— Gladiatorii din arenă! Sunt la poartă! Încearcă s-o închidă!

„E o revoltă“, își zise Geder. „O revoltă pe străzile Camnipolului.“

Și, o clipă mai târziu: „Nu. E o lovitură de stat.“

— Duceți-l la iscusit, le ordonă Geder purtătorilor. Și luați-vă armele! Sunați adunarea! Adunarea!

Mai întâi năucită, apoi neîncrezătoare și îngrozită, tabăra se reorganiză. Scutierul lui Geder veni în fugă aducându-i spada și armura. Geder luă spada, apoi i-o înapoie și întinse mâna după armură.

— N-avem timp, zise Fallon Broot ivindu-i-se alături.

Chipul bărbatului era întunecat ca un nor de furtună.

— Dacă apucă să închidă poarta, nu mai putem face nimic. Să ne grăbim și la naiba cu siguranță.

Geder înghiți cu greutate. Genunchii îi tremurau. Se auzi dând ordinul de atac de parcă ar fi fost altcineva, apoi, cu spada în mână, el, Broot și câțiva veterani din războiul cu Vanaiul alergau pe câmpia ierboasă către poarta de est. Mantia de piele neagră al lui Geder fâlfâia în jurul lui ca o aripă de liliac. Spada era grea și-l stingherea, iar când ajunse la poartă răsuflarea îi era scurtă și dureroasă. Dedesubtul marii arcade estice a orașului, porțile începeau să se închidă.

— La mine! strigă Geder năpustindu-se înainte. Vanai, la mine!

El și oamenii lui năvăliră prin spațiul tot mai îngust dintre porți ca niște boabe de mazăre uscată aruncate într-un geam: cei mai iuți primii, apoi câte unul, câte doi, apoi toți grămadă. Piața pe care Geder o străbătuse abia cu două ore mai înainte era de nerecunoscut. Acolo unde mai devreme fuseseră trăsuri și cărucioare acum zăceau cadavre. Dincolo de masa cu levănțică zaharisită și sâmburi îndulciți, acum răsturnată, era un rând de arcași jasuru cu solzii sclipind auriu. Eliberară un val de săgeți și omul din stânga lui Geder se prăbuși țipând.

— Atacați! strigă Geder. Opriți-i! Atacați!

Oamenii lui Geder atacară, cu capetele în piept, strigând. Arcașii se retraseră și dinspre dreapta înaintă către ei un

grup de yemmu în armuri din oțel și piele, mânuind spade imense pentru două mâini. Cu colții pictați în culoarea sângelui, păreau ieșiți dintr-un coșmar. Unul dintre ei își înălță capul enorm și urlă. În urletul acela erau cuvinte. Geder se întoarse către arcașii ce băteau în retragere, apoi către spadasinii ce înaintau, apoi din nou către arcași.

O lamă lată și lungă de aproape un yard șuieră către el și dădu înapoi. Yemmul era o dată și jumătate cât un pursânge și lat în umeri ca o căruță. Geder își înălță propria spadă, ținând-o cu ambele mâini, și yemmul rânji. Cu un mârâit, își repezi spada prin aer, făcându-l pe Geder să dea din nou înapoi. La stânga lui, o lamă imensă găsi o deschidere în armura unuia dintre oamenii din Vanai, împroșcând fața și pieptul lui Geder cu sânge fierbinte. Undeva în spatele lui, cineva țipă de durere.

Adversarul lui Geder își ridică spada, gata s-o abată asupra lui ca pe-o secure. Geder își ridică propria armă, știind chiar în vreme ce-o făcea că nu putea para lovitura celuilalt. Cineva trecu în fugă pe lângă el și se lovi de soldatul yemmu, făcându-l să se clatine.

— Acum, Geder! strigă Jorey. Taie-l!

Geder înaintă și lovi. Tăietura nu era adâncă, dar spada pătrunsese prin armura de piele. Yemmul țipă și Jorey sări îndărăt. Geder lovi din nou. Țintise pântecele creaturii, unde armura era mai subțire ca să-i permită să se răsucească, dar lovitura devie prea jos, abătută către coapsa acesteia. Yemmul întinse o mână uriașă, cenușie, și îl împinse pe Geder, dar spada lui Jorey Kalliam se abătu asupra lui făcând să-i țâșnească sânge din încheietură. Urlă, lăsând spada să-i cadă și încleștându-și mâna pe rană ca să-i încetinească sângerarea. Geder se năpusti și lovi de două, de trei, de patru ori în genunchiul luptătorului yemmu, de parcă ar fi încercat să reteze o mlădiță de copac.

Yemmul se poticni și căzu, ridicând mâinile ca semn că se predă. Geder se răsuci și privi în jur.

Porțile își opriseră mișcarea, nici închise, nici deschise, și prin despărțitură se scurgeau și mai mulți soldați din Vanai. Arcașii jasuru dispăruseră și patru yemmu erau la pământ, în timp ce alți zece erau încleștați în luptă cu o maree crescândă de soldați anteeni. Jorey Kalliam stătea aplecat, respirând din greu. Sânge îi curgea din gură, pătându-i dinții, dar zâmbea.

— Habar n-aveau ce au început când s-au pus cu noi, zise Jorey printre sânge și salivă.

Geder zâmbi.

— Ei bine, spuse Lerer Palliako, rezemându-se de parapetul balconului. Măi să fie, măi să fie!

— Au reușit să ocupe poarta de sud, zise Geder. Au închis-o și-au blocat mecanismul. N-am reușit încă s-o deschidem.

Geder ridică din umeri. Apusul era pe trecute și stelele începuseră să răsară. Ospețele și balurile fuseseră anulate din ordinul tronului. Faptul că pe străzile Camnipolului se văzuseră spade și sânge îl determinase pe rege să-și trimită gărzile în patrulare. Simeon convocase un grup de nobili în Turla Regelui și decretase stingerea de la apus până-n zori, ceea ce însemna că oricine era descoperit pe străzi după lăsarea întunericului avea să fie ucis fără întrebări și fără avertisment. Casele erau închise și încuiate și focuri de veghe ardeau pe zidurile cetății. Arena reconstruită ca să găzduiască jocurile în cinstea prințului Aster oferea acum adăpost unei duzini de gladiatori atârnați în spânzurători improvizate. De două ori pe-atâția fuseseră legați și azvârliți de pe poduri, iar trupurile le rămăseseră neîngropate, pe fundul Diviziunii.

Șocul și spaima care domneau în oraș păreau să schimbe până și aerul. Totul părea fragil, ca pe buza unei catastrofe de nedescris. Geder știa că ar fi trebuit să se teamă și el, dar era încântat. O revoltă armată în capitală și el fusese cel care o înfrânsese! Dacă îl sărbătoriseră pentru arderea

Vanaiului, nici nu-și putea imagina onorurile ce aveau să se reverse asupra lui acum. Era pe jumătate beat numai la gândul ăsta.

— Am mai auzit și că lordul Ternigan a ordonat demobilizarea, zise tatăl său.

— Oamenii erau disperați să meargă să-și apere casele și familiile. Dacă lordul Ternigan n-ar fi dat ordinul, cel mai probabil l-aș fi dat eu.

Tatăl său clătină din cap oftând. De la fereastră vedeau Turla Regelui la marginea orașului, dominând Camnipolul și, prin urmare, lumea întreagă. Lumini străluceau la ferestre ca niște stele sau ca focurile de tabără ale unei armate. Lerer Palliako își trosni degetele.

— Rele vremuri, spuse el. Foarte rele.

— N-o să dureze, spuse Geder. Ăsta a fost sfârșitul. Nu mai sunt gladiatori și, chiar dac-or mai fi, vor fi vânați până la unul. Orașul a fost salvat.

— A mai rămas cine i-o fi angajat, spuse tatăl său. Cine o fi aranjat atacul. Și numele pe care le-aș putea include eu pe lista aia sunt ale unor oameni prea puternici ca să moară în ștreang. N-am petrecut niciodată timpul la curte în tinerețea mea. Nu mi-am făcut niciodată relații și alianțe. Mă-ntreb acum dacă n-ar fi trebuit să-mi fac. Dar e prea târziu, presupun.

— Tată, spuse Geder, dar Lerer tuși ridicând o mână.

— Demobilizarea a fost declarată, fiule. Poți să te duci unde vrei. Să faci ce vrei. Ar fi înțelept să pleci o vreme din Camnipol. Până se așază lucrurile.

Neliniștea tulbură euforia lui Geder pentru prima oară de când încetaseră luptele. Privi clădirile și străzile scufundate în noapte. În mod sigur tatăl său se speria de umbre. Nu avea de ce să se teamă. Câștigaseră. Lovitura de stat fusese împiedicată.

Această lovitură de stat. De *data asta*.

— Cred că nu se supără nimeni dacă mergem acasă, zise Geder. Am în gând un eseu care cred că te-ar interesa.

Urmăresc niște repere geografice și le compar cu hărțile contemporane și…

— Nu la Rivenhalm, zise Lerer.

Geder amuți.

— Ar trebui să pleci din Anteea, zise tatăl său. Ești mult prea implicat în niște jocuri politice pe care nu le înțelegem. Mai întâi Vanaiul și apoi asta? Ar trebui, pentru cel puțin un anotimp, să te duci undeva unde nu te pot ajunge. Ia câțiva servitori cu tine. O să-ți dau bani. Poți să găsești un loc liniștit și retras. Pe la toamnă, probabil o să știm mai bine cum stau lucrurile.

— Bine, zise Geder.

Se simțea foarte neînsemnat.

— Și, fiule! Nu spune nimănui încotro o iei.

Dawson

Simeon se plimba de colo-colo în fața lor. Chipul regelui era un amestec de șovăială și hotărâre pe care Dawson îl mai văzuse numai la câinii de vânătoare când nu erau siguri cum să coboare o pantă, știind că, odată ce se porneau, n-aveau să se mai poată opri. Indiferent ce sfat ținuse vechiul său prieten în lunga noaptea care trecuse, el nu fusese chemat. Pe de altă parte, era sigur că nici Curtin Issandrian nu fusese.

Sala de audiențe în care se aflau nu era cea folosită de obicei. Nu avea nici tapiserii, nici pernuțe moi de catifea, iar pereții își arătau cărămizile dezgolite. Nu erau nici covoare sau pernițe sub genunchii plecați ai supușilor lui Simeon. Gărzile regale stăteau aliniate de-a lungul zidurilor, purtând săbii și armuri care nici din greșeală n-ar fi putut fi luate drept ornamentale. Prințul Aster stătea pe un tron argintat în spatele tatălui său. Se vedea limpede că băiatul plânsese.

Curtin Issandrian îngenunchea în fața lui Dawson, de cealaltă parte a culoarului, palid și tras la față. Alan Klin era alături. Canl Daskellin și Feldin Maas reușiseră amândoi să se sustragă atenției. Odderd Faskellin murise lovit de o săgeată în gât, iar ucigașul lui era deja hrană muștelor în spânzurătoare. Geder Palliako, eroul de drept al zilei pentru că apărase poarta de est, părăsise deja orașul. Dawson era singur.

Galeriile supraetajate din spatele și de deasupra lor erau pline ochi. Toți nobilii, cu mic cu mare, erau așezați pe scăunele joase, inconfortabile, în spatele unei frânghii întinse

ce-i separa de audiența propriu-zisă. Femeile stăteau în galeria de sus și printre ele, undeva în înghesuială, era Clara. Galeriile cele mai de sus erau rezervate de obicei celor mai onorați dintre supușii de rând ai regelui și ambasadorilor străini. Astăzi erau goale.

Regele se opri din umblat, dar Dawson nu-și ridică privirea.

— Toate astea trebuie să se încheie astăzi, spuse Simeon, cu vocea răsunându-i până în cele mai îndepărtate colțuri ale încăperii. Trebuie să se termine acum!

— Da, Maiestate, zise Dawson luând un ton umil.

O clipă mai târziu, Issandrian și Klin îl imitară.

— Anteea nu va păși pe calea dragonului cât timp eu mă aflu pe Tronul Despicat, continuă Simeon. Intrigile astea meschine și jocurile astea politice nu vor mai semăna confuzie și dezbinare în imperiul care este inima acestei lumi. Mi-am pus viața în slujba sa și, ca domn al vostru, vă cer să faceți la fel.

De data asta, când Dawson spuse „Da, Maiestate“, partida lui Issandrian vorbi odată cu el.

— Sânge nobil a fost vărsat pe străzile Camnipolului. Săbii străine au fost scoase din teci pe străzile noastre, continuă regele. Nu mai contează dacă motivele din spatele acestora erau inocente. Trebuie să se dea socoteală!

Cu coada ochiului, lui Dawson i se păru că-l vede pe Alan Klin pălind și mai tare.

— Aveți ceva de declarat înainte să-mi anunț sentința? zise regele. Lord Kalliam?

— Nu, Maiestate, spuse Dawson. Sunt un supus loial al Maiestății Sale și al Tronului Despicat.

— Lord Issandrian?

— Maiestate, rosti Curtin Issandrian cu glas tremurător. Vreau să supun atenției Alteței Voastre numai două lucruri. Mai întâi, rog ca Maiestatea Voastră să țină cont că este posibil ca violențele de ieri să nu fi fost rezultatul intenției sau planurilor vreunuia dintre cei aici de față. Dar, dacă

Alteța Voastră consideră că se impune o pedeapsă, o rog să-mi cruțe compatriotul. Ideea jocurilor pentru prințul Aster a fost a mea și numai a mea. Nu doresc ca oameni nevinovați să sufere numai fiindcă sunt cunoștințele mele.

Era un discurs simpatic, își zise Dawson. Dar neinspirat.

— Lord Issandrian, uiți că asta nu este singura împrejurare în care neînțelegerile dintre tine și casa Kalliam au dat naștere la violențe. Dacă dorești să te oferi să fii făcut exemplu, o să mă gândesc, dar nu-ți imagina că altcineva va putea găsi adăpost sub pulpana domniei tale.

— Maiestate, zise Issandrian.

În tăcerea ce urmă, Dawson închise ochii. Îl durea piciorul acolo unde greutatea îi apăsa carnea și osul strivindu-le de podea, dar refuză să se clintească. Ar fi fost sub demnitatea momentului să se foiască.

— Dawson Kalliam, baron de Osterling Fells, rosti regele Simeon. Îți dublez taxele datorate de moșiile tale pe următorii cinci ani. Nu vei fi prezent la curte cel puțin o jumătate de an și nu ți se permite să strângi armată sau să angajezi mercenari fără permisiunea clară a coroanei.

Dawson nu spuse nimic, ci doar se înclină și mai adânc. Inima-i bătea mai iute, dar avu grijă să nu-și trădeze neliniștea.

— Curtin Issandrian, baron de Corsa, continuă regele. Coroana confiscă pământurile deținute până azi de tine la sud de râul Andriann și ești demis din funcțiile de Păzitor al Estinportului și de Protector al Estului. Îți dublez taxele datorate pentru moșiile tale pe următorii cinci ani. Nu vei fi prezent la curte cel puțin o jumătate de an și nu ți se permite să strângi armată sau să angajezi mercenari fără permisiunea clară a coroanei.

Dawson închise ochii. Se stăpâni cu greu să nu clatine din cap. Dezamăgirea îi apăsa stomacul de parcă ar fi înghițit o piatră. Judecata pronunțată asupra lui Klin avea să fie, inevitabil, la fel sau chiar mai puțin aspră. Și, într-adevăr, regele Simeon îl trimise și pe acesta în exil, în aceleași condiții, îi crescu taxele și îi retrase câteva titluri fără

importanță. Feldin Maas, oriunde s-o fi ascuns, scăpase chiar și de asta.

Când li se ceru să se ridice, Dawson își privi vechiul prieten. Regele său. Simeon era roșu la față și respira precipitat, având încă pe chip o încruntare furioasă. În spatele lui, prințul Aster își ținea bărbia înălțată sfidător. Pentru o clipă, Simeon îl privi pe Dawson în ochi. Dacă dincolo de aparenta mânie a regelui va fi existat o sclipire, asta era singura recunoaștere pe care Dawson avea s-o primească. Gărzile regelui se dădură la o parte și Simeon ieși, urmat de Aster, iar la galerie larma vocilor izbucni cu forța unui tunet. Dawson privi dincolo de culoar, unde Issandrian și Klin discutau între patru ochi. Klin părea năucit. Issandrian părea întristat și Dawson se întrebă dacă nu cumva din același motiv ca și el.

— Lord Kalliam?

Căpitanul gărzii regale era un bărbat înalt, lat în umeri, cu o față de buldog, ochi apoși și o privire care-și cerea iertare. Dawson îl salută.

— Excelență, trebuie să vă cer ca până la apus să vă aflați dincolo de porți, zise omul.

— Prevederea li se aplică și celorlalți din casa mea?

— Nu, Excelență. Ei pot rămâne dacă doresc.

Dawson își masă genunchiul îndurerat. Căpitanul rămase o clipă în tăcere, în semn de respect, apoi se îndreptă către Issandrian ca să-i transmită, presupuse Dawson, același avertisment. Se întoarse pe călcâie și ieși. Holul exterior era din marmură neagră cu ferecături de argint. Soarele amiezii strălucea orbitor prin ferestrele înalte, neoblonite. Clara era deja acolo, așteptându-l, cu Vincen Coe în spatele ei ca o umbră. Jorey se ivi la capătul holului și porni iute către ei. Cizmele îi răsunau pe podeaua de piatră.

— A mers chiar bine, după părerea mea, zise Clara.

Dawson clătină scurt din cap.

— A fost o farsă, draga mea, spuse el. A fost sfârșitul imperiului.

Trăsura îi aștepta în stradă, cu caii fornăind nerăbdători, ca și cum până și animalele ar fi simțit schimbările din oraș. Alte o sută de echipaje asemănătoare aglomerau străzile înguste, așteptând ca nobilimea Anteei să se împrăștie din Turla Regelui. Toate făcură loc casei Kalliam. O întoarcere ușoară acasă era, prin tradiție, respectul ultim ce i se oferea unui exilat.

Roțile trăsurii răsunau pe caldarâmul denivelat. Nimeni nu încercă să spună ceva. Dawson privi prin fereastra laterală cum Turla Regelui dispărea după un colț. Traversară marea piață și pătrunseră pe străzile orașului. Porumbeii se ridicară stoluri-stoluri, dădură un ocol prin văzduh și reveniră pe pământ. Apoi urmară Podul de Argint și prăpastia adâncă a Diviziunii. Din forje și cuptoare se înălța fum.

Cu o zi în urmă, pe aceste străzi fusese vărsat sânge nobil. Astăzi totul arată ca de obicei, cu excepția câtorva ca el care știau ce știau.

Acasă, servitorii aduseră scărița, ca de obicei. Dawson refuză ajutorul oferit. Bătrânul ușier tralg îl salută cu solemnitate. Înăuntru, servitorii pregăteau casa. Tapiseriile erau date jos, mobilele acoperite ca să fie protejate de praf. Îngrijitorul băgase deja câinii în cuștile lor de călătorie. Animalele scânceau nedumerite și nefericite. Dawson îngenunche alături și-și lipi mâna de gratii, lăsând câinii să-l adulmece și să-i lingă degetele.

— Pot să mai rămân eu, zise Jorey.

— Așa să faci, zise Dawson. N-o să am timp să pun totul în ordine înainte de plecare.

— Unii servitori trebuie să rămână, dragă, zise Clara. Grădinile n-o să supraviețuiască fără grădinari care să le poarte de grijă. Iar fântâna din curtea cu trandafiri tot trebuie reparată.

În cușcă, unul dintre câini își ridică privirea spre Dawson. Marii lui ochi căprui erau calzi și speriați. El întinse un deget și-i mângâie botul. Un maxilar puternic, ce putea frânge dintr-o mușcătură spinarea unei vulpi, se frecă blând de mâna lui.

— Fă cum crezi mai bine, Clara, zise el. Am încredere în tine.

— Lord Kalliam!

Vincen Coe îl salută grav. Dawson reuși să-i răspundă printr-o înclinare din cap.

— A venit lordul Daskellin, stăpâne, zise Coe. Este în salonul vestic.

Dawson se ridică în picioare. Câinele scheună când îl văzu îndepărtându-se. Nu putea face nimic. N-avea ce altă alinare să-i ofere. În salon, Canl Daskellin stătea la geam, cu mâinile la spate ca un general care supraveghează un câmp de bătălie. Fumul pipei sale era bolnăvicios de dulce.

— Canl, zise Dawson. Dacă vrei ceva de la mine, ar fi bine să fie ceva ce nu ia mult timp. N-am vreme pentru o partidă de cărți.

— Am venit să-ți ofer simpatia și felicitările mele.

— Felicitări? Pentru ce?!

— Am câștigat, zise Daskellin, întorcându-se de la geam și înaintând prin încăpere. Ți-ai jucat cărțile în mod strălucit. L-ai atras pe Issandrian într-un atac pe care nu-l putea duce până la capăt și i-ai retezat complotul de la rădăcină. Acum e în dizgrație. Apropiații lui sunt exilați. Au pierdut pământuri și titluri. Nu se știe cine-l va lua pe prințul Aster ca pupil, dar nu va fi niciunul dintre ei. N-o să existe un consiliu al fermierilor pe timpul vieții noastre. Îmi pare rău că toate astea au venit cu un cost pentru tine, dar îți jur că în lipsa ta numele îți va fi pomenit ca al unui erou.

— La ce bun să câștigi bătăliile când ai pierdut războiul? zise Dawson. Ai venit aici ca să sărbătorești, Daskellin, sau așa te bucuri tu de necazul altuia?

— Să mă bucur?

— Odderd Faskellin era laș și fricos ca un iepure, dar avea sânge nobil. Omul ăsta a murit ieri! În Camnipol, ucis de mâini străine! Nu s-a mai întâmplat una ca asta de secole. Și cum reacționează Simeon? Taxe mărite. Exiluri simbolice. Câteva proprietăți și titluri neimportante mutate de colo-colo.

Daskellin se rezemă de perete cu brațele încrucișate. Fum cenușiu îi ieșea dintre buze și din nări.

— Și ce-ai fi vrut să facă?

— Să-i ucidă pe toți cu mâna lui. Să-i lege, să pună mâna pe spadă și să le taie el însuși capetele, spuse Dawson.

— S-ar zice că deja îi simți lipsa lui Palliako, spuse Canl cu răceală.

Dawson nu-l luă în seamă.

— O companie înarmată pe străzi? Asta-i trădare împotriva tronului și dacă răspunzi la trădare altfel decât prin moarte e aproape ca și cum te-ai preda. Și-a pus masca asprimii și n-a reușit în felul ăsta decât să arate cât de înspăimântat este. Ar fi trebuit să-l vezi. Simeon, împăunându-se și fumegând și cerând să se pună capăt conflictului. Ai fi zis că-i un ciobănaș care țipă la lupi ca să-i bage în sperieți.

— Înspăimântat? De cine?

— De puterea din spatele lui Issandrian. Se teme de Asterilhold, zise Dawson, după care își aținti un deget acuzator către Daskellin. Și se teme de Coasta de Nord.

Daskellin își arcui buzele într-o imitație de zâmbet și își scoase pipa din gură.

— Eu nu-s Coasta de Nord, dragă prietene, zise el. Și dacă gândul la reacțiile altor curți și regate l-a făcut pe regele Simeon să fie mai milostiv, a fost înțelept din partea lui.

— Asta înseamnă să acorzi fiecărui proprietar de pământuri din regat permisiunea de a-și împărți loialitatea în cât mai multe direcții, spuse Dawson. Atâta timp cât suntem mai în siguranță dând socoteală unei ducese din Asterilhold sau unei bănci din Coasta de Nord decât luând partea Anteei, Simeon n-o să aibă o curte regală proprie. Își dorește atât de mult să împiedice imperiul s-o apuce pe calea dragonului, încât pășește taman pe ea.

Daskellin îngenunche lângă cămin, ciocănindu-și pipa de cărămizile mânjite de funingine. Căzu o ploaie de cenușă.

— Nu suntem de acord aici, zise el, dar între doi aliați pot să existe și puncte de vedere diferite. Ai dreptate când

spui că, deși partida lui Issandrian a fost slăbită, regatul nu este în afara pericolului. Fie că mă crezi sau nu, am venit să te asigur că voi continua să lucrez în timpul exilului tău.

— Vânzându-ne Băncii Medean?

— Asigurându-mă că regele Simeon are suportul și loialitatea de care are nevoie.

— Ai vorbit ca un diplomat, zise Dawson.

Daskellin se zburli, apoi, sub privirile lui Dawson, își stăpâni mânia. Își vârî pipa la centură și se ridică. Mirosul de fum încă mai stăruia în cameră.

— Este o zi nefastă pentru tine, zise Canl, așa că o să iau cuvintele tale ca atare și o să le ignor subînțelesul. Indiferent ce crezi, n-am venit să mă bucur de necazul tău.

Cei doi se priviră un moment, cu tăcerea stăruind între ei. Canl Daskellin schiță un zâmbet trist și ieși, punând în trecere o mână pe umărul lui Dawson. Acesta îi ascultă pașii stingându-se, pierzându-se în rumoarea casei date peste cap de mutare. Mai rămase așa un moment, privind pe fereastră fără să vadă copacii de dedesubt, care anunțau vara timpurie. Fără să audă păsările sau servitorii sau scâncetele câinilor.

Se întoarse cu spatele.

Dawson plecă într-o trăsură deschisă. Stătea pe bancheta din față, privind înapoi către oraș, cu Clara alături. Vincen Coe ședea pe capră lângă vizitiu. Căruțele cu bagajele aveau să vină mai încet, dar aveau să vină. Drumul către Osterling Fells urma să-i poarte preț de jumătate de zi pe drumurile dragonului, jadul de sub roțile lor fiind mai neted decât străzile Camnipolului.

— Nu există nicio șansă să ne întâlnim cu ei, nu? întrebă Clara.

— Cu cine?

— Cu vreunul dintre ei, zise Clara. Cu lordul Issandrian sau cu lordul Klin. Sau cu lordul Maas. Ar fi mult prea stânjenitor după părerea mea. Serios, ce poți să zici într-o

asemenea situație? Nu mă văd invitându-i să ia masa cu noi, iar să n-o fac ar fi nepoliticos. Crezi că ar trebui să-i spunem vizitiului să păstreze distanța dacă vede altă trăsură? Dacă putem să ne prefacem că nu ne-am dat seama cine sunt, formalitățile vor fi respectate. Afară doar dacă nu este Maas. Phelia e probabil distrusă de toate astea.

În ciuda a tot ce se-ntâmplase, Dawson zâmbi. Luă mâna soției sale într-a lui. Degetele ei erau mai groase decât atunci când o întâlnise pentru prima oară. Ale lui erau mai aspre. Timpul îi schimbase pe amândoi în anumite privințe, în timp ce în altele îi lăsase neatinși. Din prima zi a căsniciei lor, ba chiar de dinainte, el știa că lumea pe care o vedea ea era diferită de a lui. Era unul dintre motivele pentru care o iubea.

— Sunt sigur că n-o să dăm peste niciunul, zise el. Issandrian și Klin n-o s-o ia pe drumul ăsta, iar Maas n-are de ce să plece de la curte. Deocamdată.

Clara suspină și-și puse capul pe umărul lui.

— Bietul meu soț, zise ea.

El își întoarse ușor gâtul și-o sărută pe păr chiar deasupra urechii, apoi îi cuprinse umerii cu brațul.

— N-o să fie chiar așa de rău, spuse el, încercând să dea impresia că într-adevăr credea ce spunea. Anul ăsta am ratat iarna la Osterling Fells. Asta o să fie ca o compensație. O să ne petrecem vara acasă, o să dăm fuga la Camnipol pentru închiderea curții și apoi o să ne întoarcem înapoi să iernăm.

— Dar putem? întrebă Clara. Am putea rămâne acolo până se termină iarna, dacă așa vrei. Nu trebuie să facem două drumuri.

— Nu, iubito, zise el. Nu mă întorc doar ca să asist la parada de toamnă. O să vreau oricum să văd cum s-au împărțit cărțile la curte înainte să vină iarna. Doar dau impresia că-ți fac pe plac. De fapt, sunt un mistreț egoist.

Clara chicoti. După câțiva kilometri, începu să sforăie ușurel. Observând asta, Coe îi întinse tăcut o pătură de lână și Dawson o înveli pe Clara fără s-o deștepte. În urma lor, soarele cobora, înroșindu-se. Umbre se revărsau asupra

ținutului și păsările înserării își anunțau prezența prin triluri zgomotoase.

Dawson părăsea câmpul de luptă, dar bătălia avea să continue fără el. Issandrian, Maas, Klin. Nu fuseseră uciși. Nici nu acționaseră singuri. Maas și aliații lui de la curte aveau să facă tot ce le stătea în puteri ca să-și reabiliteze din nou numele. Daskellin avea, fără îndoială, să preia conducerea grupului lui Dawson sau cel puțin al acelei părți care-l putea înghiți pe micuțul bancher din Coasta de Nord. Simeon avea să danseze între spadele trase, spunându-și că în ochiul furtunii exista un echilibru care putea fi atins, că putea păstra pacea cu condiția să nu se opună niciodată în mod deschis.

Un rege slab putea supraviețui dacă avea curteni credincioși, dar alungându-l de Dawson, Simeon îl exilase pe singurul om care-i susținuse sincer cauza. Nimic bun nu se putea întâmpla. Curtea era dusă de nas de niște oameni care aveau propriile lor planuri. Niște idioți cu vedere îngustă, preocupați numai de propriul lor bine.

Acum ar fi fost nevoie de un miracol care să-l reabiliteze pe regele Simeon. Singura speranță a regatului era ca prințul Aster să fie trimis ca pupil unei familii care putea să-l învețe ce înseamnă regalitatea mai bine decât regele însuși. Pentru o clipă, Dawson își permise o fantezie în care îl lua pe prinț sub aripa sa și-l învăța ceea ce Simeon nu era capabil. Clara murmură în somn, înfășurându-se mai bine în pătură.

Soarele cobora spre orizont, zidurile și turnurile Camnipolului pierzându-se în vâlvătaia sa. Pentru o clipă, Dawson își imagină că vedea lumina unui imens incendiu. Nu un apus de soare, ci Camnipolul în flăcări. Imaginea avea forța unei profeții.

Idioți cu vedere îngustă, preocupați numai de propriul lor bine. Un oraș în flăcări.

Dawson se întrebă în treacăt unde o fi dispărut Geder Palliako.

CITHRIN

Cafenelele avuseseră dintotdeauna locul lor în arta afacerilor. În porturile reci ca Stollbourne și Rukkyupal, negustorii și căpitanii de corăbii se aplecau deasupra meselor mozaicate, încălzindu-și mâinile înmănușate pe ceștile aburinde și urmărind soarele iernatic cum apune pe la amiază. Lângă apele vaste și luminate de lună ale lui Miwaji, clanuri de sudici nomazi sorbeau din căni o băutură abia mai subțire ca noroiul, recitând versuri printre târguieli aprige asupra unor averi în argint și mirodenii. Pretutindeni în lumea lăsată de dragoni, comerțul și cafeaua mergeau mână în mână.

Sau cel puțin așa stăteau lucrurile în poveștile magistrului Imaniel. Cithrin nu fusese niciodată dincolo de Vanai, iar banca locală își derula toate afacerile la sediu. Totuși, când veni vremea, Cithrin alese o cafenea micuță, cu o cameră separată în spate și cu mese rudimentare de lemn în stradă. Se afla peste drum de Piața Mare, așa că putea să stea aproape de fierberea comerțului local fără să fie nevoită să facă afaceri la una dintre tarabele acelea itinerante. Proprietarul cafenelei – *maestro* Asanpur – era un cinnai foarte bătrân cu un ochi lovit de albeață și un talent vecin cu magia când venea vorba de prepararea cafelei. Fusese cum nu se poate mai fericit să primească o chirie modestă, care-i dădea lui Cithrin dreptul la intimitatea cămăruței lui dosnice. Dacă afară era înnorat, putea sta în sala comună, bând cafea și ascultând bârfele. Dacă ieșea soarele, se instala la una dintre măsuțele vopsite în alb din stradă ca să urmărească mulțimea care se perinda prin Piața Mare.

Dacă totul mergea bine, cafeneaua lui *maestro* Asanpur avea să devină cunoscută drept centrul tranzacțiilor bancare și comerciale ale orașului. Cu cât avea să fie mai faimoasă, cu atât mai mulți oameni aveau s-o frecventeze, aducând cu ei vești și bârfe și speculații. Cithrin știa că propria ei prezență era un început bun, dar că nu avea, cel mai probabil, suficient timp să lase lucrurile să-și urmeze cursul. Mai degrabă mai devreme decât mai târziu, adevărata Bancă Medean avea să vină să investigheze noua filială și, când avea să se întâmple asta, filiala trebuia să fie incredibil de prosperă.

Ceea ce, pe termen scurt, presupunea o mică înșelătorie nevinovată.

Cithrin văzu reacțiile provocate de sosirea lui Cary chiar înainte s-o vadă pe femeie. De-a lungul pieței, privirile se întoarseră ca și cum un vânt ar fi trecut peste un lan de grâu, apoi se îndepărtară numai pentru a reveni, mai discret, la obiectul atenției lor. Cithrin își bău cafeaua, prefăcându-se că n-o observă pe femeia misterioasă care traversa piața îndreptându-se către marile gherete din care gărzile reginei administrau Piață Mare. Cary alesese ruta cea mai lungă cu putință, permițându-i astfel lui Cithrin să-i admire costumul. Croiala era elasseană, dar mătasea drapată și voalul cu mărgele te trimiteau cu gândul la Lyoneia. Bijuteriile ce o împodobeau erau din rezerva lui Cithrin, și dacă le-ar fi vândut ar fi putut cumpăra cafeneaua de două ori. În ansamblul său, costumul vorbea despre comerțul de pe Marea Interioară, cu o autenticitate inspirată de călătoriile maestrului Kit în regiune. Nu era o apariție prea des întâlnită în Birancour și combinația de bogăție și exotism atrăgea atenția mai bine decât un cântec. Hornet și Smit veneau în urma ei în armuri de piele, cu aroganța pe care o deprinseseră cât timp escortaseră convoiul, greu de deosebit de niște soldați autentici.

Cary ajunse la gheretă și i se adresă uneia dintre gărzi. Erau prea departe ca să audă ce vorbeau, dar postura

soldatului era grăitoare. Acesta făcu semn spre cealaltă parte a pieței, către Cithrin și cafenea. Cary se înclină în semn de mulțumire și se întoarse, mergând fără grabă. Când ajunseră destul de aproape ca să-și vorbească, Cithrin se ridică de la masă.

— E de-ajuns? întrebă Cary.

— E perfect, zise Cithrin. Vino cu mine.

Îi conduse pe actori prin sala comună, a cărei dușumea de lemn trosni sub greutatea lor. Interiorul cafenelei consta dintr-o serie de mici camere despărțite de arcade joase. Ferestrele aveau obloane din lemn sculptat, care îmbogățeau briza cu aroma lor de cedru. O tânără kurtadamă așezată în capătul încăperii cânta discret la harpă, scoțând note delicate ca un murmur. Într-una dintre încăperi, un pursânge care discuta agitat cu un sudic cu ochi mari se opri și se holbă la Cary și la gărzile ei. Cithrin prinse privirea lui *maestro* Asanpur și ridică două degete. Bătrânul făcu semn că a înțeles și se apucă să macine boabele necesare pentru două ceșcuțe. Cithrin voia ca toți privitorii să știe că femeia cu îmbrăcăminte exotică era o persoană pe care Banca Medean o onora. Pătrunseră în intimitatea camerei ei închiriate.

— Deci asta este? zise Smit după ce ușa se închise scârțâind în urma lor. Credeam c-o să fie mai mult.

Cithrin se așeză la măsuță. Era loc suficient și pentru ceilalți, dar, în loc să se așeze, Hornet se duse la fereastra subțire pentru a privi aleea de dincolo de sticla albastră și aurie. Cary începu să își scoată bijuteriile de împrumut, iar Cithrin trase de sub scaun caseta de valori din fier, odată cu micuțul covoraș roșu pe care era pusă ca să nu zgârie podeaua.

— N-am nevoie de prea multe lucruri aici, spuse Cithrin. Un registru, niște mărunțiș. Nu-i ca și cum le-aș da oamenilor sume foarte mari zilnic.

— Dar nu asta-i ideea? întrebă Cary întinzându-i o brățară împodobită cu smaralde și rubine. Să scapi de toate astea?

— Nu dându-le gratis ca pe bomboane, spuse Cithrin. Într-un oraș există un număr limitat de investiții bune. Trebuie multă osteneală ca să afli care-s alea. Aici este locul unde discut cu oamenii. Negociez acorduri, semnez contracte. Totul se aranjează aici și nu vreau să am gărzile în jur, intimidând lumea.

— De ce nu? întrebă Hornet. Eu așa aș face.

— Cred că-i mai bine ca oamenii să se simtă în largul lor, zise Cary și la ușă se auzi un ciocănit ușor.

Smit îi deschise lui *maestro* Asanpur, care ducea o tavă cu două ceșcuțe de culoarea osului. Cithrin descuie caseta de fier. În timp ce *maestro* Asanpur o servea pe Cary cu cafea, Cithrin înveli bijuteriile în cârpe moi și le puse în cutie, alături de registrul îmbrăcat în piele roșie și de punguța cu mărunțiș. Lacătul era rudimentar, dar solid, iar cheia, de o greutate liniștitoare la capătul șnurului din piele. Cithrin puse cheia bine. Cary sorbi din cafea și scoase un mic sunet apreciativ.

— Un alt avantaj al locului ăstuia, zise Cithrin.

— Nu putem să mai stăm, spuse Hornet. Maestrul Kit vrea să jucăm *Tragedia celor patru vânturi* înainte de sosirea corăbiilor cu mărfuri din Narinisle.

— O să finanțezi una? întrebă Cary.

— O corabie sau o tragedie? întrebă Cithrin.

— Oricare.

— Nu, zise ea.

De fapt, Cithrin se tot gândise la corăbiile cu mărfuri din Narinisle.

Secretul unei mari averi era să cunoști tiparele comerțului. Keshetul și Pûtul aveau măslini și vin cât să sature toate orașele din lume, dar nicio mină de aur, iar fierul se găsea în ținuturi neprietenoase și lipsite de drumuri, la care era foarte greu de ajuns. Lyoneia avea soiuri fabuloase de lemn și condimente, dar se chinuia să cultive suficient grâu cât să-și hrănească oamenii. Syramysul Îndepărtat, cu mătăsurile și vopselurile sale, cu magia și tutunul său, promitea cele mai

rare mărfuri din lume, dar transportul maritim era atât de nesigur, încât pe drumul într-acolo mai multe averi fuseseră pierdute decât câștigate. Oriunde exista un dezechilibru, și cea mai sigură cale spre profit era să intermediezi între o resursă valoroasă și persoanele care o prețuiau.

Pe uscat, asta însemna controlul asupra drumurilor dragonilor. Nicio construcție umană din piatră și mortar nu era pe măsura rezistenței jadului dragonilor. Toate marile orașe se dezvoltaseră acolo unde se dezvoltaseră din pricina dispunerii unor drumuri construite pe vremea când omenirea era o singură rasă, iar stăpânii lumii zburau purtați de aripi mari solzoase. Dragonii nu se coborau decât rareori la a merge pe asemenea drumuri, dac-o făcuseră vreodată. În imperiul acum prăbușit acestea fuseseră echivalentul scării servitorilor și, în cazul comerțului pe uscat, ele determinau fluxul banilor.

Dar marea cea fără de poteci, putea fi redesenată.

În fiecare toamnă, corăbiile din sud încărcau ovăz și ulei, vin, piper și zahăr, și căpitani aventuroși sau suficient de disperați, plătiți în aur, porneau către nord. Coasta de Nord, Hallskarul, Asterilholdul, ba chiar și coasta nordică a Anteei cumpărau aceste bunuri, de multe ori mai ieftin decât aceleași sortimente care călătoriseră pe uscat. Navele comerciale puteau să ia o încărcătură din aceste porturi – cod sărat din Hallskar, fier și oțel din Asterilhold și Coasta de Nord – dar cei mai mulți se mulțumeau să-și încaseze banii și să pornească în grabă către porturile din Narinisle, unde așteptau sosirea transporturilor maritime de marfă din Syramysul Îndepărtat. Acesta era pariul cel mare.

Un capriciu al vânturilor și curenților făcuse ca națiunea insulară din Narinisle să reprezinte cel mai la îndemână port final pentru corăbiile din Syramysul Îndepărtat și, dacă o navă comercială reușea să-și schimbe încărcătura și banii pe marfa proaspăt sosită din tărâmurile acelea îndepărtate, un investitor își putea tripla banii. Dacă nu, risca să-și vadă corabia revenind din Narinisle numai cu ceea ce

putea fi cumpărat de pe piața locală, obținând un profit considerabil mai mic, asta dacă și prețurile îl avantajau. Sau vasul putea să cadă pradă piraților ori să se scufunde, caz în care toată marfa fie era complet pierdută, fie putea fi răscumpărată la prețuri exorbitante și cu o încetineală glacială de la înecați.

Și când navele reveneau în porturile lor din sud, iar averile celor care le finanțaseră creșteau sau se micșorau în mod corespunzător, sponsorizarea acestei flote a aurului și condimentelor, care naviga laolaltă fără să aibă o alianță și fără să răspundă aceluiași steag, se reconfigura. O casă care pariase pe o singură corabie și avusese succes putea câștiga suficient cât să angajeze șase nave în anul următor. Cineva a cărui corabie dispăruse se chinuia să supraviețuiască în noua situație, cu averea diminuată. Dacă fusese înțelept și-și asigurase investiția, putea recâștiga suficient cât să facă o nouă încercare apelând la o persoană ca Cithrin.

Probabil corăbiile plecaseră deja din Narinisle. În curând, cele șapte vase care ridicaseră ancora cu un an în urmă din Porte Oliva aveau să se întoarcă și, nu după mult timp, cineva avea să vină s-o întrebe dacă banca îi putea oferi o asigurare pentru a finanța o navă în anul următor. Neștiind care erau cei mai buni căpitani, neștiind care erau familiile cel mai bine poziționate ca să cumpere o încărcătură bună, avea să fie silită să lucreze bazându-se pe instinct. Dacă accepta toți solicitanții, în mod sigur avea să-și asume numeroase riscuri. Dacă nu accepta pe nimeni, banca ei nu avea nicio șansă să prospere și ea n-avea să aibă ce să arate companiei-mamă. Din asemenea riscuri se compunea viața ei de acum.

Să pariezi la luptele de câini părea o afacere mai sigură.

— Vreo câteva contracte de asigurare poate, zise Cithrin, mai degrabă pentru sine decât pentru Cary și pentru ceilalți. Finanțări parțiale în câțiva ani, dacă treaba merge bine.

— Asigurare. Finanțare. Care-i diferența? întrebă Smit.

Cithrin scutură din cap. Era ca și cum ar fi întrebat-o care este diferența dintre un măr și un pește: nici nu știa de unde să înceapă.

— Cithrin uită că nu toți am crescut într-o bancă, spuse Cary și dădu pe gât ce mai rămăsese din cafea. Dar trebuie să plecăm.

— Anunțați-mă când e gata noua piesă, spuse Cithrin. Aș vrea să vin s-o văd.

— Vezi? zise Smit. Ți-am zis eu c-o să avem un patron.

Plecară pe alee, transformați din misterioasa femeie de afaceri și gărzile ei în actori de stradă. Cithrin îi urmări îndepărtându-se prin fereastra a cărei sticlă le distorsiona siluetele. Un patron. Adevărul era că nu mai putea să dirijeze publicul împreună cu Cary și Mikel. Probabil că nu mai putea nici să meargă la o tavernă cu Sandr. Cithrin bel Sarcour, capul Băncii Medean din Porte Oliva, să bea cu un actor oarecare? Ar fi avut un efect îngrozitor asupra reputației băncii și a ei personal.

Gândul o făcu să se simtă singură și asta avea prea puțin de-a face cu Sandr.

Când, căpitanul Wester își făcu apariția, o oră mai târziu, Cithrin era în stradă, așezată la aceeași masă la care o găsise Cary. O salută și se așeză în fața ei. Lumina soarelui îi scotea în evidență firele cărunte din păr, dar în același timp îi făcea ochii mai luminoși. Îi întinse peste masă o bucată de pergament. Ea privi cuvintele și cifrele, dând aprobator din cap. Chitanța părea în regulă.

— Cum a mers? întrebă ea.

— N-au fost probleme, zise el. Tutunul este în dugheana vânzătorului. A strâmbat din nas cu privire la vreo câteva frunze, dar i-am zis că fie-l ia pe tot, fie deloc.

— Nu trebuia să facă asta, zise Cithrin. Ar fi trebuit să negocieze cu mine.

— Cred că i-am spus ceva de genul ăsta. A acceptat marfa. Piperul și nucșoara o să fie transportate mâine. O să se ocupe Yardem și vreo doi dintre oamenii noi.

— Este un început, zise Cithrin.

— Vreo veste din Carse? întrebă Marcus.

Întrebarea părea aproape degajată.

— Am trimis o depeșă, zise Cithrin. Am folosit vechiul cifru al magistrului Imaniel și un curier lent, dar mă aștept s-o fi primit până acum.

— Și ce le-ai zis?

— Că filiala și-a depus actele de înființare și începe să funcționeze așa cum am plănuit împreună cu magistrul Imaniel, zise Cithrin.

— Deci nu le-ai spus adevărul.

— Scrisorile se mai rătăcesc. Curierii iau bani ca să le desfacă și să le copieze. Nu mă aștept s-o intercepteze nimeni, dar dacă se va întâmpla una ca asta, o să arate exact cum trebuie.

— Și ai vreun motiv pentru care ai ales un curier *lent*?

— Vreau să am timp să pun lucrurile în ordine înainte să vină ei, zise Cithrin.

— Văd. Cred că ar trebui să…

O umbră mai densă decât cea a unui nor se abătu asupra mesei. Absorbită de conversație, nu-l văzuse pe bărbat apropiindu-se, așa că acesta păru să fi răsărit din pământ. Mai înalt decât căpitanul Wester, dar nu la fel de înalt ca Yardem Hane, purta o tunică de lână și pantaloni, o mantie groasă, vopsită în albastru, care-l apăra de răcoarea primăverii, și un colan oficial de bronz. Trăsăturile lui erau predominant de pursânge, dar era suficient de zvelt și de blond ca să fi putut avea un bunic cinnai.

— Iertați-mă, zise el cu o politețe scrupuloasă. Mă adresez lui Cithrin bel Sarcour?

— Da, zise Cithrin.

— Sunt trimis de guvernatorul Siden, spuse omul.

Frica-i tăie răsuflarea. Descoperiseră falsul. Trimiteau gărzile. Își drese glasul și zâmbi.

— E vreo problemă? întrebă ea.

— Nicidecum, zise mesagerul și scoase o scrisorică – o hârtie netedă împăturită grijuliu, cu marginile cusute și sigilate. Dar guvernatorul mi-a sugerat să aștept în cazul în care doriți să răspundeți.

Cithrin luă hârtia, neștiind încotro să se uite: la ea, la mesager sau la căpitan. După un timp care i se păru mult prea lung, își veni în fire.

— Dacă-i spui lui *maestro* Asanpur că ai venit la mine pentru afaceri, o să se ocupe de confortul tău.

— Sunteți foarte amabilă, doamnă magistru.

Cithrin așteptă până când omul dispăru înăuntrul cafenelei înainte să rupă cusătura. Sfâșie hârtia cu un șuierat. Tremurând ușor, întinse pagina desfăcută pe masă. Scrisul era frumos, opera unui scrib profesionist. „Către Magistra Cithrin bel Sarcour, vocea și reprezentantul Băncii Medean în Porte Oliva, Eu, Idderrigo Bellind Siden, Prim-Guvernator al Porte Oliva prin împuternicirea specială a Maiestății Sale" și așa mai departe. Degetele ei alunecară în josul paginii. „Solicit atenția dumneavoastră în calitate de voce a comerțului și de cetățean al Porte Oliva, cu privire la anumite aspecte cruciale privind binele și prosperitatea orașului" și tot așa. Apoi, ajunsă aproape la finalul paginii, Cithrin se opri.

Solicitarea și aranjamentul unor operațiuni comune privind securitatea flotei comerciale maritime în anul următor…

— Zeule! exclamă ea.

— Ce e? întrebă căpitanul Wester.

Vocea-i era joasă și calmă. Părea pregătit s-o audă spunând că trebuie să-l ucidă pe mesager și să fugă din oraș. Cithrin înghiți ca să-și alunge nodul din gât.

— Dacă înțeleg bine ce citesc, zise ea, guvernatorul ne cere să-i facem o ofertă în vederea unei operațiuni comune cu orașul pentru a escorta corăbiile de mărfuri din Narinisle.

— Aha, zise Wester, apoi adăugă: Știi că n-am înțeles nimic din ce-ai zis, nu?

— Vrea să organizeze o flotă. Nave de război care să se asigure că negustorii ajung cu bine la destinație și-napoi. Și caută pe cineva cu suficienți bani ca să finanțeze așa ceva.

— Adică noi?

— Nu, zise ea, în timp ce mintea-i calcula implicațiile cu o precizie și un calm straniu. O să vrea să primească propuneri din mai multe părți, dar ne invită și pe noi să intrăm în competiție. Cere Băncii Medean să facă o propunere de finanțare a unei flote a orașului.

Căpitanul scoase un mormăit de parcă ar fi înțeles. Mintea lui Cithrin era deja la kilometri distanță, calculând rapid. Dacă Porte Oliva se putea transforma într-un port mai atrăgător decât Orașele Libere, mai multe corăbii aveau să accepte contracte de aici. Ratele asigurărilor urmau să scadă, pe măsură ce afacerea avea să pară mai puțin riscantă. Asta avea să aducă prejudicii tuturor celor care făceau afaceri numai în domeniul asigurărilor. Maccia o să se înfurie, iar Cabral n-avea să reacționeze prea bine dacă escorta ajungea până acolo. Se întrebă care erau șansele unor represalii directe împotriva navelor din escortă.

— Ăsta-i genul de lucruri pe care s-ar presupune că trebuie să-l facem? o întrebă Wester de undeva din altă lume.

— Dacă primim noi însărcinarea și ne achităm bine de ea, o să avem legături în tot sudul și un oarecare control pe Marea Interioară. O să avem de oferit companiei-mamă ceva mai valoros decât o căruță plină cu aur, zise Cithrin. N-au cum să obiecteze față de operațiunea asta.

— Deci e ceva ce am putea face.

Gheara din stomacul lui Cithrin era tot acolo, dar ceva se schimbase. Se pomeni zâmbind. Cu gura până la urechi chiar.

— Câștigăm asta și câștigăm *totul*, zise ea ridicând scrisoarea.

Întâlnirea din palatul guvernatorului avea aerul unui eveniment informal. Vreo șase bărbați și femei ședeau într-o grădină. Gărzile turnau apă aromată și vin cu mirodenii.

Guvernatorul era un omuleț cu o burtă respectabilă și care începuse să chelească. Își trata toți oaspeții cu politețe și amabilitate, fiind, din această cauză, inutil ca indicator al importanței persoanelor prezente. Sperase să găsească indicii în comportarea lui, urmărind cu cine anume vorbea mai mult. Dar nu-i rămăsese decât să-și dea cu presupusul.

La reuniune participa un kurtadam bătrân, cu blană încărunțită pe față, gât și spinare, care reprezenta un cartel întemeiat de breasla corăbierilor și două case de comerț locale. Un cinnai cu puțin cam prea mult fard în obraji se dovedi a fi patronul unei companii de mercenari suficient de mare ca să se poată vinde și unor regi. Stând singură sub coroana răsfirată a unui palmier, o tralgă bea apă și ronțăia creveți, ascultând tot ce se vorbea cu o concentrare care o descumpăni pe Cithrin. Toți aveau planuri și istorii, interese și slăbiciuni. Magistrul Imaniel ar fi putut trage concluzii dintr-o singură privire. Sau cel puțin ar fi făcut niște presupuneri bazându-se pe experiență. Dar Cithrin încă era cu un an prea tânără ca să-și poată revendica moștenirea. Vinul era excelent. Conversația prietenoasă și veselă. Se simțea ca și cum ar fi înotat într-un ocean cald, așteptând ceva care să se ridice la suprafață, s-o înhațe de picior și s-o tragă în adâncurile reci.

Nici faptul că toți o priveau ca pe o ciudățenie nu o ajuta să se destindă. Vocea și reprezentantul Băncii Medean, nou-venită în oraș, dând peste cap planurile tuturor. Niciunul dintre ei nu se așteptase ca ea să fie un jucător în acest joc, își zise Cithrin. Îi lipseau cunoștințele necesare pentru a înțelege intrigile politice în desfășurare în această curte, cu cintezele ei viu colorate și cu lespezile încălzite de soare, dar avea și ea propriile-i secrete. Cu cât rămânea mai mult timp un mister pentru ei, cu atât mai bine putea înțelege jocul. Îi dădu unei gărzi paharul gol și luă altul. Vinul ținea frica la distanță.

— Magistra bel Sarcour, zise guvernatorul ivindu-se lângă ea. Ați fost în Vanai, nu? Înainte de atacul anteenilor.

— Am plecat chiar înainte de asta, zise Cithrin.

— Ați fost norocoasă c-ați scăpat, zise femeia tralgă.

Vocea-i era la fel de profundă ca a lui Yardem Hane, dar îi lipsea căldura.

— Am fost, zise Cithrin, pe un ton politicos și neutru.

— Ce ziceți de soarta orașului? o întrebă guvernatorul.

Cithrin se așteptase la întrebare și avea răspunsul pregătit.

— Anteea are o lungă istorie de amestecuri armate în Orașele Libere, zise ea. Magistrul Imaniel și cu mine ne așteptam ca Vanaiul să fie ocupat cu un anotimp mai devreme decât s-a întâmplat. Că anteenii nu aveau intenția să păstreze orașul a devenit clar abia cu câteva săptămâni înaintea sosirii lor.

— Credeți că au avut de la început intenția de a distruge Vanaiul? întrebă un bărbat aflat în spatele guvernatorului.

Avea trăsăturile unui pursânge, dar o piele aurie a cărei asprime îi amintea lui Cithrin de un jasuru. Ochii îi erau de un verde surprinzător. Îl chema Qahuar Em și vorbea în numele unui grup din ținuturile nordice ale Lyoneiei, care era în parte asociație comercială, în parte trib nomad. Judecând după înfățișare, Cithrin presupuse că era pe jumătate jasuru, ceea ce nu crezuse că era posibil.

— Aveam o bănuială, îi răspunse ea.

— Dar de ce a făcut Tronul Despicat una ca asta? întrebă guvernatorul.

— Pentru că sunt o adunătură de sălbatici nordici neevoluați și setoși de sânge, spuse tralga. Abia-s mai breji decât maimuțele.

— Povestea pe care am auzit-o eu a fost că incendierea a luat pe toată lumea prin surprindere, până și pe regele Simeon, zise mercenarul cinnai. Comandantul local a tratat toată acțiunea ca pe un soi de piesă de teatru politic.

— Asta nu contrazice ideea mea despre maimuțele-înarmate-cu-săbii, zise femeia tralgă și guvernatorul chicoti.

— Nu mă miră că sunt mai multe interpretări, spuse Cithrin. Dar, dacă mă veți ierta, eu sunt mulțumită că am acționat pe baza informațiilor pe care le-am avut.

— Am auzit zvonuri potrivit cărora Komme Medean și-ar fi mutat interesul către nord și în special către Anteea, zise kurtadamul cel cărunt. Mi se pare cam straniu să-l vedem luând o poziție atât de activă în sud.

Cithrin se simți cuprinsă de îngrijorare. Dacă banca intervenea în statele din nord – Anteea, Asterilhold, Hallskar și Sarakal – era posibil ca ea să-i fi stricat jocurile înființând o filială la capătul celălalt al continentului. Nu era pregătită să discute despre asta, așadar conversația trebuia îndepărtată cât mai iute de la acest subiect. Zâmbi așa cum își imagină că ar fi făcut-o magistrul Imaniel.

— Există oare interese pur nordice? întrebă ea. Narinisle se află în nord și se pare că ne preocupă pe toți.

Atmosfera din curte păru să încremenească. Extrăsese sensul ascuns sub flecăreala lor și-l pusese pe masă. Se întrebă dacă nu cumva fusese nepoliticoasă, așa că zâmbi sorbindu-și vinul, purtându-se de parcă ar fi făcut-o intenționat. Qahuar cel pe jumătate jasuru îi zâmbi înclinând din cap, ca și cum Cithrin ar fi marcat un punct într-un joc.

— Narinisle o fi în nord, zise kurtadamul cărunt, dar problemele sunt toate în sud, nu? Regele Sephan și flota lui neoficială de pirați.

— Sunt de acord, zise cinnaiul căpitan de mercenari. Singura cale pentru a face comerțul sigur este să fie de acord cu asta și Cabralul. Și problema asta nu poate fi rezolvată numai pe apă.

Tralga scoase un mormăit și lăsă deoparte crevetele pe care-l ronțăia.

— Doar nu continui să susții că ar trebui să adunăm o forță armată pe uscat ca să protejăm corăbiile, nu? zise ea. Dacă Porte Oliva pornește un război pe uscat cu Cabralul, regina o să ne dea foc în semn de scuze față de regele

Sephan, chiar mai iute decât au ars anteenii Vanaiul. Suntem un oraș, nu un regat.

— Dacă ne jucăm bine cărțile nici nu va trebui să o folosim, zise cinnaiul zburlindu-se. Și nu-i o armată de invazie. Dar escorta care însoțește corăbiile cu mărfuri trebuie să fie capabilă să mobilizeze o forță și pe uscat. Problema piraților nu poate fi rezolvată dacă pot să se refugieze într-un golfuleț undeva și să se știe în siguranță.

Cithrin se așeză pe un scaun înalt, își înclină capul și ascultă în timp ce fațada politicoasă a celorlalți începea să se fisureze. Ca un artist care asamblează un mozaic piesă cu piesă, începu să deslușească taberele dinaintea ei și argumentele fiecăruia.

Cartelul dintre constructorii de corăbii și casele de comerț insista pentru o escortă limitată, care să nu se îndepărteze la mai mult de câteva zile de Porte Oliva. Dacă ai împrejurimile sigure, argumentau ei, și corăbiile cu mărfuri vor veni aici de bunăvoie. Avea să coste mai puțin și tarifele de deplasare puteau fi scăzute. Ascultând intervențiile bărbatului cinnai și ale femeii tralge, Cithrin deveni aproape sigură că respectivele case comerciale activau în domeniul asigurărilor. O escortă limitată lăsa o parte mare din ape neacoperită și nesigură, cu mari riscuri ca încărcătura să cadă pradă piraților sau să se piardă, așa încât beneficiul rezultat din asigurări să nu scadă.

Pe de altă parte, cinnaiul era în favoarea unei intervenții armate, pentru că oferta sa consta într-o forță armată. Dacă i-ar fi putut convinge pe ceilalți că numai o armată masivă – și în special o companie de mercenari cu săbii și arcuri – putea pune capăt pirateriei, el avea să fie în poziția de a furniza una. Firește, nimeni nu era de acord cu asta.

Argumentele tralgei se bazau pe un tratat între Birancour și Herez despre care Cithrin nu auzise. Trebuia să găsească o copie ca să înțeleagă despre ce era vorba în el, dar până și să afle un lucru pe care nu-l știuse până atunci era o victorie în sine.

În timp ce ciorovăiala continua, zâmbetele ei deveniră din ce în ce mai puțin forțate. Mintea îi dansa printre frazele folosite de fiecare dintre adversari, trăgând concluzii și făcând speculații pe care trebuia să le aprofundeze după ce serata se va fi încheiat. Cu blândețe și amabilitate, guvernatorul împiedică spiritele să se încingă atât de tare încât să se ajungă la lovituri, dar fără să facă pace. De aceea îi adunase pe toți. Așa lucra. Cithrin puse la păstrare și această informație.

După cel de-al treilea pahar de vin, se simți destul de sigură pe sine ca să-și prezinte propriile argumente.

— Îmi cer iertare, spuse ea, dar mi se pare că am făcut cu toții o fixație pe problema piraților, deși nu este singura. Mai sunt și alte necazuri care i se pot întâmpla unei corăbii cu mărfuri. Dacă am înțeles bine, trei corăbii au pierit într-o furtună acum trei ani.

— Nu, se răsti tralga.

— Acelea s-au scufundat în largul Coastei de Nord, zise kurtadamul. N-au ajuns până în Narinisle.

— Dar investiția în ele tot s-a pierdut, zise Cithrin. Preocuparea noastră este cum să protejăm comerțul? Sau doar cum să facem ca pirații să reprezinte un risc mai mic decât furtunile? După părerea mea, o forță de escortă ar trebui să fie pregătită să facă față oricărei situații de criză.

— Nu poți să formezi o escortă care să urmeze navele pretutindeni și să rezolve toate problemele, spuse cinnaiul.

— Costurile inițiale ar fi mari, spuse Cithrin, ca și cum asta ar fi fost obiecția lui. Ar cere din partea Porte Oliva un angajament suficient de lung pentru a asigura recuperarea cheltuielilor într-un termen rezonabil. Și probabil ceva cunoștințe despre porturile din nord.

Rostise toate acestea de parcă ar fi fost niște speculații întâmplătoare, într-o discuție cu prietenii. Dar toți înțeleseră ce spusese de fapt.

Banca Medean avea să protejeze corăbiile cu mărfuri din Porte Oliva până oriunde s-ar fi dus acestea și înapoi. Avea destui bani ca să poată investi aur în proiect fără să primească

nimic în schimb ani de zile. Iar banca, cu compania-mamă în Carse, avea legături cu statele din nord. Dacă era o viziune mai grandioasă decât ceea ce dorise să pună pe masă, cu atât mai bine. Ceilalți puteau să se ia la întrecere cu privire la numărul de soldați, la prețul mic oferit pentru diverse servicii mărunte, la felul în care puteau exploata anumite tratate sau acorduri comerciale. Cithrin putea spune: „Sunt câinele cel mai mare. Pot să fac ceea ce voi nu puteți."

Îi plăcea senzația.

Pentru o clipă, în curte se făcu liniște, apoi, tocmai când kurtadamul, mânios, trăgea aer în piept, vorbi semi-jasurul cu ochi verzi.

— Are dreptate, zise el.

Qahuar Em ședea lângă guvernator. În lumina care se revărsa din cerul îmbibat de albastru, pielea lui căpătase o nuanță apropiată de a bronzului, ca o statuie însuflețită. Când zâmbi, ea observă că dinții lui albi de pursânge aveau o vagă ascuțime, ca ai jasurilor.

— Glumești, zise kurtadamul descurajat.

— Poți face lucrurile numai pe jumătate, spuse el, aruncându-i o privire kurtadamului, apoi revenind la Cithrin. Dar ce i-ar putea opri pe cei din Daum să facă la fel? Sau pe cei din Upurt Marion? Pe cei din Newport și Maccia? Ai putea transforma Porte Oliva într-un loc puțin mai sigur și mai popular timp de câțiva ani, până când celelalte orașe ți-ar urma exemplul. Sau ai putea să faci o manevră decisivă, să domini comerțul din zonă și să stăpânești rutele comerciale timp de o generație. Depinde ce țeluri îți propui, presupun.

Cithrin se pomeni zâmbindu-i chiar în timp ce realiza că bărbatul spusese și mai puțin decât ea. Trebuia să fie atentă la el, își zise. Și, ca și cum i-ar fi citit gândurile, el îi zâmbi larg.

Conversația continuă preț de încă o oră, dar vântul se schimbase. Kurtadamul se rezumă la comentarii ranchiunoase, mercenarul reîncadră aspectele militare ca fiind

parte a unei strategii mai ample, iar tralga recăzu în tăcere. Curentul ascuns de mânie și suspiciune era palpabil și guvernatorul părea satisfăcut de desfășurarea lucrurilor. Când Cithrin plecă, înfășurată în șalul ei cu mărgele, își aminti cu greu că trebuia să umble ca o femeie de două ori mai vârstnică. Îi venea să pășească din gleznă.

Așteptă pe treptele cu vedere spre templul din cealaltă parte a pieței, afișând o pietate pe care n-o simțea. Soarele se coborâse spre apus, reflectându-și razele pe fațada templului și făcând piatra să strălucească. Luna răsărise deja și plutea pe cerul indigo lipsit de nori, un cerc pe jumătate alb și pe jumătate beznă. Din pricina frumuseții orașului și a cerului și, probabil, și fiindcă băuse puțin cam mult vin, era cât pe ce să-și rateze prada când trecu pe lângă ea.

— Scuză-mă, zise.

Semi-jasurul se întoarse și privi peste umăr ca și când n-ar fi recunoscut-o.

— Te numești Qahuar? întrebă Cithrin.

El îi corectă pronunția cu blândețe. Stătea cu o treaptă mai jos decât ea și capetele le erau la același nivel.

— Voiam să-ți mulțumesc că m-ai susținut, zise ea.

El zâmbi larg. Fața-i era mai lată decât păruse în curtea guvernatorului. Pielea-i părea mai puțin aspră, iar privirea mai blândă. Îi trecu prin minte că bărbatul trebuie să fi avut vârsta pe care pretindea ea că o are.

— Voiam și eu să-ți spun același lucru, spuse el. Împreună, cred că o să ne descotorosim de jucătorii mai mici. Recunosc că nu mă așteptam să concurez împotriva Băncii Medean.

— Eu nu mă așteptam să concurez deloc, spuse ea. Totuși sunt măgulită că guvernatorul s-a gândit la mine.

— Se folosește de tine ca să obțină condiții mai profitabile de la mine, spuse Qahuar. Apoi, văzându-i reacția, adăugă: Nu mă deranjează. Dacă nu merge, o să se folosească de mine ca să obțină condiții mai profitabile de la tine. Nu ajungi într-o funcție ca a lui fiind sentimental.

— Și totuși, zise Cithrin.

— Și totuși, zise Qahuar ca și cum ar fi fost de acord.

Rămaseră tăcuți o clipă. Expresia feței lui se schimbă, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Ca și cum ea l-ar fi nedumerit. Nu. Nu nedumerit. Intrigat. Apoi zâmbetul i se schimbă și Cithrin simți cum propria ei expresie devine mai caldă. Se simți încântată că acest bărbat îi era rival.

— Ai făcut jocul mai interesant, doamnă magistru. Sper să te mai întâlnesc cât de curând.

— Cred c-așa ar trebui, zise Cithrin.

Geder

Pe dealurile nesfârșite de cremene unde Sarakalul se învecina cu Keshetul printr-o graniță nemarcată, noțiunea de prinț avea altă semnificație decât cea cu care era obișnuit Geder. Un om se putea intitula prinț dacă deținea o anumită suprafață de pământ sau comanda o forță armată sau dacă era fiul ori nepotul unui prinț. Până și rasa avea prea puțină însemnătate. Prinții din Keshet puteau fi yemmu, tralgi sau jasuru și nu exista vreo barieră nici pentru celelalte rase, în aparență, chiar dacă nu și în practică.

Pursângii mai ales lipseau cu desăvârșire de pe aceste câmpii vaste și aride și Geder descoperi că micul lui grup – el, scutierul și patru oameni aflați în serviciul tatălui său – devenise fără întârziere obiectul curiozității în toate orașele și satele de la est de Sarakal. Îl strigau „prințul pursânge“ și când Geder încerca să-i corecteze se arătau nedumeriți. Să-și transpună rangul în termenii cunoscuți în Keshet ar fi fost imposibil și fără rost, așa că, atunci când curtea itinerantă a prințului Kupe rol Behur îl pofti pe Geder să beneficieze de ospitalitatea sa, acesta descoperi că era mai ușor să se pretindă mai mult sau mai puțin egalul lordului jasur cu solzi aurii.

— Nu înțeleg, prințe Geder. Ți-ai părăsit țara și poporul căutând ceva, dar nu știi ce anume sau unde se află. N-ai niciun drept asupra sa și nici nu știi dacă vreo asemenea pretenție s-ar putea ridica. Ce profit speri să obții?

— Păi nu e un proiect de genul ăsta, zise Geder întinzându-se să ia încă un cârnăcior mic și negricios de pe farfuria dintre ei.

Când Geder zărise norul de praf al curții itinerante înălțându-se deasupra orizontului ca fumul deasupra unui mare incendiu, se așteptase să fie cam ca o campanie. Își imaginase niște corturi ca acela în care dormise el pe drumul spre și dinspre Vanai și în care dormea și acum, în exilul său pașnic. Se înșelase. Nu pătrunsese într-o tabără, fie ea și una luxoasă. Era un oraș cu clădiri cu schelet de lemn, cu un templu dedicat unei divinități gemelare de care Geder nu auzise și cu o piață unde prințul dădea ospețe. Doar ierburile și tufișurile care acopereau străzile arătau că orașul nu se aflase acolo cu o zi înainte. Geder presupuse că peste o zi oraşul n-avea să mai fie în acel loc. Ca desprins dintr-o legendă, era o aşezare care exista doar o noapte, dispărând odată cu roua. Torțe pâlpâiau fumegând în bătaia vântului. Stelele își revărsau strălucirea asupra lor. Căldura verii se ridica din pământ, împrăștiindu-se în aer.

Geder vârî cârnăciorul în gură. Avea un gust sărat și bogat, lăsându-i pe limbă o aromă aproape fantomatică de zahăr și fum. Nu mai mâncase așa ceva în viața lui și l-ar fi înfulecat chiar dacă ar fi fost făcut din ochi de șopârlă și picioare de pasăre. Atât de bun era. Dintre cele șaisprezece platouri pe care sclavii le purtau în jurul mesei, acesta era preferatul său. Deși frunzele alea verzi cu pete roșii și ulei erau pe locul doi, la mică distanță.

— Nu caut ceva care să-mi aducă aur, zise el cu gura plină.

— Onoare atunci.

Geder zâmbi vinovat.

— Eseul speculativ nu-i aduce unui om o prea mare admirație. Nu printre cei din neamul meu cel puțin. Nu, mă duc pentru că am auzit că acolo a existat ceva cu multă vreme în urmă și voiam să văd ce pot afla despre asta. Să scriu ce am aflat și ce bănuiesc, astfel ca într-o zi cineva să citească și să adauge ceea ce el însuși a aflat.

„Și“, adăugă el în gând, „să stau departe de frământările din Camnipol și să găsesc un colțișor în cea mai îndepărtată margine a lumii unde necazurile să nu-mi dea de urmă.“

— Și-apoi?

Geder ridică din umeri.

— Asta-i tot, spuse el. Ce altceva să mai fie?

Prințul jasuru se încruntă, sorbi dintr-un pocal care fie fusese modelat să aducă a craniu, fie fusese confecționat dintr-unul și zâmbi larg, ațintind spre el o gheară lungă îmbrăcată în argint.

— Ești un om sfânt, zise prințul.

— Nu. Pe Zeu, nu. Nu eu.

— Un iscusit, atunci. Un filosof.

Geder fu cât pe ce să protesteze și de data asta, dar își luă seama.

— Poate că-s un filosof, zise el.

— Un om, calul lui și orizontul. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Este un proiect de natură spirituală.

Prințul își înălță brațul masiv și lătră ceva ce aducea a ordin. Cei o sută de bărbați și femei așezați la mesele lungi – cavaleri sau doar spadasini, Geder nu putea fi sigur – scoaseră un strigăt, râzând, rânjind și înghiontindu-se. După câteva momente, la marginea pieței se iviră două gărzi, ținând fiecare în mână câte un lanț de fier. Lanțurile se pierdeau în beznă, atârnând într-un fel care-l făcu pe Geder să creadă că rolul lor era mai degrabă simbolic.

Femeia care se ivi în cercul de lumină, la capătul lanțurilor, era foarte bătrână. Fruntea lată și spiralele negre de pe piele o indicau ca fiind haavirkină chiar și înainte să-și fi ridicat mâna lungă cu trei degete în semn de salut. Geder mai văzuse haavirkini când regele ales al Hallskarului trimisese ambasadori la curte, dar niciodată unul atât de vârstnic și care să emane atâta demnitate.

Femeia se apropia de prinț, cu gărzile mergând înaintea ei. Geder nu-și putea da seama după zgomotele mulțimii dacă o batjocoreau sau îi cinsteau prezența. Femeia îl privi pe Geder din cap până-n picioare, de parcă l-ar fi cântărit.

— Ea este clarvăzătoarea mea, îi zise prințul.

Apoi i se adresă femeii.

— El este oaspetele nostru. Călătorește prin Keshet într-o misiune spirituală.

— Așa-i, aprobă femeia.

Prințul zâmbi ca și cum ea i-ar fi oferit un dar. Își puse brațul pe al lui Geder cu un gest ciudat de intim.

— E a ta în noaptea asta, spuse prințul.

Geder se încruntă. Spera că nu era vorba despre o sclavă de pat, deși citise despre așa ceva în vechile istorii despre Keshet. Tuși gândindu-se cum să scape, dar clarvăzătoarea se mulțumi să-și ridice mâna. O altă servitoare veni zorită cu un scăunel de lemn și haavirkina se așeză, privind chipul lui Geder.

— Bună, îi zise Geder cu vocea nesigură.

— Te cunosc, zise ea, apoi se întoarse și scuipă pe pământ. Te-am visat o dată, când eram copilă.

— Ăăă, zise Geder. Serios?

— Este foarte pricepută, spuse prințul. Foarte înțeleaptă.

— Unchiul meu era bolnav, spuse clarvăzătoarea, dar boala lui n-avea simptome. Nici febră, nici slăbiciune, nimic, așa că nu știam cum s-o tratăm.

— Atunci de unde știi că era bolnav?

— Era un vis, îi explică ea răbdătoare. A mâncat ierburi amare ca să se vindece și după aceea până și apa pe care o bea avea gust dulce. Dar în apă nu era nimic. Dulceața era în el, și de fapt nu era dulceață. Doar că nu era amăreală. Dar n-avea puterea să vindece nimic.

Clarvăzătoarea îi luă mâna într-a ei, pipăindu-i încheieturile cu degetele ei lungi de parcă ar fi căutat ceva. Îi ridică palma la nas și i-o adulmecă. Geder simți că i se înfioară pielea și încercă să-și retragă mâna.

— O vei întâlni de trei ori, spuse ea, și de fiecare dată vei fi alt om. Și, de fiecare dată, ea îți va da ceea ce vrei. Ai întâlnit-o deja o dată.

Clarvăzătoarea își ridică sprâncenele ca și cum ar fi vrut să spună „Înțelegi?"

„Asta era despre mine?" se întrebă Geder.

— Mulțumesc, spuse el și femeia dădu din cap mai mult ca pentru sine. Lumina pâlpâitoare a torțelor făcea modelele negre de pe pielea ei să pară că se mișcă, însuflețite de o voință proprie.

— Asta a fost tot? întrebă prințul jasuru.

— Tot ce am a-i spune lui, zise cu blândețe clarvăzătoarea.

Se ridică în picioare, făcând să zornăie lanțurile ce-i prindeau gâtul.

— Noi doi vom sta de vorbă, dar mai târziu.

Făcu o plecăciune, se întoarse și se îndepărtă pășind printre tufișurile joase și prăfuite, printre mesele de lemn la care stăteau războinicii din Keshet, printre umbre. Purtătorii lanțurilor o urmau ca și cum ea ar fi fost cea care-i conducea. Liniștea era întreruptă numai de zornăitul lanțurilor și de sfârâitul torțelor aprinse. Geder crezu că întrevede surpriză, ba chiar șoc pe fețele cavalerilor, dar nu înțelegea de ce. Ceva tocmai se petrecuse, dar nu-și putea da seama ce anume.

Prințul își scărpină solzii de pe falcă și gât, în felul în care un pursânge și-ar fi scărpinat barba. Zâmbi, arătând un șir de dinți negri și ascuțiți.

— Mâncați! Cântați! ceru el, iar vocile și larma se înălțară din nou ca mai înainte.

Geder mai luă un cârnăcior și se întrebă ce îi scăpa.

În urma ospățului, Geder se alesese cu o durere de stomac. Culcat în cortul lui, ascultând vântul blând al verii prin deșert, încerca fără succes să adoarmă. Auzea sforăitul domol al scutierului, adulmeca praful fin al Keshetului, care părea capabil să pătrundă oriunde, și simțea gustul cărnii condimentate de la ospăț, dar plăcerea gustului se spulberase. Lumina lunii răzbătea pe sub marginile cortului, argintând întunericul. Se simțea agitat și toropit în același timp.

„Dulceața era în el și de fapt nu era dulceață. Doar că nu era amăreală. Dar n-avea puterea să vindece nimic."

Din tot ce-i spusese clarvăzătoarea, acestea erau cuvintele care-i dădeau târcoale, la fel de inconfortabile ca efectul condimentelor. I se părea că haavirkina vorbise despre Vanai și Camnipol. Când se gândea la asta simțea din nou rana din picior, acolo unde-l lovise săgeata. În exact același mod, cea mai mică abatere a atenției îi putea reaminti de greutatea ce-i apăsase pieptul pe lungul drum de întoarcere din Vanai. Nu-și amintea prea bine chipul mamei lui moarte, dar silueta femeii profilându-se pe fundalul flăcărilor de deasupra Vanaiului îi apărea în fața ochilor la fel de clar precum cortul în care se afla. Chiar mai clar.

Serbările și banchetele ce-l întâmpinaseră la sosirea în Camnipol trebuiau să fi gonit năluca aceea și, pentru un timp, chiar o făcuseră. Dar nu pentru totdeauna. Fusese dulce – sau așa crezuse el atunci –, dar poate că, de fapt, nu fusese. În mod clar, cât timp se petrecuse totul, se simțise minunat. Se înălțase în rang la curte. Salvase orașul de revolta mercenarilor. Și totuși iată-l din nou în exil, fugind de niște jocuri politice pe care nu le înțelegea. Și, oricât de neplăcută era senzația din stomac, tot era mai bună decât coșmarurile provocate de incendiu.

De fapt, ce se întâmplase cu Vanaiul nu era vina lui. Fusese folosit. Somnul pierdut, groaza perpetuă, bănuiala că, pe parcursul banchetelor și serbărilor în cinstea lui, Alan Klin și prietenii săi râdeau de el pe ascuns. Astea erau cicatricele lui.

Răsuci gândul pe toate părțile. Jocurile politice de care musteau Turla Regelui și Camnipolul nu erau unele în care se vârâse de bunăvoie. Ușurarea pe care o simțise întorcându-se din Vanai și descoperindu-se adorat și aprobat i se părea falsă și, în același timp, își dorea s-o simtă din nou. Îl ajutase să uite pentru un timp vocea focului. Dar la fel ca apa din visul clarvăzătoarei haavirkine, dulceața nu fusese dulceață, ci doar o eliberare de gustul amar. Și nu vindecase nimic.

Dacă ar fi putut înțelege ce se întâmplase, dacă ar fi putut vedea dincolo de joc și de jucători, ar fi știut cine era cu adevărat de vină. Și cine erau adevărații lui prieteni.

Se întoarse pe o parte, trăgându-și păturile peste el. Mirosea a praf și sudoare. Noaptea era prea caldă ca să aibă nevoie de ele, dar atingerea țesăturii îl liniștea. Suspină și stomacul îi ghiorțăi. Clarvăzătoarea haavirkină avusese dreptate în felul ei. Poate chiar era atât de înțeleaptă pe cât pretindea prințul. Geder se gândi s-o caute de dimineață și să-i mai pună întrebări. Chiar dacă ar fi fost numai superstiții fără sens, ar fi avut ceva la care să se gândească în nopțile lungi și singuratice din deşert.

Nu-și dădu seama că adormise până nu se trezi. Soarele avea strălucirea aurie a florilor sălbatice și roua trecătoare făcea aerul să pară mai rece decât era. Își trase pe el pantalonii și o tunică. Erau veşminte mai simple decât cele din noaptea trecută, dar nu mai mergea la un ospăț princiar. Și, în fond, se afla în Keshet. Standardele erau probabil altele. Clădirile de lemn încă mai erau în picioare și Geder porni către ele, plimbându-și privirea în căutarea santinelelor. Nu le zări.

Nu zări pe nimeni.

Când ajunse la clădiri și la marea piață unde cinase cu mai puțin de o zi în urmă, erau pustii. Când strigă, nu-i răspunse nimeni. Ar fi fost ca în cântecele acelea pentru copii în care toți comesenii se dovedeau, de fapt, stafii, numai că vedea urme de pași și simțea mirosul bălegarului de cal și ai cărbunilor nu tocmai stinși ițindu-se albi și roșii din vatră. Caii dispăruseră, bărbații și femeile la fel, dar căruțele rămăseseră. Vinciurile solide pe care oamenii prințului le foloseau ca să-și construiască orașele lor ad-hoc erau încă la locurile lor. Găsi până și lanțurile lungi pe care le purtase clarvăzătoarea, înfășurate pe un mosor de bronz și abandonate în praf.

Reveni la tabăra sa, unde scutierul tocmai îi pregătea un mic-dejun constând din terci de ovăz și cidru îndoit cu apă.

Geder se așeză la masa sa de campanie și privi farfuria de cositor, apoi tabăra abandonată.

— Au plecat în toiul nopții, zise Geder. Au luat tot ce-au putut căra fără să facă zgomot și au dispărut pe întuneric.

— Poate că prințul o fi fost ucis și jefuit de oamenii lui, spuse scutierul. În Keshet se mai întâmplă asemenea lucruri.

— Noroc că n-am fost prinși la mijloc, zise Geder.

Ovăzul era îndulcit cu miere. Cidrul avea ceva tărie, în ciuda apei. Scutierul așteptă în tăcere ca Geder să mănânce, în timp ce ceilalți servitori strângeau tabăra. Soarele abia se ridicase de două palme deasupra orizontului când Geder termină de mâncat. Voia să ajungă cât mai departe, urmându-și propriul său drum, departe de tabăra nefiresc de liniștită.

Se întrebă, totuși, ce altceva va fi văzut haavirkina și ce-i va fi spus prințului după plecarea oaspetelui străin.

Marcus

— Aș prefera să o înmânez direct magistrei bel Sarcour, zise bărbatul. Nu este vorba de lipsă de respect față de dumneata, domnule, dar contractele mele n-au amprenta dumitale pe ele.

Era un ins scund, al cărui cap nu ajungea mai sus de umărul lui Marcus, iar hainele îi miroseau la fel ca prăvălia sa: a santal, piper, chimion și chimen. Avea un chip îngust ca de vulpe și un zâmbet care părea fals. În încăperile de jos ale Băncii Medean din Porte Oliva se aflau Marcus, Yardem, Ahariel, kurtadamul cel îndesat, și mereu prezentul Gândac. Spadele lor puse laolaltă cântăreau probabil la fel de mult ca negustorul de mirodenii și totuși omul emana dispreț cum emană focul căldură.

— Dar dat fiind că ea nu-i aici, zise Marcus, trebuie să te mulțumești cu mine.

Negustorul de mirodenii ridică din sprâncene și buzele lui subțiri se strânseră într-o linie. Yardem tuși și Marcus simți un regret vag. Tralgul avea dreptate.

— Pe de altă parte, continuă Marcus, dacă o să ne accepți ospitalitatea pentru câteva minute, o să mă străduiesc să o găsesc.

— Așa-i mai bine, zise omul. Pot să capăt o ceașcă de ceai cât aștept?

„Aș putea să te omor cu mâinile goale“, își zise Marcus și asta fu de ajuns ca pe buze să i se ivească zâmbetul pe care-l impunea eticheta.

— Gândacule? zise Marcus. Poți să ai grijă de confortul oaspetelui nostru?

— Da, căpitane, zise micul timzinai sărind în picioare. Vreți să mă urmați, domnule?

Marcus ieși în stradă, cu Yardem urmându-l ca propria umbră. Soarele la apus era încă sus pe cer. Ghiveciul cu lalele din fața băncii era în plină floare, petale de un roșu strălucitor cu vinișoare albe.

— Tu du-te în Piața Mare, zise Yardem, și eu o să verific la tavernă.

Marcus clătină din cap și scuipă pe caldarâm.

— Dacă preferi s-o găsești tu, pot să mă duc eu în Piața Mare, zise Yardem.

— Stai aici, spuse Marcus. Mă întorc imediat.

Marcus porni pe stradă. Sudoarea i se aduna între omoplați și i se scurgea pe spinare. Un câine cu blana gălbuie îl privi cu limba scoasă din umbra unei alei, prea topit de căldură ca să latre. Străzile erau mai goale decât aveau să fie după asfințit, lumina alungându-i pe oameni la adăpost mai eficient decât întunericul. Până și vocile cerșetorilor și vânzătorilor stradali păreau toropite și fără vlagă.

Prin comparație, taverna era răcoroasă. Lumânările nu fuseseră aprinse ca să nu mai adauge nici măcar puțina lor căldură și, în ciuda luminii orbitoare de pe stradă, mesele din sala comună erau slab luminate. Marcus își miji ochii, dorindu-și ca vederea să-i fi fost mai ageră. În încăpere se aflau vreo zece oameni aparținând mai multor rase, dar niciunul nu era ea. Din spate se auzi râsul lui Cithrin. Marcus își făcu drum prin sala comună, urmând tonul familiar al vocii ei până la pânza ce asigura intimitatea meselor private.

— … ar avea ca efect recompensarea celor mai serioși dintre debitori.

— Numai până când încep să devină neserioși, zise o voce masculină, vorbind mai încet. Sistemul tău îi încurajează pe debitori să se extindă și, dacă o fac prea mult, riscurile devin din mici mari.

— Doamna magistru, zise Marcus. Aveți o clipă?

Cithrin trase pânza deoparte. După cum se așteptase Marcus, bărbatul pe jumătate jasuru era cu ea. Qahuar Em. Concurența. Pe masă, între ei, se afla o farfurie cu brânză și morcovi murați, alături de o sticlă de vin care nu mai avea mult până să se golească. Rochia de bumbac brodat a lui Cithrin îi scotea în evidență silueta, iar părul, care fusese prins la spate, i se revărsa cu o neglijență studiată pe un umăr.

— Căpitane?

Marcus făcu semn către ușa ce dădea în alee. Pe chipul lui Cithrin se citi o iritare profundă.

— Aș putea să ies, se oferi Qahuar Em.

— Nu. Mă întorc imediat, spuse Cithrin.

Marcus o urmă afară. Aleea duhnea a mâncare stricată și a urină. Cithrin își încrucișă brațele.

— Negustorul de mirodenii a venit cu comisioanele pe săptămâna asta, zise Marcus. Nu vrea să le predea altcuiva decât ție.

Încruntarea desenă linii în colțurile gurii lui Cithrin și îi trasă riduri pe frunte. Bătu darabana cu degetele pe brațe.

— Vrea să discute despre altceva, zise ea.

— Și nu cu mercenarii, zise Marcus. Cel puțin așa presupun.

Fata făcu semn că așa era, căzând pe gânduri.

În asemenea momente, când uita de sine, se schimba. Falsa maturitate pentru care o antrenaseră maestrul Kit și actorii era convingătoare, dar aceea nu era Cithrin. La fel cum nu era nici tânăra femeie șovăielnică, pendulând între nesiguranță și o exagerată încredere în sine. Când stătea ca acum, cu chipul imobil și cu mintea lucrându-i în liniște, puteai să întrevezi femeia care se ascundea în ea. Femeia care avea să devină. Marcus își mută privirea în josul aleii și-și spuse c-o făcea ca să-i acorde dreptul la intimitate.

— Ar trebui să discut cu el, spuse Cithrin. E acasă?

— Da, cu Gândacul și cu Yardem.

— Atunci ar trebui să mă grăbesc, spuse ea cu un umor ce dădea căldură cuvintelor.

— Pot să-i transmit lui Qahuar regretele tale…

— Nu, spune-i că mă întorc imediat. Nu vreau să plece în lipsa mea.

Marcus ezită, apoi făcu semn că a înțeles. Cithrin se îndepărtă pe alee, atentă pe unde călca, până ajunse la colț, păși în stradă și dispăru. Marcus mai rămase un timp în penumbra duhnitoare, apoi intră înăuntru. Semi-jasurul stătea tot la masă, mestecând gânditor un morcov murat. Dac-ar fi fost să ghicească, Marcus ar fi zis că bărbatul era cu câțiva ani mai tânăr decât el, deși sângele de jasuru făcea să fie mai greu să-i dai o vârstă. Solzii vestigiali de pe piele și ochii de un verde viu îi aminteau lui Marcus de o șopârlă.

— Doamna magistru a fost nevoită să plece pentru câteva minute. O problemă măruntă, zise Marcus. A spus că se va întoarce imediat.

— Sigur, zise Qahuar Em făcând semn către scaunul pe care stătuse Cithrin. Nu dorești s-o așteptăm împreună, căpitane Wester?

Cel mai înțelept lucru ar fi fost să plece. Marcus înclină din cap în semn de mulțumire și se așeză.

— Ești chiar acel Marcus Wester? întrebă bărbatul, făcând semn servitorului să aducă o cană cu bere.

— Cineva trebuie să fie, zise Marcus.

— Sunt onorat. Sper că nu te superi, dar mă surprinde să văd un ins cu faima ta făcând muncă de paznic, chiar și pentru Banca Medean.

— Sunt bine cunoscut numai în anumite cercuri, spuse Marcus. Dacă ies pur și simplu pe stradă, aș putea fi oricine.

— Totuși, după Wodford și Gradis m-aș fi așteptat să primești oricâți bani ai fi cerut ca șef al unei companii de mercenari.

— Nu lucrez pentru regi, spuse Marcus în timp ce servitorul așeza cana pe masă înaintea lui. Asta îmi cam reduce opțiunile. De vreme ce tot ne înțelegem atât de bine noi doi…

Qahuar îi făcu semn să continue.

— Nu știam că poți să amesteci pursângi cu jasuru, zise Marcus. Ești primul pe care-l văd.

Bărbatul își desfăcu brațele de pare-ar fi spus: „Și totuși, uite-mă aici!“

– Suntem mult mai răspândiți în Lyoneia. Și există anumite însărcinări pe care oamenii preferă să le dea mai degrabă unui om care nu are familie.

— Ah, spuse Marcus. Deci ești un catâr? Nu poți să ai copii.

— Este binecuvântarea și blestemul meu.

— Am întâlnit bărbați de soiul ăsta în nord. Se întâmplă și dacă amesteci cinnaii cu dartinaii. Am cunoscut și indivizi care doar pretindeau c-ar fi așa. Asta-i făcea să fie mai populari printre femei. Mai siguri.

— Există şi părți bune, zise Qahuar zâmbind.

Marcus se imagină întinzându-se peste masă și frângându-i gâtul. Ar fi fost dificil. Ticăloșii de jasuri erau rezistenți și pe deasupra și rapizi. Sorbi pe îndelete din bere. Avea gustul celei de la berăria cumpărată de Cithrin. În mod evident, făcuse o înțelegere cu taverna. Qahuar își înclină capul, zâmbind politicos și arătându-și dinții ascuțiți.

„Are jumătate din vârsta ta“, gândi Marcus. „E încă o copilă.“ Dar nu putea spune nici asta.

— Cum ți se pare viața în Porte Oliva? zise el în schimb.

— Îmi place locul ăsta. Mi-e dor de clanul meu, dar dacă pot să le aduc de lucru… Ei bine, merită prețul.

— Trebuie să fie un clan puternic ca să concureze cu Banca Medean. Nu-s mulți care ar face-o.

— Eu mă gândesc mai degrabă că Banca Medean concurează cu noi. O să fie o luptă plăcută. Magistra Cithrin e o femeie impresionantă.

— Așa am crezut și eu dintotdeauna, spuse Marcus.

— Lucrezi de mult cu ea?

— Ne-am cunoscut în Vanai, spuse Marcus. Am venit încoace cu ea.

— E un angajator bun?

— N-am de ce să mă plâng.

— S-a vorbit despre tine, să știi. O simplă filială bancară, chiar și una aparținând unei companii ca Banca Medean, să fie păzită de Marcus Wester? Oamenii au interpretat-o ca pe un semn că magistra Cithrin preferă o abordare mai militarizată.

— Tu ce crezi? întrebă Marcus pe un ton cât mai neutru.

— Ce cred eu? zise Qahuar rezemându-se de perete.

Se încrunta ca și cum s-ar fi gândit pentru prima oară ce părere avea despre această problemă. Ridică un deget.

— Cred că ai ales slujba asta pentru că nu te interesează să-ți faci o armată privată. Și cred că nici pe magistra Cithrin n-o interesează asta.

— Interesantă idee.

— Ești un individ valoros, căpitane Wester. Sunt mulți care o știu.

Marcus râse.

— Încerci să mă mituiești? întrebă el. Asta faci, nu? Mă întrebi dacă sunt de vânzare sau nu.

— Și ești? întrebă Qahuar fără urmă de rușine în glas.

— Nici pentru tot aurul din lume, zise Marcus.

— Înțeleg o asemenea atitudine și-o respect. Dar înțelegi că datoria mea față de clan mă obliga să încerc.

Marcus își termină dintr-o înghițitură ce mai rămăsese din bere și se ridică.

— Mai ai vreo treabă cu mine, domnule?

Qahuar făcu semn că nu.

— Sunt sincer onorat că ne-am întâlnit, căpitane Wester. Te respect și o respect pe patroana ta.

— Mă bucur s-o aud, zise Marcus și traversă încăperea comună, ca s-o aștepte pe Cithrin în stradă, la naiba cu căldura. Când apăru, pășind grăbită ca o fată de vârsta ei, Marcus îi tăie calea. Sudoarea îmbrobonise pielea fetei și îi întinsese machiajul pe care și-l aplicase la ochi și pe buze.

— S-a rezolvat, zise Cithrin. Ai făcut bine c-ai venit să mă cauți. Omul e un idiot pretențios, dar o să-mi fie foarte util.

— Curtezanul tău de colo a încercat să mă mituiască, spuse Marcus.

Cithrin se opri și, preț de mai puțin de-o bătaie de inimă, el îi putu citi mâhnirea în ochi, apoi masca reapăru la locul ei. Redeveni nu fata, nici viitoarea femeie, ci făptura de o falsă sofisticare pe care o crease maestrul Kit. Era acea Cithrin pe care Marcus o plăcea cel mai puțin.

— Firește c-a încercat să te mituiască, zise ea. Nici nu mă așteptam la altceva. Căpitane, s-ar putea să nu mă întorc acasă în noaptea asta. Dacă nu-s acolo de dimineață, nu te alarma. O să-ți trimit veste.

Putea la fel de bine să-l fi pocnit cu o cărămidă în moalele capului. Pe buze i se îngrămădiră replici ca „E adversarul tău" și „Îți interzic să te culci cu bărbatul ăla" și „Te rog, nu face asta". Dar nu reuși decât să încline din cap. Probabil Cithrin văzuse ceva în privirea sa, căci își puse mâna pe brațul lui și i-l strânse cu blândețe, înainte să intre din nou în tavernă.

Marcus porni pe stradă în direcția casei, apoi se opri, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre port. Căldura soarelui, care lenevea pe drumul către orizont, îi apăsa obrazul drept ca o mână. Lângă port, străzile deveneau mai aglomerate. Unii cetățeni începuseră să arboreze mănunchiuri de panglici atârnate la ferestre și în copaci, cu cozile fluturând în vânt ca tentaculele unei meduze. Păpușarii ambulanți ocupau colțurile străzilor și piețele publice, stând acolo chiar și când nu țineau reprezentații. Corăbiile din Narinisle puteau să se mai lase așteptate câteva săptămâni, dar lumea se pregătea deja de sărbătoare.

Portul mirosea a apă sărată și a mațe de pește. Marcus își urmă drumul printre marinari și docheri, cerșetori și gărzi, până în piața largă de dincolo de ultimul doc. La marginile pieței, două taverne și o baie publică se luptau pentru atenție cu stindarde din pânză viu colorată și femei plictisite cu prea puține haine pe ele. La capătul cel mai îndepărtat, o mulțime fermecată ședea în jurul unei scene

ambulante. Maestrul Kit purta o robă amplă, stacojie cu auriu, și o coroană de sârmă. Ținea în brațe trupul inert al lui Sandr, din coastele căruia se scurgea un firicel subțire de apă colorată în roșu.

— Cum? Cum de-am permis ca asta să se-ntâmple? O, Errison, Errison, fiul meu! Unicul meu fiu! strigă maestrul Kit, cu vocea frântă, dar având grijă să pronunțe clar toate cuvintele, apoi, cu naturalețe, începu să recite: Jur, fiule, și-ascultă vorba mea / Pe sânge de dragon și os de zeu / Și Allisor, și neamu-i vor cădea.

După ce tăcu, Kit încremeni și, o clipă mai târziu, începură să răsune aplauzele. Marcus înaintă prin mulțime în timp ce Cary și Smit urcau pe scenă, Smit într-o imitație de armură făcută din fetru și tinichea, iar Cary într-o rochie neagră, strâmtă, care fusese în mod evident croită pentru Opal. Marcus urmări ultimul act, în care ura străveche dintre două nobile case îi răpuse mai întâi pe vinovați, apoi pe nevinovați, mame ucigându-și fiicele, tați căzând victime unor otrăvuri menite fiilor și lumea, în general, prăbușindu-se în ruină, până când, în cele din urmă, maestrul Kit era singurul rămas în picioare, plângând, cu ceilalți actori zăcând în jurul lui. Când actorii se ridicară zâmbind ca să facă reverențe și să adune banii aruncați de mulțime, Marcus aproape că-și pusese din nou ordine în gânduri.

În timp ce compania demonta scena, căpitanul porni către spatele acesteia. Maestrul Kit se schimbase în hainele lui de zi cu zi și stătea rezemat de zidul dinspre mare, ștergându-și fața cu o cârpă moale. Zâmbi văzându-l pe Marcus.

— Căpitane! Mă bucur că te văd. Ce părere ai de spectacolul nostru?

— M-a convins, zise el.

— Mă bucur s-aud asta. Hornet! Fii atent la funia aia! Nu, la aia pe care calci.

Hornet se feri și maestrul Kit clătină din cap.

— Într-unele zile mă minunez că băiatul ăsta reușește să se dea jos din pat fără să-și rupă un picior.

— Cary devine din ce în ce mai bună.

— Cred că s-a mai obișnuit. Până la finalul sezonului mă aștept să stăpânească toate rolurile lui Opal. Dar încă mai sper să găsesc o fată care s-o înlocuiască pe Cary. Pot să-l îmbrac pe Smit în rochie și să-l pun să-și subțieze vocea, dar mă tem că asta ar da scenelor tragice un ton cam ușuratic.

— Și-ai avut noroc?

— Oarecum, zise Kit. Am dat peste vreo două fete care ar putea fi bune. Una e mai talentată decât cealaltă, dar minte. Am învățat că să fii un bun tovarăș de drum este mai important decât să fii un bun actor pe scenă. Arta teatrală este ceva ce cred că pot preda oricui. Să fii o persoană decentă pare o lecție mai dificilă.

Marcus se așeză, cu spatele rezemat de zid. La apus, soarele alunecase dincolo de acoperișuri, dar norii de deasupra încă mai străluceau aurii și portocalii. Kit își mai șterse o dată ochii și îndesă cârpa la centură.

— E o tavernă de cealaltă parte a zidului, spuse maestrul Kit. Putem să stăm în spate și să nu dăm un ban în nopțile în care jucăm o comedie. Acolo ne întoarcem acum, dacă vrei să vii cu noi.

— O să mă gândesc.

Maestrul Kit își încrucișă brațele. Pe chip îi apăru îngrijorarea.

— Căpitane? Sper că la bancă toate merg bine, nu? Din ce-am auzit reiese că fata noastră se descurcă.

— Da, oamenii tot vin și-i aduc banii lor, zise Marcus.

— Asta și speram cu toții, nu-i așa?

— Da.

— Și totuși?

Marcus privi cu ochii mijiți în direcția băii. Doi kurtadami țipau unul la altul gesticulând către clădire, cuvintele amestecându-li-se. O fată tralgă slăbănoagă îi privi în trecere.

— Am nevoie de un serviciu din partea ta, spuse Marcus.

— La ce te-ai gândit?

— Aș vrea să-mi spui din nou că este dreptul ei să facă greșeli. Și că n-ar trebui să oblojesc fiecare muchie ascuțită de care este în pericol să se lovească.

— Ah, zise maestrul Kit.

— Joacă pe niște mize care-i depășesc priceperea, spuse Marcus, și împotriva unor oameni cu zeci de ani de experiență în spate. Și...

— Și?

Marcus își trecu o mână prin păr.

— S-a lăsat captivată cu totul. Nici nu-și dă seama cât de mult din ea însăși a investit în acest plan. Când o să dea greș... Aș vrea să opresc totul acum. Înainte să aibă de suferit.

— Te aud spunându-mi că vrei s-o protejezi.

— Nu vreau, zise Marcus. Apoi, o clipă mai târziu, adăugă: Ba vreau. Și când vine vorba să protejez femei n-am rezultate impresionante. Așa că vreau să-mi spui că nici n-ar trebui să încerc.

— De ce nu discuți cu Yardem? Te cunoaște mai bine decât mine, presupun.

— Știu deja ce-o să spună. Știu până și pe ce ton o s-o spună. N-are sens să trec prin tot circul ăsta.

— Dar crezi că pe mine m-ai crede?

— Ești un individ convingător.

Maestrul Kit chicoti și se lăsă pe vine lângă el. Cary strigă și actorii ridicară scena pe balamalele sale, astfel încât scândurile de lemn se transformară din podeaua scenei în partea laterală a unei căruțe închise. Sandr se apucă să înhame catârii. Briza sărată se potoli pentru o clipă, apoi își schimbă direcția adiind răcoros pe obrazul lui Marcus. Pierzând lumina soarelui, norii deveniră cenușii. N-avea să mai treacă mult până când tavernele, bordelurile și băile aveau să-și atârne afară felinarele colorate, încercând să atragă banii și clienții la fel cum atrăgeau fluturii de noapte. Gărzile regale urmau să patruleze. Și Cithrin... Marcus încercă să nu se gândească ce avea să facă Cithrin.

Fără grabă, îi povesti actorului totul. Planurile de afaceri ale lui Cithrin, ambițiile ei privind banca, escorta navală,

flirtul cu rivalul pe jumătate jasuru. Maestrul Kit îl ascultă cu atenție și, când Marcus nu mai avu ce spune, strânse din buze ridicând privirile către cerul ce se întuneca.

— O să-ți spun ceea ce urmează, căpitane, pentru că eu cred că-i adevărat. Cred că Cithrin are toate instrumentele și talentele necesare ca să facă planul ăsta al ei să meargă. Dacă e atentă, dacă judecă bine lucrurile și are fie și un crâmpei de noroc, poate să facă asta.

— Poate e un cuvânt frumos. Dar crezi c-o să și reușească?

Maestrul Kit tăcu preț de patru răsuflări profunde. Când vorbi, glasul îi era melancolic.

— Probabil că nu.

CITHRIN

Cithrin stătea culcată în întuneric. Qahuar era întins lângă ea, ritmul lent al respirației sale abia auzindu-se dincolo de corul de greieri care cântau de cealaltă parte a ferestrei. Așternutul de sub ea și din jurul ei era mai mătăsos ca pielea și încă umed de sudoare.

Crezuse că prima oară trebuia să doară, dar n-o duruse. Se întrebă câte alte lucruri pe care le auzise despre sex erau la fel de greșite. Dacă ar fi avut o mamă, ar fi avut pe cine să întrebe. Totuși, pentru cineva care nu avusese idee ce face, experimentul se dovedise un succes. Qahuar fusese suficient de beat ca să renunțe la discreție și ea îl urmase. Câteva sărutări, câteva mângâieri, apoi el îi ridicase rochia, o întinsese pe pat și din clipa aceea Cithrin nu mai avusese mare lucru de făcut. Toată treaba aia cu împinsul și gâfâitul i se păruse absurdă, dar apoi se pomenise gândindu-se la el cu ceva mai multă afecțiune. Poate că legătura pe care sexul o crea între două persoane se dezvolta tocmai din această combinație de indulgență și umilință împărtășită.

Totuși, se bucura că el dormea. Acum era mai trează și, ținând cont de toate evenimentele serii și de actuala ei luciditate, nu-și făcea iluzii că va putea dormi. Dacă el ar fi fost treaz, încercând să susțină o conversație sau să facă pe gazda, situația ar fi fost stânjenitoare. Era mai bine că sforăia cu perna în brațe, permițându-i ei să gândească.

Dacă transporturile de primăvară decurseseră rapid, dacă comerțul pe ocean începuse mai devreme, dacă se întâmplaseră alte o sută de lucruri pe care nici ea, nici altcineva din oraș n-avea cum să le afle, cele dintâi nave din

Narinisle ar fi putut sosi chiar în ziua următoare. Sau ar fi putut trece săptămâni, poate chiar o lună, până când comercianții aveau să știe care le era norocul. Rapoartele căpitanilor o să conțină ultimele informații de care mai avea nevoie – activitatea piraților, starea porturilor din nord, posibilul război civil din Coasta de Nord sau noile acțiuni militare întreprinse de Anteea. La puțin timp după asta, guvernatorul o să aștepte o propunere din partea ei.

Își imagină sosirea auditorului. Poate Komme Medean în persoană. O să-l întâmpine cu un zâmbet și-o să-l conducă în camerele ei de la etaj. Sau poate la cafenea. Ar fi fost chiar mai bine. *Maestro* Asanpur, cu ochiul lui lăptos o să-l conducă spre încăperea privată și ea o să se ridice de la masă ca să-l salute. O să aibă registrele gata pregătite, conturile făcute. Și-l imagină ca pe un bătrân cu ochi aprigi și mâini palide.

El se va uita peste statele de plată, peste contracte, și expresia o să i se îmblânzească. Confuzia și mânia o să dispară, făcând loc admirației. Chiar se descurcase ea atât de bine cu banii băncii? Chiar îi salvase pe toți, câștigând încă și mai mulți pe deasupra? În întuneric, ridică din sprâncene cu nonșalanță, făcând o repetiție.

— N-a fost mare lucru, zise ea încet, dar pronunțând cuvintele.

Va scoate de sub scaun cufărul conținând raportul ei anual și contribuția față de compania-mamă. El le va examina, dând aprobator din cap. Apoi, când totul va fi lămurit, numai atunci, ea va scoate la iveală înțelegerea cu guvernatorul din Porte Oliva, înmânându-i cheile comerțului din întregul sud. Își imagină mâinile lui tremurând la vederea felului strălucit în care ea se achitase de toate. O fată metisă, fără părinți, și reușise una ca asta. „Dar numai dacă filiala mea este acceptată“, va spune ea.

— Banca din Porte Oliva este a mea, zise Cithrin, adăugând cu vocea joasă și răgușită a auditorului ei imaginar: Firește, doamnă magistru.

Zâmbi cu gura până la urechi. Era un gând plăcut. Și chiar așa, de ce nu? Ea împiedicase ca averea Vanaiului să cadă în mâinile principelui sau ale anteenilor. Ea o protejase. Odată ce demonstrase că poate conduce banca, de ce să n-o păstreze compania-mamă tot pe ea în acest post? Își merita banca și viața care venea odată cu banca. Auditorul avea să înțeleagă asta. Komme Medean avea să înțeleagă asta. Putea s-o facă.

O insectă micuță, invizibilă, i se târî pe mână și Cithrin o mătură la o parte. Rivalul și iubitul ei murmură ceva, foindu-se. Zâmbi către spatele lui adormit, cu textura lui aspră. Avea să-i pară aproape rău să-l învingă. Aproape.

Ca venind dintr-o viață anterioară, vocea ca o prăbușire de teren a lui Yardem Hane îi vorbi în memorie: „Nu există o armă naturală a femeii." Acum știa că nu era adevărat.

Bărbatul nici nu tresări când ea se strecură jos din pat. Pe întuneric, hainele ei se pierdeau în grămada de pe podeaua de cărămidă. Nu voia să riște să-l trezească, așa că, dând peste tunica lepădată de el, și-o trase pe cap. Îi ajungea până pe coapse. Era bine și-așa. Se duse în colțul încăperii, măturând podeaua cu degetele, până când găsi ce căuta: un șiret de piele și o cheie de alamă pe care Qahuar Em o purta întotdeauna la gât.

Mă rog. Aproape întotdeauna.

Podeaua se simțea rece sub tălpi, iar pașii ei erau atât de tăcuți că nu se deosebeau de liniștea din jur. Locuința se afla în apropierea portului, cu încăperi mici, dar organizate în jurul unei curți modeste cu grădină. Cei patru servitori erau jasuri de rasă pură și dintre ei numai ușierul sclav stătea la postul său toată noaptea. Qahuar Em o fi fost vocea unui mare clan din Lyoneia, dar în Porte Oliva spațiul era scump și a ocupa o casă mai luxoasă decât unii dintre nobilii locali ar fi fost genul de lăudăroșenie care i-ar fi adus deservicii. Cithrin coti în întuneric și numără trei uși pe partea stângă. Cea de-a treia ușă era din lemn de stejar cu ferecături de fier. Găsi broasca și vârî cu grijă în ea

cheia furată. Când o răsuci, clinchetul mecanismului răsună ca un strigăt în tăcerea casei. Inima ei își iuți bătăile, dar nimeni nu dădu alarma. Deschise ușa și se strecură în biroul lui Qahuar Em.

Obloanele erau trase și încuiate, dar odată ce le desfăcu, lumina lunii în ultimul pătrar se dovedi suficientă ca să deslușească în linii mari contururile obiectelor. O măsuță de scris. Un seif țintuit de podea. Un suport în formă de grătar, plin cu suluri de pergament și scrisori împăturite. O lampă acoperită, având înșirate alături pe o sfoară inele de cremene și bucăți de oțel. Cithrin scăpără cremenea lângă fitil, apoi trase și încuie cu grabă obloanele. Umbrele și contururile de mai-nainte se treziră la viață, în nuanțe de portocaliu stins și cenușiu. Seiful era încuiat și cheia de la ușa biroului nu se potrivea. Masa de scris era goală, cu excepția unei călimări cât degetul gros plină cu cerneală verde și a unei penițe de metal. Controlă pergamentele și scrisorile, trecând iute, metodic, de la una la alta, asigurându-se că păstra fiecare teanc în ordine și că le așeza exact unde fuseseră.

Era conștientă de teama care-i strângea stomacul și de bătăile iuți ale inimii, dar nu le luă în seamă. Avea să-și dea voie să simtă mai târziu, când va avea vreme. O scrisoare din partea guvernatorului, mulțumindu-i lui Qahuar pentru darul primit. Ciocolata fusese delicioasă și soția guvernatorului ținuse să-i transmită în mod special recunoștința ei. Cithrin puse scrisoarea la loc. Un sul desfăcut conținea o listă de nume și relații între câteva duzini de persoane care nu însemnau nimic pentru ea. Îl puse la loc.

Dincolo de fereastra oblonită, un sturz cântă. Cithrin își trecu mâinile prin păr. Ceva din toate astea trebuia să-i fie de vreun folos. Undeva în hârtiile astea, Qahuar trebuia să fi spus ceva care să-i dea idee despre oferta pe care avea de gând să i-o înainteze guvernatorului. Întinse mâna după altă scrisoare și brațul ei atinse lampa. Sticla și metalul se clătinară, dar le prinse. Încă o secundă și ar fi căzut. S-ar fi

spart. Ar fi dat foc camerei. Cithrin o așeză cu grijă în mijlocul mesei și continuă să caute cu mâinile tremurând.

Părură să treacă ore în șir până găsi ceea ce căuta. Un sul lung din bumbac fin. Rândurile cifrului erau atât de depărtate unul de altul, încât Qahuar putuse să scrie mesajul dedesubtul fiecăruia. Cithrin își plimbă degetele peste cuvinte. Fuseseră scrise de unul dintre bătrânii clanului și erau exact ceea ce sperase Cithrin să descopere. Puteau să contribuie cu cincisprezece corăbii. Fiecare avea să aibă un echipaj complet compus din două duzini de marinari. Continuă să citească, cu degetele foșnind ușor pe pânză. Drept compensație, aveau să ceară din partea navelor însoțite și protejate șaisprezece la sută din fiecare tranzacție, din fiecare port, sau nouăsprezece la sută dacă cereau clanului să garanteze încărcătura. Bătrânul estima investiția inițială la două mii de arginți, iar profitul clanului urma să se ridice la cinci sute după primul sezon. Acordul trebuia încheiat pe zece ani.

Magistrul Imaniel îi vorbise adesea despre uneltele memoriei. Cerneala era cea mai bună, dar să noteze cifrele și să încerce să se strecoare cu ele din casă era un risc pe care nu trebuia să și-l asume. Cincisprezece nave a câte două duzini de oameni.

— La cincisprezece ani, avusese deja două duzini de bărbați, zise Cithrin pentru sine.

Șaisprezece la sută fără garanție, nouăsprezece cu. Deci garanția făcea trei procente.

— Șaisprezece să-i țină de urât și alți trei pentru iubit.

Două mii la început, cu un profit estimat de cinci sute anual, în cadrul unui acord pe zece ani.

— A oferit două mii de sărutări, a primit înapoi cinci sute și-a murit singură după zece ani.

Mai erau și alte amănunte pe pergamentul acela – caracteristicile navelor, numele căpitanilor, drumurile pe care aveau să fie încurajați comercianții s-o apuce – și citi cât de mult putu, dar de fapt, avea ce-i trebuia.

Puse sulul de unde îl luase, apoi așeză lampa la loc și stinse flacăra. Pentru ochii ei obișnuiți cu lumina, întunericul era complet. Mirosul fitilului ars era puternic și acru. Închise ochii și, plimbându-și degetele pe perete, găsi drumul către ușă. Se strecură pe coridor, încuie ușa și, aproape plutind, reveni în dormitorul lui Qahuar. Puse cheia în colțul unde o găsise, se dezbrăcă de tunică și se strecură tăcută înapoi în pat.

Qahuar murmură ceva și își întinse un braț, cuprinzând-o de mijloc.

— Ești rece, zise el cu limba împleticindu-se.

— O să mă încălzesc imediat, zise ea, mai mult simțindu-i zâmbetul decât văzându-l.

El se lipi de ea și Cithrin încercă să se relaxeze în brațele lui. Închise ochii și în adăpostul minții ei își recită mica litanie.

„La cincisprezece ani, avusese deja două duzini de bărbați, șaisprezece să-i țină de urât și alți trei pentru iubit. A oferit două mii de sărutări, a primit înapoi cinci sute și-a murit singură după zece ani."

— Ei bine, pari cam epuizată, zise căpitanul Wester, rezemându-se de zidul clădirii, alături de ghiveciul cu lalele, pe locul unde mai înainte stătuse aprodul bătrânului agent de pariuri. Începusem să mă gândesc că va trebui să adunăm o trupă de asalt și să te recuperăm cu forța.

— Ți-am spus că n-o să mă întorc, zise Cithrin trecând pe lângă el și îndreptându-se către apartamentele ei.

El o urmă, de parcă ar fi fost invitat.

— La prânz ar trebui să te întâlnești cu femeia aia din partea breslei fabricanților de ace. Probabil este deja pe drum către cafenea. Dacă n-ai de gând să te duci îmbrăcată cu aceeași rochie…

— Nu pot să mă întâlnesc cu ea, zise Cithrin urcând scările.

Îi auzi pașii oprindu-se, apoi zorindu-se s-o ajungă. Când îi vorbi, vocea lui era atentă și politicoasă. Suna de parcă i-ar fi vorbit de la o jumătate de kilometru distanță.

— Vrei să-i oferi o explicație?

— Trimite pe cineva. Anunț-o că-s bolnavă.

— Bine.

Cithrin se așeză pe divan, încruntându-se. Brațele lui erau încrucișate pe piept, iar buzele strânse. Nu era cu mult mai bătrân decât Qahuar Em. Cithrin își scoase un pantof și-și masă piciorul. Avea talpa murdară. Rochia atârna pe ea de parcă țesătura însăși ar fi fost ostenită și transpirată.

— N-am dormit, zise ea. Oricum nu pot s-o ajut.

— Dacă zici tu, spuse el dând scurt din cap.

Se întoarse să plece și dintr-odată ea se simți năpădită de neliniște. Nu-și dăduse seama cât de tare își dorea să nu rămână singură.

— Totul a fost în regulă cât am lipsit? întrebă ea cu vocea poticnindu-se.

Wester se opri în capul scărilor.

— Foarte în regulă, zise el.

— Ești supărat pe mine, căpitane?

— Nu, spuse el. O să-i zic femeii că nu te simți bine și nu te poți întâlni cu ea. Presupun că o să-i trimiți un bilet când o să te simți mai bine?

Cithrin își scoase și celălalt pantof și făcu semn că da. Ușa se închise cu un clic în urma lui. Cithrin se întinse. Noaptea trecută fusese tot ce sperase ea, dar prima geană albăstruie a zorilor o găsise epuizată. Își simțea trupul fără vlagă și tremura, ca în acele nopți din convoi când nu reușea să adoarmă. Își spusese că zilele acelea trecuseră pentru totdeauna, dar se înșelase. Și acum, fie că recunoștea sau nu, Wester era mânios și ea era surprinsă cât de mult o durea dezaprobarea lui.

Se gândi să-l cheme înapoi și să-i explice că se lăsase sedusă cu un motiv anume. Că intrase în patul lui Qahuar Em doar ca parte dintr-o strategie. Cu cât repeta ce voia să-i

spună, cu-atât mai rău suna. De la etajul de dedesubt veneau voci. Gărzile angajate de Wester. Judecând după sunete, jucau zaruri. O durea spatele. Dedesubt, cineva scoase o exclamație de neîncredere, iar alte voci mormăiră compătimitor. Închise ochii, sperând că acum, în propriile ei camere, se putea liniști suficient cât să adoarmă. În schimb, mintea îi sărea și-i zburda din ce în ce mai iute, ca o minge rostogolindu-se în josul unui deal fără sfârșit.

Cincisprezece corăbii puteau fi împărțite în trei grupuri egale de câte cinci sau în cinci de câte trei, așa că probabil clanul lui Qahuar se aștepta ca navele comerciale să se împartă între trei porturi majore – cel mai probabil Carse, Lasport și Asinport. Dar dacă se așteptau ca rutele comerciale să treacă dincolo de Asterilhold, în Anteea, Sarakal sau Hallskar? Două duzini de oameni îmbarcați pe o corabie nu erau de neglijat, dar cum aveau să se descurce marinarii din Lyoneia în apele mai reci ale nordului? Putea să spună ea că, date fiind legăturile pe care le avea cu Carse, putea să furnizeze nave mai experimentate în apele locale? Și, dacă susținea una ca asta, avea să fie și adevărat?

Și de ce o trădase Opal? Și de ce zeul permisese ca magistrul Imaniel să moară? Și Cam? Și părinții ei? Oare o mai voia Sandr? Îi va mai fi Cary prietenă? Maestrul Kit mai era de acord cu persoana în care se transformase ea? Ce făceau alți oameni când n-aveau prieteni și iubitul lor le era, în același timp, adversar? Trebuia să existe o metodă mai bună de a acționa.

Lacrimile îi umplură ochii și i se scurseră pe obraji. Nu se simțea tristă. Abia de simțea ceva, în afară de faptul că era obosită și supărată pe sine. Avea un soi de criză și avea să aștepte să-i treacă. Jocul de zaruri se termină și două voci de bărbați începură să cânte o melodie, când împreună, când separat.

Cithrin se forță să stea în capul oaselor. Apoi în picioare. Apoi își scoase hainele purtate noaptea trecută și îmbrăcă o fustă simplă și o bluză. Își strânse părul la spate, apoi

văzu micile urme de mușcături pe care Qahuar i le lăsase pe gât și își desfăcu părul din nou. Umplu micul lighenaș de lângă pat și se spălă pe față. Fardurile pe care i le lăsase Cary erau la îndemână și se gândi să se transforme în magistra Cithrin a Băncii Medean. Se hotărî însă să n-o facă – avea și-așa prea puțină energie – și coborî.

Când deschise ușa, membrii companiei amuțiră. Cei doi pursângi se priviră unul pe altul, apoi se uitară în altă parte. Cel mai palid dintre ei roși vizibil. Kurtadamul o salută din cap.

— Ne cerem scuze, doamnă magistru, spuse el. Nu știam că sunteți aici.

Cithrin flutură din mână ca să-i alunge îngrijorarea.

— Yardem? întrebă ea.

— În camera din spate, zise kurtadamul.

Cithrin trecu printre gărzi înaintând până în spatele încăperii și apoi înăuntru, în beznă. Yardem Hane dormea pe un pat lung și jos, cu degetele împletite pe burtă. Ochii îi erau închiși, iar urechile pliate și moi. Cithrin era gata să se întoarcă, lăsând discuția pe altă dată, când el vorbi.

— Cu ce să v-ajut, doamnă?

— Ăăă. Mda. Yardem, zise ea. Îl cunoști pe căpitan mai bine ca oricine.

— Adevărat, zise tralgul, cu vocea calmă, ținând ochii în continuare închiși.

— Cred că s-ar putea să-l fi supărat, zise ea.

— N-ați fi prima, doamnă. Dacă apare o problemă, căpitanul o să vă spună.

— Bine.

— Altceva, doamnă?

Tralgul nu se mișca, mai puțin pieptul care se ridica și cobora.

— M-am culcat cu un bărbat și acum o să-i trădez încrederea, zise ea, cu o voce dură și cenușie ca granitul. Trebuie s-o fac ca să-mi păstrez banca, dar cred că mă simt vinovată.

Yardem deschise un ochi negru și blând.

— Te iert, zise tralgul.

Cithrin dădu din cap. Închise ușa după ea la plecare, apoi păși în stradă și de acolo pe scara ei privată. Vocile de dedesubt amuțiseră acum, conștiente că proprietarul casei le putea auzi. Se așeză la masa de scris, scoase registrele și începu să redacteze propunerea care avea să însemne înfrângerea lui Qahuar Em.

GEDER

Geder n-ar fi putut spune cu precizie când ieșiseră de pe drumul dragonului. La început, drumul era plin de praful și nisipul deșertului suflat de vânt, chiar și când străbătea acele popasuri supradimensionate care în Keshet treceau drept orașe. Apoi ultimul dintre marile locuri de întâlnire rămase în urmă și jadul drumului deveni mai rar, iar cafeniul pământului și galbenul cenușiu al ierbii mai des întâlnite. Apoi drumul rămase vizibil doar ca o fâșie îngustă unde tufișurile și iarba erau mai scunde, cu rădăcinile silite să se oprească la numai câteva degete de suprafață.

În cele din urmă drumul dispăru și Geder se pomeni călărind prin munții și văile de la marginea de răsărit a lumii. Copacii erau subțiri și contorsionați, cu o scoarță groasă și fibroasă ce părea să imite piatra. Noaptea, șopârle mici cu cozi de un galben strălucitor alergau pe pământ și prin corturi. Zorii găseau adesea una sau mai multe şopârle moarte în traistele cu mâncare ale cailor. Apa deveni atât de rară încât, la fiecare pârâiaș noroios, servitorii săi umpleau toate vasele cu apă și, chiar și așa, Geder vedea adesea rezerva lor scăzând sub jumătate. În fiecare noapte își auzea servitorii vorbind despre bandiți și duhuri necurate ce bântuiau pustiurile lumii. Chiar dacă nu se mai ivise niciun nou pericol, Geder nu putea să doarmă bine.

Își petrecuse cea mai mare parte din viață între granițele Anteei. A călători însemnase pentru el să parcurgă drumul de la Rivenhalm la Camnipol sau să urmeze vânătoarea de iarnă a regelui prin Kavinpol, Sevenpol și Estinport. Odată,

când era copil, fusese la Kaltfel, orașul capitală al Asterilholdului, la nunta unei rude îndepărtate. Și mersese în campanie în Vanai sub comanda lordului Ternigan și apoi a lui Alan Klin. Nu-și imaginase niciodată că va călători singur sau ca și singur pe tărâmuri atât de pustii și de izolate încât localnicii nu auziseră în viața lor de Anteea sau de Tronul Despicat. Dar când ajunse în fața câtorva colibe înghesuite în jurul unui lac îngust și parcă flămând, oamenii precauți care-l întâmpinară clătinară din cap și dădură din umeri.

Putea să le fi spus la fel de bine că venea din stele sau din străfundurile pământului. Ar fi însemnat tot atât pentru ei, ba poate chiar mai mult. Locuitorii munților erau pursângi, dar cu o piele de un măsliniu uniform, cu ochi negri și păr des și sârmos ce-i făceau să pară membrii unei singure mari familii. Câțiva, puțini, știau limbile statelor civilizate suficient cât să facă negoț cu avanposturile, dar majoritatea vorbeau o păsărească pe care Geder aproape că o putea înțelege punând laolaltă cunoștințele din anumite cărți vechi pe care le citise. Avu senzația că pătrunsese călare în umbrele trecutului.

— Sinir, zise Geder. Ăștia sunt munții Sinir?

Tânărul privi peste umăr spre bărbații care veniseră din sat și-și trecu limba peste buze.

— Nu aici, zise omul. La est.

Pe de o parte, toți cei pe care-i întâlnise în acești munți pustii și stâncoși păreau să recunoască numele atunci când erau întrebați, să știe ce însemna. Pe de altă parte, se împlineau deja două săptămâni de când munții Sinir erau încă puțin mai spre est, retrăgându-se din fața lui ca un miraj. Cărări înguste și prăfuite șerpuiau prin văi sau pe coastele abrupte și stâncoase. Erau doar cu puțin mai late decât potecile făcute de cerbi și nu o dată Geder se pomenise întrebându-se dacă nu cumva lăsase în urmă orice așezare, numai ca să descopere un alt sătuc dezolant ivindu-se de după următoarea cotitură.

— Poți să-mi arăți? întrebă Geder. Poate vreunul dintre oamenii tăi să mă ducă acolo? O să vă plătesc în monede de bronz.

Nu că bronzul ar fi avut vreun efect asupra oamenilor ăstora. Aici, monedele nu erau mai valoroase decât niște pietricele viu colorate. Mantaua lui neagră de piele ar fi fost mai utilă, dar nu voia să se despartă de ea și în plus, de când părăsise Keshetul pătrunzând în aceste teritorii fără repere, nimeni nu arătase nici cel mai vag interes față de ofertele lui. Continua să întrebe din obișnuință. Pentru că mai întrebase și înainte. Nu spera cu adevărat că ei vor accepta târgul pe care li-l oferea.

— De ce vreți să mergeți acolo? întrebă tânărul.

— Caut ceva, zise Geder. Un loc străvechi. Foarte vechi. Are de-a face cu dragonii.

Omul își linse din nou buzele, șovăi și dădu din cap.

— Știu locul de care vorbiți, spuse el. Stați aici peste noapte și pot să vă duc acolo de dimineață.

— Adevărat?

— Căutați vechiul templu, da? Unde trăiesc oamenii sfinți?

Geder se lăsă pe spate. Era pentru prima oară când auzea despre un templu sau despre niște preoți și inima i-o luă la goană. În câteva eseuri despre căderea Imperiului dragonilor existau povești sau referiri la cuiburi de dragoni dormitând, scufundați într-un somn neîntrerupt, ascunși în colțuri îndepărtate ale lumii. Aici se putea afla o ascunzătoare plină cu cărți, pergamente, legende și tradiții. Dacă-i putea convinge pe preoți să-l lase să citească aceste cărți sau să cumpere copii ale lor... Încercă să se gândească ce putea oferi în schimb.

— Prințe!

— Ce? zise Geder. A, da! Da, vechiul templu. Acolo vreau să merg. Trebuie să așteptăm până dimineață? Aș vrea să plec chiar acum.

— De dimineață, domnule, zise tânărul. O să stați cu noi în noaptea asta.

În sat erau vreo douăzeci de colibe de lemn una lângă alta pe un strat de cenușă. În acea sărăcie uscată și tăcută trăiau probabil vreo sută de oameni. În înălțimi, șoimii planau țipând, descriind spirale către soare. Geder își puse scutierul să-i instaleze cortul pe malul lacului, imediat în afara satului, și stabili ca fiecare dintre servitori să stea de veghe o parte din noapte. Nu că cinci servitori ar fi fost de ajuns ca să-l apere dacă localnicii s-ar fi întors împotriva lui, dar dacă un avertisment era singurul lui avantaj, tot era mai bine decât nimic.

La apus, o bătrână veni în tabăra lui cu o farfurie de terci de rădăcini cu câteva bucăți de carne. Geder îi mulțumi, îi dădu câteva dintre monedele de aramă care-i mai rămăseseră, apoi îngropă mâncarea fără să ia nici măcar o înghițitură. Căldura zilei se revărsa din pământ și răcoarea nopții venea dinspre apă. Geder se lungi pe pat cu mintea perfect trează și fără astâmpăr. Groaza aceea lentă în timp ce aștepta să-i vină somnul devenise cea mai grea parte din zi. Mâncarea proastă, monotonia ucigătoare a drumului, singurătatea profundă, toate îl puneau la grea încercare, da, dar în momentele acelea de liniște dintre clipa când se așeza în pat și uitarea somnului, toate lucrurile de care fugea păreau să-l prindă din urmă.

Își imagină ce se întâmpla în Camnipol. Conspirația din spatele tentativei de lovitură de stat fusese probabil stârpită din rădăcini, iar organizatorii spânzurați în plină stradă. Asta era de sperat. Sau poate că apăruse un alt val de mercenari și măcelărise jumătate dintre membrii curții regale. Se întrebă dacă tatăl lui Jorey Kalliam îi dăduse fiului său același sfat pe care Geder îl urmase. În ce parte a lumii pornise Jorey dacă voia să evite perioada de tranziție?

Geder își imagină cum ar fi fost să se întoarcă acasă și să găsească un regat complet schimbat. Dacă mercenarii plătiți de Asterilhold erau doar o primă lovitură în cadrul

unei invazii în toată regula? Când Geder avea s-o pornească spre casă, era posibil să nu mai existe Anteea, Tronul Despicat sau Rivenhalm. Tatăl lui poate era mort chiar în această clipă.

Sau poate Klin și ai lui reintraseră în grațiile regelui. Geder se imagină intrând călare prin poarta de est numai ca să dea ochii cu gărzile pregătite să-l aresteze și să-l arunce în temnița publică. Stătea pe o platformă, privind o mare de chipuri arse și scorojite – Vanaiul, mort din ordinul său – înainte să-și dea seama că, în sfârșit, aluneca într-un vis.

De dimineață, visele se destrămară și servitorii săi îi aduseră o mână de mere uscate și o cană de tablă cu apă. La capătul cărării se adunase o mână de oameni. În spatele lor era o cotigă joasă, încărcată cu coșuri cu fasole uscată și cu trei capre proaspăt tăiate. Păreau să fie ofrande pentru templu. Cel mai vârstnic dintre bărbați bătu sonor din palme, iar ceilalți apucară niște funii groase și începură să tragă cotiga prin stratul subțire de praf. Geder îi urmă pe cal. Era singurul călare din tot grupul.

Poteca pe care o urmau șerpuia printre dealuri, cocoțându-se pe muchiile colinelor și pe stânci. Stânca se schimba, devenind mai zimțată și mai ascuțită, de parcă secolele de eroziune n-ar fi reușit s-o îmblânzească. Geder se pomeni făcând speculații cu privire la posibila legătură dintre acest peisaj și drumurile dragonului. Oare teritoriul acesta fusese înzestrat cu aceeași rezistență? Asta făcea munții Sinir atât de diferiți de cei din jur?

Unele stânci semănau ciudat de tare cu ceva făcut de mâna omului. Aveau curbe dulci, aproape grațioase și locuri unde pietrele păreau să se îmbine unele într-altele ca oasele. Într-una dintre poienile pe care le străbătură, o serie de terase curbate erau marcate de borduri dintr-o piatră palidă, poroasă, care nu semăna nici cu stâncile deșertului arid cu care Geder se obișnuise, nici cu noua geografie neregulată. Părea că un uriaș murise pe aceste meleaguri, iar

coastele-i zăceau de-a lungul ținutului. Geder își ridică privirea și zări craniul.

Numai fruntea aceea vastă era lungă cât calul lui. Ar fi putut să se ghemuiască în interiorul orbitelor goale. Botul se pierdea în pământ, de parcă dragonul mort s-ar fi adăpat chiar din glie și cinci dinți, fiecare lung cât o spadă, încă mai răsăreau din maxilar. Secolele de soare necruțător albiseră osul, dar vântul, nisipul și ploaia nu-l erodaseră. Geder își opri calul, cu gura căscată. Sătenii continuară să târască cotiga, vorbind între ei și trecând un burduf de apă din mână în mână. Geder descălecă și se îndreptă către craniu. Ezită, apoi întinse mâna și atinse osul de dragon încălzit de soare. Cadavrul lui zăcea acolo de câteva mii de ani. De dinainte să înceapă istoria omenirii.

— Prințe! îl strigă tânărul sătean. Veniți! Veniți!

Tremurând, Geder se urcă înapoi în șa și porni la trap.

Soarele nu înaintase mai mult de o palmă când grupul coti pentru ultima oară, ocolind o aglomerare înaltă de bolovani, fiecare de dimensiunile unei corăbii cu pânze, și templul le apăru înaintea ochilor. Săpate în piatra muntelui, găurile întunecate ale ușilor și ferestrelor vegheau asupra peisajului. Pentru o clipă, Geder avu senzația că era privit de un unic ochi imens de insectă. Un zid la fel de înalt ca fortificațiile Camnipolului marca sfârșitul potecii. Statui înalte, copleșitoare, înfățișând siluete ce vor fi fost cândva umane, erau cioplite în piatră de-a lungul zidului ca niște santinele, cu trăsăturile erodate reduse la niște noduri și cioturi, iar deasupra tuturor se înălța un dragon imens, cu aripile desfăcute. Stindarde mari fluturau în vânt, câte unul pentru fiecare dintre cele treisprezece statui. Fiecare avea un fundal de altă culoare – albastru, verde, galben, portocaliu, roșu, maro, negru, treisprezece culori distincte – și, în centru, un cerc alb brăzdat de patru linii ce-l împărțeau în opt secțiuni.

Semnul său era cel al punctelor cardinale și intercardinale, indicând cele opt direcții ale lumii în care nicio minciună nu se

putea ascunde. Semnul Slujitorului cel Drept. Lui Geder îi dădură lacrimile și se simți năpădit de un sentiment vecin cu ușurarea. Triumf poate. Ăsta era locul. Îl găsise.

Se apropiară și, cu cât le luă mai mult, cu atât avu Geder timp să înțeleagă dimensiunile năucitoare ale locului. În zidul din față se afla o poartă imensă din fier, impunătoare și intimidantă. Deasupra ei, într-un scris necizelat, erau săpate cuvintele *Khinir Kicgnam Bat*, fiecare literă mare cât un stat de om. Geder le privi cu ochii mijiți, chinuindu-se să le traducă deși era pe jumătate amețit de bucurie.

„Supus nu înseamnă înfrânt."

Sătenii își opriră cotiga la cincizeci de metri de marile porți de fier. Geder observă că pe o secțiune a porții era montat un mecanism complex, compus din roți ce se răsuceau. Dinții întrepătrunși zăngăniră o singură dată, se mișcară și secțiunea se trase în lături ca o cortină. Șase oameni ieșiră, îndreptându-se către ei. Trăsăturile lor erau aceleași ca ale sătenilor, deși aveau fețe mai pline și părul netezit cu ulei. Purtau sutane negre încinse la mijloc cu lanțuri și sandale înfășurate pe glezne. Sătenii îngenunchează. Geder se înclină, dar nu descălecă. Sub el, calul se foi neliniștit.

Preoții se uitară unii la alții, apoi se întoarseră către tânărul care conducea grupul.

— Cine este acesta? întrebă cel mai vârstnic dintre preoți.

— Un străin, zise tânărul. A venit și a întrebat de Sinir. Vi l-am adus, așa cum ne-a spus Kleron.

Geder își imboldi calul să înainteze. Măreția locului făcuse animalul cam nervos, dar îl ținu bine în frâu. Preotul mai vârstnic păși către el.

— Cine ești? îl întrebă.

— Geder Palliako, fiul vicontelui Palliako din Rivenhalm.

— N-am auzit de locul ăsta.

— Sunt supusul regelui Simeon din Anteea, zise Geder. Văzând că preotul nu spune nimic, adăugă:

— Anteea este un regat foarte important. Un imperiu, de fapt. Centrul culturii și puterii pursângilor.

— De ce ai venit?

— Păi, zise Geder, e o poveste lungă. Am fost în Vanai. Ăsta este unul dintre Orașele Libere, sau mai degrabă a fost, că acum s-a zis cu el. Dar acolo am dat peste niște cărți și în ele se vorbea despre un... Ăăă... Îi ziceau Slujitorul cel Drept sau Sinir Kushku și se crede că a fost creat de dragonul Morade în vremea prăbușirii imperiului, și m-am gândit că, dacă aș putea folosi diferitele descrieri ale locului unde se afla în raport cu datele la care au fost scrise relatările, aș putea să-l... găsesc.

Preotul îl privi încruntat.

— Ai auzit de Slujitorul cel Drept? întrebă Geder. Din întâmplare?

Se întrebă ce avea să facă dacă omul ar fi spus că nu. Nu se simțea în stare să se întoarcă. Nu după ce văzuse acest loc.

— Noi suntem slujitorii Slujitorului, spuse bărbatul cu vocea vibrându-i de mândrie și certitudine.

— Excelent! Asta și speram! Pot să...

Cuvintele lui Geder năvăliră toate odată și se văzu silit să se oprească, să tușească și să se adune.

— Speram, dacă aveți arhive... Sau dacă aș putea sta de vorbă cu voi. Speram să aflu mai multe.

— O să aștepți aici, zise preotul.

Geder făcu semn că da, dar bărbatul deja îi întorsese spatele. Preoții traseră cotiga înăuntru prin deschizătura din poarta de fier, iar sătenii primiră în schimb una asemănătoare. Sub ochii lui Geder, preoții dispărură în templul lor, iar ceilalți bărbați îi făcură cu mâna zâmbind și porniră pe cărare către casă. Geder rămase pe loc, prins între dorința de a vedea templul de dincolo de zid și teama de a rămâne singur și de a nu mai găsi drumul înapoi prin munți. Mecanismul din poartă se roti și se închise. Cotiga trasă de funii dispăru după cotitură. Geder rămase călare, încercând să nu se uite la cei cinci servitori pe care-i târâse după el de-a lungul lumii cunoscute până în pustietatea asta. În depărtate, un șoim țipă.

— Să așezăm tabăra, stăpâne? întrebă scutierul său.

Se lăsă noaptea. Geder stătea în cortul lui, ai cărui pereți parcă murmurau în bătaia brizei. În fața măsuței, la lumina unei singure lumânări, citi cărțile pe care le citise deja de peste zece ori, urmărind cuvintele fără să le înțeleagă.

Dezamăgirea, respingerea, mânia se adunau în sufletul lui, însoțite de certitudinea că preoții nu vor ieși afară. Fusese lăsat la ușă ca un cerșetor, până când avea să priceapă aluzia și să plece cu coada între picioare. Înapoi în Camnipol, înapoi în Anteea, înapoi la toate lucrurile de care fugise.

Ajunsese la capătul călătoriei. Nu mai putea născoci vreun motiv să continue. Traversase două țări, munți și deșerturi, numai pentru ca, la finalul călătoriei, să fie ignorat. Dădu pagina, neștiind ce conținea și fără să se sinchisească prea tare. Se imagină acasă, povestindu-și aventurile. Clarvăzătoarea jasuru, scheletul de dragon, templul misterios. „Și-apoi?“, aveau să întrebe ei. „Ce s-a mai întâmplat, lord Palliako?“

Și el avea să mintă. Avea să le spună despre preoții degenerați și despre cultul lor demn de milă, o formă lipsită de conținut. Avea să scrie eseuri despre orice perversiuni i-ar fi trecut prin minte, punându-le pe seama celor din templu. Dacă n-ar fi fost el, Geder Palliako, locul ăsta ar fi fost uitat de istorie. Dacă ei considerau potrivit să-l trateze astfel, avea să aibă grijă ca ei să rămână în amintire cum socotea el de cuviință.

Iar preoții n-aveau să știe și n-avea să le pese, așa că unde era plăcerea? La venirea zorilor, o să ceară să fie strâns cortul și să înceapă călătoria înapoi. Poate că într-unul dintre orașele din Keshet putea găsi un negustor care să accepte o scrisoare de credit, ca să-și poată cumpăra ceva provizii. Sau putea să se oprească în sat și să spună că preoții porunciseră să-i dea lui toate caprele. Asta aproape că merita să facă.

— Stăpâne! Lord Palliako!

Geder ieșise din cort aproape înainte să audă cuvintele. Scutierul arăta cu degetul către poarta întunecată de fier.

Mica ușă laterală era în continuare închisă, dar o umbră mai adâncă, o dâră de întuneric, se ivise între două panouri masive.

Un bărbat ieși afară și se îndreptă către ei. Apoi alți doi, purtând săbii în spate. Geder își flutură și el sabia și doi servitori se grăbiră să aprindă torțele. Cel dintâi bărbat era uriaș, lat în șolduri și în umeri. Nu mai avea păr, iar creștetul îi strălucea sub razele lunii. În lumina torțelor, sutana lui părea neagră, deși de fapt ar fi putut să aibă orice altă culoare închisă. Gărzile care-l urmau purtau sutane ca ale preoților, dar dintr-un material mai fin, și săbii cu teci și mânere de un verde scânteietor.

— Ești prințul Palliako, care a venit să afle despre Sinir Kushku? întrebă bărbatul cel solid.

Deși vorbea cu blândețe, glasul lui avea în el forța tunetului. Auzindu-l, Geder își simți sângele înghețând în vene.

— Da.

— Ce oferi în schimb?

„N-am nimic“, își zise Geder. „O căruță și niște servitori. Mi-am cheltuit aproape toți arginții pe drum încoace și, oricum, ce-ai putea tu să cumperi cu ei? Nu-i ca și cum v-ați duce la târg…“

— Vești? întrebă Geder. Pot să vă dau vești despre lume. Dat fiind că sunteți atât de… izolați.

— Îi dorești răul zeiței?

— Nici vorbă, zise Geder surprins de întrebare.

Nicio carte pe care-o citise nu pomenea de vreo zeiță.

Bărbatul solid tăcu, privind pentru o clipă înăuntrul propriei minți. Apoi dădu aprobator din cap.

— Atunci urmează-mă, prințe, și hai să vorbim despre lumea ta.

Dawson

Vară la Osterling Fells. Dawson se trezea odată cu soarele și își petrecea zilele călărind pe pământurile sale și ocupându-se de problemele pe care treburile de iarnă și intrigile din primăvară le lăsaseră neterminate. Canalele ce irigau câmpiile din sud trebuiau reparate. Unul dintre satele din vest arsese la sfârșitul primăverii și Dawson se ocupă de reclădirea acestuia. Doi bărbați fuseseră prinși punând capcane pentru cerbi în pădurile sale și asistă la spânzurarea lor. Oriunde se ducea, șerbii săi îi acordau onoruri și el le accepta ca pe ceva ce i se cuvenea.

Pe marginea drumurilor, iarba creștea mai înaltă. Copacii își răsfirau frunzele late care fremătau verzi și argintii în bătaia soarelui și a vântului. Două zile de la est la vest și patru de la nord la sud, cu cărări muntoase pe care să vâneze, patul lui în care să doarmă și cerul deasupra lui ca un castron de un albastru perfect. Dawson Kalliam cu greu își putea imagina o închisoare mai luxoasă unde să-și irosească săptămânile în care regatul se prăbușea.

Conacul său zumzăia de activitate. Bărbații și femeile de pe moșie nu erau obișnuiți cu prezența stăpânului pe parcursul lungilor zile de vară, la fel cum nu fuseseră obișnuiți cu lipsa lui în acele luni de iarnă neocupate de vânătoarea regală. Dawson simți greutatea judecății lor. Toți știau că fusese exilat preț de un anotimp și fără îndoială că grajdurile și dependințele servitorilor zumzăiau de povești, speculații și bârfe.

N-avea sens să le poarte pică pentru asta, cum nu avea sens să se mânie pe greieri din cauza cântecului lor. Erau

oameni simpli, inferiori. Nu înțelegeau nimic dacă nu le dădeai mură în gură. Dawson n-avea de ce să acorde mai multă atenție părerilor acestora despre superiorii lor decât ar fi acordat unei picături de ploaie sau unei crenguțe.

Pe de altă parte, din partea lui Canl Daskellin se aștepta la mai mult.

— Altă scrisoare, dragă? întrebă Clara văzându-l cum măsura cu pasul încăperea largă.

— Nu-mi spune absolut nimic. Ascult-aici, zise Dawson, fluturând paginile.

Găsi pasajul.

— „Starea de sănătate a Maiestății Sale rămâne proastă. Medicii se tem că șocul revoltei mercenarilor încă-l mai apasă, dar se așteaptă ca starea sa să se îmbunătățească semnificativ până în iarnă." Sau asta. „Lordul Maas este foarte agresiv în apărarea bunului renume al lordului Issandrian și profită cât poate de faptul că a scăpat de exil." E toată așa. Numai provocări și aluzii.

Clara își lăsă broderia deoparte. Căldura după-amiezii îi îmbrobonise cu sudoare fruntea și buza de sus și o șuviță de păr îi scăpase din pieptănătură. Rochia ei era dintr-o țesătură subțire, de vară, care nu-i ascundea deloc forma trupului, mai puțin ferm decât al unei tinere femei, dar mai împăcat cu sine. În lumina aurie care se revărsa prin ferestre, era frumoasă.

— La ce te așteptai, iubirea mea? întrebă ea. La afirmații directe și fără înconjur?

— Putea la fel de bine să nu fi scris, zise Dawson.

— Știi și tu că nu-i adevărat, dragul meu, zise Clara. Canl poate nu-ți dă toate detaliile de la curte, dar până și faptul că-ți scrie înseamnă ceva. Poți întotdeauna să-ți faci o părere despre cineva după persoanele cu care întreține corespondență. Ai vești de la Jorey?

Dawson se așeză pe divan în fața ei. În celălalt capăt al încăperii, o slujnică tânără se ivi în prag, văzu că stăpânul și stăpâna se aflau în încăpere și se retrase.

— Mi-a scris acum zece zile, zise Dawson. Spune că toți cei de la curte merg pe vârfuri și vorbesc în șoaptă. Nimeni nu crede că s-a terminat. Simeon trebuia să anunțe cine va fi tutorele prințului Aster de ziua lui, dar a amânat momentul deja de trei ori.

— De ce face asta? întrebă Clara.

— Din același motiv pentru care m-a exilat *pe mine* pentru trădarea lui Issandrian, zise Dawson. Se teme că, dacă ne favorizează pe noi, ceilalți vor trece la acțiuni armate. Dacă îi favorizează pe ei, atunci o vom face noi. Și, cu Canl la conducere, n-aș putea spune că regele greșește gândind așa.

— Aș putea să mă duc s-o întreb pe Phelia, spuse Clara. Soțul ei a fost pus cam în aceeași situație cum e Canl, nu? Și n-am mai văzut-o pe Phelia de secole. Mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu ea.

— Nici vorbă. Să te trimit singură în Camnipol? Și încă la Feldin Maas? N-ar fi sigur. Ți-o interzic!

— N-aș fi singură. Jorey ar fi acolo și l-aș lua pe Vincen Coe să mă apere.

— Nu.

— Dawson. Dragul meu, zise Clara și vocea ei căpătă o duritate pe care arareori i-o auzise. Te-am lăsat să mă oprești când erau mercenari străini pe străzi, dar asta a trecut. Și, dacă nu întinde nimeni o mână, ruptura n-o să se vindece niciodată. Simeon n-o poate face, sărăcuțul, pentru că nu e genul de lucru care poate fi poruncit. Tu și Feldin nu puteți pentru că sunteți bărbați și nu știți cum. Lucrurile se petrec în felul următor: voi vă scoateți săbiile, iar noi dezbatem cine a avut cea mai frumoasă rochie la bal până când voi le vârâți din nou în teacă. Numai pentru că nu-ți place ție ideea, nu înseamnă că e dificil.

— Am trecut dincolo de punctul ăsta, zise Dawson.

Clara ridică o sprânceană. Liniștea dură trei bătăi de inimă. Patru.

— Trebuie să-ți mobilizezi o armată, așadar? întrebă ea.

— E interzis. Face parte din termenii exilului meu.

— Bine, atunci, zise Clara reluându-și broderia. O să-i scriu Pheliei în seara asta și-o să-i dau de înțeles că aș fi deschisă la o invitație.

— Clara…

— Ai dreptate. Nici prin gând nu mi-ar trece să plec fără escortă. Vorbești tu cu Vincen Coe sau vorbesc eu?

Mânia care-l cuprinse pe Dawson îl surprinse până și pe el. Se ridică în picioare, azvârlind pe podea scrisoarea de la Canl Daskellin. Își dorea nespus de mult să poată apuca o carte, un bibelou sau un scaun și să le arunce în curte prin fereastră. Ochii Clarei erau aplecați asupra broderiei, a strălucirii subțiri a acului împungând pânza, trăgând ața, împungând, trăgând. Își ținea buzele strânse.

— Simeon e și regele meu, zise ea. Nu ești singurul cu sânge nobil din casa asta.

— O să discut eu cu el, mormăi Dawson parcă smulgându-și cuvintele din gâtlejul încleștat.

— Îmi pare rău, dragă. Ce-ai zis?

— Coe. O să vorbesc cu el. Dar dacă nu merge cu tine, nu te duci.

Clara zâmbi.

— Când ieși, trimite-mi camerista, dragă. O să-i cer să-mi aducă tocul.

Dependințele vânătorilor se aflau în afara marilor ziduri de granit și jad ale proprietății. O clădire lungă, joasă, cu acoperișul de paie fixat cu funii lungi din piele împletită, îngreunate cu cranii și oase de la vânatul doborât. În curte era iarbă pe unde nu fusese strivită de cizmele bărbaților și baloți de fân folosiți pentru trasul cu arcul. Aerul duhnea a rahat de câine de la cuștile învecinate și un copac imens şi umbros se înălța într-o parte, acoperit de o ninsoare de flori văratice.

Sunetul vocilor îl călăuzi pe Dawson în spatele clădirii. Cinci dintre vânătorii lui stăteau în jurul unei mese improvizate dintr-un vechi ciot de copac, pe care se aflau brânză și pâine. Bărbații erau tineri, îmbrăcați numai în pantaloni

din cauza căldurii. Pentru o clipă, Dawson simți o nostalgie profundă. Odinioară fusese și el ca ei. Puternic, sigur pe trupul lui, în stare să se scufunde complet în bucuria oferită de o zi frumoasă. Și când era așa, Simeon fusese alături de el. Trecerea anilor îi afectase pe amândoi.

Unul dintre vânători îl zări și sări în picioare, salutându-l. Imediat, ceilalți îi urmară exemplul. Vincen Coe stătea mai în spate, cu un ochi umflat și învinețit. Dawson se apropie, ignorându-i pe toți cu excepția bărbatului rănit.

— Coe, zise el. Hai cu mine.

— Da, stăpâne, spuse vânătorul și se grăbi să i se alăture.

Dawson mergea zorit pe cărarea largă ce ducea dinspre conac spre iazul aflat la nord. Umbra turnurilor spiralate vărga pământul.

— Ce-ai pățit? întrebă Dawson. Arăți de parcă ai fi încercat să prinzi o piatră cu genele.

— Nimic important, stăpâne.

— Spune-mi.

— Am băut cu toții cam mult noaptea trecură, stăpâne. Unul dintre băieții noi s-a înveselit cam prea tare și a... făcut o aluzie pe care am găsit-o jignitoare. A repetat-o și m-am văzut silit să-l corectez.

— Te-a făcut invertit?

— Nu, stăpâne.

— Dar cum?

Primăvara, înainte de deschiderea sezonului la curte, lacul era limpede ca apa de izvor. Toamna, la revenirea lui Dawson, putea fi întunecat aproape de culoarea ceaiului. Arareori îl văzuse în toiul verii, când verdele apei, împrumutând imaginea reflectată a copacilor, îl transforma în smarald. Vreo câteva rațe pluteau pe apă și în urma lor rămâneau unde. Dawson se opri pe margine, unde iarba mai păstra umezeala noroiului de sub ea. Tăcerea stânjenită a lui Vincen Coe devenea mai interesantă cu fiecare clipă.

— Pot să-i întreb pe ceilalți, zise Dawson. O să-mi spună ei dacă tu nu vrei.

Vincen privi peste apă, spre munții din depărtare.

— A pus sub semnul întrebării onoarea lui lady Kalliam, stăpâne. Și a făcut niște speculații care…

— Ah, exclamă Dawson.

O mânie aprigă îi încleștă gâtlejul.

— Mai e aici?

— Nu, stăpâne. Frații lui l-au cărat înapoi în sat încă de noaptea trecută.

— L-au cărat?

— Când am terminat cu el nu mai era în stare să meargă, domnule.

Dawson chicoti. Musculițe dansau pe deasupra apei de la picioarele lui.

— Vrea să se întoarcă la Camnipol, zise Dawson. I-a intrat în cap că poate face pace cu Maas.

Tânărul vânător înclină din cap, dar nu spuse nimic.

— Vorbește, zise Dawson.

— Cu voia voastră, stăpâne. Nu-i o idee bună. Cel mai greu e să faci prima vărsare de sânge, iar asta s-a petrecut deja. Acum o să fie mai ușor.

— Știu, dar ea e hotărâtă.

— Trimiteți-mă pe mine în locul ei.

— Te trimit și pe tine cu ea, zise Dawson. Jorey este încă în oraș. Poate să-ți spună mai bine cum stau lucrurile. Ai vegheat asupra mea când au început toate astea. Acum vreau să veghezi asupra ei.

Cei doi rămaseră în tăcere. Din spatele lor se auzeau voci. Îngrijitorul câinilor țipa la ucenicul lui. Râsetele hăitașilor. Toate păreau să vină din altă lume. Una aflată în trecutul nu prea îndepărtat, când lucrurile fuseseră mai bune, mai sigure și încă în ordine.

— Nimeni n-o să se atingă de ea, stăpâne, zise Vincen Coe. Nu atâta timp cât trăiesc eu.

La trei zile după ce Clara plecă în trăsura deschisă care-i adusese, cu Vincen Coe călărind în urma ei, un oaspete deloc bine-venit își făcu apariția.

Căldura zilei îl alungase pe Dawson din conac în grădina de iarnă. În afara sezonului său, grădina arăta banal. Florile care în ultimele zile ale anului aveau să poarte muguri aurii și stacojii arătau acum ca niște buruieni rezistente. Trei dintre câini zăceau gâfâind de căldură, cu ochii închiși și cu limbile trandafirii atârnând. Sera era deschisă. Închisă, ar fi fost mai fierbinte ca un cuptor. Grădina dormea, așteptând să-i vină vremea, iar când avea să vină, urma să se transforme.

Până atunci Clara se va fi întors. Desigur, mai fusese despărțit de ea și altă dată. Avusese treburi la curte și mai fusese și vânătoarea. Ea avea propriul ei cerc de oameni și grija gospodăriei. Dar acum, când ea fusese cea care plecase, lăsându-l în urmă, îi era mai greu să îndure singurătatea cu seninătate. Se trezea dimineața întrebându-se unde era. Se ducea noaptea la culcare dorindu-și ca ea să apară pe ușa dormitorului, cu știri și informații și chiar mici bârfe nevinovate. Între aceste două momente ale zilei, încerca să nu se gândească la ea sau la Feldin Maas sau la posibilitatea ca ea să fie folosită împotriva lui.

— Lord Kalliam.

Servitoarea era o tânără dartinae aflată de puțin timp în slujba lui. Ochii îi străluceau în felul caracteristic rasei ei.

— Ce-i?

— A sosit un bărbat care cere să-i acordați o audiență, stăpâne. Paerin Clark.

— Nu-l cunosc, zise Dawson, dar după o clipă îşi aminti cine era.

Era bancherul palid, agentul Coastei de Nord, cel care-l îmbrobodise pe Canl Daskellin. Dawson se ridică. La picioarele lui, câinii se sculară privind de la el la slujnică și înapoi și scheunând ușor.

— E singur?

Ochii fetei se măriră de o neliniște subită.

— Are o suită, stăpâne. Un vizitiu și un valet. Și cred că și un secretar.

— Unde-i acum?

— În sala mică, stăpâne.

— Spune-i că o să-l primesc într-un moment, zise Dawson. Adu-i bere și pâine, poftește-i oamenii în sala servitorilor și cheamă-mi gărzile.

Când ușile sălii mici se deschiseră, bărbatul palid își înălță privirile și, la intrarea lui Dawson, se ridică în picioare. Faptul că Dawson avea în spate patru spadasini în armuri de piele nu-i provocă nici măcar o ridicare din sprânceană. Pâinea de pe farfuria din fața lui purta urma unei singure mușcături, iar pocalul de cositor plin cu bere putea nici să nu fi fost atins.

— Baroane Osterling, zise bancherul făcând o plecăciune. Vă mulțumesc că m-ați primit. Îmi cer scuze că am sosit nepoftit.

— Îi faci comisioanele lui Canl Daskellin sau ți le face el pe-ale tale?

— Eu i le fac pe-ale lui. Situația de la curte este delicată. Voia să fiți informat, dar nu are încredere în curieri și sunt anumite lucruri pe care oricum nu le-ar fi scris cu propria mână.

— Așa că le trimite prin maestrul păpușar din Coasta de Nord?

Bancherul făcu o pauză. O vagă urmă de culoare îi apăru în obraji și pe buze i se ivi obișnuitul său zâmbet politicos.

— Excelență, nu doresc să vă insult, dar sunt câteva lucruri pe care ar fi mai bine să le lămurim. Sunt supusul Coastei de Nord, dar nu sunt un membru al curții și nu sunt aici în serviciul regelui meu. Reprezint Banca Medean și-atât.

— Un iscusit fără țară atunci. Și mai rău.

— Îmi cer iertare, Excelență, zise bancherul. Văd că nu sunt bine-venit. Vă rog să-mi scuzați intruziunea.

Paerin Clark se înclină adânc și porni către ușă, luând cu el și veștile din Camnipol. „Doar pentru că nu-ți place un lucru, nu înseamnă că e dificil", îi rosti în minte vocea Clarei.

— Așteaptă, spuse Dawson și trase adânc aer în piept. Cine poartă cea mai frumoasă rochie la balul ăla de trei ori blestemat?

— Poftim?

— Ai venit aici pentru un motiv anume, zise Dawson. Nu fi atât de laș încât să dai bir cu fugiții imediat ce latră cineva la tine. Ia loc. Spune-mi ce ai de spus.

Paerin Clark se întoarse și se așeză. Ochii îi păreau mai întunecați acum, iar fața la fel de inexpresivă ca a unui jucător de cărți.

— N-am nimic cu tine, spuse Dawson, așezându-se de cealaltă parte a mesei și rupând o bucată de pâine. Nu ca persoană. Îmi displace ceea ce ești.

— Sunt omul pe care-l trimite Komme Medean când e vreo problemă, zise Paerin Clark. Nici mai mult, nici mai puțin.

— Ești un agent al haosului, zise Dawson cu blândețe, încercând să-și îndulcească vorbele. Ești un om care-i transformă pe bogați în săraci și pe săraci în bogați. Rangul și ordinea socială nu înseamnă nimic pentru cei ca tine, în timp ce pentru cei ca mine ele sunt totul. Nu pe tine te resping. Ci numai ceea ce reprezinți.

Bancherul își cuprinse un genunchi cu degetele încrucișate.

— Vreți să ascultați veștile pe care le aduc, Excelență? În ciuda a ceea ce credeți că reprezint?

— Da.

Preț de aproape o oră, bancherul vorbi cu voce joasă, înfățișând în toate detaliile alunecarea de teren care avea loc în Camnipol. După cum bănuise Dawson, reținerea lui Simeon de a-și plasa fiul sub tutela vreuneia dintre casele nobile era provocată de teama de a nu face valuri. Respectul față de domnia lui se diminua în ambele tabere. Daskellin și aliații care-i mai rămăseseră îi ofereau cât sprijin puteau, dar chiar și în rândurile celor loiali creștea nemulțumirea. Issandrian și Klin rămâneau exilați, dar Feldin Maas umbla

peste tot prin oraș. Ai fi zis că nu dormea niciodată și, oriunde se ducea, spunea aceeași poveste: atacul luptătorilor fusese regizat ca să-l arunce în dizgrație pe Curtin Issandrian, pentru ca prințul să nu fie trimis în casa acestuia. Sugera că apariția exact la timp a soldaților din Vanai făcea parte dintr-o piesă de teatru mai vastă.

— Pusă la cale de mine, spuse Dawson.

— Nu singur, dar da.

— Minciuni de la un capăt la altul, zise Dawson.

— Nu toată lumea îl crede. Dar unii da.

Dawson își frecă fruntea cu palma. Afară, ziua se îngâna cu noaptea, făcând lumina soarelui să se înroșească. Totul era exact cum bănuise. Și Clara o să nimerească în toiul furtunii. Speranța pe care i-o oferise la plecare păruse riscantă în acel moment. Acum, după aceste vești, părea pur și simplu naivă. Și-ar fi dat o mână ca bancherul să fi venit cu o săptămână mai devreme. Acum era prea târziu. Era ca și cum ar fi dorit ca piatra aruncată să i se întoarcă singură în mână.

— Simeon? întrebă Dawson. E bine?

— Timpurile grele și-au pus amprenta asupra lui, zise Paerin Clark. Și asupra fiului său, cred.

— Cred că nu moartea este cea care ne ucide, ci frica, spuse Dawson. Și Asterilholdul?

— Sursele mele îmi spun că Maas ține legătura cu câteva persoane importante de la curtea regală. Au fost făcute împrumuturi în aur și promisiuni de sprijin.

— Își strânge o armată.

— Așa-i.

— Și Canl?

— Încearcă și el.

— În cât timp se va ajunge la război deschis?

— Nimeni nu poate ști asta, excelență. Dacă sunteți atent și norocos, poate niciodată.

— Nu cred că-i așa, zise Dawson. Avem Asterilholdul pe de o parte și pe tine de cealaltă.

— Nu, Excelență, zise bancherul, nu mă aveți. Știm amândoi că am venit aici sperând la anumite avantaje, dar un război civil în Anteea nu ne-ar aduce niciun profit. Dacă se ajunge la asta, nu vom susține nicio tabără. Am făcut tot ce mi-a stat în putință aici. Nu mă întorc în Camnipol.

Dawson se îndreptă de spate. Bancherul zâmbea și expresia de pe chipul lui aducea suspect de tare a compătimire.

— L-ai abandonat pe Daskellin? Acum?

— Anteea este unul dintre marile regate ale lumii, spuse Paerin Clark, dar patronul meu își joacă partidele pe table mult mai vaste. Vă doresc tot norocul din lume, dar Anteea vă aparține vouă, s-o pierdeți sau s-o câștigați. Nu mie. Eu o să plec spre sud.

— Spre sud? Ce poate fi mai important în sud decât aici?

— În Porte Oliva s-a ivit o neregulă care necesită atenția mea.

Cithrin

Cithrin stătea pe dig. Orașul se întindea în spatele ei, iar vastitatea albastră a mării și a cerului i se deschidea înainte. Acolo unde apele pale și puțin adânci ale golfului căpătau albastrul adâncimilor se aflau cinci corăbii. Catargele înalte păreau niște copaci răsăriți din apă. Velele strânse îngroșau vergile. Bărcile mici și puțin adânci ale flotei de pescuit se grăbeau înspre port sau se dădeau din cale, în timp ce zeci de bărci-pilot se luau la întrecere ca să ajungă cele dintâi la corăbii și să aibă onoarea de a le conduce.

Corăbiile cu mărfuri din Narinisle veniseră. Cinci nave, sosind împreună și arborând stindardele din Birancour și Porte Oliva. La plecare fuseseră șapte. Se putea ca celelalte două să fi fost despărțite de restul flotei de furtună sau din propria alegere sau împrăștiate în urma unui atac. Puteau să ajungă a doua zi sau în următoarea săptămână sau niciodată. Pe docurile de dedesubt, negustorii, agonizând între speranță și spaimă, așteptau ca navele să se apropie ca să le poată identifica. Și-apoi, odată ce corăbiile trăseseră fiecare în docul ei, cei mai norocoși dintre finanțatori aveau să urce la bord, să compare contractele și foile de expediție și să descopere dacă profitul era sau nu asigurat. Ghinioniștii aveau să aștepte la docuri sau în crâșmele din port, trăgându-i de limbă pe marinari ca să afle vești.

Și apoi, odată ce căpitanii navelor vor fi dat socoteală finanțatorilor, odată ce muncitorii începeau lunga trudă pe care-o presupunea transportul mărfii de pe corăbii în magazii, odată ce nebunia comerțului și a bunurilor și a schimbului acestora pe bani avea să străbată Porte Oliva

ca vântul pe suprafața unei ape, urmau să înceapă pregătirile pentru călătoria din anul următor. Șantierele navale aveau să facă reparații. Noii finanțatori aveau să ofere contracte și condiții căpitanilor. Iar Idderigo Bellind Siden, Prim-Guvernatorul orașului Porte Oliva, avea să se consulte cu căpitanii și cu capii breslelor și avea să accepte cu amabilitate propunerea de a transforma orașul pentru o generație de-acum încolo dintr-un port ca multe altele în însăşi inima comerțului.

Și în mâna ei, scrisă cu cerneală verde pe o hârtie fină ca smântâna, era scrisoarea care-i interzicea să fie parte din toate acestea. O deschise și o studie din nou. Era cifrată, firește, dar își petrecuse destulă vreme printre cărțile și documentele magistrului Imaniel ca s-o poată citi cu aceeași ușurință ca și cum ar fi fost scrisă normal.

„Doamna magistru Cithrin bel Sarcour, veți înceta de îndată orice negocieri și operațiuni purtate în numele nostru. Paerin Clark, senior auditor și reprezentant al băncii centrale, va sosi cât mai iute cu putință. Până atunci, nu se vor întocmi sau accepta niciun fel de contracte, depozite sau împrumuturi. Dispoziția nu este negociabilă."

Era semnată de Komme Medean în persoană, cu scrisul neregulat și tremurat al bătrânului afectat de gută. N-o arătase nimănui. În cele opt zile de când o primise, se răzvrătise împotriva ordinului. Era primul din partea băncii centrale și era exact ceea ce se așteptase. Auditorul avea să vină, așa cum plănuise ea de la început. Avea să recupereze fondurile băncii, pierdute după căderea Vanaiului. Era sfârșitul fanteziilor ei în care păstra banca sau o putea manevra așa cum urmau să facă bărcile-pilot cu corăbiile de mărfuri. Avea să fie din nou ea însăși. Nu Tag căruțașul, nu o contrabandistă ascunzându-se în umbră și nu magistra Cithrin. Numai că avea să fie ea însăși fără Besel, fără Cam și fără magistrul Imaniel. Și fără Vanai.

Ceea ce, cu tot respectul, prefera să nu se întâmple.

Cu o răsuflare prea ușoară ca să se poată numi suspin, rupse hârtia. Apoi o rupse din nou și din nou și din nou. Când o făcu bucățele la fel de mici ca numerele și simbolurile cifrului, le aruncă peste marginea zidului și le privi plutind și răsucindu-se.

Pe apă, bărcile-pilot se îngrămădeau în jurul corăbiilor cu mărfuri. Își imagină vocile oamenilor strigând către căpitani și pe ale căpitanilor strigând ca răspuns. Sub ochii ei, cea dintâi dintre corăbii își începu ultima și cea mai scurtă bucată a călătoriei ei anuale. Cithrin se întoarse și reveni la bancă. Ușa din față era deschisă lăsând înăuntru briza. La intrarea ei, Gândacul sări în sus de parcă l-ar fi prins făcând cine știe ce. În spatele lui, Yardem se întinse și scoase un căscat enorm.

— Unde ai fost? o întrebă căpitanul Wester.

— Am privit sosirea corăbiilor cu mărfuri, ca mai toată lumea din oraș, zise ea.

Se simțea inexplicabil de ușoară. Aproape amețită.

— Mda, păi cafegiul tău a trimis până la ora asta trei oameni ca să întrebe de tine. Au venit aici să te caute.

— Și ce le-ai spus?

— Că ești ocupată, dar că mă aștept să revii la cafenea după prânz, zise Wester. Am mințit?

— Tu? Niciodată, zise ea și râse văzându-i expresia bănuitoare.

În ciuda căldurii, Cithrin se duse la întâlnirea de la palatul guvernatorului purtând o rochie de un albastru închis, cu guler înalt și mâneci lungi. Părul îi era strâns într-o tocă moale și prins cu o agrafă din argint și lapislazuli, una dintre ultimele bijuterii rămase din recolta adusă din Vanai. Ținuta ar fi fost mai potrivită pentru o zi răcoroasă de toamnă și făcea sudoarea să i se scurgă pe spinare, dar gândul de a purta ceva mai decoltat în prezența lui Qahuar Em i se păruse inconfortabil. Și, firește, nu s-ar fi cuvenit să poarte colierul sau broșa pe care i le oferise el.

Când Qahuar o salută, pe coridorul care ducea către apartamentele personale ale guvernatorului, plecăciunea lui era una oficială. Numai zâmbetul lui și veselia din ochii întunecați făceau aluzie la nopțile pe care le petrecuseră împreună. Purta o tunică de culoarea nisipului cu nasturi de email negru până la gât și ea se pomeni gândindu-se la forma trupului de dedesubt. Se întrebă ce avea să se întâmple cu legătura lor acum, când urmau să nu mai fie rivali. Slujnica, o cinnaie cu păr deschis la culoare, se înclină când intrară.

O singură masă acoperită de pete de cerneală domina încăperea, iar în spatele ei un șir de ferestre dădeau către ramurile unui copac. Freamătul lor conferea camerei o nemeritată impresie de umbră și răcoare. Mercenarul cinnai se ridică în picioare la intrarea lui Cithrin și se așeză din nou odată cu ea. Femeia tralgă și reprezentantul caselor de comerț nu participau.

— Un an bun, zise cinnaiul. Ați fost să vedeți corăbiile, doamnă magistru?

— N-am avut ocazia, răspunse Cithrin. Am avut un program foarte încărcat.

— Ar trebui să vă faceți timp. Anul ăsta au adus lăzi pline cu cele mai fascinante flecuștețe. Niște globuri mici de sticlă colorată care cântă când le freci. Foarte drăguțe. Am cumpărat trei pentru nepoata mea.

— Sper că lumea te-a tratat cu blândețe, domnule, spuse Qahuar Em. Vocea-i era aproape mușcătoare. „Ce motive are să fie furios?“ se întrebă ea.

— Destul de bine, zise cinnaiul ignorându-i tonul. Chiar cum nu se poate mai bine, mulțumesc de întrebare.

Ușa dinspre cameră se deschise și intră guvernatorul. Fața lui rotundă era acoperită de sudoare, dar veselă. Când dădură să se ridice în picioare, le făcu semn să rămână așezați.

— Nu e nevoie să ne formalizăm, zise el așezându-se pe scaunul său. Pot să vă ofer ceva de băut?

Qahuar Em clătină din cap și o clipă mai târziu mercenarul cinnai făcu la fel, de parcă ar fi așteptat mai întâi să vadă ce avea Qahuar de gând. Cithrin, alarmată, simți o gheară strângându-i stomacul. Se petrecea ceva și ea nu înțelegea ce.

— Vă mulțumesc că ați venit, zise guvernatorul. Apreciez foarte mult munca pe care o faceți cu toții și devotamentul vostru față de Porte Oliva, de mine și de regină. Sunt încântat că minți excelente ca ale domniilor voastre se preocupă de bunăstarea orașului. Asta este întotdeauna partea cea mai dificilă, nu? Luarea deciziei.

Suspinul lui melancolic lăsa se înțeleagă că omul se distra de minune. Cithrin îi răspunse printr-un zâmbet reținut. Qahuar îi ocolea privirea.

— Am parcurs cu foarte mare atenție propunerile, spuse guvernatorul. Am convingerea că fiecare dintre ele ar fi oferit o cale excelentă către prosperitatea orașului. Dar cred că flexibilitatea unui contract pe cinci ani, precum cel oferit de domnii aici de față, ne-ar servi mai bine decât cei opt ani pe care-i solicită Banca Medean.

Cithrin simți că nu mai are aer. În ciuda căldurii, o răceală îi cuprinse gâtul și pieptul. Oferta lui Qahuar Em nu fusese pe cinci ani. Fusese pe zece.

— Opt ani înseamnă un interval destul de lung, zise mercenarul cinnai dând aprobator din cap. Expresia gravă îi ascundea prost încântarea.

— Având în vedere acest lucru, precum și taxele anuale ușor mai mari, continuă guvernatorul, mă văd silit, cu regret, să refuz propunerea dumneavoastră, doamnă magistru Cithrin.

— Înțeleg, zise Cithrin ca și cum ar fi vorbit altcineva. Acum că s-au stabilit lucrurile, pot să știu ce rate a oferit maestrul Em?

— O, este un parteneriat, spuse cinnaiul. Nu doar clanul lui, știți? Lucrăm împreună, eu și el.

— Nu cred că-i nevoie să intrăm în detalii, zise Qahuar Em, evitând în continuare s-o privească.

Încercarea lui de a o cruța de alte umilințe era mai rea decât lăudăroșenia mercenarului.

— Nu-i ca și cum nu se va afla, zise guvernatorul. Din politețe și respect față de doamna magistru, pot spune că taxele cerute sunt de zece la sută fără garanție sau paisprezece cu.

Numerele erau greșite. Trebuia să fie greșite. Trebuia să fie vorba de șaisprezece și nouăsprezece la sută, nu de zece și paisprezece. Oferta pe care o găsise în biroul lui Qahuar Em fusese o capcană și Cithrin căzuse în ea.

— Vă mulțumesc, domnule guvernator, zise Cithrin înclinând din cap. Compania fondatoare va aprecia sinceritatea dumneavoastră.

— Sper că nu vor fi resentimente, spuse guvernatorul. Banca Medean este nou-venită în orașul nostru, dar este deja foarte respectată.

— Desigur, zise Cithrin.

Dat fiind golul pe care-l simțea în piept, fu surprinsă că vocea ei nu avea ecou. Nu era posibil să i se întâmple una ca asta.

— Vă mulțumesc pentru că ați avut amabilitatea de a ne întâlni. Dar presupun, domnilor, că aveți de discutat amănuntele.

Toți se ridicară în picioare odată cu ea, iar guvernatorul îi luă mâna cu degetele lui unsuroase și-și apăsă buzele pe ea. Ea își păstră pe chip un zâmbet amuzat și obișnuit cu înfrângerea, o mască a persoanei care voia să fi fost. Îi făcu o reverență mercenarului cinnai, apoi lui Qahuar Em. Golul dinăuntrul ei dispăru și în locul lui înflori durerea.

Pășind cu grijă, ieși din încăpere, coborî scările și traversă holul ce ducea spre ieșirea dinspre piață. Cerul era de un alb opalescent, iar briza pe obrazul ei era fierbinte ca o respirație. Sudoarea îi umezea subțiorile, spatele, picioarele. Rămase locului câteva minute, năucă, împietrită. N-ar

fi trebuit să fie aici. Trebuia să se întoarcă înăuntru. Erau detalii de discutat, contracte de semnat de față cu martori. Marele proiect trebuia început. N-ar fi trebuit să fie aici, afară. Ar fi trebuit să fie înăuntru.

Primul suspin o asaltă ca un acces de vomă: subit, instinctiv, violent. „Nu aici“, își zise. „Zeule, dacă e să se întâmple, nu mă lăsa să plâng aici, în văzul întregului oraș.“ Porni cu pași largi, grăbiți, cu coapsele forțând materialul rochiei. Ajunse în labirintul străzilor. Găsi o alee, îi urmă cotiturile până într-un colț umbrit și acolo se ghemui pe pavajul mizerabil. Acum nu-și mai putu opri suspinele, așa că își apăsă gura pe un braț ca să le împiedice să se audă.

Pierduse. Își făcuse atâtea speranțe și planuri și pierduse. Dăduseră altcuiva contractul ei și ea nu era altceva decât o târfă, o corcitură proastă și urâtă care plângea până nu mai avea lacrimi pe o alee dosnică. Cum de-și imaginase că putea câștiga? Cum de crezuse una ca asta?

Când plânsul i se mai potoli, se ridică din nou. Își șterse cu mâneca lacrimile și nasul, își curăță murdăria de pe rochie și porni către casă. Umilința i se cocoță pe umeri și prinse a-i șușoti la ureche. Cât de multe le povestise Qahuar partenerilor lui? Se lăudase că-i desfăcuse picioarele? Probabil în clipa când ea intrase în încăpere bătrânul mercenar cinnai cunoștea deja din descriere fiecare parte a trupului ei. Qahuar știuse tot ce făcuse ea chiar înaintea ei, ba mai mult, pusese la cale totul. Își prevenise oare servitorii să nu se amestece pe parcursul incursiunii ei nocturne în biroul lui? O urmăriseră ascunși în umbră, râzând de idioata care se credea tare deșteaptă?

Ajunsă la bancă, auzi vocile gărzilor prin ușă – Marcus, Yardem și femeia kurtadam nou angajată – nici mânioase, nici vesele. Lalelele se legănau în vânt, cu petalele răsfirate și sfâșiate, culoarea înnegrindu-se la bază. Voia să intre, dar mâna refuză să se întindă spre clanță. Stătu preț de ceea ce i se păru a fi ore, dorindu-și să intre și să se alăture celor care aduceau cel mai mult cu o familie, cu niște prieteni sau

cu dragostea. Angajații ei. Voia ca Yardem Hane să iasă și s-o găsească. Să apară Cary, pășind de-a lungul străzii. Să se ridice Opal din mormântul ei de pe fundul oceanului și s-o gâtuie pe loc.

Cithrin se duse la etaj. Își scoase rochia și se așeză pe pat numai în cămașă. Transpirația nu voia să se usuce și s-o răcorească.

Pierduse. Chiar și acum tot nu înțelegea. Nu-i venea să creadă. Pierduse. Nu mai plângea. Durerea dispăruse, deși avea senzația că doar se odihnea, dormind ca o panteră după o vânătoare. Avea să revină. Deocamdată nu simțea nimic. Se simțea moartă.

Pierduse. Și auditorul venea.

Soarele parcurse drumul obișnuit pe cer. Cithrin rămase așezată. Zgomotele străzii se schimbară, traficul amorțit de căldură al zilei făcând loc vocilor mai vesele și mai energice ale serii. Simțea nevoia să urineze, dar amână momentul. I se părea imposibil să mai aibă vreo urmă de umezeală în trup după ce se scăldase în sudoare și lacrimi. Și totuși trupul ei își vedea de treabă, indiferent dacă ea era sau nu de acord. Când nevoia deveni prea presantă ca s-o mai ignore, găsi oala de noapte și o folosi. Odată ce se urni i se păru mai ușor să continue să se miște. Își scoase cămașa și-o lăsă grămadă pe podea, apoi găsi o rochie ușoară, brodată, atrăgătoare în primul rând prin faptul că îi picase deja în mână. O trase peste cap și coborî în stradă fără să se deranjeze să încuie ușa.

Taverna avea toate obloanele date de perete ca să lase înăuntru briza mării. Nu aprinseseră nici lumânări, nici felinare, ca să nu mai adauge nici măcar puțina lor căldură, așa că, în ciuda luminii soarelui, încăperile erau întunecoase. Slujnica era una pe care o recunoștea, cu o față lată și păr întunecat ca noaptea trecându-i până dincolo de umeri. Un cățeluș țopăia agitat pe lângă gleznele fetei. Cithrin se îndreptă către masa din spate, masa ei. Cineva stătea acolo, pe jumătate ascuns de pânza aspră.

Qahuar Em.

Cithrin se sili să înainteze. Se așeză în fața lui. Un oblon desprins se lovi de două ori de cadru, apoi amuți. Expresia bărbatului era blândă și stânjenită. Pe masă era un pocal cu bere pe jumătate gol.

— Bună seara.

Ea nu-i răspunse. Qahuar scoase un țâțâit.

— Speram c-o să-mi dai voie să-ți ofer o cină și o sticlă de vin. Și scuzele mele. N-a fost frumos din partea guvernatorului să te anunțe așa.

— Nu vreau nimic de la tine, zise ea.

— Cithrin!

— Nu vreau să te mai văd sau să te mai aud în viața mea, spuse ea cu răceală, rostind apăsat fiecare cuvânt. Și dacă te mai apropii de mine o să-i cer căpitanului gărzilor mele să te ucidă! Și-o va face!

Chipul lui Qahuar se înăspri.

— Înțeleg. Trebuie să recunosc, doamnă magistru, că sunt dezamăgit. Mă așteptam la mai mult din partea ta.

— *Tu* te așteptai la mai mult din partea *mea*?!

— Da. Nu mi-am imaginat că ești soiul de femeie care face crize de nervi. Dar în mod evident m-am înșelat. Îți amintesc că tu mi te-ai băgat în pat. Tu ești cea care s-a furișat prin casa mea. E meschin din partea ta să mă învinovățești că am anticipat asta.

„Nu știi despre ce era vorba“, își zise Cithrin. „Nu știi ce-a însemnat pentru mine. O să-mi ia banca.“

Qahuar se ridică și puse trei monede pe masă ca plată pentru consumație. Lumina cădea pe pielea lui aspră, făcându-l să pară mai bătrân. Vara aceasta era cel de-al optsprezecelea solstițiu al ei. Pentru el era al treizeci și cincilea.

— Suntem oameni de afaceri, doamnă magistru, zise el. Îmi cer scuze că veștile au fost neplăcute pentru tine, dar nu pot să regret că o să le prezint acest acord bătrânilor clanului meu. Îți doresc o seară mai plăcută de-acum încolo.

Împinse bancheta şi se auzi hârșâitul lemnului frecându-se de piatră și o ocoli.

— Qahuar, spuse ea brusc.

El se opri. Cithrin își adună puterile. Cuvintele erau grele ca plumbul, aproape prea greu de rostit.

— Îmi pare rău că te-am trădat, spuse ea. C-am încercat să te trădez.

— Să nu-ți pară, zise el. Ăsta-i jocul pe care-l jucăm.

Ceva mai târziu, slujnica tavernei veni să ia banii și pocalul cu băutură lăsat de Qahuar. Cithrin își ridică privirea.

— Doriți ca de obicei?

Cithrin clătină din cap. Își simțea tot trupul, de la gât la pântece, tare ca piatra. Își ridică mâna și constată surprinsă că încă mai purta toca moale. Și-o scoase, își desfăcu părul și ridică acul de păr din argint și lapislazuli. În penumbră, acesta părea să emane o lumină proprie. Slujnica îl privi fermecată.

— E foarte frumos, zise ea.

— Ia-l, zise Cithrin. Adu-mi cât crezi că face.

— Doamnă magistru?

— Vin tare. Bere țărănească. Nu-mi pasă. Doar adu-mi de băut.

Geder

Marele preot – Basrahip sau poate Basrahipul, era greu de spus – se lăsă pe spătarul scaunului din piele și fier. Își frecă fruntea cu degetele groase și puternice. În jurul lor, lumânările pâlpâiau și sfârâiau și fumul lor umplea încăperea cu miros de grăsime arsă. Geder își linse buzele.

— Primul meu tutore era tralg, zise el.

Basrahip își strânse buzele, îl examină pe Geder și clătină din capul lui enorm. „Nu." Geder își înăbuși încântarea și făcu o nouă încercare.

— Am învățat să înot în mare.

Capul masiv se clătină încet. „Nu."

— Când eram copil am avut un câine preferat. Un ogar de vânătoare pe nume Mo.

Zâmbetul marelui preot era radios. Dinții îi păreau nefiresc de albi. Își aținti un deget gros către Geder.

— Da, zise el.

Geder bătu din palme râzând. Nu era prima demonstrație pe care i-o făcea marele preot, dar era o sursă de uimire de fiecare dată. Indiferent care era minciuna, indiferent pe ce ton o spunea Geder, care-i era poziția trupului sau cât de tare vorbea, bărbatul masiv știa când mințea și când spunea adevărul. Nu greșea niciodată.

— Și chiar există o zeiță care te ajută să faci asta? întrebă Geder. Pentru că n-am citit nicăieri despre ea. Se presupune că Slujitorul cel Drept a fost creat de Morade, asemenea celor treisprezece rase și a drumurilor dragonului.

— Nu. Noi ne aflăm aici dinaintea dragonilor. Când marea plasă a fost țesută și stelele prinse-n ea, zeița era de

față. Sinir Kushku este darul ei către cei credincioși. Când a venit marea prăbușire, dragonii se temeau de imensa ei putere. S-au încăierat între ei, fiecare dorindu-și pentru sine prietenia și protecția lui Sinir Kushku. Marele Morade s-a prefăcut că vrea o alianță, dar zeița a știut când a pătruns trădarea în inima lui. Ne-a călăuzit aici, unde puteam fi în siguranță, departe de lume și de convulsiile ei, ca să așteptăm vremea reîntoarcerii noastre.

— N-am citit nicăieri așa ceva, zise Geder.

— Nu mă crezi? întrebă Basrahip cu vocea lui joasă și blândă în care se simțea acea pulsație stranie ce părea să-i moduleze întotdeauna spusele.

— Ba da, ba da, zise Geder. Sunt uluit! O eră întreagă de dinaintea dragonilor? E ceva despre care n-a scris nimeni. Nu din câte am citit eu.

Dincolo de micuța încăpere de piatră stelele scânteiau pe cer, iar luna în creștere lumina cascada de bolovani. În întuneric, Geder aproape că își putea imagina marele dragon de deasupra zidului templului mișcându-se, întorcând capul. Greierii verzui și stranii de care era plin templul cântau într-un cor asurzitor. Geder își cuprinse genunchii cu brațele, zâmbind cu gura până la urechi.

— Nu pot să-ți spun cât sunt de fericit c-am dat peste locul ăsta, spuse el.

— Ești un om însemnat al unei mari națiuni, spuse marele preot. Mă bucur că ai bătut atâta cale ca să găsești umilul nostru templu.

Geder flutură din mână stânjenit. Îi luase o bună parte din zi ca să explice că, deși el aparținea nobilimii, în locul de unde venea el „prinț" era un titlu special și nu se folosea cu atâta ușurință. Își petrecuse o mare parte din viață spunându-i-se „lord" și „stăpâne" și, deși însemna același lucru, formula „un om însemnat al unei mari națiuni" îl făcea să se simtă intimidat.

Basrahip se ridică și se întinse în timp ce în depărtare o voce lansa chemarea la rugăciunea de seară. Geder se

aștepta ca Basrahip să-și ceară scuze și să plece în grabă pentru a-i conduce pe preoți în săvârșirea ritualului. Dar el se opri în ușă, cu lumânările aruncându-i umbre peste chip.

— Spune-mi, lord Geder. Ce-ți doreai cel mai mult să găsești aici?

— Păi, voiam să văd dacă aș putea găsi munții Sinir și ceva material despre Slujitorul cel Drept pentru un eseu speculativ pe care-l schițez.

— Asta îți doreai cel mai mult?

— Da, zise Geder, asta e.

— Și-acum c-ai găsit ce căutai, îți va fi de ajuns?

— Desigur, zise Geder.

Bărbatul solid îl fixă cu privirea și Geder simți că i se înroșesc obrajii și gâtul. Basrahip așteptă preț de ceea ce păru o jumătate de zi, apoi clătină din cap.

— Nu, zise el cu blândețe. Nu, mai e ceva.

Zilele ce trecuseră de la sosirea lui Geder la templu fuseseră uimitoare, bogate și descumpănitoare ca un vis. Preț de două zile, de dimineață și până la căderea nopții, stătuse în marea curte aflată între templu și zidul în care se deschidea poarta. Doisprezece preoți în sutane de culoare deschisă, cu păr lung și bărbi dese, stătuseră în jurul lui în timp ce el desena hărți și încerca să rezume secole de istorie. Adesea îi puneau întrebări la care se văzuse silit să admită că nu știa răspunsurile. Cum fuseseră stabilite granițele dintre Coasta de Nord și Asterilhold? Cine își reclamase insulele aflate la sud de Birancour și la vest de Lyoneia? De ce pursângii se concentrau în Anteea, cinnaii în Principatul C'Annaldé și timzinaii în Elassae, în timp ce tralgii și dartinaii nu aveau o țară a lor? De ce timzinaii erau porecliți gândaci, kurtadamii – clincănitori, iar jasurii – parale? Care erau poreclele date pursângilor și cine-i ura?

Păreau interesați mai ales de timzinai. Geder se mândrise că știe o mulțime de lucruri. Să-și vadă limitele scoase la iveală era umilitor, dar setea bărbaților cu piele măslinie față

de orice fărâmă de informație făcea totul suportabil. Erau fascinați de fiecare poveste sau anecdotă pe care le-o oferea.

Se pomeni povestindu-le și despre el. Copilăria lui la Rivenhalm. Tatăl lui și curtea din Camnipol. Campania din Vanai și cum se încheiase aceasta, atacul mercenarilor asupra Camnipolului, călătoria sa prin Keshet.

Când soarele devenea prea fierbinte, preoții aduceau un cort deschis făcut din piele întinsă pe stâlpi uriași de lemn, care-l adăpostea pe Geder, ridicându-se dinapoia lui ca o mână gigantică. Aduceau oale de lut largi la gură, pline cu nisip umed care păstra reci burdufurile de apă îngropate înăuntru. Geder mestеca bucăți de carne de capră uscată, condimentată cu sare și scorțișoară, și vorbea până răgușea. Se opreau când soarele aluneca dincolo de piscuri, răspunzând chemării aspre ca un lătrat a rugăciunii. Servitorii lui Geder ridicaseră tabăra acolo și dormeau pe jos alături de el. Apoi, în a treia zi, când era sigur că își va pierde glasul cu totul, Basrahip – Basrahipul – se ivise și-i făcu semn să-l urmeze. Bărbatul uriaș îl condusese pe niște trepte din piatră șlefuite ca sticla de generații de picioare încălțate în sandale de piele, printr-un pasaj larg care era mai degrabă o gură de peșteră decât un coridor.

Geder se așteptase la piatră cioplită, dar nu văzu niciun semn că pereții ar fi fost atinși de daltă și ciocan. Păreau să se fi înălțat astfel, de parcă munții ar fi știut că vor deveni locuința acestor bărbați. Felinare din hârtie sau pergament stăteau în alcovuri, revărsându-și lumina pe podele și pe tavanul boltit. În aer era un miros puternic pe care Geder nu reușea să-l identifice, parțial bălegar și parțial mirodenie. Căldura era înăbușitoare. Trecuseră de serpentine și cotituri până când culoarul se lăți și marele preot păși în lături.

Marea sală era mai înaltă decât douăzeci de bărbați cățărați unii pe umerii altora. Tavanul se pierdea într-un întuneric mai profund decât noaptea. Și, înălțându-se deasupra lor, o statuie înfățișând un păianjen imens, acoperită cu plăci de aur și luminată de sute de torțe. Cel puțin cincizeci

de bărbați erau îngenuncheați la baza acesteia, toți întorși către Geder, cu brațele încrucișate pe umeri. Geder încremenise cu gura căscată. Niciun rege din lume nu s-ar fi putut făli cu un spectacol mai măreț.

— Zeița, zisese Basrahip și vocea răsunase umplând spațiul. Stăpâna adevărului și conducătoarea nicicând detronată a lumii. Suntem binecuvântați cu prezența ei.

Geder abia își dăduse seama când mâna bărbatului i se așezase pe umăr, apăsându-l în jos cu blândețe, dar implacabil. Când îngenunchease i se păruse cel mai firesc lucru.

După aceea, fusese condus în noile lui apartamente din interiorul templului. Multe dintre ușile și ferestrele pe care le zărise la venire nu duceau mai departe de o singură cameră, maximum două, chiliile preoților fiind răsfirate pe panta muntelui. Scutierul lui Geder îi adusese un lighean pentru spălat, cărțile și masa de campanie, și-i aprinsese felinarul. În noaptea aceea zăcuse în beznă, învelit cu o pătură subțire de lână, cu somnul aflat parcă la distanță de o zi de mers călare. Era prea agitat ca să doarmă. Singura lui dezamăgire era că templul nu avea bibliotecă.

În cea de-a patra dimineață, Basrahip venise din nou și așa începuse discuția lor, care continuase în fiecare zi de atunci încoace.

— Nu înțeleg de ce vă ascundeți?

— Chiar așa? zise Basrahip.

Vorbeau plimbându-se pe cărarea îngustă, pavată cu cărămizi, care ducea către puțul templului.

— Slujitorul cel Drept, spuse Geder. Este un dar pe care-l aveți cu toții. Dacă ați fi prezenți în mijlocul lumii, v-ați putea da seama ori de câte ori un negustor minte cu privire la prețuri. Sau când oamenii tăi ți-ar fi necredincioși. Și viața la curte. Zeule, ce-ați putea face acolo!

— Și de aceea ne ascundem, zise Basrahip. Am văzut ce răsplată am primit ori de câte ori ne-am amestecat în treburile lumii. Foc și sabie. Cei care nu au simțit atingerea

zeiței își trăiesc viețile în minciună. Pentru ei, să ne audă vocile ar însemna ca oamenii care au fost să moară. Dușmanii zeiței sunt mulți și neiertători.

Geder trase un șut unei pietricele, expediind-o înaintea lor pe cărare. Soarele îi apăsa umerii și obrazul.

— Dar o să reveniți în lume, zise el. Ai spus că așteptați vremea când veți reveni.

— O să revenim, zise marele preot.

Ajunseră la marginea puțului, o gaură înconjurată de pietre cu o funie legată de un par bătut alături. Când vom fi uitați.

— Asta se putea întâmpla oricând în ultimul secol, zise Geder, dar marele preot continuă de parcă el nici n-ar fi vorbit.

— Când rănile războiului de odinioară se vor vindeca și vom putea umbla prin lume fără de teamă, Ea ne va trimite un semn. Ea îi va alege pe cei curați de cei necurați și va pune capăt erei minciunilor.

Basrahip se lăsă pe vine, apucă funia și o trase, petrecând o mână peste alta, până când se udă. Găleata fusese cândva din alamă, acum era cuprinsă de cocleală. Basrahip o înclină către buze și bău, cu firișoare de apă scurgându-i-se din colțurile gurii. Alături de el, Geder se foi stânjenit. Marele preot lăsă găleata și-și șterse gura cu dosul palmei.

— Ești tulburat, Excelență?

— Eu… Nu, nu-i nimic.

Zâmbetul celuilalt era larg, calm. Ochii întunecați îl priveau cercetător.

— Ascultă-mă, lord Palliako! Ascultă-mi vocea! Poți să ai încredere în mine!

— Eu doar… Pot să iau și eu o gură de apă?

Basrahip înălță găleata către el. Geder o luă cu ambele mâini și bău încet. Apa era rece și avea gust de piatră și de metal. Dădu găleata îndărăt și Basrahip o ținu o clipă deasupra beznei, apoi îi dădu drumul. Funia șerpui pe măsură ce găleata cădea tot mai repede. Plescăitul fu mai sonor decât se așteptase Geder.

— Poți să ai încredere în mine, zise marele preot.

— Știu, spuse Geder.

— Mie poți să-mi spui. N-o să se întâmple nimic rău dacă-mi spui.

— Ce să-ți spun? Nu-s sigur că înțeleg ce vrei.

— Ba da, înțelegi, zise bărbatul, pornind înapoi către templu.

Geder alergă ca să țină pasul cu el.

— De ce ai venit să cauți Sinir Kushku? Ce te-a atras până aici?

— Adică...

— De-a lungul secolelor ne-au mai găsit și alții. Au dat peste noi din întâmplare. Dar tu ai venit să ne cauți. Ce te-a condus încoace?

Doi dintre preoții mai tineri trecură pe lângă ei, îndreptându-se către fântână. Geder își trosni degetele încruntându-se. Încercă să-și aducă aminte ce anume declanșase totul. Când auzise prima oară legenda? Dar probabil că asta nu prea conta.

— Oriîncotro mă întorc, zise el lăsând cuvintele să-i iasă rar printre buze, mi se pare că dau numai de minciuni. Nu știu cine-mi este cu adevărat prieten. Nu știu cine mi-a oferit Vanaiul. Sau cine din Camnipol îmi vrea moartea. La curte totul pare un joc și eu sunt singurul care nu-i știe regulile.

— Nu ești un înșelător.

— Ba da. Sunt. Am fost. Am mințit și am ascuns lucruri. Știu cât de ușor este.

Basrahip se opri şi se rezemă de un bolovan. Chipul lui lat era impasibil. Aproape seren. Geder își încrucișă brațele. Simți mânia deșteptându-i-se în piept.

— Am fost o piesă în jocurile altora, spuse Geder. Toată viața mea am fost cel pe care-l păcăleau să se așeze pe scândurile tăiate de deasupra căcăstorii. Am fost cel de care se râdea. Mi-au ars cartea. Alan Klin mi-a ars cartea!

— Asta te-a adus aici?

— Da. Nu. Vreau să spun că în copilărie născoceam povești inspirate din vechile istorii. Conduceam armate

într-o bătălie considerată ca pierdută dinainte și câștigam. Sau o salvam pe regină. Sau mă duceam în lumea de dincolo și-mi smulgeam mama din ghearele morții. Dar de fiecare dată când am luat contact cu lumea, lumea m-a dezamăgit. Știi ce-nseamnă asta?

— Știu, zise marele preot. N-ai venit aici ca să scrii un eseu, lord Geder. Ai venit să ne găsești. Să mă găsești.

Geder își simți gura arcuindu-se într-o grimasă sumbră, dură.

— Da, zise el. Pentru că vreau să știu adevărul. Pentru că m-am săturat până peste cap să-mi dau cu presupusul. Toate minciunile și înșelătoriile și jocurile pe care le joacă toți cei din jurul meu? Vreau să fiu acela care le poate tăia din rădăcină și poate afla adevărul. Și atunci am auzit despre sfârșitul îndoielilor.

— Ar fi de ajuns doar să știi? Ți-ar aduce asta pacea?

— Da, zise Geder.

Basrahip tăcu, ascultând. O muscă bâzâi în jurul lor, ateriză pe capul bărbatului uriaș ca să-i soarbă sudoarea și își luă zborul.

– Nu ți-ar aduce-o, zise Basrahip îndreptându-și poziția. Nu asta vrei. Dar ești pe-aproape, lord Geder. Mult mai aproape.

— I-am auzit vorbind, șopti unul dintre servitori. Vor să ne omoare în somn.

Geder stătea în întunericul chiliei sale. Șoaptele ar fi trebuit să fie destul de scăzute ca să nu le audă. Dacă ar fi fost în pat, nici nu le-ar fi auzit. Dar se dăduse jos, pășind în tăcere pe podea. Stătea cu spatele lipit de peretele de lângă ieșire, iar servitorii se aflau la nici doi metri distanță.

— Nu mai vorbi prostii, zise scutierul său. Te sperii singur, asta faci.

— Ba nu, zise prima voce, mai ascuțită și mai încordată decât până atunci. Crezi că vor ca lumea să știe unde sunt?

Crezi că stau aici, în curul pământului, pentru că-și doresc companie?

O a treia voce spuse ceva, dar Geder nu reuși să distingă cuvintele.

— Și n-au decât, zise cea dintâi voce. Din câte-am auzit, a dat foc Vanaiului numai așa, fiindcă putea, și-a râs tot timpul.

— Mai vorbește tu așa despre Excelența Sa și nu maimuțele-astea de deșert în sutane preoțești o să te omoare, auzi vocea scutierului său. Prefer să mă lupt cu o sută de zei falși decât să-l mânii pe el.

Geder își strânse mai tare brațele în jurul genunchilor. Se aștepta să se simtă rănit, dar durerea nu venea. Și nici mânia. Se ridică și începu să meargă prin cameră fără să facă vreo încercare de a păstra liniștea. Auzi servitorii amuțind de cealaltă parte a ușii, dar nu se sinchisi de ei. Își găsi tunica și o pereche de pantaloni și se îmbrăcă pe întuneric. Nu se deranjă să lege toate șireturile. Bunul-simț era respectat și asta era de-ajuns. Basrahip n-avea să se supere.

Când ieși în întunericul presărat cu stele, servitorii săi se prefăceau că dorm. Păși peste ei și porni pe cărarea îngustă de pe coasta muntelui. Praful îi răcorea picioarele, iar stânca mușca din ele. În prima chilie la care ajunse dormea un călugăr și îl scutură până îl trezi.

— Du-mă la Basrahip, zise el.

Marele preot dormea mai în interiorul templului. Camerele lui erau întunecoase, iar patul în care dormea abia dacă-l cuprindea. Călugărul care-l adusese pe Geder lăsă lumânarea și ieși de-a-ndăratelea din cameră, cu o plecăciune. Basrahip se ridică în capul oaselor, cu un picior sub el. Părea perfect treaz. Geder își drese glasul.

— M-am gândit. La ceea ce m-ai întrebat. Vreau să fiu stăpânul curții regale. Vreau ca oamenii care s-au folosit de mine să sufere, zise el. Vreau să-mi implore mila. Îi vreau umiliți în văzul lumii, să fie arătați cu degetul, să se râdă de ei și să fie compătimiți.

Marele preot nu se clinti, dar un zâmbet i se întinse alene pe chip. Ridică un deget uriaș și-l aținti spre Geder.

— Da! Da, asta vrei! Și răspunde-mi, prietene! Frate al meu! O să-ți fie asta de ajuns?

— Pentru început, da.

Marele preot își dădu capul pe spate și scoase un hohot de râs bubuitor. Zâmbi și dinții îi scânteiară albi ca fildeșul în lumina lumânării. Se ridică, înfășurându-se în pătură, și Geder se pomeni zâmbind la rândul lui. Spunând cuvintele și văzându-se înțeles se simțea ca și cum i s-ar fi ridicat o greutate de pe piept.

— Am sperat, lord Geder, zise marele preot. Din clipa când te-am văzut pe tine – un om ilustru dintr-un mare regat – am sperat că momentul a sosit. Că tu vei fi semnul trimis de zeiță. Și chiar ești. Frate Geder, tu ești acela! Ți-ai găsit adevărul și-l vei onora, iar eu voi face la fel.

— Să-l onorez?

— Camnipol. Marele oraș din inima imperiului tău. Închină-i Ei un templu acolo, primul templu dintr-o nouă eră fără minciuni și îndoială. Voi veni și eu cu tine și prin mine…

Bărbatul masiv întinse mâinile, cu palmele în sus. Lumânarea de pe podea dădea impresia că-i oferă întunericul în căușul palmelor. Geder nu-și putu reține zâmbetul. Se simțea ușor și lipsit de complicații, plin de viață cum nu mai fusese de când scosese pumni de diamante dintr-o ladă înghețată, cu jumătate de an în urmă.

— Prin mine, zise marele preot, Ea îți va da ceea ce vrei.

Clara Annalise Kalliam, baroană de Osterling Fells

— **Doamnă**, rosti ușierul sclav tralg, înclinându-se.

— Bună dimineața, Andrash, zise Clara întinzându-se ca să-și alunge junghiurile din spate. Nici nu știu cum să-ți spun ce plăcut este să fii din nou în oraș. Îmi place la conac, sincer îmi place, dar pur și simplu n-a fost construit să facă față soarelui verii. Vincen o să... Ți-l amintești pe Vincen, nu? O să se ocupe de bagaje dacă găsești pe cineva care să-l ajute.

— Da, doamnă. Cred că fiii dumneavoastră sunt în grădina de vară.

— Fiii?

— Căpitanul Barriath a ajuns acum câteva zile, zise sclavul.

— Jorey și Barriath sub același acoperiș! Ei, nu cred c-a fost prea plăcut.

Sclavul ușier zâmbi.

— Este o plăcere să vă avem înapoi aici, doamnă.

Clara îl bătu pe bătrân pe braț și abandonă căldura scuarului în favoarea penumbrei și răcorii palatului. Observă de îndată delăsarea produsă de absența ei. Florile puse în vazele din hol erau ofilite. Podeaua era acoperită cu un strat de praf adus înăuntru de vânt, care nu fusese încă spălat. Aerul era încărcat și înăbușitor, ca de fiecare dată când ferestrele stăteau închise mai multe zile în șir. Jorey fusese prea îngăduitor cu personalul casei. Sau, dacă nu, devenea la fel de neatent ca dragul de taică-su. În ambele cazuri, ceva trebuia făcut.

Auzi vocile băieților înainte să ajungă în grădină. A lui Jorey era mai înaltă, mai ascuțită, mai exigentă. Barriath

avea tendința să scuipe argumentele de parcă ar fi avut un gust neplăcut. Încă de când începuse Jorey să vorbească, cei doi fuseseră ca apa și focul, deși își erau foarte devotați unul altuia. Clara avusese o relație asemănătoare cu propria ei soră. „Nimeni nu-i poate face rău în afară de mine, iar eu o pot distruge." Iubirea avea adesea acest chip.

În capătul treptelor grădinii de vară, se opri.

— Pentru că e simplist, de aia, zicea Jorey. Se petrec o mie de lucruri în același timp și toate au legătură între ele. Acum că n-o să mai existe un consiliu al fermierilor, va urma o nouă revoltă a grânarilor? Dacă în Coasta de Nord stă într-adevăr să izbucnească un nou război de succesiune, asta va distrage atenția Asterilholdului dinspre noi? Noile proiecte navale ale Hallskarului vor însemna ințețirea pirateriei în Estinport și mai puțină piraterie în Tauendak? Nu poți să iei toate astea și să le reduci la un singur lucru. Lumea e mai complexă de atât.

— Există mai puține alegeri decât crezi tu, frățioare, spuse Barriath. N-o să găsești pe nimeni care să nu vrea consiliul fermierilor, dar să susțină Asterilholdul. Dac-o vrei pe una, trebuie s-o iei și pe cealaltă. Nicio familie care interzice amestecul de rase nu va accepta în același timp să facă afaceri în Borja. Regele nu-i un sculptor cu un bloc nou de piatră, capabil să-l transforme în ce vrea el. Este ca un om care a intrat în atelierul unui sculptor și alege dintre statuile care-s deja acolo.

— Și crezi că prințul este singura cale prin care regele poate arăta pe cine favorizează?

— Singura care contează, zise Barriath. Dacă Maiestatea Sa i-ar oferi lui Daskellin toate favorurile și recompensele posibile, dar l-ar trimite pe Aster să fie pupilul lui Maas, tot ar da semn că, pe termen lung, regatul va fi modelat de viziunea lui Maas. De aia Issandrian…

— Dar dacă regele…

Cele două voci se împletiră, fără ca vreunul dintre ei să-l asculte pe celălalt, iar ițele argumentelor se încurcară într-un

nod neplăcut. Clara intră în grădină și-și puse mâinile în șolduri, prefăcându-se supărată.

— Dacă așa vă întâmpinați voi mama, ar fi trebuit să vă trimit să fiți pupili la o familie de lupi!

Fiii ei zâmbiră și veniră amândoi s-o îmbrățișeze. Erau bărbați de-acum, cu brațe puternice, mirosind a mosc și a ulei de păr. I se părea că abia săptămâna trecută încă îi mai putea ridica în brațe. Cei doi se porniră din nou, vorbind unul peste altul, numai că acum, în locul politicilor de la curte, învălmășeala de vorbe părea să se concentreze în jurul ei și al motivelor prezenței ei aici. Clara le zâmbi amândurora și coborî printre verdeața bogată și florile palide ale grădinii de vară. Fântâna cel puțin fusese păstrată în funcțiune și apa șiroia pe trupul unei statui de bronz înfățișând o cinnaie visătoare, dar cam sumar îmbrăcată. Clara se așeză pe buza fântânii și își scoase tunica.

— Tatăl vostru, bietul de el, își roade unghiile acasă și, de dragul lui și al meu, m-am întors ca să mențin o aparență de normalitate. Gâlceava asta idioată m-a costat cea mai mare parte a anotimpului și pur și simplu trebuie s-o văd pe draga de Phelia.

Jorey se rezemă de un zid acoperit cu iederă. Încruntat și cu brațele încrucișate, era leit taică-su. Barriath se așeză lângă ea râzând.

— Mi-a fost dor de tine. Nicio altă femeie nu s-ar referi la primul conflict armat de pe străzile Camnipolului de cinci generații încoace numindu-l gâlceavă idioată.

— Îmi pare mai rău ca oricui de ceea ce i s-a întâmplat bietului lord Faskellin, zise Clara cu asprime. Dar zi și tu dacă e altceva decât o idioțenie!

— Pace, mamă! Pace! spuse Barriath. Ai dreptate, firește. Numai că nimeni altcineva n-o zice chiar așa.

— Ei bine, nu-nțeleg de ce nu, spuse Clara.

— Tata știe că o să mergi în vizită la Maas? o întrebă Jorey.

— Știe, și înainte să începi, află că o să fiu păzită tot timpul, așa că nu te mai deranja cu poveștile alea de speriat

copiii despre lordul Maas și toate lucrurile îngrozitoare pe care mi le-ar putea face.

Cei doi fii ai ei schimbară o privire.

— Mamă, începu Jorey, dar ea îi tăie vorba cu o fluturare de mână.

Se întoarse demonstrativ către fiul ei mai mare.

— Presupun că ți-ai luat o permisie din cadrul flotei, Barriath dragule. Ce mai fac bietul lord Skestinin și scorpia aia vopsită pe care a avut proasta inspirație s-o ia de nevastă?

Străzile orașului erau aglomerate. Roțile căruțelor duruiau pe caldarâm. În piață, măcelarii și brutarii își vindeau marfa. Delincvenții mărunți curățau rahatul de pe alei și de pe pavaj, păziți de spadasini ce purtau culorile regelui, dar nu și livreaua acestuia. Pe cireșele verzi din pomii care mărgineau străzile, se întrevedeau primele nuanțe de roșu. Muncitori atârnau în gol deasupra Diviziunii, reparând și întreținând chiar podurile de care erau suspendați. Nu crezuse că era posibil ca un oraș să arate, să sune și să miroasă ca în vremurile lui bune și totuși să se încovoaie sub povara fricii. Se înșelase.

Frica se vedea în mici amănunte: negustori care râdeau prea repede, certuri cu privire la întâietatea pe drum și expresiile împietrite pe care le aveau toți locuitorii orașului când credeau că nu-i vede nimeni. Chiar și caii, cu ochii mari și umezi ușor măriți și cu mersul nervos, păreau să fi simțit ceva.

Preferase să ia o lectică deschisă în părți, cu patru purtători și cu Vincen Coe mergând alături. Bietul om pățise ceva la ochi chiar înainte de plecarea din Osterling Fells și vânătaia își întindea nuanțele verzui și gălbui pe tot obrazul. Purta o armură din piele cu ținte de oțel și era înarmat cu spadă şi pumnal. Era mai mult decât purta de obicei un vânător și, laolaltă cu vânătaia sa recentă, armele îi dădeau aerul unui tâlhar.

Locuința lui Feldin Maas avea o curte comună cu casa lui Issandrian. Ambele porți aveau aceleași ornamente

vulgare de fier, iar clădirile erau vopsite și decorate cu o asemenea extravaganță de parcă le-ar fi proiectat un cofetar nebun. Curtin Issandrian, firește, era exilat la fel ca bietul ei Dawson și își luase cu el toată familia și servitorii. Unchiul ei Mylus primise o lovitură la cap când era tânăr și își petrecuse viața cu o jumătate de chip inertă și pustie. Piața asta îi reamintea Clarei de el, numai acțiune și agitație în stânga și pustietate moartă în dreapta.

Phelia stătea în capul scărilor de la intrare. Purta o rochie de catifea violetă cu fir de argint la mâneci și guler. Ar fi trebuit să fie frumoasă îmbrăcată așa. Clara îi înmână șalul valetului și urcă spre Phelia. Verişoara ei îi luă mâinile într-ale ei, zâmbind crispat.

— O, Clara, zise Phelia. Nu pot să-ți spun cât mi-ai lipsit! A fost un an groaznic! Intră, te rog!

Clara înclină din cap către sclavul de la ușă. Nu era femeia dartinae pe care se obișnuise s-o vadă, ci un jasuru cu un aer sever care nu-i răspunse la salut. Pătrunse în răcoarea relativă a holului de la intrare al casei lui Maas.

— Hei! Tu! Oprește-te!

Clara se răsuci, surprinsă să fie interpelată într-o manieră atât de brutală, numai pentru a descoperi că ordinul îl viza pe Vincen Coe. Jasurul se ridicase în picioare, proptindu-și palma pe pieptul lui Vincen. Încremenirea vânătorului era nefirească.

— E cu mine, zise Clara.

— Nimeni nu poate intra înarmat, mârâi sclavul ușier.

— Poți să mă aștepți aici, Vincen.

— Cu tot respectul, doamnă, dar nu, zise vânătorul fără să-și ia privirea de la jasuru.

Clara își duse o mână la obraz. Phelia pălise, cu mâinile agitându-i-se ca niște păsări.

— Lasă-ți armele atunci, spuse Clara, adresându-i-se apoi verișoarei sale: Presupun că ne putem baza pe legile ospitalității.

— Sigur, zise Phelia. Da, sigur. Sigur că puteți.

Pentru o clipă, Vincen Coe nu scoase o vorbă. Clara se văzu silită să admită că Phelia ar fi fost mai convingătoare dacă n-ar fi zis-o de trei ori. Vincen duse mâinile la centură, îi desfăcu catarama și i-o înmână sclavului ușier, cu spada și pumnalul în teacă. Jasurul le luă și-i făcu semn să treacă.

— Cred că ai slăbit de când te-am văzut ultima dată, zise Clara mergând alături de Phelia. Te simți bine?

Zâmbetul celeilalte era atât de fragil că amenința să se spargă.

— A fost atât de greu! De când regele i-a exilat pe Curtin și pe Alan. Și pe voi, firește. Ei, de-atunci a fost groaznic. Feldin abia de mai doarme. Aș vrea să nu se fi întâmplat toate astea.

— Bărbații, zise Clara bătând-o pe Phelia pe braț.

Femeia se feri, apoi, realizând că nu avea motiv, se lăsă atinsă.

— Dawson mai că și-a ieșit din minți. Serios, ai crede că vine sfârșitul lumii, așa întoarce pe dos fiecare mică bârfă.

— Îl iubesc pe rege și Zeul știe că sunt credincioasă tronului, spuse Phelia, dar Simeon a gestionat atât de prost situația, nu-i așa? O încăierare scapă de sub control și el trimite oamenii în exil? Asta nu face decât să le dea tuturor sentimentul că se petrece ceva îngrozitor. Și n-ar trebui să se întâmple așa.

Se întoarse și începu să urce o scară largă din piatră neagră, bine lustruită. Clara o urmă. Dinspre capătul holului pe care-l lăsau în urmă auzi voci de bărbat certându-se, dar nu reuși să le deslușească spusele. Unul dintre glasuri era al lui Feldin Maas, dar, deși celălalt îi suna familiar, nu reușea să-și dea seama cui îi aparținea. Prinse privirea lui Vincen Coe și-i făcu semn în direcția holului.

„Du-te și află ce poți."

El scutură scurt din cap. „Nu."

Clara ridică din sprâncene, dar ajunseseră deja pe palier. Phelia îi conduse în salonul larg de primire.

— Poți să aștepți aici, zise Clara în ușă.

— Cum doriți, stăpână, zise Vincen Coe și se plasă cu spatele la perete, ca un paznic la post, fără să dea nici cel mai vag semn că ar fi avut de gând să coboare scările și să investigheze. Era pur și simplu frustrant.

Față de ultima dată când o văzuse Clara, încăperea fusese redecorată în nuanțe de roșu și auriu, dar încă mai avea divanul jos de lângă fereastră care-i plăcea ei. Și, ca o gazdă bună, Phelia pusese să-i fie pregătită o pipă. Clara luă pipa din os și abanos și îndesă în ea puțin tutun.

— Nu știu ce să mai fac, spuse Phelia așezându-se pe divan, aplecată în față, cu mâinile între genunchi, ca un copil. Îmi spun că lucrurile nu-s chiar teribil de rele, dar pe urmă mă trezesc noaptea pe întuneric și nu mai pot adormi. Feldin nu-i niciodată lângă mine. Vine la culcare odată cu mine, dar imediat ce adorm se întoarce din nou la scrisorile și întâlnirile lui.

— Sunt vremuri grele, zise Clara.

Aprinse pipa cu o lumânare subțire, argintie, plasată alături special pentru asta, și trase fumul în piept.

— Știi, Curtin urma să-l ia pe prinț ca pupil. Dar acum că a plecat, toată lumea se luptă pentru poziția asta. Cred… cred că Feldin s-ar putea să fie cel desemnat. S-ar putea să ajut la creșterea unui prinț, chicoti Phelia. Mă vezi pe mine crescând un prinț?

— Aster e doar un băiat, zise Clara. Eu am avut trei. Pe băieți nu atât îi crești, cât încerci să ferești obiectele fragile din calea lor.

— Nici bărbații nu-s mai breji, spuse Phelia. Niciodată nu se gândesc ce s-ar putea sfărâma.

Clara trase din muștiucul pipei și, înainte să vorbească, eliberă un nor de fum dulceag, cenușiu.

— Asta-i problema, nu-i așa? Avem o problemă și s-a întins de la curtea noastră până în Coasta de Nord și Asterilhold. Cel mai probabil Sarakalul și Hallskarul o să prindă și ele de veste.

— Știu.

— Ei bine, draga mea, zise Clara păstrând un ton degajat, cum s-o rezolvăm?

— Nu știu de ce e atât de important. Au fost secole când Asterilholdul, Anteea și Coasta de Nord se supuneau cu toate unui Mare Rege[6]. Toate familiile sunt căsătorite între ele. Practic suntem deja un singur regat. Dacă stai să te gândești.

— Asta e foarte adevărat, spuse Clara așezându-se lângă verișoara ei.

Phelia își pigulea rochia cu degetele, culegând ațe și scame care nu erau acolo.

— Nu știu de ce trebuie să se agite toată lumea cu privire la trupe și săbii și arcuri. Doar nimeni nu vrea asta cu adevărat, nu-i așa? Ce ar câștiga cineva dintr-un război? Nu-i ca și cum n-am fi deja un singur regat.

— Da, dar atâta timp cât există un tron în Camnipol și altul în Kaltfel, o să-și fluture săbiile unul spre altul, zise Clara. Asta și fac, nu-i așa?

Phelia tresări. Ochii îi erau mai mari decât ar fi fost cazul și-și încleștă mâinile pe genunchi până când îi fugi sângele din încheieturi. Ei bine, asta chiar era interesant. Clara își drese vocea și continuă, prefăcându-se că nu observase.

— Problema e cum să le oferi tuturor o cale de a-și păstra onoarea intactă fără să le ceri prea mult. Știu că Dawson n-o să devină rezonabil decât dacă găsim noi două o cale care să nu presupună să-și plece capul. Cred că și Feldin al tău e cam la fel.

— Dar el a câștigat. Feldin simte că a câștigat, iar dacă prințul chiar va veni să locuiască la noi…

Clara așteptă.

— Știi că-l admir pe Dawson, zise Phelia. A fost întotdeauna atât de ferm. Chiar și când s-a purtat urât cu Feldin,

---

[6] Titulatură acordată unui suveran care își exercită conducerea și primește tribut de la alte regate independente, fiecare cu propriul rege, dar subordonate lui (diferind prin aceasta de un împărat, care este unicul conducător al unui imperiu).

a fost mai degrabă din pricina faptului că Dawson trăiește de parcă lumea ar fi clădită pe principiile lui. Nu m-am gândit c-a făcut-o din mânie sau din ciudă.

— Ei, n-aș merge până la a spune că dragul meu soț este un om care n-a cunoscut ciuda, dar înțeleg ce vrei să zici.

Phelia chicoti nervos. Își ținea umerii plecați, ca un om care se așteaptă să primească o lovitură.

— Ai auzit că Rania Hiren e însărcinată? întrebă ea.

Clara se gândi și, într-o clipă, decise să-și lase verișoara să schimbe subiectul.

— Nu! Din nou? A câta oară?

— A opta dacă numeri numai copii născuți vii. Au mai fost și trei născuți morți.

— Mă mir ce curaj are, zise Clara. Și soțul ei trebuie să fie om de oarece calitate. Rania, draga de ea, este cea mai dulce făptură din lume, dar după ce i-a avut pe gemeni a început să cam semene cu o mătură. Nu e vina ei, firește. Așa-i pielea ei.

— Dar și eu am același fel de piele, zise Phelia. Mi-e groază să mă gândesc cum o să arăt după ce-o să am primul copil.

— Ești tânără, draga mea. Sunt sigură că o să reușești să-ți recapeți silueta. Crezi că e foarte nepoliticos din partea mea să te întreb cum merg lucrurile în privința asta?

Phelia roși, dar se și relaxă. Bârfele de alcov și problemele femeiești or fi fost nedelicate, dar erau subiecte mai sigure decât politica și zvonurile despre război. În următoarea oră, Clara avu grijă să nu discute despre ceva anume, lăsându-i întotdeauna ocazii Pheliei să revină la subiectul soților lor și al amenințării care plutea deasupra orașului ca fumul unui foc. Phelia nu profită de niciuna dintre oportunitățile oferite. Faptul în sine era grăitor.

Când veni momentul să plece, Clara îl găsi pe Vincen Coe exact acolo unde-l lăsase, încruntându-se în gol. În timp ce coborau scările, Phelia o luă pe Clara de braț, rezemându-se de ea la fiecare pas. Vizita părea s-o fi calmat la

fel de mult pe cât o neliniștise pe Clara. La ieșire, Vincen își recuperă armele de la jasuru, în timp ce Clara o îmbrățișa pe Phelia de rămas-bun. Servitorii aduseră lectica și Clara își luă șalul de la valet. Abia când ieși din curte tutunul i se termină și Clara realiză că luase din greșeală pipa Pheliei. O curăță ciocănind-o de peretele opus lui Vincen, ca să împiedice cenușa să se împrăștie pe el.

— Presupun c-ai tras cu urechea, nu? zise ea suficient de tare pentru ca vocea să i se audă cu tot zgomotul străzii.

— Nicidecum, doamnă.

— Te rog frumos, Vincen, spuse ea. Nu-s proastă! Cât ai auzit?

După câteva clipe, vânătorul ridică din umeri.

— Aproape tot, doamnă. A vorbit puțin mai încet când a discutat despre problemele ei de fertilitate și domnia voastră ați râs la comentariile despre amanta lordului Sonnen.

— Deci ai auzit prima parte. Despre soțul meu și al ei?

— Da.

— De ce crezi că-și bate ea capul cu faptul că Asterilholdul și Anteea au o istorie comună? Fiind „practic un singur regat"?

— Dacă e să-mi dau cu presupusul, doamnă, cred că se așteaptă ca ele să devină din nou astfel.

O privi și expresia lui – prudentă, calmă, sumbră – îi spuse că erau de aceeași părere. Indiferent de arborii genealogici sau de căsătorii, precedente și politici, Anteea și Asterilholdul nu s-ar fi putut uni niciodată cât timp trăiau Simeon și Aster. Și Phelia, fără să vrea s-o spună, credea că unificarea era posibilă. Probabilă chiar. Iar Aster ar fi urmat să trăiască sub acoperișul ei.

Concluzia inevitabilă era că Feldin Maas și susținătorii lui străini intenționau să-l ucidă pe prințul Aster.

— Ei bine, zise Clara, s-a zis cu încheierea păcii.

Cithrin

V**ântul** zgâlțâia obloanele și șuiera la ferestre. Soarele dimineții era prea strălucitor. Prin simpla ei existență, lumea o făcea pe Cithrin să vrea să vomite. Se rostogoli pe spate, apăsându-și mâna pe gât. Nu voia să se ridice și în mod sigur nu avea de gând să se ducă în Piața Mare. Numai efortul în sine ar fi ucis-o.

Undeva în mintea ei exista o neliniște vagă, un motiv pentru care dacă rămânea aici ar fi fost o problemă. Trebuia să se ducă la cafenea pentru că…

Pentru că…

Cithrin rosti o înjurătură, apoi, fără să-și deschidă ochii, o repetă lent, pronunțând distinct fiecare sunet. Trebuia să-l întâlnească pe reprezentantul breslei tăbăcarilor și să discute despre asigurarea mărfii când navele aveau să plece din nou în larg. Nu mai era mult. Câteva zile poate. Nu mai mult de două săptămâni. Apoi de trei ori blestematele alea de nave aveau să iasă în larg, călătorind în susul coastei cât timp vremea încă mai ținea cu ele. Aveau să oprească în porturile din nord, făcând ce negoț puteau, apoi să se pună la adăpost pentru iarnă, așteptând ca navele din Syramysul Îndepărtat să ajungă pe marea insulă Narinisle și să o ia de la capăt cu tot balamucul. Și tot așa până la sfârșitul lumii, fie că Cithrin se dădea sau nu jos din pat.

Se ridică. În jur, dezordinea domnea în încăperi. Sticle și burdufuri goale de vin umpleau podeaua. O altă pală de vânt se izbi de ferestre și simți aerul năvălind înăuntru şi apoi ieşind. Îi era greață. Se ridică încet în picioare și traversă camera în căutarea unei rochii care să nu miroasă

a transpirație. Se pare că în timpul nopții se împiedicase de oala de noapte, căci o baltă de urină rece păta podelele. Singurele haine care nu păreau murdare erau pantalonii și cămașa aspră pe care le purtase când fusese Tag căruțașul. Destul de bune pentru ce-avea de făcut. Încă mai avea vreo șase monede în pungă și le îndesă în buzunarele lui Tag.

Când coborî scările se simțea deja mai umană. Ieși în stradă pentru o clipă, revenind în clădirea băncii, de data asta pe ușa din față.

— Gândacule, zise ea și timzinaiul cel mititel sări în poziție de drepți.

— Doamnă magistru Cithrin, zise el. Căpitanul Wester și Yardem au plecat adineauri să ia banii de la berăria de la nordul zidului și de la cei doi măcelari din cartierul sărat. Barth și Corisen Mout sunt cu ei. Enen doarme în spate pentru că a fost de pază noaptea trecută, iar Ahariel o să cumpere niște cârnați și-o să se întoarcă.

— Vreau să duci un mesaj, zise Cithrin. Du-te la cafenea și anunță-l pe omul din breasla tăbăcarilor că n-o să pot să vin. Zi-i că nu mă simt bine.

Pleoapele nictitante ale băiatului clipiră cu nervozitate.

— Căpitanul Wester a spus că trebuie să stau aici, spuse Gândacul. Enen doarme și voia pe cineva treaz în caz că…

— O să stau eu aici, jos, până se întoarce careva, spuse Cithrin. Chiar dacă mă simt ca şi când aş fi pe moarte, tot pot să dau alarma dacă-i nevoie.

Gândacul încă o mai privea nesigur. Cithrin simți un junghi de enervare.

— Eu îl plătesc pe Wester, zise ea. Și dacă e s-o luăm pe-așa, tot eu te plătesc și pe tine. Acum du-te!

— D-da, doamnă magistru.

Băiatul țâșni în stradă. Cithrin stătu o clipă în ușă, urmărindu-l cum aleargă. Departe în josul străzii, băiatul ocoli o căruță plină cu pește proaspăt, dădu colțul și dispăru. Cithrin numără încet până la doisprezece, dându-i timp să reapară. Când el nu se ivi, ieși în stradă și închise ușa după

ea. Vântul îi bătea în față, ridicând în aer praf și fân, dar ea ținu ochii mijiți tot drumul până la tavernă.

— Bună dimineața, doamnă magistru, zise crâșmarul în timp ce ochii ei se obișnuiau cu întunericul. V-ați întors deja?

— Se pare că da, spuse Cithrin pescuind arginții din buzunar. O să cumpăr ce poți să-mi dai de banii ăștia.

Crâșmarul luă monedele și le jucă în palmă calculându-le greutatea.

— Băieții dumneavoastră chiar că știu cum să dea gata vinul, zise el.

— Nu-l beau ei, spuse Cithrin zâmbind cu gura până la urechi. E tot pentru mine.

Bărbatul râse. Ăsta era un nou tip de minciună, pe care tocmai îl descoperise: să spună adevărul gol-goluț și să-i lase pe cei din jur să-l ia drept glumă. „Nu-l beau ei. E tot pentru mine. La iarnă o să fiu cel mai probabil pe străzi. Nimic din ce fac nu contează."

El reveni aducând două sticle întunecate pline cu vin și un mic butoiaș de bere. Cithrin vârî butoiașul sub braț, luă câte o sticlă în fiecare mână și așteptă ca el să-i deschidă ușa. Acum vântul îi bătea din spate, împingând-o de parcă ar fi vrut s-o facă să se întoarcă acasă. Cerul de deasupra ei era albastru, cu o peliculă de nori albi, dar mirosea a ploaie. Toamna din Porte Oliva avea faima de a fi neprietenoasă, iar vara își trăia ultimele zile. Câte o mică înnorare când și când nu părea un motiv de nemulțumire.

Nu se întoarse în încăperile principale, ci se îndreptă către ușa ei. Cu butoiașul sub braț, urcatul scării se dovedi o manevră complicată. În capul scărilor, își lovi cotul de muchia peretelui. Impactul îi făcu degetele să amorțească, dar nu scăpă sticla.

Uitase de băltoaca de urină, dar acum se simțea suficient de bine ca să deschidă fereastra și să verse conținutul oalei de noapte în aleea de dedesubt. Șterse restul cu o cămașă murdară, apoi o aruncă și pe aceea pe fereastră. Mâncase niște cârnați plini de grăsime și un colț de pâine cu o zi

mai-nainte. Știa că ar fi trebuit să-i fie foame, dar nu-i era. Își scoase cizmele de căruțaș, desfăcu cea dintâi sticlă de vin și se lungi pe pat, cu capul sprijinit de tăblie.

Vinul era mai dulce decât se obișnuise ea, dar îl simțea făcându-și efectul. Stomacul i se revoltă un moment, zvârcolindu-se ca un pește aruncat pe foc, așa că încetini, luând numai înghițituri mici, până când se calmă. Capul îi pulsa, anunțând începutul unei migrene. Vântul se opri, lăsând-o să stea în tăcere. Auzi de dedesubt vocile celor doi paznici kurtadami.

Femeia, Enen, râse. Calmul și căldura se strecurau în sângele lui Cithrin. Mai luă o înghițitură lungă, direct din sticlă, apoi puse vinul pe podea. Întunericul de după pleoapele ei era profund și confortabil. Urletul vântului care se pornise din nou părea să vină de la mare distanță și mintea ei, atâta câtă mai avea, scânteia sărind de la una la alta. Făcând conexiuni în moduri improbabile și irepetabile.

Avea senzația că magistrul Imaniel îi lăsase ceva pentru căpitanul Wester. I se părea că era ceva legat de conectarea traficului din canalele Vanaiului la cheiurile din Porte Oliva, dar și de niște ierburi și mirodenii împachetate în zăpadă. Fără o graniță precisă între trezie și toropeală sau între toropeală și somn, conștiința lui Cithrin se topi în beznă. Timpul se opri, porni din nou când deveni vag conștientă de niște voci furioase și foarte îndepărtate, apoi se opri iar.

— Ridică-te.

Cithrin se sili să deschidă ochii. Căpitanul Wester stătea în ușă cu brațele încrucișate. Lumina era slabă, orașul învăluit în amurg și nori.

— Dă-te jos din pat, zise el. Acum.

— Pleacă, zise ea.

— Ți-am spus să te dai jos din afurisitul ăla de pat!

Cithrin se ridică într-un cot. Camera se legănă nesigur.

— Și să fac ce? întrebă ea.

— Ai lipsit de la cinci întâlniri, spuse Marcus. Oamenii o să înceapă să vorbească și, odată ce se întâmplă asta, s-a zis cu tine. Așa că ridică-te și fă ce trebuie făcut!

Cithrin îl privi cu gura căscată de mirare, simțind cum începe să se înfurie.

— Nu trebuie făcut nimic, zise ea. S-a terminat. Sunt terminată. Am avut o șansă și-am ratat-o.

— L-am văzut pe Qahuar Em. Nu merită să stai bosumflată după el. Acum…

— Qahuar? Cui îi pasă de Qahuar? zise Cithrin ridicându-se în capul oaselor.

Nu-și amintea când își vărsase vin pe tunică, dar simți o ciupitură acolo unde vinul, uscându-se, îi lipise cămașa de piele.

— E vorba despre contract. Am concurat pentru el și am pierdut. Aveam lumea în mână și-am eșuat! Am eșuat!

— Ai eșuat?

Cithrin își deschise larg brațele, ca și cum ar fi vrut să-i arate camera, orașul, lumea întreagă. Subliniind evidentul. Wester păși mai aproape. În lumina slabă, ochii îi erau strălucitori ca pietrele de râu, iar gura avea o linie dură, ca gravată în fier.

— Ți-ai văzut soția și fiica arzând sub ochii tăi? Din cauza ta? o întrebă el.

Când Cithrin nu răspunse, el clătină din cap.

— Deci ar fi putut fi mai rău. Nu ești moartă. Sunt lucruri care trebuie făcute. Scoală-te și fă-le!

— N-am voie. Am primit o scrisoare de la Komme Medean care-mi spune că n-am voie să fac afaceri în numele lui.

— Așa că, în schimb, te faci ghem și te pui pe bocit în numele lui? Sunt sigur c-ar fi încântat. Dă-te jos din pat!

Cithrin se culcă la loc și apucă perna în brațe. Mirosea groaznic, dar o strânse la piept oricum.

— Nu primesc ordine de la tine, căpitane, spuse ea, rostind ultimul cuvânt ca pe o insultă. Tu ești plătit de mine, așa că tu faci ce spun eu. Acum pleacă!

— N-o să te las să arunci la gunoi tot ce te-ai străduit să construiești!

— M-am străduit să păstrez banii băncii în siguranță și asta am și făcut. Așa că ai dreptate. Am câștigat. Acum pleacă.

— Vrei s-o păstrezi pentru tine.

— Și pietrele vor să zboare, zise ea. Numai că n-au aripi.

— Găsește o cale, zise el aproape cu blândețe.

Era prea mult. Cithrin urlă, cuprinsă de o furie fără cuvinte, se ridică în capul oaselor și aruncă perna în el cât de tare putu. Nu voia să mai plângă și iată că plângea.

— Ți-am zis să pleci, urlă ea. Nu te vrea nimeni aici! Îți anulez contractul! Ia-ți banii și oamenii și încuie ușa după tine!

Wester făcu un pas în spate. Cithrin simți un gol în piept și încercă să-și ia cuvintele înapoi. El se aplecă, ridică perna între degetul mare și arătător și o aruncă îndărăt. Perna ateriză pe pat, lângă ea, cu un zgomot moale, ca și cum cineva ar fi fost lovit în stomac. Căpitanul lovi unul dintre burdufurile goale de vin cu vârful cizmei și trase adânc aer în piept.

— Să-ți aduci aminte că am încercat să-ți bag mințile-n cap, zise el.

Se întoarse. Ieși.

Se așteptase s-o doară, chiar se pregătise pentru asta, așa că nu durerea faptului că el o părăsea o luă prin surprindere. Surpriza era că știind, fiind pregătită pentru asta, disperarea tot o copleși. Era ca și cum ceva i-ar fi murit la jumătatea drumului dintre gâtlej și inimă, zăcând înăuntrul ei ca un cadavru în putrefacție. Îl auzi coborând scările, fiecare pas răsunând mai încet decât cel dinainte. Cithrin luă perna murdară și urlă în ea. I se păru că țipa de zile întregi, cu trupul tremurând de foame și epuizare și din cauza otrăvii vinului și a berii. Simțea în mușchii spatelui și ai abdomenului amenințarea cârceilor, dar nu se putea opri din țipat și din plâns cum nu s-ar fi putut opri din respirat.

Dedesubt se auzeau voci. Marcus Wester și Yardem Hane. Îl auzi pe Yardem bombănind un cuvânt pe care, după cadență, îl recunoscu drept un „Da, domnule“, deși silabele de dinainte și de după erau neclare. Apoi o voce mai subțire și mai pițigăiată. Gândacul probabil.

Aveau să plece. Cu toții.

Nu conta.

Nimic nu conta. Părinții ei muriseră de atâta vreme că nu și-i mai amintea. Magistrul Imaniel, Cam și Besel muriseră cu toții. Orașul copilăriei ei fusese înfrânt și ars. Și banca, singurul lucru pe care-l făcuse vreodată pentru ea, avea să-i fie luată de îndată ce sosea auditorul. Nu-i venea să creadă că vreo câteva gărzi care plecau înainte de încheierea contractului chiar contau.

Dar contau.

Încet, foarte încet, furtuna din ea se potoli. Era întuneric deplin de-acum și picături mici de ploaie băteau darabana în ferestre ca niște degete. Întinse mâna după sticla de vin de lângă pat și, spre surprinderea ei, o găsi goală. Dar mai avea cealaltă sticlă. Și butoiașul de bere. Avea să fie bine. Trebuia numai să-și recapete puterile. Avea nevoie doar de câteva minute.

Nu se deșteptase pe de-a-ntregul când auzi pașii apropiindu-se. Mai întâi troncănitul regulat de la baza scării apoi, înainte să ajungă în capul scărilor, un bubuit mai apăsat. Ceva se lovi de un perete și Yardem mormăi. Se auzi un sunet umed care ar fi putut fi ploaia revărsându-se de pe acoperiș, numai că venea de mai aproape. O lumină străluci. Un felinar, în mâna lui Wester. Și, în spatele lui, Yardem Hane și cele două gărzi kurtạdam opintindu-se să care o scăldătoare de cositor de vreo doi metri lungime.

— Ar fi trebuit mai întâi s-o urcăm aici și pe urmă s-o umplem, zise Enen cu vocea încordată de efort.

— O să știm data viitoare, spuse Marcus.

Prin ușa deschisă văzu cum cei trei paznici lăsau cada jos. Era înaltă până la genunchiul lui Marcus și în ea plescăia ceva.

— Ce faceți? întrebă Cithrin cu vocea mai slabă decât se aștepta.

Fără s-o ia în seamă, Yardem îi întinse căpitanului un recipient rotund de piatră și începu să aprindă lămpile și lumânările din încăperea principală. Cei doi kurtadami salutară și coborâră scările. Cithrin se ridică, proptindu-se într-o mână ca să-și păstreze echilibrul. Marcus se apropie și, înainte să-l poată opri, o apucă de păr și o târî jos din pat. Genunchii ei loviră podeaua cu un trosnet și un junghi dureros.

— Ce faci?! țipă ea.

— Am încercat întâi cu vorba bună, zise Wester și-i dădu brânci în cadă.

Apa era caldă.

— Dă-ți zdrențele alea jos de pe tine că altfel ți le scot eu.

— N-am de gând să...

În lumina lumânărilor, expresia lui era aspră și neînduplecată.

— Am mai văzut fete în viața mea. N-o să fiu șocat. Ai săpun aici, zise el punându-i în mână recipientul de piatră. Și vezi să-ți speli și părul. E atât de unsuros că poate să ia foc.

Cithrin privi borcănașul. Era mai greu decât se așteptase și cu un capac bine strâns. Nu-și mai amintea când se spălase ultima oară. Când căpitanul vorbi din nou, în vocea lui se auzea resemnarea.

— Ori o faci tu, ori o fac eu.

— Nu te uita, zise ea, înțelegând chiar în timp ce vorbea că își dădea acordul asupra unui contract ai cărui termeni îi erau deocamdată necunoscuți. Nu simțea însă decât ușurare că ei n-o părăsiseră.

Marcus scoase un sunet de nerăbdare, dar se întoarse cu fața către scări. Yardem tuși discret și intră în dormitor. Cithrin își scoase hainele de căruțaș și îngenunche în cadă. Simți răceala aerului pe piele. O strachină de lemn plutea

lângă ea și o folosi ca să se clătească. Nu realizase cât de murdară era până când nu se spălă.

O voce cunoscută răsună de pe scară.

— E acolo? întrebă Cary.

— Este, zise Marcus. Arunc-o încoace deocamdată.

Actrița icni și Marcus se avântă înainte, prinzând din zbor o boccea legată cu sfoară.

— Ne găsești jos, zise Cary și ușa dinspre stradă se deschise și se închise.

Marcus dezlegă sfoara stând cu spatele și-i întinse o țesătură moale. Cithrin îi luă ștergarul din mână.

— Ai și-o rochie curată aici, zise el. Să-mi spui când ești într-o ținută decentă.

Cithrin ieși tremurând din scăldătoare și se șterse iute. Apa din vas era întunecată, cu spumă murdară de săpun plutind la suprafață. Trăgându-și rochia pe ea o recunoscu drept una de-a lui Cary. Țesătura mirosea a fard și a praf.

— Sunt gata, zise ea.

Yardem ieși din dormitor. Transformase pătura ei într-un sac și o umpluse cu sticle și burdufuri goale de vin. Butoiașul și sticla care-i mai rămăsese erau și ele laolaltă cu cele goale. Întinse mâna, vrând să-i spună să i le lase, căci nu le terminase. Tralgul ciuli o ureche făcându-și cerceii să zornăie. Ea îl lăsă să treacă.

— Am comandat de mâncare, zise Marcus. Ai aici toate registrele băncii?

— E un registru de tranzacții la cafenea, spuse ea. Și copii ale contractelor.

— O să trimit pe cineva după ele. O să pun pază la baza scărilor și sub fereastră. Nu intră încoace nicio băutură mai tare decât cafeaua. Iar tu stai aici până când îți dai seama ce trebuie să facem ca să-ți păstrăm banca.

— Nu-i nimic de făcut, spuse ea. Mi s-a interzis să mai port negocieri sau să mai desfășor operațiuni.

— Și Zeul știe că n-am vrea să încălcăm vreo regulă, spuse Marcus. Toată lumea are dreptul să se îmbete și să-și

plângă de milă când și când, dar acum gata. O să stai trează și-o să faci ce trebuie făcut. S-a înțeles?

Cithrin se apropie și-l sărută. Buzele lui erau inerte și nesigure, înconjurate de tuleie aspre. Era al treilea bărbat pe care-l sărutase în viața ei. Sandr, Qahuar și căpitanul Wester. El dădu înapoi.

— Fata mea nu era cu mult mai tânără decât tine.

— I-ai fi făcut și ei asta? întrebă ea arătând către cadă.

— Aș fi făcut orice pentru ea, zise el. O să cer să fie scoasă cada de aici, doamnă magistru. Vrei să-ți aducem cafea, dat fiind că oricum trebuie să luăm registrele de la cafenea?

— Probabil au închis până acum. E noapte.

— O să-i conving să facă o excepție.

— Atunci da.

El o salută și coborî din nou scările. Cithrin se așeză la măsuța de scris. Sunetul ploii de deasupra se contopea cu vocile de dedesubt. Nu era nimic de făcut, firește. Toate eforturile și bunele intenții din lume nu puteau schimba un singur număr trecut cu cerneală în registrele ei. Le răsfoi oricum. Yardem și cei doi kurtadami veniră și cărară afară cada. Gândacul apăru cu un castron de supă de pește cu smântână, care avea gust de piper negru și de mare. O halbă de bere ar fi mers de minune, dar știa că n-avea rost să ceară. Era bună și apa deocamdată.

Își simțea mintea fragilă, gata să se sfărâme la cea mai mică zdruncinătură, dar încercă să-și imagineze că era auditorul din Carse. Ce ar fi văzut când s-ar fi uitat peste toate astea? Parcurse lista inventarului inițial pe care-l făcuse. Mătase, tutun, pietre prețioase, bijuterii, mirodenii, argint și aur. Anteeanul dolofan de pe iazul morii furase câteva și estimarea pierderii era inclusă și ea, numerele trecute cu linii negre pe hârtia de culoarea smântânii. Deci aici era începutul. Iată acum ce făcuse cu el.

Întorcând paginile o cuprinse nostalgia. Fâșâitul uscat al hârtiei, apoi încă un vestigiu al acelei vârste de aur care

tocmai se încheiase. Contractul și chitanțele din ziua când cumpărase imobilul de la agentul de pariuri. Permisul pe hârtie transparentă și cu sigiliu ce marca deschiderea băncii. Își plimbă degetele peste el. Nici nu trecuse un anotimp de când începuse. I se părea mult mai mult. I se părea că trecuse o viață. Apoi acordurile de încredințare a mărfii încheiate cu vânzătorul de mirodenii și cu negustorii de pânzeturi. Evaluarea ei, evaluarea lor și apoi venitul total obținut din vânzare. Bijuteriile fuseseră dintotdeauna problema. Se pomeni întrebându-se dacă nu vor fi existat mijloace mai bune de a se descotorosi de ele decât cel ales de ea. Poate ar fi trebuit să aștepte până reveneau corăbiile din Narinisle. Sau să le plaseze la vânzare unei case de comerț cu un mare volum de exporturi. Așa nu și-ar fi inundat propria piață. Ei bine, poate data viitoare.

Un tunet îndepărtat se rostogoli discret prin răpăitul statornic al ploii. Gândacul, ud până la solzi, îi aduse cutia de valori de la cafenea, o ulcică uriașă cu cafea și un bilet de la *maestro* Asanpur, care își exprima speranțele că se va simți bine cât mai curând, spunând că fără ea cafeneaua părea prea mare. Asta fu cât pe ce s-o facă să izbucnească din nou în plâns, dar un asemenea comportament l-ar fi zăpăcit pe băiatul timzinai, așa că făcu eforturi să rămână calmă.

Cea mai bună afacere pe care o încheiase fusese semimonopolul pe orizontală cu berarul, cu dogarul și cu tavernele. Fiecare persoană din lanțul de producție făcea afaceri cu banca, așa că, de îndată cu grânele și apa ajungeau la berărie, fiecare afacere îi aducea beneficiu și o punea în postura de a garanta afacerea următoarei verigi. Dacă ar fi putut face aranjamente cu câțiva fermieri astfel încât să aibă acces exclusiv la recolta lor, ar fi fost un mecanism închis care ar fi produs aur.

Dar asta urma să fie problema succesorului ei, oricine ar fi fost acesta. Cithrin sorbi din cafea. Fusese totuși o idee bună și bine aplicată. Într-un an, când avea să-i revină ceea

ce mai rămăsese din investițiile bancare ale părinților ei, avea să vadă dacă nu putea pune pe picioare o versiune la scară mai mică a acestui plan. Va fi dureros, își zise ea, să se transforme din magistra Cithrin bel Sarcour în pupila băncii pentru încă un an. Dar odată ce venea ziua ei, putea să intre în afaceri pe cont propriu…

Pielea de pe brațe i se zburli, perișorii fini ridicându-se. Ceafa începu s-o furnice. Un foc rece îi străbătu șira spinării. Închise registrele, le împinse deoparte și se întoarse la cele mai vechi, scrise de alte mâini, acum moarte. Registrele din Vanai. Mica intrare cu cerneală roșie care înregistra sosirea ei la bancă. Închise registrul cu mâinile tremurânde.

Căpitanul Wester avusese dreptate.

Exista o cale.

Dawson

— Nu vreau s-aud, zise regele Simeon.

Lunile care trecuseră nu fuseseră blânde cu el. Pielea-i era mai pământie decât înainte și buzele aveau o nuanță albăstruie, nesănătoasă. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte, deși în încăpere nu era foarte cald.

— În numele Zeului, Dawson! Tu te-auzi ce spui? Abia te-ai întors din exil de o zi – o zi! – și deja ai început.

— Dacă are dreptate Clara și într-adevăr Maas complotează împotriva vieții lui Aster…

Simeon izbi cu palma în masă. Ecoul se lovi de pereții sălii de audiențe și liniștea care urmă fu întreruptă numai de cântecul cintezelor și de bolborositul artezienei de sub fereastră. Gărzile aliniate de-a lungul zidului negru rămaseră impasibile ca de obicei, în armura neagră și aurie a orașului, cu spadele la șold. Dawson se întrebă ce ar fi spus dacă li s-ar fi cerut părerea. Cineva trebuia să-l readucă pe Simeon la realitate, dar evident nu el era omul acela.

— Dacă ți-aș fi urmat sfatul, zise regele, Issandrian ar conduce o revoltă populară împotriva mea chiar în clipa asta. În schimb, a fost aici ieri, plecând genunchiul și cerându-mi iertare, jurând pe viața lui că revolta mercenarilor n-a fost plănuită sau pornită de el.

— Dacă n-a fost a lui, a cuiva tot a fost, zise Dawson.

— Sunt regele tău, baroane Osterling! Sunt perfect capabil să conduc regatul!

— Simeon, ești prietenul meu, spuse Dawson cu blândețe. Știu cum vorbești când ești îngrozit până-n măduva oaselor. Nu poți să amâni până la anul?

— Ce să amân?

— Să-l pui pe fiul tău sub tutela cuiva. Să-i desemnezi protectorul. Curtea se va închide peste trei săptămâni. Spune pur și simplu că evenimentele recente te-au împiedicat să iei o decizie. Trage de timp!

Simeon se ridică. Umbla ca un bătrân. Dincolo de fereastră, frunzele erau încă verzi, dar nu atât de verzi pe cât fuseseră. Vara era pe ducă și într-o zi nu foarte îndepărtată verdele avea să dispară, iar roșul și auriul aveau să-i ia locul. Culori frumoase, dar culori ale morții.

— Maas n-are niciun motiv să-i vrea răul lui Aster, zise Simeon.

— Ține legătura cu Asterilholdul. Lucrează împreună cu ei…

— Tu ai cooperat cu Maccia în sprijinul Vanaiului. Lordul Daskellin a dansat cu cei din Coasta de Nord. Lordul Tremontair are întâlniri secrete cu ambasadorul Borjei, iar lordul Arminin a petrecut mai mult timp în Hallskar decât în Anteea anul trecut. Ce vrei, să m-apuc să tai capul fiecărui nobil care are legături cu persoane din afara regatului? N-ai supraviețui nici tu.

Simeon răsufla precipitat. Se rezemă de pervaz ca să-și recapete calmul.

— Când a murit tatăl meu, era mai tânăr decât sunt eu acum.

— Mi-amintesc.

— Maas are aliați. Toți cei care i-au iubit pe Issandrian și pe Klin s-au întors către el după plecarea lor.

— Ai mei s-au întors către Daskellin.

— Tu n-ai aliați, Dawson. Ai dușmani și admiratori. N-ai reușit nici măcar să-l ții pe lângă tine pe tânărul Palliako, care era eroul zilei. Lerer a preferat să-l trimită la capătul lumii decât să mai accepte un nou banchet organizat de tine. Dușmani și admiratori.

— Și Maiestatea Voastră de care parte se numără?

— De ambele. Așa a fost de când mi-ai suflat-o pe fata aia cinnaie la turneul ăla când aveam amândoi doisprezece ani.

Dawson chicoti. Zâmbetul regelui era aproape rușinat, apoi începu și el să râdă. Simeon se întoarse spre jilț și se lăsă greoi în el.

— Știu că nu ești de acord cu mine, spuse el. Dar crede-mă că fac tot ce pot. Doar că sunt atâtea lucruri de pus în balanță și sunt atât de obosit. Sunt nemaipomenit de obosit.

— Măcar nu i-l încredința pe Aster lui Maas. Nu-mi pasă că-i cel mai influent individ de la curte acum. Găsește pe altcineva.

— Îți mulțumesc pentru sfaturi, dragul meu prieten.

— Simeon…

— Nu. Îți mulțumesc. Asta a fost tot.

În anticameră, servitorii îi înapoiară lui Dawson spada și pumnalul. Părea că trecuseră ani de când Simeon insistase să fie respectată tradiția ca supuşii să fie primiți în audiențe private neînarmați. Atât de mult decăzuseră cu toții. Dawson încă-și mai potrivea centura când ieși afară. Aerul era cald, soarele puternic pe cer, dar briza avea o undă de răcoare. Aerul dulce și apăsător al verii dispăruse. Anotimpul se schimba din nou. Dawson respinse brațul oferit de valet și se urcă în trăsură.

— Excelență? întrebă vizitiul.

— La Marele Urs, zise Dawson.

Biciul plesni și trăsura se urni lăsând în urmă turnurile solide și porțile marțiale ale Turlei Regelui. Se rezemă de spătar, hurducăturile și loviturile trimițându-i junghiuri dureroase în spinare. Mai întâi călătoria de întoarcere de la Osterling Fells, apoi aproape jumătate de zi petrecută așteptând ca Maiestatea Sa să-și facă timp să-i acorde o audiență îl epuizaseră mai mult ca odinioară.

În tinerețe, călărea adesea de la Osterling Fells la Camnipol oprindu-se numai cât să schimbe caii, ajungea chiar înainte de balul reginei și-și petrecea toată noaptea dansând. În cea mai mare parte, cu Clara. I se părea ca o poveste despre altcineva, numai că încă-și mai amintea rochia și parfumul ei. Alungă amintirea înainte ca încarnarea mai

tânără a soției sale să-l excite. Voia să poată merge drept când avea să ajungă la club și o fi fost el bătrân, dar mort nu era.

Frăția Marelui Urs se înălță înaintea lui, cu fațada din piatră neagră ornată cu foiță de aur specifică Orașului Nemuritor. Strada era plină de trăsuri și șarete, vizitiii străduindu-se să se poziționeze în așa fel încât stăpânul fiecăruia să aibă cât mai puțini pași de făcut. Mirosea a bălegar proaspăt călcat în picioare de sute de copite. Dawson cochetă cu ideea de a coborî și a merge pe jos numai ca să scape din aglomerație, dar era sub demnitatea lui, așa că se mulțumi să-l ocărască pe vizitiu pentru încetineală și nepricepere. În momentul în care lacheii clubului sosiră zoriți, aducându-i o scăriță, aproape că se simțea mai bine.

Înăuntru, clubul era o învălmășală de fum de pipă, căldură și muzică ignorată în favoarea conversației. Dawson își dădu haina unei slujnice care-i făcu o plecăciune și se îndepărtă în grabă. Când intră în sala mare, un grup de bărbați se întoarse către el, aplaudându-i revenirea cu variate grade de entuziasm și sarcasm. Dușmani și admiratori. Dawson făcu o plecăciune care ar fi putut fi interpretată ca mulțumire sau ca insultă, în funcție de persoana căreia îi era adresată, luă un pahar din cristal șlefuit plin cu vin și se îndreptă spre sălile mai mici din stânga.

În centrul unei săli trona o masă mare, rotundă, în jurul căreia ședeau câțiva bărbați, vorbind aproape toți deodată. În acea înghesuială de trupuri și minți se zăreau părul lung al lui Issandrian și chipul brutal al lui sir Klin. Issandrian îl zări și se ridică. În loc să facă o plecăciune, înclină din cap către Dawson. Putea să fi fost numai un efect al luminii, dar omul părea să se fi împuținat. Ca și cum exilul l-ar fi învățat o lecție de umilință. Ceilalți meseni deveniră tăcuți, realizând că se petrecea ceva, chiar dacă erau prea nerozi ca să-și dea seama ce anume. Dawson își trase pumnalul, executând salutul duelIștilor, și Issandrian zâmbi într-un fel care putea fi aprobator.

În capătul sălii se aflau camerele private și cea mai mică dintre ele era abia cât interiorul unei trăsuri. Canapelele din piele neagră absorbeau puțina lumină a lumânărilor. Daskellin stătea într-un colț de unde putea supraveghea intrarea. Stătea cu spatele la perete și cu spada, nescoasă din teacă, la îndemână.

— Ei bine, spuse Dawson așezându-se pe canapeaua din fața lui. Văd că în lipsa mea ai reușit să risipești tot ce am avut.

— Și eu mă bucur să te văd, zise Canl Daskellin.

— Cum am ajuns, după ce am apărat cu succes Camnipolul de mercenarii străini, să călărim în urma lui Feldin Maas? Poți să-mi explici?

— Vrei varianta lungă sau pe cea scurtă?

— Cea lungă o să mă înfurie mai puțin?

Daskellin se înclină către el.

— Maas are spate și noi nu. Eu am avut. Sau așa am crezut. Apoi s-a schimbat un echilibru sau cam așa ceva și Clark a șters-o în Birancour.

— Așa-ți trebuie dacă lucrezi cu bancheri!

— N-o să se mai întâmple, zise Daskellin cu răceală.

Era lucrul cel mai apropiat de o scuză la care se putea aștepta Dawson. Abandonă subiectul. În schimb, dădu peste cap paharul, se întinse către ușă și ciocăni în ea până când apăru o slujnică și i-l umplu la loc.

— Bun, și-atunci cum stăm? întrebă Dawson după ce aceasta plecase.

Daskellin clătină din cap, șuierând printre dinți.

— Dacă se ajunge la luptă, putem face față. Sunt destui proprietari de pământuri care încă mai urăsc Asterilholdul, așa că-i putem atrage destul de ușor.

— Și dacă Aster moare înainte să ajungă pe tron?

— Atunci nu ne mai rămâne decât să ne rugăm fierbinte ca sceptrul regal al Maiestății Sale să fie încă funcțional, căci cea mai bună speranță a noastră ar fi un nou moștenitor de parte bărbătească. Mi-am pus genealogistul să verifice

prin arhive și Simeon are în Asterilhold un văr care ar putea ridica pretenții legitime la tron.

— Legitime? întrebă Dawson aplecându-se spre el.

— Mă tem că da, și ghici ce? Este susținătorul existenței unui consiliu al fermierilor. Ne pierdem un sfert dintre susținătorii cu mai mult bun simț decât curaj. Ceilalți se aliază în jurul lui Oyer Verennin sau poate al lui Umansin Tor, care pot ridica și ei pretenții. Asterilholdul își susține omul cu ajutorul grupării pe care au strâns-o Maas și Issandrian, pornim un război civil și pierdem.

Daskellin bătu o singură dată din palme. Lumânarea de deasupra lui pâlpâi. Undeva în sălile clubului o slujnică țipă și un bărbat râse. Vinul tare al lui Dawson avea un gust mai amar decât înainte și lăsă paharul jos.

— E posibil ca ăsta să fi fost planul de la început? întrebă Dawson. Oare Maas s-a folosit de Issandrian și Klin și de toate lăturile alea despre consiliul fermierilor ca să ajungă aici? S-ar putea ca noi să fi stat tot timpul cu ochii pe ținta greșită!

— Posibil, zise Daskellin. Sau poate că a văzut șansa asta la un moment dat și s-a decis să riște. Ar trebui să-l întrebăm pe Feldin, deşi bănuiesc că nu ne-ar spune adevărul.

Dawson ciocăni cu un deget în buza paharului făcând cristalul să scoată un clinchet surd.

— Nu putem să-l lăsăm pe Aster să moară, spuse Dawson.

— Totul moare. Oameni, orașe, imperii. Totul, zise Daskellin. Problema este când.

Dawson cină în familie, în salonul rezervat meselor informale. Porc fript cu mere, dovleci cu miere și pâine coaptă cu căței întregi de usturoi în ea. Fața de masă era din bumbac crem. Mâncarea era servită în vase de ceramică din Syramysul Îndepărtat, iar tacâmurile erau din argint lustruit. Puteau la fel de bine să-i fi servit cenușă pe o bucată de tinichea.

— S-a întors Geder Palliako, spuse Jorey.

— Serios? zise Clara. Nu mai știu unde plecase. Nu spre sud, sigur nu, ținând cont că mulți de-acolo au avut prieteni și rude în Vanai. Nu poți să te aștepți la o primire decentă din partea unei persoane căreia i-ai ucis un văr sau altă rudă. N-ar fi realist. A fost în Hallskar?

— În Keshet, zise Jorey cu gura plină. S-a întors și-a adus cu el un soi de iscusit.

— Drăguț din partea lui, zise Clara. Nu trebuie să mai facem un alt banchet în cinstea lui, nu? întrebă ea chemând slujnica și apoi încruntându-se.

— Nu, spuse Dawson.

Firește, știa ce făceau ei. Jorey aducea în discuție subiecte triviale, excentrice. Clara trăncănea puțin pe tema respectivă, apoi o transforma într-o întrebare la care el trebuia să răspundă. Era strategia la care recurgeau întotdeauna în vremuri grele ca să-l scoată dintr-ale lui. Dar în seara asta povara era prea grea.

Luase în calcul varianta de a-l ucide pe Maas. Desigur, ar fi fost dificil. Un atac direct era imposibil. În primul rând, Feldin se aștepta la așa ceva și probabil își luase măsuri de precauție. În al doilea rând, un atac eșuat i-ar fi atras lui Maas și mai multă simpatie la curte. Ideea de a-l provoca la duel și de a lăsa situația să scape de sub control îi făcea cu ochiul. El și Maas se întâlniseră destul de des pe teren ca să nu pară o coincidență bătătoare la ochi, și oamenii alunecau tot timpul. Lamele spadelor pătrundeau adeseori mai adânc decât se dorea. Fu nevoit să ignore faptul că Feldin era mai tânăr și mai în putere și că pierduse ultimul lor duel numai fiindcă Dawson fusese mai isteț. Ideea era în continuare foarte atrăgătoare.

— Adevărul este, zise Barriath în timp ce slujnica intra, că barca asta se scufundă și noi încercăm s-o golim cu sita.

— Asta ce vrea să-nsemne? întrebă Jorey.

— Simeon este regele meu și viața mea îi aparține, la fel ca a oricăruia, spuse Barriath, dar nu prea mai este propriul său stăpân. Tata a oprit nebunia aia cu Carta lui Edford, iar

acum asistăm la un complot al Asterilholdului. Dacă îi punem capăt și ăstuia, o să vină altă criză și după aceea alta.

— Nu cred că este un subiect potrivit de discutat la cină, dragule, zise Clara, luând un pahar de vin îndoit cu apă din mâinile slujnicei.

— O, lasă-l să vorbească, zise Dawson. În fond spune ceea ce gândim cu toții.

— Cel puțin așteaptă până când pleacă personalul, zise Clara, altfel cine știe ce o să gândească despre noi cei din dependințele servitorilor.

Slujnica ieși roșind. Clara privi ușa închizându-se în urma ei, apoi îi făcu semn fiului ei mai mare să continue.

— Anteea are nevoie de un rege, spuse Barriath. În schimb, are doar un unchi de treabă. Nu-mi place să fiu eu aducătorul de vești proaste, dar așa gândesc toți cei din marină. Dacă lordul Skestinin nu i-ar încuraja pe căpitani să folosească biciul și să-i arunce peste bord pe cei care provoacă tulburări, am avea deja o revoltă. Cel puțin una.

— Nu pot să cred, spuse Clara. O revoltă-i un lucru atât de neelegant și de necugetat. Sunt convinsă că oamenii noștri din marina regală nu s-ar coborî atât de jos.

Barriath râse.

— Mamă, dacă vrei o conversație cu adevărat nepotrivită la cină aș putea să-ți povestesc eu cât de jos se pot coborî marinarii.

— Dar Simeon este regele, iar Aster e încă un copil, zise Jorey.

Era, își zise Dawson, o încercare vitejească de a împiedica discuția să se abată iarăși de la subiect. Nu te puteai aștepta ca ei să devină altceva decât erau.

— Sunt de acord cu tine, fiule, zise Dawson. Aș vrea să nu fiu.

— Cel mai bine, zise Barriath, ar fi ca Simeon să găsească un protector cu ceva coloană vertebrală care să vegheze asupra lui Aster și după aceea să abdice. Regența poate dura opt-zece ani și până când preia Aster coroana regatul va fi în ordine.

Jorey pufni batjocoritor și chipul lui Barriath se înăspri.

— Scutește-mă, zise Jorey. Un regent care ar putea să rezolve în zece ani toate problemele regatului n-ar mai renunța la regență. Ar deveni rege.

— Ai dreptate, zise Barriath. Și asta ar fi pur și simplu îngrozitor, nu-i așa?

— Începi să vorbești al dracului de asemănător cu oamenii cu care ne luptăm, frate.

— Dacă aveți de gând să vă luați la ceartă, puteți să vă ridicați chiar acum de la masă, zise Clara.

Barriath și Jorey își plecară ochii în farfurii, murmurând variațiuni pe tema „Îmi pare rău, mamă". Clara clătină din cap.

— Ei, așa-i mai bine. În plus, este o osteneală zadarnică să vă certați cu privire la probleme pe care nu le aveți în dauna celor pe care le aveți. Pur și simplu va trebui să-l convingem pe Simeon că bietul Feldin s-a încurcat mult prea tare cu oamenii aceia îngrozitori din Asterilhold.

— Nu e atât de ușor, zise Dawson.

— Sigur că este, zise Clara. În mod sigur are niște scrisori, nu? Așa zicea Phelia. Că e mereu plecat din cauza întâlnirilor și scrisorilor lui.

— Nu cred că le oferă prietenilor din străinătate un raport amănunțit al trădării pe care o pune la cale, mamă, spuse Barriath. „Dragă lord Cutare, mă bucur că vrei să mă ajuți să-l lichidez pe prinț."

— Dar nu trebuie neapărat s-o spună, zise Jorey. Nu de-a dreptul. Dar dacă există dovezi că menține o corespondență cu vărul lui care are pretenții la tron, s-ar putea să fie de-ajuns.

— Poți întotdeauna să judeci oamenii în funcție de cei cărora le scriu, spuse Clara mulțumită. Sigur, mai trebuie să punem mâna pe scrisori, dar Phelia a fost atât de încântată să mă vadă ultima dată, încât nu cred că va fi din cale-afară de greu să fac rost de o altă invitație. Sigur, nu poți conta pe asta, așa că l-am plătit pe maestrul acela în

broderie să vină să ne arate punctele lui. Broderia pare simplă când o privești, dar modelele mai complexe pot fi cam intimidante. Ceea ce-mi reamintește, Dawson dragă, că o să am nevoie mâine de salonul din spate, unde-i lumina mai bună. O să fim vreo cinci, căci ar fi cam prea bătător la ochi s-o chem doar pe Phelia. N-o să fie o problemă, nu?

— Ce? zise Dawson.

— Salonul din spate, unde-i lumina mai bună? zise Clara întorcându-și capul către el și ridicând din sprâncene, fără să-și ia privirea de la carnea pe care o tăia. Pentru că, serios, nu poți face broderie în penumbră. Se…

— Cultivi prezența Pheliei Maas?

— Trăiește alături de Feldin, spuse Clara. Și cum curtea se va închide în curând, mi se pare că nu-i înțelept să mai așteptăm, nu crezi?

Era o anumită strălucire în ochii ei și un zâmbet periculos îi arcuia colțul gurii. Dawson era sigur că soția lui se distra de minune. Își simți mintea gonind să țină pasul cu a ei. Dacă Phelia putea fi convinsă să permită accesul câtorva oameni în palat…

— Mamă, ce faci? o întrebă Barriath.

— Salvez regatul, dragă, zise ea. Mănâncă-ți dovleacul. Nu-l plimba de colo-colo pe farfurie dând impresia că ai mâncat din el. N-a mers când erai copil, așa că nu înțeleg de ce tot mai încerci.

— N-o să ne creadă, zise Dawson. După ce o să ridic toate obiecțiile, Maas va spune că scrisorile sunt false. Dar s-ar putea să-l facă pe Simeon să se răzgândească și să nu i-l încredințeze pe Aster.

— Noi răzgândiri din partea regelui? spuse Barriath. Asta ne trebuie nouă acum? Fă-l să treacă la acțiune sau nu te mai amesteca!

— Ar putea să-l ia altcineva, zise Jorey. Cineva care nu-i aliat nici cu Maas, nici cu noi.

— Ce ziceți de Palliako cel tânăr? spuse Clara. Știu că pare cam frivol, dar el și Jorey se înțeleg bine și nu este ca și cum ar fi făcut parte din cercul tău de prieteni.

Dawson își vârî în gură o bucățică de porc, mestecând lent ca să aibă timp să cugete. Carnea n-avea deloc gust rău. Sărată și dulce și cu o vagă arsură ca de piper. Chiar bună. Simți un zâmbet întinzându-i-se pe buze și își dădu seama că trecuse ceva timp de când nu mai zâmbise.

— Nu știu ce să zic, spuse Jorey, dar Dawson îi alungă cuvintele cu o fluturare din mână.

— Palliako a fost util când a fost vorba să pună capăt campaniei din Vanai. Și a fost aici ca să oprească revolta mercenarilor. Până acum s-a dovedit, o bună unealtă, zise Dawson. Nu văd de ce ar fi altfel de data asta.

Geder

Stindardul se întindea dincolo de laturile mesei, o țesătură stacojie fluidă, adunându-se pe podea. Sigiliul negru cu opt brațe din centru se cutase, așa că Geder se întinse și-l îndreptă. Lerer își mângâie bărbia, mai întâi apropiindu-se, apoi depărtându-se, apoi apropiindu-se iar înainte să se oprească lângă fiul lui.

— Printre ai mei, acesta este stindardul rasei voastre, zise Basrahip. Culoarea este cea a sângelui din care se trag toate rasele umane.

— Și roza vânturilor din mijloc? întrebă Lerer.

— Acela este simbolul zeiței, zise Basrahip.

Lerer mormăi. Se apropie din nou, pipăind cu grijă pânza cu degetele. Geder își simți propriile degete dând s-o atingă, imitând gesturile tatălui său. Basrahip îi povestise cum adunau preoții pânză de păianjen și cum învățaseră s-o vopsească. Stindardul reprezenta munca a zece generații și când îți plimbai mâinile peste el era ca și cum ai fi atins vântul.

— Și ziceai că vrei să arborezi ăsta la... ăăă... Rivenhalm?

— Nu, spuse Geder. Nu, mă gândeam să-l arborez în templu, în Camnipol.

— Ah. Așa-i, spuse Lerer. Templul.

Drumul de întoarcere dinspre templul ascuns în munții Sinir fusese de o mie de ori mai plăcut decât călătoria la dus. La sfârșitul fiecărei zile, Basrahip se așeza lângă foc alături de el, ascultând orice povești și întâmplări își amintea Geder, râzând la cele nostime, căzând pe gânduri la cele tragice. Până și slujitorii, la început fără să poată să-și ascundă

disconfortul față de prezența marelui preot, se liniștiseră cu mult înainte să ajungă la granița dintre Keshet și Sarakal. Oarecum spre surpriza lui Geder, Basrahip cunoștea drumul neprietenos pe care veniseră. Preotul îi explicase că, deși lumea oamenilor se reconstruise, se prăbușise și o luase de la capăt de nenumărate ori de când templul zeiței-păianjen se retrăsese din lume, drumurile dragonului nu se schimbaseră. Era posibil să nu știe unde se afla granița dintre două state sau chiar care era cursul unui râu, fiindcă acestea erau lucruri care se schimbau odată cu timpul. Drumurile erau veșnice.

Când poposiseră în Inentai ca să le dea răgaz cailor și să-şi refacă proviziile, Basrahip colindase pe străzi, căscând gura la fiecare clădire, ca un copil. În momentul acela, Geder își spusese că, într-un fel, el și preotul nu erau chiar atât de diferiți. Basrahip trăise o viață plină de povești despre lume, dar nu văzuse niciodată lumea. Viața lui Geder decursese cam la fel, numai că templul lui fusese înălțat din cărți și sculptat din îndatoriri și obligații. Și totuși, prin comparație, Geder era un om umblat prin lume. Văzuse kurtadami și timzinai, cinnai și tralgi. Basrahip nu cunoscuse altceva decât pursângi și, de fapt, doar dintr-aceia care îi semănau lui și sătenilor din vecinătatea templului. Să vadă un pursânge cu pielea neagră sau cu părul blond era pentru preot o revelație la fel de puternică precum descoperirea unei alte rase.

Privindu-l cum înaintează întâi prudent, apoi cu din ce în ce mai multă siguranță pe străzi și pe drumuri, Geder simți că înțelege oarecum ce voia să spună tatăl lui când se referea la bucuria de a privi un copil cum descoperă lumea. Geder se pomeni observând la rândul lui tot soiul de lucruri pe care le ignorase considerându-le de la sine înțelese, numai pentru că îl uluiau pe noul său prieten și aliat. Când, la finalul verii prelungite, ajunse din nou în Camnipol, lui Geder îi păru aproape rău să vadă călătoria terminându-se.

La asta se adăuga și faptul că tatăl său era ciudat de stânjenit de descoperirile lui.

— Presupun că ai ales deja un loc pentru acest nou templu. Al zeiței pierdute și așa mai departe.

— Mă gândeam să fie undeva în preajma Turlei Regelui, zise Geder. În vechea sală de întruniri a breslei țesătorilor. Stă goală de ani de zile. Sunt convins că și-ar dori să le-o ia cineva din brațe.

Lerer scoase un sunet neutru. Basrahip începu să împăturească stindardul templului. Lerer îl salută pe preot, îl luă pe Geder cu blândețe de braț și, cu pași calmi, îl călăuzi afară, pe coridor. Geder abia observă că tatăl său îl îndepărta de Basrahip. Piatra întunecată înghițea lumina zilei, iar servitorii descoperiră deodată că aveau treburi în altă parte.

— Eseul ăla, zise tatăl său. Mai lucrezi la el?

— Nu, nu tocmai. Este cam depășit. Trebuia să fie despre descoperirea unei zone care să poată fi asociată cu Morade și cu căderea Imperiului Dragonilor. Acum am zeița și istoria templului și toate astea. Abia am început să înțeleg câte ceva. N-are sens să mă apuc de scris până când nu știu despre ce scriu, nu? Dar tu ce mai faci? Ai vești?

— Abia așteptam eseul ăla, spuse Lerer vorbind mai mult pentru sine.

Își ridică privirea și zâmbi forțat.

— Sunt sigur că sunt noi vești în fiecare zi, dar până acum am reușit să evit să aud vreuna. Ticăloșii ăștia și jocurile de la curte! De-aș trăi până la reîntoarcerea dragonilor și tot nu i-aș ierta pentru ce ți-au făcut în Vanai!

Când auzi cel din urmă cuvânt lui Geder i se strânse stomacul. Ridurile din colțurile gurii lui Lerer erau semnele supărării și mâniei gravate în piele. Geder simți impulsul straniu să întindă mâna și să i le netezească.

— Nu s-a întâmplat nimic rău în Vanai, zise el. Adică da, a ars. Asta n-a fost bine. Dar n-a fost atât de rău pe cât se povestește. Vreau să zic că e în regulă. În cele din urmă.

Privirea lui Lerer se mută de la un ochi al lui Geder la altul, sfredelindu-l. Geder înghiți în sec. Nu putea spune de ce inima-i bătea mai iute.

— În cele din urmă. Dac-așa zici tu, spuse Lerer punându-și mâna pe umărul lui Geder. Mă bucur că te-ai întors.

— Și eu mă bucur, zise Geder prea repede.

Anunțându-se printr-o tuse discretă, majordomul apăru în hol.

— Îmi cer iertare, excelențele voastre, dar a sosit Jorey Kalliam și întreabă de sir Geder.

— O! zise Geder. Nu l-a văzut încă pe Basrahip. Unde e? Nu l-ai lăsat să aștepte în curte, nu?

Mâna lui Lerer căzu de pe umărul lui Geder. Geder avu senzația că spusese ce nu trebuia.

— Excelența Sa se află în camera din față, zise majordomul.

La intrarea lui, Jorey se ridică din scaunul de la fereastră. Anotimpul petrecut în oraș îl mai împlinise la chip. Geder zâmbi și cei doi rămaseră un moment privindu-se. Pe chipul lui Jorey, Geder citi propria sa nesiguranță – trebuia să-și strângă mâinile? Să se îmbrățișeze? Să se salute mai formal? Când Geder râse, Jorey, zâmbind timid, îi urmă exemplul.

— Văd că te-ai întors din sălbăticie, spuse Jorey. Ți-a priit călătoria.

— Da? Cred c-am fost cât pe ce să plâng când am putut să dorm din nou într-un pat adevărat. Când iei parte la o campanie, ai de-a face cu un lung șir de neplăceri și umilințe, dar măcar nu mi-am făcut niciodată grijă c-aș putea fi ucis de bandiți.

— Există lucruri mai rele decât un bandit cumsecade. Ți s-a simțit lipsa, zise Jorey. Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Exil pentru toată lumea, spuse Geder încercând să adopte un ton blazat. Nu știu cum aș fi putut să fiu de folos. Abia dac-am avut vreun amestec, în afară de faptul că i-am împiedicat să închidă poarta.

— Ăla a fost cel mai bun rol pe care-l putea juca cineva în toată nebunia aia, zise Jorey.

— Probabil că da.

— Păi…

Tăcerea era stânjenitoare. Jorey se așeză din nou și Geder făcu câțiva pași prin încăpere. Camera din față, ca toate camerele casei Palliako din Camnipol, era mică. Scaunele erau din piele uzată pe care timpul o întărise și o făcuse să crape, iar mirosul de praf nu putea fi alungat. Dinspre stradă se auzeau copite lovind caldarâmul și vocile vizitiilor apostrofându-se unul pe altul. Jorey își mușcă buzele.

— Am venit să-ți cer o favoare, spuse el cu tonul cuiva care face o mărturisire.

— Am cucerit Vanaiul împreună. I-am dat foc împreună. Am salvat Camnipolul, spuse Geder. Nu trebuie să-mi ceri mie o favoare. Doar spune-mi ce vrei să fac.

— Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Bun. Tata crede că a descoperit un complot împotriva prințului Aster.

Geder își încrucișă brațele.

— Regele știe?

— Regele alege să nu știe. Și aici ar trebui să intervii tu. Cred că putem să obținem dovezi. Niște scrisori. Dar mă tem că, dacă mă duc eu cu ele la regele Simeon, va crede că sunt falsificate. Am nevoie de altcineva. Cineva în care are încredere sau măcar față de care nu simte neîncredere.

— Sigur, zise Geder. Absolut. Cine-i trădătorul?

— Baronul de Ebbinbaugh, zise Jorey. Feldin Maas.

— Aliatul lui Alan Klin?

— Da, și al lui Curtin Issandrian de asemenea. Soția lui Maas este verișoara mamei mele, ceea ce Zeul știe că nu pare cine știe ce bază de pornire, dar numai atât avem. Ea – soția lui Maas vreau să zic. Nu mama. Ea pare să știe mai multe decât spune. Este în mod clar îngrozită. Mama tocmai a invitat-o la o demonstrație a maestrului de broderie, sperând să-i câștige încrederea.

— Dar n-a mărturisit nimic? Nu v-a spus limpede ce se petrece?

— Nu, suntem încă pe terenul suspiciunilor și spaimelor. Nu există dovezi. Dar…

Geder întinse brațul, cu palma îndreptată spre Jorey.

— Vreau să-ți prezint pe cineva.

Ultima oară când Geder fusese la locuința Kalliamilor, casa fusese decorată pentru un banchet în onoarea lui. Fără flori, flamuri și țesături, austeritatea și grandoarea construcției ieșeau în evidență. Servitorii în livrea aveau ținuta dreaptă și rigidă a unor soldați. Sticla ferestrelor nu arăta nici urmă de praf. Vocile feminine ce veneau dinspre salonul din spate sunau blând și respectabil, chiar dacă nu se distingea ce spuneau. Basrahip ședea pe un scaun într-un colț. Umerii lui largi și expresia sa amuzată îi dădeau aerul unui copil care vizitează o căsuță de jucărie ce i-a rămas cam mică. Croiala sobră și pânza aspră și lipsită de culoare a sutanei sale semnalau că nu aparținea curții.

Jorey stătea la o măsuță de scris și își făcea de lucru cu penița și cerneala fără să scrie de fapt. Geder se plimba prin spatele unei canapele lungi, îmbrăcate în damasc, și își dorea să-i fi plăcut să fumeze pipă. Ocazia părea să reclame gravitatea fumului.

Corul de voci feminine se auzi mai tare și tropăitul apăsat al pantofilor de gală răsună dinspre hol, mai zgomotos, apoi mai înăbușit pe măsură ce se îndepărtau. Nu intraseră. Geder porni spre ușă, dar Jorey îi făcu semn să se întoarcă.

— Mama o să le conducă pe celelalte, zise el. O să se întoarcă într-o clipită.

Geder dădu din cap, apoi, adeverind spusele lui Jorey, pașii se întoarseră, corul de voci feminine redus acum la un duet. Când femeile intrară în încăpere, Jorey se ridică în picioare. O clipă mai târziu, Basrahip îi urmă exemplul. Geder dansase cu baroana de Osterling Fells la banchetul dat în cinstea lui, dar, ținând cont că trecuseră câteva luni

și adăugând vârtejul de vin și confuzie în care se pierdeau acele momente, n-ar fi recunoscut-o. Vedea acum ce trăsături moștenise Jorey de la ea, care-i semăna mai ales la ochi. Pe chipul ei se ivi o expresie de surprindere ce dispăru pe dată, mai iute ca un fâlfâit de aripă de fluture. În spatele ei, o femeie cu un aer bolnăvicios și cu o față ascuțită și ochi întunecați trebuia să fie Phelia Maas.

— O, scuzați-mă, zise Clara Kalliam. N-am vrut să deranjez, dragă.

— Nu deranjezi deloc, mamă. Speram chiar să ni te alături. Ți-l amintești pe Geder Palliako?

— Cum aș putea să-l uit pe omul care a apărat poarta de est? Nu v-am văzut la curte în acest sezon, domnule, dar înțeleg că ați fost într-o călătorie. Un soi de expediție? Dați-mi voie să v-o prezint pe verișoara mea, Phelia.

Femeia cu ochi negri intră în încăpere și-i întinse mâna lui Geder. Zâmbetul ei trăda ușurare, ca și cum s-ar fi temut de un lucru și-ar fi crezut că, pe moment, îl evitase. Geder făcu o plecăciune și observă că lady Kalliam ridică din sprâncene zărindu-l pe preot în colțul lui.

— Doamnelor, zise Jorey, acesta este Basrahip. E un om sfânt cu care Geder s-a întors din Keshet.

— Serios? zise Lady Kalliam. Nu știam că faci colecție de preoți.

— Și pentru mine a fost o surpriză, spuse Geder. Dar, doamnele mele, luați loc vă rog!

Urmându-și planul, Geder o așeză pe Phelia Maas pe canapea, cu spatele la Basrahip, apoi se așeză și el în fața ei. Jorey își reluă locul la măsuța de scris, iar mama lui se așeză pe un scaun din apropiere, din fericire fără să-i blocheze vederea către preot.

— Maas, zise Geder de parcă ar fi încercat să-și amintească ceva.

De fapt plănuise foarte exact ce avea să spună.

— Am avut un Alberith Maas sub comanda mea în Vanai. Este rudă cu dumneavoastră?

— Nepot, spuse Phelia. Nepotul soțului meu. Alberith v-a pomenit adesea de când a revenit.

— Atunci dumneavoastră sunteți baroana de Ebbinbaugh? întrebă Geder. Sir Klin mi-a fost comandant în Vanai. El și soțul dumneavoastră sunt prieteni, nu?

— O, da, zise Phelia zâmbind. Sir Klin este unul dintre cei mai buni și mai dragi prieteni ai lui Feldin.

În spatele ei, Basrahip privea în gol, cu chipul impasibil, ca și cum ar fi ascultat ceva ce doar el putea auzi. Scutură din cap o singură dată. „Nu."

— Deși a intervenit o răceală, nu? Mi se pare c-am auzit ceva în sensul ăsta, zise nonșalant Geder, prefăcându-se că știe ceva ce nu știa.

Chipul femeii împietri, mai puțin ochii, care alergau de la Geder la lady Kalliam și înapoi. Frica i se citea în poziția mâinilor și în colțurile gurii. Geder simți o căldură plăcută răspândindu-i-se în piept. Avea să meargă. Alături, mama lui Jorey îl privea curioasă.

— Sunt sigură că n-ați înțeles bine, zise Phelia. Alan și Feldin sunt în relații excelente.

„Nu."

— Totdeauna mi-a plăcut sir Klin, zise Geder, din pura plăcere de a putea minți o femeie care nu-l putea minți la rândul ei. Mi-a părut îngrozitor de rău când am auzit că a fost învinovățit de revolta aceea. Soțul dumneavoastră n-a avut de suferit, sper.

— Nu, nu, mulțumesc. Am fost foarte norocoși.

„Da."

— Sir Palliako, zise lady Kalliam, cărui fapt îi datorăm plăcerea companiei dumneavoastră în această zi?

Geder se uită la Jorey, apoi la lady Kalliam. Voise să pună câteva întrebări nevinovate, să afle ce putea afla, să descopere ce putea descoperi. Voise să se miște încet. Postura femeii, din ce în ce mai încordată, fragilitatea zâmbetului ei și mirosul fricii pe care-l emana cum emană trandafirul parfum, toate recomandau contrariul. Nu putea s-o sperie

atât de rău încât s-o facă să plece, dar putea s-o sperie rău oricum. Îi zâmbi lui lady Kalliam.

— Ei bine, adevăru-i că speram să am ocazia să fac cunoștință cu baroana Ebbinbaugh. Vreau să-i pun câteva întrebări. Nu mi-am petrecut chiar tot sezonul călătorind, zise el cu un ton plăcut. Am făcut niște cercetări în privința revoltei. A rădăcinilor sale. Și a ceea ce a urmat după.

Toată culoarea dispăru de pe chipul Pheliei Maas. Respira precipitat, ca o vrabie captivă într-o mână, gata să moară de frică.

— Nu-mi pot imagina ce ar fi de cercetat, zise ea cu o voce slabă și pierdută.

Geder descoperi că-i era mai ușor să zâmbească amabil când nu era sincer. Afară, clopoțeii de vânt îşi cântau singuri, scoțând clinchete întâmplătoare, stupide. Jorey și mama lui încremeniseră. Geder își cuprinse un genunchi cu degetele.

— Știu tot, lady Maas, spuse el. Despre prinț. Despre revoltă. Despre campania din Vanai. Despre femeie.

— Ce femeie? șopti ea.

N-avea nicio idee ce femeie, dar nu avea nicio îndoială că era și vreo femeie amestecată pe undeva. Nu conta.

— Spuneți orice, zise el. Alegeți orice detaliu. Chiar și lucruri pe care nu vă imaginați că le mai știe cineva, iar eu o să vă spun dacă ziceți sau nu adevărul.

— Feldin n-are nicio legătură cu toate astea, zise ea.

Geder nici nu avu nevoie să se uite la Basrahip.

— Nu-i adevărat, lady Maas. Știu că sunteți înspăimântată, dar sunt aici ca să vă ajut, pe dumneavoastră și familia dumneavoastră. Pot s-o fac. Dar trebuie să fiu sigur că pot să am încredere în dumneavoastră. Înțelegeți? Spuneți-mi adevărul. N-are nicio importanță, pentru că oricum știu deja totul. Spuneți-mi cum a început. Doar atât.

— A fost ambasadorul din Asterilhold, spuse ea. A luat legătura cu Feldin acum un an.

„Nu."

— Mă mințiți, doamnă, spuse Geder cu blândețe. Să mai încercăm o dată.

Phelia Maas se cutremură. Părea făcută din vată de zahăr, atât de delicată încât stătea să se frângă sub propria greutate. Își deschise gura, apoi o închise și înghiți în sec.

— A fost un bărbat. Urma să facă parte din consiliul fermierilor.

„Da."

— Da. Știu la cine vă referiți. Puteți să-mi spuneți numele lui?

— Ucter Anninbaugh.

„Nu."

— Nu ăsta-i numele lui. Puteți să-mi spuneți numele lui?

— Ellis Newport.

„Nu."

— Pot să vă ajut, doamnă baroană. S-ar putea să fiu singurul din Camnipol care vă poate ajuta. Spuneți-mi numele lui.

— Torsen. Torsen Aestillmont.

„Da."

— Iată, zise Geder. N-a fost chiar așa de greu, nu? Înțelegeți acum că dumneavoastră și soțul dumneavoastră nu aveți secrete față de mine?

Femeia făcu semn că da. Bărbia începu să-i tremure, obrajii i se înroșiră și o bătaie de inimă mai târziu plângea ca un copil. Mama lui Jorey se repezi spre ea, cuprinzând-o în brațe. Geder rămase așezat, privind. Inima-i bătea iute, dar era destins, relaxat. Când îi refuzase lui Alan Klin averea secretă a Vanaiului, se simțise entuziasmat. Extaziat. Când ajunsese la decizia de a da foc Vanaiului simțise o mânie justificată. Poate chiar și mulțumire. Dar nu era sigur că vreodată în viața lui, înainte de acest moment, se simțise împlinit.

Se ridică și se apropie de Jorey. Acesta făcuse ochii mari. Era impresionat și nu-i venea să creadă. Geder își desfăcu brațele. „Vezi?"

— Cum ai făcut asta? șopti Jorey. De unde ai știut?

În vocea lui era venerație.

Basrahip stătea la mai puțin de trei pași distanță. Capul lui imens ca al unui bivol era în continuare aplecat. Își ținea mâinile împreunate, cu degetele groase împletite unul în jurul altuia. Suspinele Pheliei Maas erau ca o furtună în larg, iar litania de promisiuni și consolări murmurată de lady Kalliam abia dacă potolise apele cât de cât. Geder se aplecă atât de aproape, încât buzele lui mângâiară urechea bărbatului.

— O să-ți construiesc toate templele pe care le vrei, întotdeauna.

Basrahip zâmbi.

Clara

Pe de o parte, subestimaseră serios cine sau ce era Geder Palliako. Dar pe de altă parte, părea să fie de partea lor. Cel puțin pe moment.

Totuși, Clarei i se rupea inima de mila Pheliei.

Dormitorul era întunecat, draperiile grele alungând lumina zilei. Phelia zăcea pe spate, cu dârele sărate ale lacrimilor uscându-se la colțurile ochilor. Clara ședea alături de ea, mângâindu-i umerii și brațele cum făceau medicii cu cineva care suferise o lovitură la cap sau primise vești proaste. Când Phelia vorbi, toată isteria dispăruse. Nu mai putea să se prefacă față de sine că totul avea să se termine cu bine, iar Clara simți din vocea femeii că pierderea acestei speranțe fusese o ușurare.

— Chiar o să aibă grijă de siguranța lui Feldin? o întrebă Phelia. Dacă îi dau scrisorile, Palliako chiar o să aibă grijă ca Simeon să nu-l ucidă pe Feldin?

— Cel puțin așa a zis, spuse Clara.

— Ai încredere în el?

— Abia îl cunosc, draga mea.

Amuțiră din nou.

— Dacă regele oricum știe deja totul, zise Phelia, dacă doar voia să vadă cine anume de la curtea regală din Asterilhold era implicat... Vreau să zic, dacă Palliako știa deja, atunci Aster n-a fost niciodată în pericol.

— E un fel de a vedea lucrurile.

Pe parcursul unei ore, Geder o făcuse pe Phelia să recunoască tot. Implicarea lui Feldin în revolta mercenarilor, legăturile cu Asterilholdul, alianțele dintre grupările care

militau pentru un consiliu al fermierilor. Fiecare aspect în sine însemna o trădare. Punându-le împreună, Clara nu întrevedea nicio posibilitate de iertare. Dar nu asta avea Phelia nevoie să audă acum.

— Cum de-au scăpat toate așa din mână? întrebă Phelia în beznă.

Suspină. Era un sunet mic, aspru.

— Spune-i c-o s-o fac. O să-l duc în biroul lui Feldin. Am o cheie, dar o să fie un paznic acolo. Și trebuie să-mi jure că o să fie vorba numai despre exil.

— Bine.

Phelia luă mâna Clarei, agățându-se de ea de parcă ar fi fost singurul lucru care o împiedica să cadă într-o prăpastie.

— N-o să mă silești să mă duc singură, nu? O să vii cu mine?

Era lucrul pe care Clara și-l dorea cel mai puțin. Ochii Pheliei sticleau în penumbra încăperii.

— Sigur, draga mea, zise ea. Sigur c-o să vin cu tine.

Clara îi găsi pe bărbați în fumoar, așteptând-o atât de neliniștiți încât pentru o clipă își imagină că era o moașă care venise să dea vești despre o naștere. La intrarea ei, Dawson se opri locului. Geder și Jorey își ridicară privirile de la un joc de cărți pe care îl jucau doar de formă. Numai preotul cel tăcut părea nepăsător, dar ea presupuse că seninătatea aceasta nefirească făcea parte din meseria lui. Până și Vincen Coe era acolo, stând întunecat în umbră cum făcea adeseori. Atmosfera era stătută și încinsă, ca și cum fiecare gură de aer ar mai fi fost respirată o dată.

— A acceptat să-l ducă pe lord Palliako să vadă scrisorile, zise Clara, dar numai dacă jură că Simeon n-o să-l execute pe Feldin și dacă merg și eu cu ei.

— Nici vorbă, spuse Dawson.

— O să-și piardă curajul, dragul meu, spuse Clara. Știi cum e ea. O să-l iau pe Vincen cu mine și-o să fim în siguranță. Noi patru…

— Cinci cu Basrahip, zise Geder.

— Merg și eu, zise Jorey.

— Bine-nțeles că nu mergi, dragul meu, zise Clara. Feldin mă îngăduie numai pentru că sunt femeie și fiindcă mă consideră fermecătoare și bună de nimic. Vincen e un servitor. Lord Palliako și...

— Basrahip, zise preotul.

— Da, așa. Phelia a venit aici ca să brodăm și avea un model pe care voia să mi-l arate, așa că am însoțit-o acasă. Pe drum, am dat peste lord Palliako și prietenul său și Phelia i-a invitat și pe ei ca să auzim povești despre locurile pe unde a călătorit în vara asta. Perfect nevinovat.

— Nu văd de ce nu pot să fac și eu parte din grup, spuse Jorey. Sau Barriath.

— Pentru că voi sunteți fiii tatălui vostru, în timp ce eu sunt doar soția lui. Mai ai multe de învățat despre locul femeilor în societate. Acum propun să trecem la fapte înainte ca Phelia să se răzgândească, sărăcuța de ea.

Îndreptându-se către trăsură, Clara se simți mândră de Phelia. De felul în care se ținea. De salutul politicos pe care i-l adresă lui Dawson în timp ce trăsura pornea. Soarele de toamnă era deja aproape de linia orizontului, flacăra lui părând să danseze pe acoperișuri în timp ce vizitiul își croia drum pe străzi. Orașul părea mai senin ca de obicei, iar zgomotul roților și vocile – mai sonore și mai reale. Zidurile de piatră ale clădirilor pe lângă care treceau aveau texturi bogate. Depășiră un tralg tânăr care împingea o cotigă plină ochi cu struguri și Clara avu senzația că putea număra fiecare boabă. Se simțea de parcă s-ar fi trezit de două ori fără să se fi dus la culcare niciodată. Se întrebă dacă așa se simțeau soldații în dimineața unei bătălii. Părea posibil.

Geder Palliako zâmbea în stânga și-n dreapta. Încă se mai gândea la el ca la băiatul palid și dolofan care plecase la război împreună cu fiul ei. De fapt, se întorsese din călătoriile lui mai slab și înnegrit de soare. Și, mai mult de-atât, ochii i se schimbaseră. Chiar și când se întorsese din orașul

pe care-l răsese de pe fața pământului, era oarecum timid. Acum dispăruse și Clara își spuse că pierderea timidității îl făcea mai puțin chipeș. Se pomeni întrebându-se ce făcuse el oare în toate săptămânile acelea în care pretindea că fusese în Keshet. Când preotul îi surprinse privirea, îi zâmbi. Ea își feri ochii.

Curtea privată nu mai era pe jumătate moartă. La ferestrele lui Curtin Issandrian străluceau tot atâtea lămpi și lumânări ca în cele ale lui Maas. Trăsura se opri și lacheul veni în fugă, aducându-le o scăriță. Mai întâi Phelia, apoi ea. Geder Palliako, singurul bărbat cu sânge nobil dintre ei. Vincen Coe și preotul ezitară o clipă, nesiguri, apoi preotul zâmbi și-i făcu semn vânătorului să treacă.

Acum era un alt sclav ușier-un pursânge, dar atât de musculos că putea fi geamănul preotului. Vincen și Geder își predară săbiile și pumnalele. Preotul nu avea arme.

— Baronul voia să te vadă când vii, zise sclavul ușier. E în sala din spate.

Fără formule onorifice, fără apelativul„doamnă". Judecând după lipsa de respect din tonul lui, ar fi putut vorbi cu oricine. Clara se întrebă ce fel de oameni primise Maas în serviciul lui și găsi imediat răspunsul. Mercenari. Luptători. Oameni buni cu spada și arcul. Soiul de inși care ucideau pentru bani. Și ea tocmai se pregătea să intre în tabăra dușmanului. Pășind peste prag, se împiedică. Phelia o privi alarmată. Clara clătină din cap și înaintă. Refuza să primească sprijin și alinare de la cineva aflat în situația verișoarei sale. Ar fi fost nepoliticos.

În tăcere, Phelia îi conduse pe coridorul larg care ducea spre camera unde o primise pe Clara pe parcursul ultimei sale vizite. Flori proaspăt tăiate și ghirlande de iederă tomnatică înmiresmau aerul. Lumina lumânărilor îndulcea colțurile și încălzea culorile tapiseriei și ale traversei de pe jos. Geder tuși. Un sunet mic, trădând nervozitate.

La baza scării, Phelia coti la dreapta și toți o urmară. Un hol scurt care se îngusta la capăt. Aici ardeau mai puține

lumânări. Umbrele se îngroşară, asaltându-i. La celălalt capăt era o scară îngustă pentru uzul servitorilor și se vedea o ușă dublă masivă, închisă. Aici era capătul drumului.

— Cine-i acolo? întrebă o voce de bărbat.

Într-un intrând, se ridică un om în haine de vânătoare. Garda.

— Soțul meu a trimis după mine, zise Phelia. A spus că este în biroul lui.

— Nu-i aici, spuse paznicul. Ăștia cine-s?

— Oamenii pe care mi-a cerut soțul meu să-i aduc, spuse Phelia cu acreală.

Clara îi auzea frica și disperarea din voce. Simți un val de mândrie față de curajul femeii.

— E aici, zise preotul.

Vocea lui avea un sunet straniu, neplăcut, vibrant.

— Te-ai înșelat. Este în camera din spatele tău.

— Nu-i nimeni acolo, ascultă ce-ți zic.

— Ascultă. Ascultă. Te înșeli, spuse din nou preotul. Este în camera din spatele tău. Bate la ușă și-ți va răspunde!

Judecând după expresia de pe chipul paznicului, Clara era sigură că oricine în afară de stăpâna casei ar fi fost deja doborât la pământ și s-ar fi dat alarma. În schimb, bărbatul se întoarse să ciocănească în ușa de stejar și Vincen Coe se ivi în spatele lui, înfășurându-i un braț în jurul gâtului și ridicându-l de la podea. Bărbatul se sufocă și dădu din picioare, zgâriind brațul lui Vincen. Clara închise ochii, dar sunetele erau mai groaznice decât priveliștea. După un timp mult prea lung, paznicul se înmuie. Vincen îi întinse trupul pe podea și se ridică, ținând în mână spada bărbatului. Phelia scoase o cheie din mânecă, o potrivi în broască și o clipă mai târziu erau în biroul lui Feldin Maas.

Vincen aduse o lumânare din hol și la lumina ei găsi și aprinse lămpile. Treptat, camera se mai lumină, ca învăluită de niște zori întunecați și posomorâți. Rafturi de lemn închis la culoare și o masă de scris cu o călimară de alamă și puful alb al unei pene de scris. Era o încăpere mai vastă

decât se așteptase Clara. Nu existau ferestre și o întrețesere de lumină și întuneric de pe unul dintre pereți o făcu să-și spună că probabil încăperea fusese cândva folosită ca depozit de sticle. Phelia se îndreptă spre bibliotecă de parcă ar fi mers prin somn. Din grămada de suluri și codice luă o casetă simplă de lemn, cu capacul prins cu un cârlig și cu balamale din piele. I-o întinse lui Geder Palliako.

— Sunt cifrate, zise ea. Nu cunosc codul.

Geder luă cutia, zâmbind cu gura până la urechi, ca un copil care ar fi primit un cadou neașteptat. De îndată ce caseta nu mai fu în mâna ei, Phelia se chirci de parcă oasele i s-ar fi înmuiat.

— Mulțumesc, draga mea, zise Clara. Era singura cale. Știi că era singura cale.

Cealaltă ridică din umeri. Era dureros s-o privești.

— Nu știu cum s-a ajuns așa departe, zise ea. Chiar nu știu. Dacă aș fi putut…

Urletul era inuman. Mânie și foc și moarte, toate transformate în sunet. Clara țipă chiar înainte să vadă ce era.

— Ce dracu-i asta?

Feldin Maas stătea în ușă cu spada goală în mână. Era aproape vânăt la chip de mânie. Alți doi bărbați stăteau în spatele lui și el le bloca intrarea. „Dacă închide ușa aia", își zise Clara, „suntem prinși în cursă. Și dacă suntem prinși, suntem morți."

— Nu, Feldin, zise Phelia înaintând către el. Așa-i bine! Asta trebuie să facem! Lord Palliako ne-a promis milă! Oricum știa deja totul!

— Tu i-ai *adus* aici? *Tu* m-ai trădat?

— Eu…

Spada lui Maas lovi brusc și rapid ca un fulger. Aflată în spatele verișoarei ei, Clara nu văzu lovitura, dar o auzi. Zări alternanța teribilă de emoții de pe chipul lui Feldin Maas: surpriză, groază, durere, mânie. Chiar înainte să vadă sângele, Clara știu că femeia murise.

Vincen Coe țâșni pe lângă ea, strigând și învârtind spada furată ca pe o coasă. Simpla forță a atacului îl făcu pe Maas să se retragă în hol. Pentru o clipă, ușa era liberă. Geder Palliako stătea aplecat asupra femeii prăbușite, palid și cu gura căscată. Clara îl îmbrânci către ușă.

— Fugi! strigă ea. Înainte să ne închidă înăuntru!

Geder și preotul ieșiră grăbiți. Sunetul lamelor lovindu-se una de alta o făcu pe Clara să șovăie. „O să mă predau", își zise ea. Doar n-aveau să-i facă rău unei femei. Era un gând prostesc. Un reflex. Împotriva tuturor instinctelor, alergă către locul luptei.

Dacă holul ar fi fost mai larg, Feldin și cele două gărzi ale sale l-ar fi înconjurat deja pe Vincen și l-ar fi ucis. În schimb, vânătorul lovea cu putere și iuțeală, măturând locul cu spada și ținându-i la distanță. Sudoarea i se scurgea pe față și respira precipitat. Feldin aștepta, cu o privire de duelist, căutând o ocazie.

— Fugiți! strigă Vincen. O să obțin cât timp o să pot!

Geder Palliako nu avu nevoie de alt îndemn. Se întoarse și-o rupse la fugă pe hol, înspre scară și ușile duble. Clara zări caseta de lemn încă în mâinile lui. Făcu patru pași pe urmele sale, dar se întoarse. Preotul venea în spatele ei, retrăgându-se dinaintea luptei, dar fără să fugă. Umerii lui Vincen erau încordați ca ai unui muncitor.

— O, se auzi ea rostind. Nu! Nu, asta nu!

Feldin izbi cu putere, abătând lovitura lui Vincen. Soldatul aflat la stânga lui Feldin fandă, de dincolo de el, și Vincen sări îndărăt cu un icnet. Pe lama soldatului era sânge. Sângele lui Vincen, picurând pe podea.

— Nu poți să câștigi, zise preotul, cu vocea lui sonoră și vibrantă.

Clara își ridică privirea spre el, cu lacrimi în ochi, dar el zâmbi și-și clătină capul imens.

— Lord Maas, ascultă-mi vocea! Ascultă-mă! Nu poți să câștigi.

— O să-ți văd mațele pe-afară, răcni Maas.

— Ba nu. Ai pierdut deja tot ceea ce iubești. Speranțele tale sunt zadarnice. Nu poți să câștigi! Lupta s-a terminat! Ai pierdut deja totul! Nu mai ai de ce să lupți!

Feldin se avântă înainte, dar până și Clara putea vedea schimbarea din postura lui. Lovitura fusese mai nesigură și-și lăsase greutatea pe piciorul din spate, ca și cum ar fi avut rețineri în a se angaja în lupta pe care tocmai era pe cale s-o câștige. Vincen se trase înapoi, șchiopătând. Armura lui de piele era umedă și se înroșise. Feldin nu avansă.

— Ai văzut-o murind, lord Maas, zise preotul. Ai văzut-o prăbușindu-se. S-a dus și n-o poți aduce înapoi! Ascultă-mi vocea! Ascultă-mă! Ai pierdut lupta! Orice-ai face aici, nu mai contează. O simți. Nodul acela din gât. Îl simți! Știi ce înseamnă! Nu poți să câștigi! Nu poți să câștigi! Nu poți să câștigi!

Unul dintre paznici înaintă cu spada întinsă, dar privirea i se tot întorcea către Feldin. Către Feldin, care privea în gol. Vincen dădu să taie calea omului, dar Clara se repezi, îl prinse de braț și-l trase îndărăt.

— Simți disperarea, golul din stomac, nu? Îl simți, zise preotul.

Vocea-i era tristă, de parcă i-ar fi părut rău de fiecare cuvânt pe care-l spunea. Fiecare silabă vibra și reverbera.

— În inima ta, o simți. Te îneci în ea și nu se va sfârși niciodată. Nu mai e nicio speranță. Nici acum. Nici altă dată. Nu poți să câștigi, lord Maas! Nu poți să câștigi! Nu ți-a mai rămas nimic! Ai pierdut tot și-o știi prea bine!

— Lord Maas! zise paznicul.

Vârful spadei lui Feldin coborî către podea de parcă ar fi trasat o linie verticală în aer. În lumina lumânărilor era greu să-ți dai seama, dar Clarei i se păru că vede lacrimi pe chipul lui inexpresiv ca o mască. Gărzile se priviră, nedumerite și neliniștite. Feldin lăsă spada să-i cadă, se întoarse și se îndepărtă pe coridor. Clara tremura. Preotul solid puse o mână pe umărul ei și una pe al lui Vincen Coe.

— Ar trebui să plecăm până nu se răzgândește, zise el.

Se retraseră pe hol, lăsând o dâră de sânge. Gărzile făcură câțiva pași nesiguri către ei, apoi își urmară stăpânul care se îndepărta. Îi aminteau Clarei de niște câini de vânătoare care primiseră două comenzi ce se băteau cap în cap. Când ajunseră la ușile duble, Vincen se poticni. Preotul îl ridică, purtându-l pe umăr. Le luă câteva minute să găsească o ușă care ducea afară și ceea ce părea a fi fost jumătate din noapte ca să străbată grădinile întunecate și să ajungă la marginea proprietății lui Maas. Era marcată de un gard viu des și preotul îngenunche acolo, lăsând jos trupul lui Vincen. Voci răsunau în noapte. Țipete și strigăte. Îi căutau pe ei, își zise Clara.

— Aici, dedesubt, spuse preotul. Ai grijă de el. O să aduc o căruță.

Clara îngenunche, înghesuindu-se printre crenguțe și frunze. Nu era prea mult loc sub gardul viu, dar era ceva. Vincen Coe se târî după ea, înfigându-și coatele în stratul de frunze moarte și praf. Era cenușiu la față și hainele de la brâu în jos îi erau ude și lunecoase. În întuneric, sângele nu era roșu, ci negru. Îl trase cât mai aproape de ea, atât cât putu dat fiind că nu avea puncte de sprijin. Pe neașteptate, o copleși amintirea vie a momentului când avea treisprezece ani și se ascundea în grădina tatălui ei, în timp ce unul dintre unchi fugea de colo-colo, prefăcându-se că nu știe unde era ea. Scutură din cap. Era o amintire prea nevinovată comparativ cu momentul de-acum.

Vincen se răsuci pe spate gemând.

— Cât de rău este? șopti ea.

— Neplăcut, zise Vincen.

— Dacă Maas o să ne caute cu câinii, o să ne găsească.

Vincen clătină din cap, făcând frunzele de sub el să scoată un trosnet moale.

— Sunt sigur că de-acum jumătate din proprietate poartă mirosul meu, zise el. O să le ia până dimineața să-și dea seama care sânge este cel mai proaspăt.

— Văd că te simți destul de bine ca să-ți ardă de glume.

— Da, stăpână.

Clara se chinui să se ridice și privi printre crenguțe. Strigătele se întețiseră. Și, dacă nu cumva se înșela, răsuna un zăngănit de spade. Era sigură că auzise vocea lui Jorey dând ordine. În adăpostul lor strâmt, mai degrabă simțea decât auzea răsuflarea iute și scurtă a vânătorului.

— Mai rezistă încă puțin, zise ea. Numai puțin.

Când el își întinse mâna spre ea, crezu că era ultimul gest al unui om pe moarte, dar degetele lui îi cuprinseră ceafa, trăgând-o către el cu forță și hotărâre. Buzele lui erau aspre pe ale ei, surprinzătoare și intime și puternice. Clara fu șocată, apoi ridică din umeri. Tânărul putea muri în următoarele minute, așa că ce rău făcea?

Când el îi dădu drumul și-și lăsă capul să cadă pe pământ, Clara își șterse gura cu dosul unei palme foarte murdare. Își simțea buzele plăcut de dureroase și era, rând pe rând, scandalizată, flatată și amuzată.

— Uiți care ți-e locul, spuse ea cu reproș.

— Așa-i, stăpână, zise vânătorul. Cu domnia voastră, mi-l uit adesea.

Pleoapele i se închiseră. Continuă să respire iute și chinuit și Clara stătu în întuneric, dorindu-și ca respirația lui să continue, până când auzi voci pe care le recunoscu ca aparținând oamenilor ei și începu să strige după ajutor.

Marcus

Qahuar Em își scărpină bărbia, aplecându-și capul îngândurat. Marcus își păstră o expresie neutră. Masa la care stăteau era din lemn de stejar, cu un model noduros impregnat pe suprafața ei lustruită. Nu avea, așa cum se așteptase Marcus, fetrul verde specific bancherilor pe care-l folosea Cithrin, dar probabil că în Lyoneia obiceiurile erau diferite. Caseta micuță așezată pe masă era din fier forjat, cu un capac care se închidea în lateral și cu imaginea unui dragon în partea din față. Dacă modelul ales de Cithrin avea vreo semnificație, el unul n-o știa.

— Îmi pare rău, spuse Qahuar Em. Nu înțeleg.

— Nu-i nimic nefiresc aici, zise Marcus. Băncile și casele de comerț au obiceiul să-și păstreze una alteia diverse obiecte de valoare sau cel puțin așa mi s-a spus.

— Când sunt aliate și când una dintre ele are oameni într-un oraș, iar cealaltă nu, zise Qahuar. Niciuna dintre situații nu-i valabilă aici.

— Sunt circumstanțe extraordinare.

— Pe care nu ai de gând să mi le explici.

— Aşa e, admise Marcus.

Qahuar se întinse și luă cutiuța, cuprinzând-o fără greutate într-o singură mână. Capacul se deschise cu un clămpănit, dând la iveală o cheie de alamă mai scurtă decât o falangă. Marcus își scărpină o ureche și așteptă să vadă ce va spune bărbatul.

— De ce am impresia că asta o să aibă legătură cu ceva neplăcut și stânjenitor? întrebă Qahuar, făcând clar prin

tonul său că un răspuns ar fi fost binevenit, dar că nu se aștepta la unul.

— Sunt autorizat să semnez o declarație că ți-am adus cutia la cererea magistrei bel Sarcour, zise Marcus. Imprimă cheia în ceară și o să-mi pun amprenta deasupra ca să nu fie nicio îndoială că este vorba despre aceeași cheie. Cum vrei tu.

Cutia se închise din nou. Vârfurile aproape solzoase ale degetelor bătură darabana pe lemnul de stejar, sunând ca primii stropi grei ai unei furtuni.

— Sunt pregătit să accept un refuz, zise Marcus.

— Eu și magistra nu ne-am despărțit în cei mai buni termeni, spuse Qahuar pronunțând fiecare cuvânt cu grijă. Te-a trimis pe tine în loc să vină ea. Îmi este greu să cred că s-a decis să aibă încredere în mine.

— Poți să te încrezi într-un adversar în feluri în care nu poți întotdeauna să te încrezi într-un prieten. Un adversar n-o să-ți înșele niciodată încrederea.

— Cred că ea ar spune că eu i-am înșelat încrederea și eu pot contraargumenta că și ea mi-a trădat-o pe a mea.

— Dovadă că am dreptate. Pe vremea aceea erați destul de prietenoși unul cu altul, zise Marcus cu un zâmbet despre care amândoi știau că e nesincer.

La ușa sălii se auzi un ciocănit discret. O femeie cu sânge pur de jasuru, într-o robă cenușie cu stacojiu, îi salută pe amândoi.

— Oamenii de la șantierul naval, domnule.

Qahuar dădu din cap și femeia se retrase, închizând ușa în urma ei cu un sunet discret.

— Merge bine treaba? întrebă Marcus.

— Destul de bine. O să treacă măcar un an până să punem toate lucrurile în ordine, dar timpul nu se mișcă doar înainte. Acțiunile pot avea efect cu mult înainte de a se petrece chiar.

— Cum ar fi scrisori mânioase din partea regelui Cabralului, de exemplu?

— Uneori mi-aș dori să fi pierdut, zise Qahuar. Din mai multe motive. Căpitane, suntem amândoi oameni umblați prin lume. Cred că ne înțelegem unul pe altul. Vrei să-mi răspunzi la o întrebare?

— Nu te deranjează dacă mint, nu?

— Deloc. Ești un om al cărui nume e bine-cunoscut în tot vestul. În fruntea unei armate proprii, ai putea să ceri orice preț ai dori, dar preferi să lucrezi în calitate de căpitan al gărzii unei filiale bancare. Nu ești dispus să te lași mituit. Și, iartă-mă, dar nu mă placi prea mult.

— Pân-acum n-am auzit întrebarea.

— Ești îndrăgostit de ea?

— Am iubit o mulțime de oameni și n-a însemnat de două ori același lucru, zise Marcus. Slujba mea este s-o apăr și-o să-mi fac treaba de data asta.

— De data asta?

Marcus ridică din umeri și tăcu. Ticălosul îl făcuse să spună deja mai multe decât voise. Marcus trebuia să admită: Qahuar era bun la ceea ce făcea. Semi-jasurul se ridică, strângând din buze. Încet, cu un gest deliberat, puse cutia în punga de la brâu.

— Sper că n-o să-mi pară rău, zise el.

— Mă aștept să nu conteze pentru tine, zise Marcus, dar dacă are vreo importanță, să știi că apreciez c-ai luat-o.

— Știi că nu-ți fac ție o favoare?

— Știu.

Qahuar Em îi întinse mâna sa lată. Marcus se ridică și i-o strânse. Făcu un efort de voință să nu i-o strângă puțin mai tare, doar ca să-i arate că putea. În ochii de un verde viu ai bărbatului se citea amuzament. Și poate și puțină tristețe.

— E o femeie norocoasă, zise Qahuar.

„Zeule, să sperăm că da“, își zise Marcus, dar numai în gând.

Toamna venise în Porte Oliva ca peste noapte. Copacii cu un frunziș până mai ieri luxuriant lepădau frunze care

încă mai erau verzi. Vânturile dinspre apus goneau zgomotos. Golful căpătase culoarea ceaiului și în toiul zilei mirosea ca o grămadă de bălegar. Patrulând pe străzi în amurg, gărzile reginei purtau haine de lână și căciuli verzi ce le acopereau urechile. Străbătând străzile înguste de lângă port, Marcus simți prima mușcătură a răcorii nocturne și decise că până la urmă poate-i plăcea orașul ăsta.

Îi găsi pe maestrul Kit și pe ceilalți într-o curte luminată de torțe aflată între o tavernă și un han. Smit și Hornet făceau ultimele aranjamente la suporturile scenei în timp ce maestrul Kit, încă necostumat, le striga instrucțiuni. În spatele lor, o tânără femeie se plimba de colo-colo. Era blondă, cu ochi mari care-l duseră pe Marcus cu gândul la bebeluși și cu o rochie strâmtă ce-i sublinia formele. Își ținea mâinile împreunate în față, cu degetele încleștându-se unul în jurul altuia ca luptătorii într-un meleu.

Marcus se apropie de maestrul Kit. În loc să dea bună seara, făcu semn din cap către femeie.

— E nouă?

— Da, zise bătrânul actor. Am speranțe în ce-o privește.

— Aveai speranțe și cu cea de dinainte.

— Corect. Bine, de la ea am așteptări, zise maestrul Kit. Își spune Charlit Soon și la repetiții este minunată. În noaptea asta o să vedem cum se descurcă în fața unui public. Dacă supraviețuiește până mâine, cred că mi-am completat compania.

— Și cât are? Doisprezece ani?

— Sânge cinnai de câteva generații, zise maestrul Kit. Sau cel puțin așa-i povestea. Ea crede ce spune și s-ar putea chiar să fie adevărat.

— Dar tu n-o crezi?

— Eu nu mă pronunț încă.

Noua actriță se uită spre ei și apoi în altă parte, de parcă i-ar fi auzit. Sandr sări jos din căruță și-i făcu lui Marcus cu mâna. Fie îi mai trecuse frica, fie era un actor bunicel. Marcus îi făcu și el cu mâna. Mikel, slăbănog și uscățiv

ca-ntotdeauna, ieși din crâșmă cu o găleată de talaș, urmat de Cary cu o mătură.

— Se zvonește că s-ar putea să pleci din Porte Oliva.

— E o posibilitate, zise maestrul Kit. Am dat reprezentații aici cam tot sezonul teatral. Cred că orașele se pot sătura de piese. Dacă arăți prea mult, oamenii încep să se blazeze, eu așa cred. Nu vreau ca meseria noastră să-și piardă magia. Mă gândeam să duc trupa în orașul reședință al reginei, Sara-sur-mar.

— Înainte să vină iarna sau după?

— O să mă hotărăsc după ce o s-o văd pe Charlit pe scenă vreo câteva nopți, zise maestrul Kit. Dar probabil înainte. Când pornesc corăbiile către Narinisle.

— Bun, fă ce-i bine pentru voi, dar o să-mi pară rău când o să plecați.

— Să înțeleg că tu rămâi pe loc în viitorul apropiat? întrebă Kit.

Mikel începu să împrăștie talaș pe pavajul curții ca să absoarbă umezeala, iar Cary venea în urma lui măturând. Părea o ocupație foarte stranie. Curtea avea să se umple din nou cu noroi, pișat și apă de ploaie.

— Viitorul apropiat numără câteva zile, zise Marcus. În cel mai bun caz, câteva săptămâni.

— Ai fi bine-venit să călătorești cu noi, zise maestrul Kit. La fel și Yardem și Cithrin. Cred că toți ducem puțin dorul zilelor când eram paznici de convoi. N-a fost un rol pe care să-l mai fi jucat și nici nu mă aștept să-l mai jucăm.

— Maestre Kit! îi strigă Sandr din spatele căruței. Lipsește una dintre săbii.

— Cred că e lângă costumul de bandit al lui Smit.

— Nu-i acolo.

Maestrul Kit oftă și Marcus îl bătu pe umăr și-l lăsă să-și vadă de treabă.

Flăcările lămpilor și căldura hambarului făceau ca înăuntrul crâșmei să fie mai cald decât pe stradă. Mirosul de porc fript și de bere se lua la întrecere cu cel mult mai puțin

plăcut al trupurilor omenești prea înghesuite. Cât timp înaintă prin mulțime, Marcus își ținu o mână pe punga cu bani. Cu atâtea distracții și oameni îngrămădiți într-un spațiu așa de mic, ar fi fost surprins ca în încăpere să nu se afle vreun hoț de buzunare în căutarea norocului. Mai întâi îl zări pe Yardem, așezat la o masă din spate, apoi, pe măsură ce se apropie, îi văzu pe Enen și pe Gândac, pe Cithrin și pe… Barth. Așa-l chema. Pursângii erau Corisen Mout și Barth, iar Corisen era cel cu un dinte din față stricat. Simțindu-se din cale-afară de mulțumit de sine, Marcus se așeză la masă.

Cithrin ridică întrebător din sprâncene.

— S-a făcut, zise Marcus. Tu? A mers bine cu guvernatorul?

— Da, spuse Cithrin. Am plătit o taxă și-am lăsat caseta.

— Chitanța?

— Am ars-o, spuse Cithrin. N-o să existe nicio urmă. Atâta timp cât guvernatorul nu devine curios și nu forțează lacătul, suntem cum nu se poate mai pregătiți.

Un servitor veni în grabă, puse o halbă de bere pe masă înaintea lui Marcus și se întinse s-o ia pe a lui Cithrin. Ea îl opri și el înclină din cap și dispăru în grabă.

— Care-s șansele ca pornirile mai josnice ale guvernatorului să câștige? întrebă Marcus în loc să spună „Cât de mult ai băut?"

Dacă ar fi fost în pericol să-și piardă controlul, Yardem ar fi oprit-o. Poate-o oprise deja.

— Viața-i un risc, zise ea în timp ce Gândacul, așezat alături, sorbea din halba lui de bere.

— Yardem tocmai ne povestea despre formele pe care le iau sufletele oamenilor, zise Barth. Știai că sufletul tău e un cerc?

Marcus îi aruncă lui Yardem o privire îndurerată. O fluturare din ureche fu singura scuză pe care o primi.

— Nu lua seama la ce spune, Barth. E credincios. Asta-l face să devină agitat când lucrurile merg bine.

— Nu-mi dădusem seama că ne merge bine, domnule, zise Yardem sec.

Pe parcursul orei ce urmă, Marcus își bău berea, mâncă o farfurie de friptură de porc cu un sos negru suficient de picant ca să-l facă să lăcrimeze și ascultă discuțiile din jurul mesei. Barth continuă să-l întrebe pe Yardem despre suflete și destine, dar Enen, Gândacul și Cithrin dezbătură probleme mai practice: câte plăți urmau să sosească la bancă și câte la camera din cafenea, cum să se asigure că nimeni nu avea să-l atace pe cel care aducea banii de la cafenea cât timp traversa orașul, dacă să facă sau nu aranjamente cu oamenii reginei ca să-i ajute în respectarea contractelor private. Toate problemele și ideile pe care un conducător de bancă le discuta cu oamenii săi. Cithrin vorbea ca o femeie sigură pe soarta ei și Marcus o admira pentru asta.

Zgomotul unui băț lovit de o tigaie îi întrerupse.

— Începe spectacolul! răsună vocea lui Mikel prin zgomotul tavernei. Veniți și vedeți spectacolul! Începe spectacolul!

Marcus lăsă câțiva bănuți pe masă, se ridică și, pe jumătate în glumă, îi întinse mâna lui Cithrin.

— Permiteți? întrebă el.

Ea îi acceptă sprijinul cu o seriozitate prefăcută.

— De asta am venit toți încoace, zise ea.

Marcus o conduse pe ea și pe membrii noii sale companii afară, în răcoarea plăcută a curții, ca să-și urmărească fosta companie. Publicul era suficient. Cel puțin cincizeci de oameni și mulți alții care se puteau opri în timp ce intrau sau ieșeau. Când maestrul Kit păși pe scenă, cu părul său aspru strâns la spate și cu o spadă la șold, câțiva oameni aplaudară și Marcus se numără printre ei. Sandr se ivi un moment mai târziu, prefăcându-se că se scobește în dinți cu un pumnal cu vârful tocit.

— Pintin, mi-ai fost secund în toți acești ani, zise maestrul Kit scoțându-și bărbia înainte într-o parodie a unei atitudini eroice. Pe culmile gloriei și în adâncurile disperării, întotdeauna m-ai urmat. Acum câinii războiului sunt

liberi iară și trebuie să fugim din fața lor. Armiile întunecatului Sarakal se vor năpusti mâine asupra orașului.

— Păi, mai bine plecăm chiar la noapte, zise Sandr.

Mulțimea chicoti.

— Așa-i, nu-i misiunea noastră să stăm și să luptăm în această bătălie deja pierdută. Orașul sigur va cădea, iar înainte să cadă, lady Daneillin – ultima din neamul ei și cea mai blândă și mai frumoasă din toată Elassaea – trebuie dusă undeva în siguranță. Asta-i datoria noastră, Pintin. Compania noastră va fugi în această noapte, având-o pe frumoasa domniță în grijă.

— Mda, asta-i o problemă, zise Sandr cu vocea lui Pintin. Oamenii noștri erau pe zidul orașului și se-ntreceau cine se poate pișa mai departe. Magistratul a trecut pe-acolo și-a crezut că plouă. Toți au ajuns în închisoare.

Maestrul Kit se opri. Expresia lui plină de importanță se topi.

— Ce?! strigă el într-un falsetto comic.

Mai mulți oameni râseră. Începea să le placă.

Marcus se aplecă spre Yardem Hane.

— Totuși eu nu-s așa, spuse el. Nu vorbesc afectat şi nu-mi sug burta. Nu sunt așa.

— Deloc, domnule, spuse Yardem.

Două zile mai târziu, Cithrin stătea în fața lui la o masă în cafenea. Dincolo de ușile și ferestrele deschise cădea o ploaie ușoară, iar pietrele de la intrarea Pieței Mari se întunecaseră părând aproape negre. În spatele lui, doi kurtadami vorbeau despre cele mai noi știri din Coasta de Nord. Era aproape sigur că va avea loc un nou război de succesiune. Marcus își spuse că nu-i păsa și, în mare, ăsta și era adevărul. Lumea mirosea a ploaie și a cafea.

— Dacă o să avem bani lichizi, mă gândesc să finanțez una dintre corăbiile de anul viitor spre Narinisle, zise Cithrin.

Marcus o aprobă.

— O să existe o nesiguranță în legătură cu ideea asta a noii flote. Mai ales la început. Dacă e un succes, fie și doar în primii doi ani, o să crească traficul în Porte Oliva. Ar putea fi bine pentru noi, atâta timp cât suntem pe poziție. Cunoscuți de toată lumea. De încredere.

— Presupunând, zise Marcus.

Cithrin înghiți în sec. Slăbise în ultimele săptămâni și pielea ei, întotdeauna palidă, devenise gălbejită. Lui i se părea ciudat că niciunul dintre oamenii care veneau cerându-i un împrumut sau oferindu-se să-și depoziteze averea la ea pentru un profit discret nu păreau să observe neliniștea care o mistuia. Nu dormea suficient. Dar nici nu mai bea ca să poată dormi. Asta, după el, demonstra destulă tărie.

— Presupunând, admise ea. Îți dorești vreodată să fi fugit cu toții? continuă ea. Să ne fi umplut buzunarele și să fi... dispărut?

— Mai întreabă-mă după ce pleacă auditorul, zise Marcus.

Ea aprobă din cap. Bătrânul cinnai pe jumătate orb șchiopătă înăuntru venind din spate. Ploaia nu părea să aibă un efect prea bun asupra oaselor lui. Cithrin își ridică ceașca goală și *maestro* Asanpur dădu din cap cu un zâmbet atotștiutor și se întoarse.

— Magistrul Imaniel zicea întotdeauna că așteptarea este lucrul cel mai greu, spuse ea. Că a-ți pierde răbdarea este cel mai ușor mod de a pierde. Să faci ceva de dragul de a face ceva și nu pentru că așa trebuie. Când o spunea el părea atât de evident. El și Cam au fost cel mai aproape de ideea de părinți. Am fost crescută de bancă aproape de când am învățat să merg. El știa totul despre bani și riscuri și cum să pari într-un fel când tu ești cu totul altfel.

— Cred c-ar fi fost un bun general din câte spui, zise Marcus.

— Nu, spuse ea. Sau nu știu. Poate. Deși nu-i plăceau soldații. Nu-i plăcea războiul. Mi-aduc aminte cum îmi spunea că sunt două căi să înfrunți lumea: fie cu spada în mână, fie cu punga.

— Serios? Și eu care credeam că din războaie se fac bani.

— Se fac, zise Cithrin. Dar numai dacă te afli în locul potrivit. Într-un sens mai larg, într-o luptă întotdeauna se pierde mai mult decât se câștigă. Dacă-l ascultai pe el, ai fi zis că noi făceam ca spadele să rămână în teci. Războiul sau comerțul. Pumnalul sau moneda. Astea erau cele două soiuri de oameni.

— Mi se pare că-i simți lipsa.

Cithrin făcu semn că da, ridică din umeri, apoi făcu din nou semn că da.

— I-o simt, dar nu în felul în care mă așteptam. Am crezut că o să mă pomenesc dorindu-mi să-l întreb tot ce știa, dar de cele mai multe ori când mă gândesc la el îmi spun doar că mi-ar plăcea să-i aud din nou glasul. Și nici nu mă gândesc la el atât de des pe cât mă așteptam.

— Te-ai schimbat de când l-ai văzut, zise Marcus. Ăsta este unul dintre puținele lucruri logice pe care mi le-a spus Yardem. Mi-a spus să nu poți trece de suferință ca de o însărcinare care trebuie dusă la capăt. Nu poți s-o zorești și să termini mai iute cu ea. Cel mai bun lucru este să continui să te schimbi, ca de obicei, până vine o vreme când nu mai ești acea persoană care suferea.

— Și pentru tine a funcționat?

— Nu încă, zise Marcus.

Maestro Asanpur se întoarse cu o ceașcă de cafea proaspătă în mâna tremurătoare. O puse în fața lui Cithrin cu un clinchet ușor de ceramică fină. Ea suflă în cafea, împrăștiind aburii cu răsuflarea. Când sorbi, un zâmbet lumină chipul bătrânului cinnai.

— Mulțumesc, *maestro*, zise ea.

— Eu vă mulțumesc, doamnă magistru, zise el și se duse șchiopătând să închidă obloanele, împiedicând răcoarea să intre.

Sunetul ploii deveni mai apăsat, stropii ca niște mici explozii de alb pe cenușiu. Cithrin avea dreptate. Să aștepți să înceapă o bătălie era cel mai greu. Afară doar dacă nu primeai

o lovitură de pumnal în stomac în timpul luptei. Atunci ăsta era cel mai greu lucru. Sau scăpai teafăr și îți vedeai oamenii morți în jurul tău. Atunci acela era cel mai greu.

Yardem se ivi din cealaltă parte a pieței, o umbră mai întunecată într-o lume de umbre. Nu fugea, nici măcar nu se grăbea. Marcus îl privi pe tralg parcurgând răbdător drumul pe lângă gărzile regale și prin piață. Părea să devină mai solid cu fiecare pas. Mai real. Intră aplecându-și capul.

— Domnule.

— Bine, zise Marcus, simțind încordarea în gât și în piept. Bine.

Cithrin se ridică. Părea calmă. Trebuia să fi locuit cu ea aproape un an ca să-i citești frica în ochi și în poziția bărbiei.

— Deci a sosit auditorul? zise ea.

Yardem flutură din urechi și făcu semn din cap.

— A sosit, doamnă.

Cithrin

Paerin Clark.

Cândva, în anii petrecuți în Vanai, trebuie că-i auzise numele. Silabele aveau o familiaritate vagă, ca un nume dintr-o istorie sau un mit. Drakis Cioara-Furtunii. Garda din Risen. Aesa, prințesa spadelor. Paerin Clark.

Cithrin își aranjă fusta, făcând cutele să cadă drept și ordonat. Inima i se izbea de coaste ca o pasăre în cursă. Stomacul îi era încordat, simțind ba durere, ba greață. Voia să bea ceva. Ceva tare, care să-i relaxeze mușchii, s-o calmeze și să-i dea curaj. În schimb, adoptă ținuta pe care o învățase de la maestrul Kit, cu umerii jos și trași spre spate și spinarea relaxată, rugându-se să arate ca o femeie în toată firea și nu ca o fetiță în creștere, îmbrăcată în hainele mamei ei.

Bărbatul cu înfățișare blândă stătea la masa ei, în încăperile ei, cu picioarele încrucișate și cu degetele împletite în jurul unui genunchi. Începea să chelească. Avea umeri înguști. Putea să fi fost oricine. Putea să nu fi fost nimeni. Avea carnetul de notițe deschis alături, cu o peniță de oțel deasupra, dar nu lua notițe. Nici măcar în cifru. Punea întrebările cu blândețe și zâmbea când vorbea. Accentul lui din Coasta de Nord era îmblânzit. Acolo unde alții șuierau, el sâsâia.

— Deci magistrul Imaniel n-a avut nimic de-a face cu asta?

— Nu, deloc, spuse Cithrin. Intenția noastră era numai să ducem avutul băncii din Vanai în Carse. Din câte știa magistrul Imaniel, asta și făceam. Dacă n-ar fi început să

ningă mai devreme în trecătoarea din Bellin, am fi respectat acel plan.

— Și decizia de a coti spre sud?

— A fost a căpitanului Wester.

— Dă-mi mai multe detalii despre asta.

De jos nu venea niciun zgomot. Căpitanul Wester și gărzile plecaseră la invitația lui Clark. O duzină de mercenari pe care-i adusese el le luase locul. Liniștea părea în neregulă. Nefirească. Ploaia lovea în ferestre ca o mie de degete mici împungând-o, iar tunetele bombăneau amenințător în depărtare. Cithrin povesti tot ce putea, cât mai amănunțit. Cum fusese interceptată de forțele anteene, cum strecurase căruța în Porte Oliva și se ascunsese în cartierul sărat.

— În acel moment numai căpitanul Wester și tralgul lui erau pe post de gărzi?

— Nu l-aș numi pe Yardem „tralgul lui".

— Erau singurii doi paznici?

— Da, zise Cithrin.

— Mulțumesc.

Îi povesti despre atacul lui Opal, despre îngrijorările lui Marcus privind plecarea din oraș și despre temerile lui în caz că rămâneau. Când descrise felul în care falsificase documentele, avu grijă să păstreze un ton calm și practic. Magistrul Imaniel întotdeauna spusese că, dacă păreai vinovat, le dădeai ideea că ai de ce. Când recunoscu că îi înaintase guvernatorului din Porte Oliva documente false, auditorul nu comentă și nici măcar expresia feței nu i se schimbă. Odată ce trecu de partea cu înființarea falsei filiale a băncii și începu să-și prezinte investițiile, împrumuturile, mărfurile scoase la vânzare și comisioanele, ea simți că începe să se relaxeze.

Vorbi cea mai mare parte din seară. Vocea-i răgușí și spatele începu s-o doară după ce stătuse atâta timp într-o singură poziție. Dacă Paerin avea aceleași probleme, nu dădu niciun semn.

— Cât de mult te-a sfătuit căpitanul Wester în privința acestor strategii?

— Deloc, zise Cithrin. El n-a încercat să-mi dea sfaturi, iar eu nu i le-am cerut.

— De ce nu?

— Nu e bancher. I-am dat un buget pe care l-am crezut potrivit pentru a asigura apărarea aurului pe care-l păstrăm aici și deplasarea oricărei sume mai mari de bani în perimetrul orașului, și-atât.

— Înțeleg. Ei bine, mulțumesc doamnă bel Sarcour. A fost cea mai interesantă poveste pe care am auzit-o în ultima vreme. Presupun că toate registrele și documentele sunt aici?

— Da, zise ea. Am mai închiriat o încăpere la o cafenea de lângă Piața Mare, dar toate registrele de acolo au fost aduse aici acum.

— Excelent.

— Aș dori să fac și o propunere. Dacă nu vă deranjează.

Paerin Clark ridică din sprâncene. Cithrin respiră adânc.

— Date fiind împrejurările, zise ea, cei din oraș mă identifică foarte mult cu banca. Având în vedere că filiala a fost deschisă atât de recent, cred că nu ar fi în interesul nimănui să schimbăm acest aspect. Odată ce vă veți termina auditul, sper că veți lua în calcul să mă păstrați ca reprezentantul public al filialei.

Clark își luă penița și închise carnețelul pe care nu trăsese nici măcar o linie.

— Cred că n-ai înțeles situația, zise el. Această… hai să-i zicem aventură… nefericită a pus Banca Medean în general, și pe Komme Medean în particular, într-o postură jenantă. A întrerupt negocierile din Herez și Coasta de Nord și a deturnat resurse – printre care mă număr și eu – dinspre situații extrem de importante. Din ceea ce mi-ai spus, ai fost luată sub protecția unui căpitan de mercenari din motive pe care încă nu le înțeleg. Dar sunt foarte, foarte bun la ceea ce fac. Dacă există lucruri pe care nu mi le-ai spus, le voi afla. O să mă uit peste fiecare tranzacție pe care ai făcut-o, indiferent cât timp îmi va lua. Am pus deja trei

oameni să umble prin oraș și să se intereseze de activitatea ta. Dacă e ceva ce n-ai trecut în registre, o să aflu și asta. Și, odată ce se întâmplă asta, închisoarea publică din Porte Oliva este lucrul cel mai puțin rău care ți se poate întâmpla. Acum, înainte să încep, mai am o întrebare. O să te întreb o singură dată. Dacă îmi spui adevărul, din poziția mea pot avea grijă să fii tratată cu milă. Dacă minți, pot să-ți fac viața de nesuportat. Înțelegi?

Ar fi trebuit să fie îngrozită. Asta și intenționa Clark, în mod sigur. În schimb, se simți cuprinsă de o liniște stranie. El juca la intimidare. Îi arăta condescendență. O subestima. Așa că ultimele ei rețineri se spulberară. Omul era un idiot și merita orice i-ar fi făcut.

— Am înțeles, zise ea.

Îl văzu ezitând, auzind în vocea ei ceva la care nu se așteptase. Zâmbi.

— Care era întrebarea?

— Ce anume nu-mi spui? o întrebă el.

„Că o să te înving“, își zise Cithrin. „Că o să câștig.“

— Dacă aveți orice întrebare, domnule Clark, sunt la dispoziția dumneavoastră, zise Cithrin. Dar calculele mele se verifică.

În săptămâna următoare trăi în exil, ziua stând în cafenea sau străbătând străzile orașului, iar noaptea dormind într-un han din apropierea băncii. Auditorul o chema zilnic, cu liste întregi de întrebări și lămuriri: De ce într-un contract era specificată rata dobânzii și într-altul nu? De ce fusese scoasă din rezervele băncii o anumită sumă și când avea să fie returnată? De ce fusese acceptat acest împrumut, iar un altul, în aparență mai avantajos, fusese respins? Cithrin stătu în camerele ei – ale ei, fir-ar să fie! – și se lăsă luată la întrebări. Știa răspunsul la orice și, după câteva zile, devenise un soi de joc să-l urmărească pe Clark încercând s-o prindă cu ceva. Era deștept și își știa meseria. Se pomeni chiar respectându-l. Făcea genul ăsta de muncă de pe vremea când Cithrin abia era un copil.

Dar, pe de altă parte, și ea avea experiență.

Corăbiile plecară către Narinisle. Cărau ulei de presă, vin, țesătură de bumbac și visurile și speranțele caselor de comerț din Porte Oliva. Dar nu purtau cu ele niciun acord de investiții al Băncii Medean din Porte Oliva pentru că auditul era încă în desfășurare. Poate anul următor.

Cithrin stătu pe ziduri privind plecarea corăbiilor, remorcate până în afara pericolelor golfului, apoi ridicându¨și velele care se desfăcură ca florile primăvara. Rămase tăcută până când se pierdură în zona cenușie dintre mare și cer, apoi privi ceața. Pescărușii țipau și se roteau în înalt, plângându-se sau sărbătorind. Alături de ea, căpitanul Wester își încrucișă brațele pe piept.

— A mai venit cineva la cafenea în dimineața asta, zise el. Femeia de la fabrica de bere și fiul ei.

— Ce le-ai zis?

— A vorbit Yardem cu ei. Le-a zis același lucru ca și celorlalți. Auditul este normal pentru o bancă nou înființată și vă rog să răspundeți indiferent ce vă întreabă omul. N-a fost fericită. Voia să discute cu tine. Nu i-a plăcut când i-a zis că, dacă voi două ați face schimb de impresii, asta ar complica munca auditorului. L-a acuzat pe Yardem c-o acuză pe ea de ceva.

— Îmi pare rău, zise Cithrin. Aș pune capăt întregii povești dacă aș putea.

— Știu.

Cithrin se înfășură în mantie și întoarse spatele mării nemărginite, pornind spre oraș. Orașul ei. Nu-și dădea seama când devenise al ei.

— Dacă avem noroc, o să revenim curând la normal.

El mergea alături. Nu știa dacă ea își potrivea pasul cu al lui sau viceversa.

— Încă mai ai opțiunea de a pleca, zise el. Pot să mă duc să recuperez cheia. Tu poți să mergi să ceri caseta de la palatul guvernatorului. N-ar fi chiar așa de rău. Carse e un oraș decent. Chiar dacă sunt probleme cu succesiunea, acolo o să fii în siguranță. Nimeni nu ia Carse cu asalt. Stai acolo un an, apoi îți iei banii. Ai putea să faci orice.

— N-aș putea face asta, zise Cithrin.

— Corect.

Coborâră scările lungi, văruite și urmară zidul către cartierul sărat. Undeva în drumul lor trecură pe lângă locul unde murise Opal, dar ea nu-l recunoscu și nici nu întrebă unde era. Un cățeluș cu păr sârmos se apropie de ei, îi lătră și fugi când Marcus se prefăcu că se apleacă după o piatră.

— Observ că n-ai mai băut, zise el.

„Aș fi în stare să înec un copil mic pentru o sticlă de vin“, își zise Cithrin, „dar o să am nevoie să fiu cu mintea limpede și n-o să primesc un avertisment înainte.“

— Nu-mi lipsește, zise ea.

— N-ai prea dormit.

— Nici asta nu-mi lipsește.

Hanul care le devenise casă cât timp banca rămânea sub ocupație se afla la răscrucea a două dintre cele mai largi străzi din Porte Oliva. Pereții lui albi și acoperișul de lemn păreau reci dedesubtul norilor joși. Când se apropiară, un bărbat se desprinse din ușă. Cithrin îl văzu pe Marcus intrând în alertă fără ca măcar să încetinească pasul. Simți o arsură în gâtlej.

Bărbatul se îndreptă către ei. Era una dintre gărzile lui Paerin Clark.

— Vrea să mă vadă? întrebă Cithrin.

— Ca de obicei, domniță, zise omul. Cred că a terminat.

Cithrin trase aer adânc în piept. Venise vremea.

— Pot să-l iau cu mine și pe căpitan?

— Nu văd de ce nu.

Drumul până la bancă era scurt, dar Cithrin simți fiecare pas. Își dădu seama că rochia pe care o purta era cea dintâi pe care și-o cumpărase când venise în Porte Oliva, cea de dragul căreia inventase vopselurile hallskari pe bază de sare, în schimbul unei reduceri de cinci monede. Rochia unei femei cu adevărat periculoase. Încercă s-o ia ca pe un semn bun.

Un tânăr kurtadam care vindea migdale caramelizate în cornete de hârtie trecu pe lângă ea și Cithrin se opri să

cumpere unul. Își vârî două în gură și îi dădu una și lui Marcus. Mercenarul trimis de Paerin aștepta și ea înclină cornetul către el. Zâmbind, omul luă două migdale. Asta însemna fie că era un ticălos cu sânge rece, fie că veștile de la auditor erau bune. Nu, își zise ea, însemna că el credea că sunt bune.

Timp de douăzeci de zile, accesul în camerele ei îi fusese interzis. Urcând scările, era pregătită să își înăbușe nemulțumirea, dar când ajunse sus totul era exact așa cum fusese. Paerin Clark putea să fi fost o fantomă la câte urme lăsase după el.

Bărbatul stătea la masa ei. De data aceasta scria, simbolurile ilizibile ale cifrului ieșind de sub penița lui fără să aibă nevoie să consulte o carte de coduri. O salută pe Cithrin și apoi și pe Marcus, termină de scris rândul și se întoarse către ei.

— Doamnă bel Sarcour, zise el. Am o ultimă întrebare pentru tine. Sper că nu te deranjează.

Tonul i se schimbase în mod vizibil. Cithrin auzi respectul din el. Era corect. Îl merita.

— Firește.

— Sunt aproape sigur că am ghicit răspunsul, dar în cele mai recente registre figurează o sumă pusă deoparte. Șase sute douăsprezece măsuri de argint?

— Profitul trimestrial pentru compania-mamă, zise ea.

— Da, spuse auditorul. Așa credeam și eu. Te rog, ia loc.

Marcus îi oferi ei scăunelul, preferând să stea în picioare în spatele ei.

— Trebuie să recunosc că sunt impresionat. Magistrul Imaniel te-a pregătit foarte, foarte bine. Firește, am suferit câteva pierderi. Dar în linii mari contractele pe care le-ai încheiat par solide. Proiectul cu flota orășenească a fost, cred eu, neinspirat, dar de vreme ce ți-au respins oferta nu trebuie să ne batem capul cu asta.

Cithrin se întrebă ce găsise auditorul problematic în privința proiectului flotei, dar acesta continua să vorbească.

— În acest moment, redactez raportul către compania-mamă. Principala mea concluzie este că tot ce ai făcut aici a fost făcut cu intenția sinceră de a servi interesele băncii. În mod nefericit, suntem obligați în Porte Oliva la niște lungimi contractuale care nu intrau în vederile noastre, dar știu că ai făcut cum ai putut mai bine. Și, deși unele aspecte ale acțiunilor tale au fost, în mod cert, în afara legii, nu văd ce avantaj am avea să cerem reparații legale.

— Vrea să spună c-ai scăpat basma curată? întrebă Marcus.

— Da, zise Cithrin.

— Bine de știut.

Paerin bătu darabana pe masă, iar încruntarea îi desenă riduri adânci pe fruntea înaltă.

— Nu vreau să fiu pripit și, firește, nu pot oferi nicio garanție, zise el, dar pentru o femeie cu talentul tău se poate găsi o poziție în Carse. Va trebui să discut cu Komme Medean și cu alți directori. Dar dacă vrei să-ți faci o carieră ca bancher, cred că poți avea un bun început acolo.

„Încă mai poți să pleci", spusese Marcus cu mai puțin de o oră înainte. Încă mai putea. Era momentul să ardă podul acela.

— Aș prefera să rămân aici, zise Cithrin. V-ați gândit la propunerea mea?

Paerin Clark o privi lipsit de expresie. Apoi clătină din cap, părând că se simte jenat în locul ei.

— A, aceea. Nu. O să punem un membru autorizat al băncii la conducerea filialei până când va putea fi dizolvată. Nu e posibil să te menținem în poziția curentă.

Marcus chicoti.

— Dacă speram c-o să spună asta înseamnă că-s un om rău?

Cithrin nu-i răspunse. Când vorbi, stătea mai dreaptă și-l privea pe auditor în ochi.

— V-a scăpat ceva, domnule. Există un registru din Vanai care nu se află printre acestea. Este unul mai vechi. Nu are legătură directă cu auditul dumneavoastră.

Paerin Clark se întoarse în scaun ca s-o privească. Își încrucișă brațele.

— E registrul care înregistrează statutul meu de pupilă a băncii, zise Cithrin. Arată care este vârsta mea și data de la care am voie să încep să semnez contracte. Asta va fi cu începere de vara viitoare.

— Nu văd ce legătură are…

Cithrin făcu un semn către registre, către teancurile de hârtie și pergament, către întregul mecanism al băncii.

— Niciunul dintre aceste contracte nu-i legal, zise ea. Din punct de vedere legal, nu am voie să închei niciun acord. Sunt cu zece luni prea tânără.

Expresia lui Paerin Clark păstră același zâmbet inexpresiv pe care-l arborase în ziua venirii sale. Putea să fi fost numai imaginația ei, dar parcă pălise puțin. Cithrin înghiți nodul care i se pusese în gât.

— Dacă informația din acel registru devine publică, zise ea, banca va trebui să recurgă la guvernator fie ca să impună respectarea contractelor, fie ca să recupereze sumele care au fost date cu împrumut. L-am cunoscut pe guvernator și cred că e puțin probabil să ia bani de la cetățenii săi și să-i dea unei bănci care se grăbește să părăsească orașul.

— Și registrul în discuție unde se află? întrebă Paerin Clark.

— Într-o casetă încuiată depusă la guvernator în numele meu, separat de bancă. Iar cheia casetei este în păstrarea cuiva care nu are niciun interes să vadă banca reușind aici. Dacă-i spun ce poate descuia cu ea, poți să pui toate hârtiile astea pe focul din bucătărie.

— E o cacealma. Dacă toate astea ies la iveală, o să te faci vinovată de fals în acte și hoție. Plus însușirea necuvenită a unei calități oficiale. O să ajungi în temniță pentru tot restul vieții, iar tot ce vom păți noi este că vom pierde niște bani.

— Pot s-o scot de-aici, zise Marcus. Cu toată garda regală a orașului ocupată să râdă de voi? Pot s-o scot din Birancour și s-o duc într-un loc decent până la jumătatea iernii.

— Noi suntem Banca Medean, zise Paerin Clark. Nu poți să fugi mai repede decât noi.

— Iar eu sunt Marcus Wester. Am ucis regi și nu-s foarte bun la cacealmale. Mai amenință-o odată și…

— Opriți-vă amândoi, spuse Cithrin. Iată care-i oferta mea. Lasă filiala așa cum este, dar adu un notar de la compania-mamă. O să spunem că trebuie să mă ajute cu munca. Eu sunt chipul și vocea băncii, dar notarul supervizează toate acordurile.

— Și dacă refuz?

Voia să bea ceva. Voia un pat cald și brațele unui bărbat în jurul ei. Voia să fie sigură că era bine ce făcea.

— Dacă nu, o să ard sucursala asta din temelii, zise ea.

Lumea se legăna pe muchie de cuțit. Auditorul închise ochii și se lăsă pe spătarul scaunului. „Ei bine", își zise Cithrin, „viața de fugar nu era chiar atât de rea iarna trecută. Cel puțin acum pot să-mi port propriile mele haine." Paerin Clark deschise ochii.

— Nu semnezi nimic, zise el. Toate acordurile sunt semnate de notar și numai de notar. Nicio negociere nu are loc decât în prezența notarului. Dacă este de altă părere decât tine, i-o accepți. Controlul rămâne la compania-mamă. Tu ești doar un simbol. Atât.

— Pot să accept asta, zise ea.

Și completă în gând: „Până când o să schimb lucrurile, pot să accept."

— Și o să-mi returnezi registrul lipsă, cel care face dovada vârstei tale. Înainte să plec.

— Nu, zise Marcus. Dacă ți-l dă, nu mai are niciun avantaj. Poți să retractezi totul și s-o lași cu mâna goală.

— Va trebui să aibă încredere în mine.

Cithrin înghiți în sec. Îi venea să vomite. Îi venea să cânte.

Făcu semn că acceptă. Paerin Clark tăcu o clipă, apoi luă hârtiile pe care le scrisese, oftă și le rupse în bucățele mici.

— Se pare că voi avea de scris un raport oarecum diferit, zise el zâmbind strâmb. Felicitări pentru noua dumitale bancă, doamnă magistru!

GEDER

Ritualurile funerare pentru Phelia Maas au fost cumva umbrite de execuția soțului ei. Având de ales, Geder optase pentru execuție, la fel ca majoritatea numelor cu greutate de la curte. Tronul regelui Simeon era așezat pe un podium. Aster stătea alături într-un jilț mai mic, asemănător. Regele și prințul purtau amândoi haine de hermină neagră. Urma apoi încăperea vastă, cu Feldin Maas îngenuncheat în centru. Gleznele și încheieturile mâinilor îi erau legate cu sârmă și, chiar de la galerie, din spatele sforii întinse, Geder putea vedea vânătăile de pe picioarele omului și cicatricile prelungi și întunecate de pe spate. Călăii stăteau într-un cerc aproximativ în jurul prizonierului. Purtau măști de oțel înfățișând animale care rânjeau și săbiile le erau tocite și ruginite.

O singură tobă își înălță chemarea seacă. Era unicul zgomot, cu excepția unui idiot care șușotea undeva în spatele mulțimii. Geder încercă să ignore oamenii și să se concentreze asupra spectacolului. Deși ajunsese târziu, nobilii adunați deja îi făcuseră loc, așa că avea o vedere excelentă, chiar de la marginea galeriei. Dawson Kalliam și cei doi fii ai lui stăteau alături. Geder purta mantaua de piele neagră din Vanai, dar croiala nu i se mai potrivea. Trupul lui își schimbase forma peste vară și mantia atârna pe el prea largă. Își dori să se fi gândit s-o dea la strâmtat. Toți cei care nu-l priveau pe Feldin Maas murind păreau să se uite la el.

Regele Simeon, cenușiu la față și sever, își ridică brațul. Toba amuți. Mulțimea înghesuită pe toate cele trei niveluri ale galeriei își ținu răsuflarea. Până și idiotul din spate amuțise.

— Ai dreptul la o ultimă declarație, trădătorule, zise regele.

Feldin Maas clătină încet din cap. „Nu."

Regele își coborî brațul. Călăii înaintară și fiecare dintre ei își înfipse spada în trupul bărbatului. Lui Geder i se spusese că lamele erau tocite, iar forța utilizată de călăi părea să confirme această ipoteză. Maas strigă o dată, dar numai o dată. Când călăii se retraseră, zăcea într-o băltoacă de sânge ce se lățea, cu cele zece lame înfipte în trup. Adunarea din jurul său răsuflă, scoțând un sunet ca vântul printre copaci.

Regele Simeon se ridică în picioare. În spatele lui, prințul Aster arăta ca o statuie a lui însuși cioplită în piatră albă. Geder se întrebă ce însemna pentru un băiat care abia își serbase a noua zi a numelui să știe că un bărbat în toată firea complotase să-l omoare, și apoi, să-l vadă pe acel bărbat ucis cu brutalitate.

— Aceasta este soarta ce i se cuvine oricui își încalcă jurământul de credință față de Tronul Despicat, zise regele. Fie ca toți cei care au fost martori la înfăptuirea dreptății să ducă mai departe cuvântul, ca să se știe că toți trădătorii Anteei vor suferi și vor muri.

Aplauzele și strigătele de aprobare izbucniră de jur împrejurul încăperii. Geder li se alătură și Dawson Kalliam se aplecă spre el, strigând ca să fie auzit.

— Asta-i și victoria ta, Palliako!

Era o expresie mai blândă decât aceea pe care o folosise înainte de începerea ceremoniei. Atunci, zisese: „În sfârșit, l-ai ajutat pe Simeon să-și descopere coloana vertebrală."

Toba începu să bată iarăși, iar regele și prințul se întoarseră și plecară în fruntea unei procesiuni solemne. Servitori în haine roșii veniră să ia cadavrul. Maas urma să fie expus la vedere, cu săbiile încă înfipte în trup, timp de șaptesprezece zile. Rămășițele lui urmau să fie apoi aruncate în Diviziune, odată cu resturile de la bucătărie și cu reziduurile, și oricine ar fi încercat să-l scoată de acolo pentru a-i oferi o înmormântare mai respectabilă ar fi fost spânzurat.

Undeva dincolo de Geder, ascunse de mulțimea nobililor Anteei, se deschiseră ușile. Odată regele plecat și ceremonialul încheiat, larma conversației se înălță asurzitoare. Geder nu putea desluși ce spuneau cei din jur din pricina zgomotului tuturor, așa că urmă mișcarea subtilă a mulțimii către ieșire.

În holurile mari ale Turlei Regelui, nobilimea Anteei se sparse în sute de grupulețe. Împrăștiați astfel, rumoarea vocilor era mai puțin asurzitoare, dar cu nimic mai inteligibilă. Vedea oameni care se prefăceau că nu-l privesc și avea idee cam ce spuneau: „Palliako pretinde că s-a plimbat prin Keshet, dar s-a întors știind totul despre complotul împotriva prințului Aster" și „Arderea Vanaiului a fost întotdeauna o parte din plan" și „Ți-am zis eu că nu e o coincidență c-a adus acasă soldații loiali ai Anteei chiar înainte ca mercenarii să încerce să ocupe orașul." Străbătu holul fără grabă, scăldându-se în admirația celor din jur.

— Sir Palliako! Un cuvânt dacă se poate...

Curtin Issandrian și Alan Klin se apropiară de el arătând ca desprinși dintr-un final de carte din librăria damnaților. Geder zâmbi. Curtin Issandrian întinse mâna.

— Am venit să-ți mulțumesc, domnule. Îți sunt foarte îndatorat.

— Mie? întrebă Geder lăsând mâna omului suspendată în aer.

— Dacă n-ai fi fost dumneata, aș fi în continuare aliat cu un om care era, în taină, un trădător al coroanei, zise Issandrian. Feldin Maas mi-a fost prieten și am lăsat prietenia să mă orbească față de adevărata lui natură. Azi a fost o zi teribilă pentru mine, dar una necesară. Și îți mulțumesc pentru asta!

Geder își dori ca Basrahip să fi fost acolo ca să știe dacă Issandrian era tot ceea ce pretindea a fi. Nu-i nimic, aveau să fie și alte ocazii. Urmau luni și ani în care el și Slujitorul cel Drept puteau dezgropa fiecare secret de la curte. Puțină generozitate nu făcea rău nimănui. Strânse mâna lui Issandrian.

— Ești un om bun, Geder Palliako, zise Issandrian suficient de tare ca să se facă auzit. Anteea e norocoasă să te aibă.

— Mulțumesc, lord Issandrian, zise Geder imitându-l. Este un om puternic acela care recunoaște că a fost dus pe căi greșite.

Își desprinseră mâinile și Alan Klin înaintă la rândul lui, întinzând mâna. Geder zâmbi larg și i-o strânse, trăgându-l mai aproape.

— Sir Klin, zise el. A trecut prea mult timp.

— Da. Într-adevăr.

— Îți amintești noaptea când mărșăluiam către Vanai, când m-am îmbătat și am ars eseul ăla pe care ți-l arătasem?

— Da. Da, îmi amintesc, zise Klin râzând de parcă împărtășeau împreună un moment de nostalgie.

Geder râse și el, apoi lăsă amuzamentul să-i dispară de pe chip.

— Și eu.

Lăsă mâna lui Klin, se întoarse și se îndepărtă, simțindu-se de parcă pământul însuși s-ar fi ridicat în întâmpinarea pașilor săi. Afară, ziua era toată numai cer albastru și vânt răcoros de iarnă. Tatăl său stătea lângă treptele ce duceau spre trăsuri, urmărind haosul de cai, lemn și roți. Ținea o pipă în mână, dar aceasta nu părea aprinsă.

— Deci procesul politic a ajuns la finalul lui logic? întrebă Lerer.

— Nu te-ai uitat?

— Sunt prea bătrân pentru soiul ăsta de sporturi sângeroase. Dacă treaba trebuie făcută, fă-o, dar n-o transforma într-un spectacol de teatru.

— Dar regele trebuie să dea un exemplu, nu? Încearcă să împiedice Asterilholdul să se bage în treburile noastre, zise Geder.

Se simțea rănit că tatăl său nu-l privise pe Maas murind.

— Voiau să-l omoare pe prințul Aster.

— Presupun că da, zise Lerer. Totuși o să fiu al naibii de mulțumit să ajung acasă și să-mi scot duhoarea Camnipolului din piele. Am lipsit prea mult de la Rivenhalm.

„Ca să înțelegem libertatea omenirii, ar trebui mai întâi să-i înțelegem sclavia. Toate rasele, chiar și cea a pursângilor, își au rădăcinile în timpul domniei dragonilor, și sfârșitul acestui regim trebuie în mod necesar să marcheze începutul unei istorii accentuat umane. Nu este o exagerare să spunem că ultima răsuflare a celui din urmă dragon a fost prima clipă a erei omenirii, în toată varietatea sa. Dar, ca orice libertate, și aceasta este condiționată și definită de ceea ce a fost mai înainte. Cunoștințele noastre despre Imperiul Dragonilor sunt în cel mai bun caz incomplete, dar cred că descoperirea palatelor-caverne de sub Takynpal ne oferă cea mai bună privire asupra a ceea ce am ales să denumesc Epoca Formării."

Geder frunzări mai departe, recitind pagini pe care le tradusese mai demult. Hârtia era îngălbenită de vreme și fragilă. Nu-i plăcea să umble cu ea, de teamă ca paginile să nu i se sfărâme sub degete, dar avea nevoie să se apropie cât mai mult de textele originale. I se părea că trebuia să existe ceva – un cuvânt sau o frază care să fi putut fi tradusă în mai mult de un singur fel – care să pomenească existența și istoria zeiței.

Ușa salonului său se deschise și intră Basrahip. Purta în continuare sutana din templul său din munți, dar acceptase o pereche de cizme cu talpă de piele ca să se plimbe pe străzile pavate ale Camnipolului. Printre tapiseriile roșii și bogat ornamentate și printre scaunele tapisate din camera deținută de Palliako în Camnipol, preotul părea nelalocul lui. Ca o buruiană din deșert în mijlocul unui buchet de trandafiri. Îi zâmbi lui Geder și-i făcu o plecăciune.

— Iar ai fost la plimbare? întrebă Geder.

— Știam povești despre marile orașe ale lumii, dar nimic din ce mi-am imaginat nu poate fi atât de măreț și atât de

corupt, zise preotul. Un copil nu mai mare de șapte veri m-a mințit! Și fără niciun motiv!

— Ce-a zis?

Preotul cel uriaș își târșâi picioarele spre un scaun aflat în fața lui Geder și se lăsă pe el, făcând lemnul să trosnească, în timp ce vorbea.

— Că-mi poate spune viitorul dacă-i dau trei monede de aramă. Știa că minte. Un copil!

— Era un cerșetor, spuse Geder. Firește că încearcă să te păcălească. Au nevoie de bani pentru mâncare. Cred că ar trebui totuși să fii atent pe unde umbli. Sunt locuri din oraș care nu-s sigure. Mai ales după căderea întunericului.

— Trăiești într-o vreme a întunericului, prietene. Dar orașul acesta va fi peste măsură de frumos când va fi pur.

— Ai fost să vezi templul?

— Am fost, zise Basrahip. E o clădire frumoasă. Abia aștept ziua când va fi a mea.

— Întocmirea actelor n-ar trebui să dureze mult. O să fie sigur gata înainte de închiderea curții, și asta se va întâmpla în mai puțin de o săptămână. Dar nu prea e mare lucru de făcut în Camnipol în lunile de iarnă.

— Eu unul am destulă treabă.

— Citeam ceva, zise Geder, și e un lucru care nu-mi dă pace.

— Da?

— Zeița este eternă. A fost acolo la nașterea dragonilor. A fost acolo de-a lungul întregului Imperiu al dragonilor, dar singurele referiri pe care le-am găsit despre Slujitorul cel Drept sau Sinir Kushku apar abia la sfârșit, pe parcursul celui din urmă război. Și toți vorbesc despre faptul că Morade l-a creat, așa cum Asteril i-a făcut pe timzinai, iar Vailoth pe înecați. Pur și simplu nu înțeleg cum se potrivesc toate astea.

— Poate că nu se potrivesc, spuse preotul. Ar trebui să te încrezi mai puțin în cuvintele tipărite, prietene. Sunt

ouăle de piatră ale minciunilor. Uite! Să-ți arăt. Citește-mi ceva din cartea aia a ta!

Geder frunzări paginile plimbându-și degetele peste cuvinte până când găsi un pasaj ușor de reprodus.

— „În cel de-al patrulea secol al domniei dragonului Vailoth, aceste politici s-au schimbat."

— E adevărat? îl întrebă preotul. E minciună? Crezi ceea ce spui? Nu, prietene. Nu-i niciuna, nici alta. Vocea ta nu înseamnă nimic. Sunt doar cuvinte goale pe care le repeți. Să scrii un lucru înseamnă să-l ucizi. Numai în vocea vie adevărul poate fi cunoscut. Eu și frații mei ne-am ascultat unii pe alții, trecând vocea zeiței de la o generație la alta, și la fiecare repovestire de la capăt am știut că auzeam adevărul. Cărțile astea ale tale? Sunt doar cerneală pe hârtie. Obiecte. Fără suflet. Ar fi mai înțelept din partea ta să nu-ți pui încrederea în ele.

— Oh, exclamă Geder. Asta-i... Niciodată n-am privit lucrurile în felul ăsta. Asta înseamnă...?

— Geder!

Lerer Palliako stătea în ușă. Purta o tunică în albastrul și cenușiul casei Palliako, cu o croială oficială și nasturi de argint la manșete. Mâna i se încleștase de cadrul ușii de parcă ar fi avut nevoie de sprijin.

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Avem un oaspete. Vino cu mine!

Geder se ridică în picioare alarmat, cu pielea înfiorându-i-se. Basrahip privi de la Geder la ușă și înapoi.

— Stai aici, zise Geder. O să mă întorc de îndată ce-o să pot.

Lerer străbătu coridoarele în tăcere. Servitorii, care de obicei zumzăiau prin încăperi ca albinele prin poieni, dispăruseră. La ușa sălii de primire, tatăl lui se opri. Pentru o clipă, Geder crezu că avea să vorbească, dar el clătină din cap, deschise ușa și păși în încăpere.

Camera fusese proiectată să fie cât mai confortabilă. Lumânări străluceau în candelabre de argint lustruit, dublându-și lumina și umplând încăperea cu miros de

miere și căldură. În colț, căminul era stins și înnegrit de funingine. Lumina se revărsa pe fereastra dinspre răsărit și mătăsurile scaunelor o reflectau, părând aproape să strălucească. Un băiat îmbrăcat într-o tunică cenușie îl privi cu un aer solemn și Geder avu senzația că ar fi trebuit să-i recunoască chipul. Pe peretele din spate, un tablou imens de înălțimea unui om înfățișa un dragon cu solzii verzi dominând niște siluete reprezentând cele treisprezece rase ale omenirii. Și, uitându-se la tablou, regele Simeon.

Regele se întoarse.

Lerer făcu o plecăciune și spuse „Maiestatea Voastră". Geder se înclină și el o clipă mai târziu, grăbit și cu senzația că încearcă să țină pasul. Băiatul era prințul. Prințul Aster și regele Simeon.

— Mă bucur să te întâlnesc în cele din urmă, Geder Palliako, zise regele.

Geder presupuse că dacă regele îi folosise numele mic însemna că se putea îndrepta de spate.

— Eu... Ăăă... Vă mulțumesc. Și mie-mi face plăcere să vă întâlnesc, Maiestate.

— Știi, cred că tradiția cere ca prințul să fie crescut într-o casă nobilă de rang înalt și cu o reputație nepătată. O familie care va jura să-l protejeze la nevoie.

— A, zise Geder. Da?

— Am venit să-ți cer să ocupi acest loc.

— Tata, vreți să spuneți? Casa noastră?

— Nu la mine se referă, zise Lerer. Ci la tine.

— Eu... eu nu știu cum să cresc un băiat! Cu tot respectul, Maiestate. Nici n-aș ști ce să fac mai întâi!

— Să-l ții în siguranță, zise regele.

Vocea lui nu suna ca și cum ar fi dat un ordin. Nu avea un ton oficial. Ai fi zis că era un om pe punctul de a implora sau de a se ruga.

— Doar să-l ții în siguranță.

— Fiule, în momentul ăsta toată lumea de la curte fie te iubește, fie se teme de tine, zise Lerer. Jumătate dintre ei

spun că ești primul erou pe care l-a avut Anteea de o generație încoace, iar cealaltă jumătate nici nu-ți pomenește numele de teamă să nu-ți atragă atenția. Nu sunt sigur că ăsta-i un bun motiv să iei titlul de protector.

— N-o s-o fac, spuse Geder. Nu-s protectorul nimănui. O să fii tu, tată. Tu ești vicontele de Rivenhalm.

— Dar tu ești baronul de Ebbinbaugh, spuse regele Simeon.

— Ebbinbaugh? zise Geder.

— Cineva trebuie să preia proprietățile lui Maas, zise Lerer. Se pare că acel cineva ești tu.

— Ei bine, zise Geder și un zâmbet larg i se întinse pe buze. Ei, bine!

Prințul Aster se ridică și se apropie de Geder. Nu era un băiat prea solid. Geder crezuse întotdeauna că prințul era mai înalt. Avea ochii cenușii și chipul serios al reginei care murise, dar bărbia era a tatălui său.

— Îți datorez viața, lord Palliako, zise băiatul.

Cadența vocii lui dădea impresia că fraza fusese pregătită dinainte.

— Aș fi încântat să fii protectorul meu și jur că te voi onora ca pupil.

— Vrei tu asta? întrebă Geder.

Expresia oficială a băiatului se spulberă. Lacrimi îi străluciră în ochi.

— Lumea spune că nu mai pot să stau cu tata de-acum încolo, zise el.

Geder simți că-i dau și lui lacrimile.

— Și eu mi-am pierdut mama când eram mic, spuse el. Poate aș putea să-ți fiu ca un fel de unchi? Sau ca un frate mai mare?

— N-am niciun frate, spuse Aster.

— Vezi? Nici eu, spuse Geder. Aster încercă să zâmbească. Probabil că va trebui să îl vizităm destul de des pe tatăl tău. Și pe al meu. Zeule, o să am propria mea moșie? Tată, o să am propria mea moșie!

— O s-o ai, zise Lerer. Cred că Maiestatea Sa n-a vrut să fie singurul din încăperea asta care pierde un fiu.

Geder abia de-l auzi. În acea dimineață fusese un erou. Acum avea propria sa baronie și o poziție la curte pentru care oamenii luptaseră și adesea muriseră încercând s-o obțină. Sir Alan Klin avea să se scape în nădragi aflând că și-l făcuse dușman pe protectorul prințului Aster.

— Vă mulțumesc, Maiestate. Accept datoria și onoarea pe care mi-o acordați și o să fac tot ce-mi stă în putință ca prințul Aster să fie în siguranță. Jur!

Regele plângea cu lacrimile șiroind pe obraz, dar când vorbi vocea nu-i tremură.

— Am încredere în tine, lord Palliako. O să… o să fac anunțul la închiderea curții. O să mă asigur că vei fi instalat în acord cu noua ta poziție. Aceasta e o zi fastă pentru regat. Și îți mulțumesc pentru ea.

Geder se înclină. Voia să fugă pe străzi bâiguind și cântând. Voia să se laude tuturor prietenilor lui, începând cu Jorey Kalliam și continuând cu…

— Pot să-l iau puțin pe prinț cu mine? întrebă Geder. Doar pentru câteva minute? Vreau să cunoască pe cineva.

În salon, Basrahip se mutase pe scaunul lui Geder. Mâinile lui uriașe întorceau paginile încet, iar fața lui lată era schimonosită de neîncredere. Geder își drese vocea. Preotul își ridică privirea, mutându-și ochii de la Geder la prințul care-i ședea alături.

— Basrahip, mare preot al zeiței, dă-mi voie să ți-l prezint pe noul meu pupil, prințul Aster. Prințe Aster, acesta este Basrahip.

Prințul înaintă, se opri la o distanță potrivită și își înclină căpșorul. Arăta ca o pisicuță care saluta un taur.

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, zise el.

Basrahip zâmbi.

— Nu, zise el încet. Nu ești. Dar mai așteaptă, tinere prinț. Mai așteaptă.

ANTRACT

Apostatul

Apostatul gemu răsucindu-se pe salteaua lui subțire. Cadrul ușii grajdului se desena în prima geană crudă de lumină a zorilor, iar păianjenii din sângele lui se înfiorau și dansau neliniștiți, așa cum făceau de câteva săptămâni. În cei douăzeci de ani în care călătorise prin lume, sângele lui întinat nu-l tulburase niciodată atât de mult ca în aceste ultime săptămâni. În jur, ceilalți încă mai dormeau și răsuflările lor adânci și regulate erau liniștitoare ca o pătură groasă de lână. Grajdurile erau călduroase sau, cel puțin, mai călduroase decât dormitul în căruță. N-avea să fie silit să spargă pojghița de gheață din găleată înainte să bea. Când se ridică, simți o durere de spate. Poate din cauza iernii care se apropia, poate din pricina apăsării anilor, poate din cauza neastâmpărului creaturilor ce trăiau sub pielea lui.

Unul dintre cai fornăi în boxă, foindu-se neliniștit. Din întuneric se auzi o exclamație ușoară. Încremeni, încercând să asculte.

— N-o să termin, șopti o voce familiară. Mă jur că n-o să termin!

Apostatul închise ochii. Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Pretutindeni în lume, cel mai probabil în toate erele și epocile omenirii, unele lucruri pur și simplu nu se schimbau. Înghiți în sec, dregându-și vocea. Când vorbi, cuvintele răsunară în întregul grajd și afară, în curte.

— Sandr! Dacă o lași gravidă pe fata aia, o să mă simt tare ispitit să-ți leg cocoșelul cu sârmă și mă jur că asta nu-ți va îmbunătăți performanțele!

Vocea care exclamase mai înainte chițăi acum alarmată, iar Sandr se ivi grăbit în lumina difuză, trăgând de poalele tunicii ca să se acopere.

— Nu mai e nimeni aici, maestre Kit, minți băiatul. Nu-nțeleg despre ce vorbești.

— La care performanțe te referi? întrebă Smit somnoros. Dacă vorbești despre cele actoricești, să ți-o legi ar putea fi un bun exercițiu în materie de concentrare.

— L-ar ajuta să joace roluri de cocoșați, zise Cary căscând.

— Nu-i nimeni aici, zise din nou Sandr. V-ați imaginat cu toții.

Scrâșnetul unei șipci din spatele grajdului semnală că fata, oricine-o fi fost, fugise. Apostatul se ridică în capul oaselor. Hornet aprinse un felinar și lumina caldă alungă întunericul. Cu gemete și proteste, trupa se trezi la viață. Charlit Soon, noua actriță, îi arunca lui Sandr priviri ca niște pumnale. Încă o problemă pe care apostatul va trebui s-o rezolve. Se întrebă, și nu pentru prima oară, cum reușea cineva fără păianjeni în sânge să păstreze laolaltă o trupă de actori. Poate că nu reușea.

— Sus, zise el. Sunt sigur că aveam lucruri de făcut, lucruri care să ne aducă mai mulți bani decât lenevitul pe întuneric. Sus, ticăloși nebuni și frumoși, și haideți să luăm încă o dată prin surprindere visurile și sufletele din Porte Oliva.

— Da, mamă, spuse Cary întorcându-se pe o parte și adormind la loc.

Când îl întâlnise prima oară pe Marcus Wester, apostatul îi dăduse, în sinea lui, un nume: omul fără speranțe. În ultimul an disperarea se mai îmblânzise, dar uneori Wester făcea una dintre glumițele lui – „Sunt prea încăpățânat ca să mor“ sau „N-ai nevoie de dragoste când ai cearșafuri de

spălat" – și cei din jurul lui chicoteau. Numai apostatul știa cât de sincer era omul.

Asta îl făcea pe căpitanul de mercenari un individ atât de interesant.

Taverna de lângă bancă avea avantajul de a oferi în lunile de iarnă mâncare și un foc plăcut. În unele nopți, Cary și Charlit Soon se așezau în sala comună, cântând cântece din operele comice și câștigând astfel suficient cât să aibă trupa ce mânca vreme de trei zile.

— Cel mai bine este să comiți asasinatele politice cu discreție, zise Wester. Serios, aici am greșit eu. Mă rog, nu-i ăsta singurul loc unde-am greșit.

— E unul dintre ele, domnule, zise Yardem Hane.

— Crezi că asasinatul va permite Coastei de Nord să evite violența?

— Au otrăvit un om și l-au făcut să vomite până a murit, spuse Marcus. Asta-i violență. Dar, odată îndepărtat acest pretendent, nu văd cine ar mai ieși la război. Ceea ce este bine pentru comerțul cu Narinisle. Și se pare că Anteea a decis să nu se arunce în războiul civil.

— Nu știam că o luaseră pe calea dragonului, zise apostatul sorbind din bere.

Pe timpul iernii, berea era ținută pe alee, sub pază, așa că era pe atât de rece pe cât de calde erau încăperile.

— Nici eu. Noul notar primește rapoarte de pretutindeni. Este unul dintre avantajele de a face parte dintr-o bancă a cărei conducere știe despre tine. Oricum, se pare că singurul lucru care i-a împiedicat pe nobilii din Camnipol să se repeadă unii la alții ca o haită de câini flămânzi a fost un fanatic religios din Keshet.

— Serios?

— Bine, zise Wester, de fapt e un nobil din Anteea, dar se pare că a petrecut ceva timp în Keshet unde a contractat o formă gravă de credință. A dat la iveală un soi de conspirație, a întors curtea regală cu susu-n jos și a construit un

templu pe aceeași stradă cu Turla Regelui ca să sărbătorească.

— Nu-i sinistru să construiești temple, domnule, spuse Yardem. Oamenii fac asta tot timpul.

— Nu ca să sărbătorească, spuse Wester. Oamenii se întorc către Zeu când dau de bucluc. Când lucrurile merg cum trebuie, nu prea are sens să te dai bine pe lângă divinitate.

Yardem flutură dintr-o ureche și se aplecă spre apostat.

— Zice chestiile astea numai ca să mă enerveze.

— Merge întotdeauna.

— Așa-i, domnule, minți tralgul.

— Iar Zeița asta a Plăcintelor Rotunde pare cam nătângă.

— Plăcinte rotunde? întrebă apostatul.

— Cultul are un simbol. Un stindard mare, roșu, care are în mijloc puțin alb și ceva ce aduce cu o plăcintă tăiată în opt.

— Cele opt puncte ale busolei, zise Yardem.

„Nu“, îşi zise apostatul cu spaima curgându-i prin vene ca o apă neagră. „Nu, cele opt picioare ale unui păianjen.“

— Te simți bine, Kit? întrebă Wester. Ești palid.

— Sunt bine, zise apostatul. Foarte bine.

Dar în mintea lui era un singur gând:

„A început.“

Mulțumiri

Scrierea unei cărți nu este niciodată o îndeletnicire solitară, așa cum mi-am imaginat. Acest proiect, mai ales, a beneficiat de timpul și atenția pe care i-au acordat-o multe alte persoane în afară de mine. Le sunt îndatorat lui Walter Jon Williams, Carrie Vaughn, Ian Tregillis, Vic Milán, Melinda Snodgrass și Ty Franck, care au fost acolo când a lovit trăsnetul, și lui Jim Frenkel, care a făcut tot ce i-a stat în putință. La fel și agenților mei, Shawna McCarthy și Danny Baror, care s-au dovedit și de această dată mai prețioși decât aurul. Adresez mulțumiri speciale echipei de la Orbit. Editorii mei, Darren Nash și DongWon Song, au transformat lucrul la acest proiect într-o bucurie și am fost impresionat de profesionalismul și respectul de care m-am bucurat din partea întregului personal, atât la New York, cât și la Londra. Cartea aceasta nu ar fi ceea ce este fără oricare dintre ei.

Erorile și imperfecțiunile îmi aparțin în întregime.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-art.ro
www.editura-paladin.ro